

Giới thiệu Tổng Tài Ác Ma Trêu Ghẹo Tiểu Bạch Thỏ

Tác phẩm Tổng Tài Ác Ma Trêu Ghẹo Tiểu Bạch Thỏ của tác giả Dijtt kể về Từ Lạc là sinh viên của trường đại học bách khoa, do có gương mặt xinh đẹp ngây thơ nên được mệnh danh là tiểu mỹ nữ. Cô may mắn được nhận vào tập đoàn Vương thị đứng đầu Trung Quốc hiện nay. Ở đây cô được sắp xếp vào sở tay chân nuôi của boss, làm thư kí của Phó tổng, nhưng vì một lý do nào đó nên cô đã làm một ngày thư kí cho vị Vương tổng tài- Vương Thần.

Liệu giữa hai người sẽ xảy ra chuyện hot gì? Vị tổng tài nổi tiếng là ác ma ngôn tình sắc này sẽ đối xử với cô ra sao? Mời các bạn cùng đón đọc.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Trêu Ghẹo Tiểu Bạch Thỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Từ Lạc - sinh viên đại học bách khoa thành phố. Khuôn mặt trắng trẻo, đôi mắt sáng ngời lại thêm nụ cười tươi tắn như một con dao đâm phập trái tim những chàng trai mới lớn. Cho nên Từ Lạc được mệnh danh là tiểu mỹ nữ ngây thơ nhất.

Mà lúc đó Từ Lạc lại đang lo lắng thấp thòm, Vương thị là tập đoàn hàng đầu Trung Quốc hiện nay, còn nằm trong bảng xếp hạng của những tập đoàn hùng mạnh nhất thế giới. Tuy chỉ là công việc tạm thời nhưng ít nhiều gì cũng rất tốt cho hồ sơ sau này nếu từng được làm việc ở Vương thị, hơn nữa nếu may mắn lại còn được vào Vương thị làm việc....Đây là ước mơ của rất nhiều người...

Từ Lạc đáng yêu, gò má ửng hồng, hai tay nắm chặt gấu váy, mày liễu khê cau, nhiều anh chàng nhân viên đi ngang cũng không nhịn được trêu ghẹo vài tiếng. Thật không thể phủ nhận Từ Lạc năm nay đã 20 nhưng gương mặt quá mức ngây thơ khiến người ta tưởng cô còn chưa đến tuổi vị thành niên.

“Từ tiểu thư, chúc mừng cô được nhận vào làm, theo dự định thì Từ tiểu thư được phân phó làm thư ký của Phó giám đốc Bạch nhưng hôm nay thư ký của Vương tổng tài xin phép nghỉ một hôm nên....Từ tiểu thư tạm thời sẽ là thư ký của Vương tổng tài!”

Nói một chút bỗng người nhân viên kia lại nói thêm.

“Từ tiểu thư, tôi nghĩ nên nhắc nhở cô Vương tổng tài giờ này có lẽ vẫn còn đang ngủ, Từ tiểu thư là người hiền lành tôi cũng hi vọng không phạm sai lầm gì.”

Từ Lạc ngây ngốc nghe nhân viên bộ phận điều hành chức vụ phân phó, biểu cảm trên mặt thay đổi như chong chóng. Lúc đầu là vui mừng, sau đó lại có chút ngây ngốc, cuối cùng là lo lắng. Từ Lạc loay hoay một lúc lâu cuối cùng cũng lên được tầng 79 nơi làm việc của Vương tổng tài trong truyền thuyết.

Đứng trước tấm cửa kính nhưng được che mờ, trong lòng Từ Lạc lại có chút sợ hãi. Ai mà không biết Vương tổng tài tên thật là Vương Thần, quả thật chữ Thần đó không hề sai. 2 năm trước Vương thị ngày càng xuống dốc, cha của Vương Thần bị xã hội đen giết chết. Các nhà đầu tư của Vương thị gần như rút hết, chẳng ngờ Vương Thần này vừa lên lại như kéo Vương thị từ bờ vực sinh tử trở về. Cuối cùng chỉ trong 2 năm mà Vương thị đã trở lại mạnh mẽ như vậy.

Thở nhẹ một hơi, Từ Lạc gõ cửa hai tiếng không nghe được phản hồi, lại hai tiếng nữa vẫn không có ai đáp lại. Không biết can đảm từ đâu ra, Từ Lạc đẩy cửa bước vào thấy bên trong tối đen. Nghĩ chắc Vương Thần không có ở đây, định quay lưng bước ra bỗng có một cơ thể ôm lấy Từ Lạc từ đằng sau.

Từ Lạc hoảng sợ hét lên một tiếng, sau đó nhanh chóng bịt môi lại, sợ không may lại làm phiền ai đó. Nam nhân sau lưng phà hơi nóng vào vành tai Từ Lạc khiến cô có một cảm giác lạ lùng chưa từng có, rung mình một cái.

“Cô là ai?”

Thanh âm nam tính truyền vào tai Từ Lạc, bỗng như kích thích thần kinh cô, dù gì đây cũng là lần đầu tiên gần một nam nhân như vậy....

“Tôi....tôi tên là Từ Lạc....Lạc trong từ....không phải tôi là....là thư ký tạm thời của Vương Thần....không phải ý tôi là Vương tổng tài!” Nam nhân sau lưng đã lâu lắm mới nghe có người gọi thẳng hai chữ Vương Thần nhất thời khoe môi cong lên, cảm thấy con thỏ non này cũng không tệ.

Bỗng Vương Thần đưa đầu lưỡi mình liếm nhẹ lên vành tai Từ Lạc khiến cả cơ thể cô run bần bật, lời nói chưa kịp ra khỏi cô họng đã bị người kia dùng miệng chặn lại.

“Anh....Ngô....um....”

Từ Lạc quyết không cho đầu lưỡi đối phương xâm nhập, Vương Thần ngắt nhẹ vòng eo con kiến của cô nàng khiến ai đó không nhịn được mà kêu đau há miệng, lại để cho người kia thích thú đưa đầu lưỡi vào thăm dò. Mãi đến khi Từ Lạc không thể thở nổi nữa Vương Thần mới luyến tiếc rời khỏi đôi môi ngọt ngào ấy.

Từ Lạc cảm thấy đầu óc tê rần, ngược lại còn có cảm giác khó chịu ngứa ngáy, bỗng cảm thấy thật ảm đạm, nam nhân này cứ nhiên lại ăn hết đậu hũ của mình.

“Thật xin lỗi, tôi nghĩ phải rời đi....Ngô!”

Vương Thần trước đây từng nếm thử nhiều loại phụ nữ, nhưng đa số đều chủ động quyến rũ hắn. Bỗng hôm nay gặp được một tiểu bạch thỏ ngây thơ khiến hắn muốn chiếm đoạt, mùi hương từ nữ trên cơ thể cô khiến hắn càng thêm kích thích.

Vùi đầu vào cổ Từ Lạc, Vương Thần hôn nhẹ lên xương quai xanh của cô, bàn tay phía dưới không yên phận mà lần lượt cời từng nút áo của Từ Lạc. Cho đến khi chỉ còn chiếc áo lót màu trắng mỏng manh.

Đầu óc Từ Lạc lúc này vô cùng hỗn loạn, mãi đến khi bàn tay to lớn của Vương Thần đã cời xong nút cuối cùng của áo lót cô mới nhận ra thì đã quá muộn. Cô giật người lại, vô tình bả vai đập trúng cạnh tủ, Vương Thần nhanh chóng ôm lấy chỗ vừa bị thương của Từ Lạc. Bàn tay ấm áp xoa nhẹ, lại có chút nâng niu mà chính hắn cũng không nhận ra.

“Đau không?”

Vẫn là âm thanh mạnh mẽ nam tính đó nhưng lúc này lại có một khắc dịu dàng khiến Từ Lạc ngây người một chút, bỗng cảm giác từ trái tim đang nhảy loạn khiến cô hoàn hồn.

“Vương tổng tài, chắc là đã có nhầm lẫn gì đó, tôi không....”

Vòng tay đang ôm lấy cơ thể Từ Lạc bỗng siết chặt lại.

“Gọi tôi là Thần!”

Từ Lạc lại kinh ngạc, hai người dù gì cũng là lần đầu gặp mặt sao lại xưng hô như thế?

“Nhưng....”

Vương Thần lại càng cảm thấy vừa lòng vừa thư ký mới này hơn, nghĩ thầm sẽ sa thải người kia.

“Tôi không nói lần thứ ba!”

Cuối cùng khí thế áp đảo của Vương Thần khiến Từ Lạc ngại ngùng phải nỉ non thành tiếng lại không biết vô tình kích thích thú tính của ai đó.

“Thần....um....”

Vương Thần nhếch môi mỉm cười nhẹ, xem ra tiểu bạch thỏ này rất giỏi, làm trời dậy thú tính của hắn rồi! Động tác thuần thục của Vương Thần khiến Từ Lạc không kịp nhận biết, khi biết thì cũng đã quá muộn. Hắn hôn từ xương quai xanh của cô sau đó lại dùng lưỡi liếm xuống bộ ngực trắng sữa, một tay thì nghịch ngợm khoáy đảo lưỡi cô nàng, tay kia không yên phận lần mò xuống nơi tư mật của người con gái.

“Aaaa....um....”

Ngón tay hắn vuốt ve huyết đạo của Từ Lạc, ánh mắt đầy dục vọng nhìn lên gương mặt đỏ bừng thở gấp của ai đó khiến hắn càng thêm thích thú.

Từ Lạc sau khi bị hắn đụng vào cả người như có một dòng điện chạy qua, không đau nhưng ngược lại còn....cảm giác thoải mái nữa. Không biết bản thân bị làm sao, lại thêm uất ức thế là Từ Lạc rơi nước mắt.

Bàn tay phía trên cảm thấy một sợi nóng ẩm trào ra bỗng động tác khựng lại, tiểu bạch thỏ này là đang khóc sao?

“Tại sao khóc?”

Nghe xong, Từ Lạc sững sốt, hắn là đang quan tâm mình sao? Bỗng một khắc nào đó Từ Lạc cảm thấy ảm đạm nhưng cô lại không hề nhận ra điều đó. Lại đang tự hỏi bản thân phải trả lời như thế nào?

“Anh....anh vô liêm sỉ....hức....đường đường là Vương tổng thế nhưng....lại ăn hiếp tôi....làm tôi khổ sở như vậy....lần đầu của tôi chỉ trao cho người tôi yêu....hức!”

Không khí trong phòng đột nhiên trầm xuống, người cô yêu? Thật không biết người đó là ai? Tiểu bạch thỏ này dự là sẽ ở bên cạnh hắn dài dài nên không thể nào trong tâm lại có người khác được.

“Người em yêu là ai?”

Lần này lại tới Từ Lạc đứng hình, chẳng phải ai cũng nói lần đầu phải trao cho người mình yêu sao? Cô chỉ nói như vậy nhưng thực sự từ trước tới giờ chưa từng yêu ai, thậm chí hôm nay là lần đầu tiên có người đàn ông ôm cô.

“Tôi....tôi chưa có!”

Vương Thần lúc này bật cười thành tiếng, đúng là thật quá đáng yêu đi! Trong phòng tối om nên hắn không thể thấy rõ được khuôn mặt của thư ký mới này nhưng giọng nói và tính cách đều đáng yêu như vậy chắc hẳn gương mặt cũng rất khả ái động lòng người đi?

“Vậy thì em sẽ phải yêu tôi!”

Nói rồi hắn hạ môi mòng xuống cùng Từ Lạc dây dưa tiếp mà không biết cô nàng kia đã đỏ mặt tía tai, vậy thì mình sẽ phải yêu hắn sao? Đây là lần đầu tiên có người nói như vậy với cô, cũng là lần đầu tiên cô có cảm giác đối với một người khác giới.

Tiểu huyết của cô lúc này đã tràn đầy dịch âm, hắn kéo mảnh quần lót nhỏ nhắn sang một bên, đưa tay chạm trực tiếp vào. Cơ thể Từ Lạc giật nảy cái, hắn thật thích phản ứng của cô nha!

“Thật là tiểu dân mỹ, em xem ướt hết tay tôi rồi này!”

Từ Lạc xấu hổ, nhanh chóng vịn vẹo thân mình lên tiếng phủ nhận.”Không....không có!”

Vương Thần cảm thấy trên ghẹo cô nàng này thật thú vị, cô quá mức ngây thơ có khi bị hắn bán đi còn ngồi đếm tiền hộ hắn.

“Em còn nói không có, thể hai ngón núi trước mặt tôi là gì đây?”

Từ Lạc ngược xuống nhìn xem, cuối cùng mặt lại đỏ lựng như trái cà chua, phía dưới của mình như hai đỉnh núi dựng thẳng vậy. Hắn nói mình tiểu dân mỹ xem ra không hề sai mà, càng nghĩ Từ Lạc càng ngượng hơn.

“Em không cần ngại, sau này chúng ta còn làm việc này dài dài!”

Nói rồi, hắn cúi đầu mút lấy tiểu huyết của cô, đầu lưỡi không yên phận khuấy đảo vài cái. Từ Lạc nhảy cảm ườn bụng lên, hai bên đùi kẹp chặt lại đầu của Vương Thần. Mặc kệ cô rên rỉ van xin, hắn vẫn không ngừng mút lấy hoa huyết khiến nơi đó sưng cả lên.

Lúc này Vương Thần bắt đầu cời bỏ sơ mi của mình xuống, sau đó lại tới quần, cuối cùng cái cây gậy thịt ấy lại xuất hiện, 'đầu ngẩng cao' là ba từ duy nhất để miêu tả về vật đó của hắn.

Hắn bắt lấy đôi tay của nàng, bắt nàng chạm vào nó. Từ Lạc chạm vào liền cảm thấy thật nóng, còn lại cứng nữa, cô thật sự không biết nếu như thứ đó tiến vào cơ thể mình thì sẽ thế nào, có khi cơ thể bị nó xé rách không?

Nhưng mà Từ Lạc cô thật sự không thể chịu được nữa, phía dưới của cô cần được lấp đầy ngay bây giờ, không nghi ngờ vật kia chính là thứ mà Từ Lạc muốn ngay bây giờ.

Vương Thần biết tiểu yêu tinh dưới thân muốn gì nhưng hắn muốn chính miệng nàng cầu xin hắn. Vì vậy hắn lấy dương vật của mình cọ xát vào tiểu huyết của cô, lần đầu tiếp xúc khiến cả hạ thân của cô và hắn đều khí huyết tuôn trào.

Từ Lạc chờ giây phút hắn tiến vào nhưng Vương Thần vẫn cứ như vậy, vẫn dùng cậu bé của mình cọ xát nơi hoa huyết. Việc này khiến cơ thể Từ Lạc càng thêm khó chịu giống như có hàng vạn con kiến đang gặm lấy thân thể. Mà thứ kia của Vương Thần cũng đã sưng tím, sợ nếu như không giải quyết ngay sẽ khiến nó nổ tung mất.

“Ừm....Thần....”

Từ Lạc nũng nịu gọi tên hắn khiến hắn càng không thể chịu nổi nhưng hắn nhất định phải thực hiện được điều hắn muốn.

“Em cần gì, tiểu thư?”

Nói rồi, hắn đặt cậu bé của mình trước cửa huyết đạo của cô, tiến vào khoảng 1 cm nhưng không nhúc nhích thêm.

“Hức....Thần....Thần tôi khó chịu quá....um Thần!”

Từ Lạc vịn vẹo cơ thể, môi hơi không ngừng tuôn ra, cô thật sự khó chịu quá!

“Em có thể nói cho tôi nghe điều em muốn?”

Vương Thần nhếch môi cười, giọng nói trầm đục càng thêm hấp dẫn người nghe.

“Tôi muốn....cái kia....cái kia của anh....umm....”

Thấy Từ Lạc đã khó chịu đến mức không thở nổi, bên này hắn cũng vậy. Côn thịt của hắn đau đến căng cứng rồi, nghĩ đến khi tiến vào bên trong nàng khiến hắn không thể chờ đợi thêm nữa,

“Em chính là muốn cái nào....hừm....sờ vào nó tôi sẽ cho em!”

Lúc này Vương Thần cũng không thể giữ được bình tĩnh, Tử Lạc gấp đến nỗi rơi nước mắt, tay chân quơ lung tung. Cuối cùng cũng chạm được vật kia, Vương Thần liền mất hết lí trí đắm sâu vào Tử Lạc.

Hai người cùng rên lên thành tiếng, hẳn thật không ngờ tiểu yêu tinh này lại chặt đến như vậy, hạ thân của hắn bị nàng mút muốn gãy rồi. Nhưng phải thừa nhận cảm giác này khiến hắn cảm thấy như đang lạc vào chốn hoang lạc.

Hai dòng tơ máu chảy ra từ hai bắp đùi trắng nõn của Tử Lạc, càng thêm hấp dẫn tổng tài ác ma hơn.

Vương Thần ôm cơ thể nhỏ bé đang run rẩy của Tử Lạc vào vòm ngực. Hạ thân bắt đầu hoạt động, Tử Lạc lần đầu tiên nên đau đớn vô cùng nhưng sau đó dần thích nghi được lại cảm thấy cảm giác này không tồi.

“Ân....um...”

Tử Lạc vô thức rên rỉ, nhận thấy âm thanh dâm dăng mình vừa phát ra khiến cô tự bịt miệng mình lại. Mái tóc Vương Thần vì mồ hôi mà đã sớm ướt, hắn cười bằng chất giọng trầm đục khiến người nghe muốn trầm luân trong đó mãi mãi. Vương Thần gục đầu vào hõm sâu trên cổ cô, sau đó lại cắn lỗ tai cô một cái.

Một tay giữ lấy lưng cô, tay kia lại xoa nắn hai bầu vú săn chắc trắng trẻo. Tử Lạc lúc này không còn quan tâm nữa, cảm giác này quá sung sướng khiến cô không nhận được mà rên rỉ. Lúc đầu còn sợ có người nghe nhưng sau đó lại không chịu nổi mà rên to hơn như đang hét lên.

“Nói, yêu tôi!”

Tử Lạc lúc này như chìm vào khoái lạc của lửa dục, hai tay đặt trên cơ ngực rắn chắc của Vương Thần. Quyến rũ giữa cổ thờ dục, lại không ngừng rên rỉ.

“Ân....ân....Thần....Thần nhanh nữa!”

Vương Thần cười lớn, đúng là một tiểu dâm dăng, thể nhưng lại kêu hắn nhanh lên? Uống công hắn này giờ sợ nàng đau nên mới kiềm hãm lại.

“Nói yêu tôi, yêu tôi!”

Tử Lạc sau khi cảm thấy tốc độ của đôi phương thay đổi, nở nụ cười sung sướng. Lúc lên đến cao trào, Tử Lạc hét lên.

“Thần, em yêu anh....Aaaaaa!”

Sau đó liền bất tỉnh....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Trêu Ghẹo Tiểu Bạch Thỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Tối hôm đó, Tử Lạc tỉnh lại từ trong mộng liền cảm thấy toàn thân đau nhức, nhất là vùng hạ thân. Khắp cơ thể đều là vết tím xanh đầy ái muội khiến những kí ức đêm hôm qua tràn về, trong phút chốc gương mặt nhỏ nhắn của Tử Lạc đỏ bừng.

Lúc sáng, là mình cùng với một người làm chuyện đó, hơn nữa người kia lại chính là đại boss siêu cấp, Vương Thần. Bỗng dưng lại nhớ tới trong cuộc hoan ái, bản thân gọi tên hắn một cách đầy kiêu mị, thậm chí còn muốn nhiều hơn.

“Tỉnh rồi?”

Một giọng nam trầm tính mang theo hơi thở lười biếng cất lên, và tất nhiên ngay sau đó là tiếng hét hoảng sợ của Tử Lạc. Cơ thể của Vương Thần quá ám khiến cho cô cứ ngỡ là cái chấn bông chứ. Nhưng rõ ràng lúc này là đang ở phòng tổng tài tại sao bây giờ lại là phòng ngủ, chẳng lẽ....người đàn ông bá đạo này trực tiếp đem mình đến khách sạn?

Tử Lạc vô thức kéo chăn bông che kín cơ thể, thậm chí là che đi cả gương mặt đỏ bừng của mình, chỉ chừa lại hai con mắt, bộ dạng như một đứa trẻ đang làm sai chuyện gì.

“Che cái gì, chẳng lẽ cơ thể em còn có thứ tôi chưa nhìn thấy?”

Vương Thần chống tay lên đầu, để lộ vùng cơ ngực cùng cơ bắp màu đồng rắn chắc. Tay kia trong chăn lần mò đến vùng bụng phẳng lì của cô. Không thể phủ nhận Vương Thần này mang danh người đàn ông kim cương rất xứng đáng. Góc mặt cương nghị, lãnh đạm nhưng ánh mắt lại đầy vẻ cợt nhả cùng lạnh lẽo, bất quá tất cả những thứ này chỉ khiến phụ nữ thêm điên cuồng vì hắn.

“Tôi....tôi đang ở đâu?”

Từ Lạc ngậy ngò hời mà không biết chất giọng cùng đôi mắt quá mức ngậy thơ lại có chút sợ sệt của cô vô tình mà khiến một cổ lực lượng nóng bỏng từ thân dưới Vương Thần truyền lên. Nếu không phải Từ Lạc quá ngốc thì có lẽ hẳn đã tưởng cô đang dùng chiêu lạt mềm buộc chặt với hẳn.

“Nếu tôi nói em đang ở nhà của tôi?”

Không khó để nhận ra giọng nói của Vương Thần đã có chút trầm hơn, nhưng mà Từ Lạc đương nhiên sẽ không nhận ra.

Từ Lạc vừa nghe xong liền hoảng sợ, môi mọng mấp máy mấy cái rồi cuộc cũng không nói nên lời nào mà vọt xuống giường mặc con đau từ hai chân.

Nhưng mà lúc này cô Từ Lạc lại phát hiện cả cơ thể đều không một mảnh vải che thân, thấp thoáng còn thấy giữa hai bắp đùi là tơ máu đã đông lại từ buổi sáng. Và tất nhiên Vương Thần đang ngang nhiên mà lướt ngang lướt dọc cơ thể cô, Từ Lạc thẹn quá hoá giận liền kéo chăn bông trên giường xuống che lấp cơ thể. Lại vô tình lộ ra thân thể cường tráng của người nào đó.

“À....chẳng lẽ Tiểu Lạc lại có sở thích ngược đãi sao? Bất quá, tôi cũng không ngại....”

Vương Thần mặt dày liền cất lên những lời vô sỉ, Từ Lạc giờ khắc này chỉ muốn mắng một câu nhưng vẫn không quên thân phận vĩ đại của hẳn đành phải nuốt xuống. Tức giận liền bỏ đi vào toilet, nếu bây giờ còn không tìm thấy lỗi vào toilet có thể sẽ bị hẳn cười cho xấu mặt mất.”Thay thư ký cũ thành Từ Lạc, cảm ơn!”

Vương Thần nhắc điện thoại nói vài câu đã làm xoay chuyển vận mệnh bé nhỏ của Từ Lạc, sau đó không biết nghĩ gì mà gương mặt hẳn xuất hiện một nụ cười thật đều.

“À....Vương tổng tài, tôi không có quần áo....”

“Vậy thì sao?”

Từ Lạc nghe câu trả lời của hẳn mà bức bối chỉ biết dậm chân xuống đất, hẳn chính là đang giả ngu đây, cho dù là đứa trẻ lên ba ít nhất cũng mơ hồ hiểu được.

“Thì ý của tôi là anh có thứ gì cho tôi mặc không?”

Lúc đầu Từ Lạc định hỏi có quần áo không nhưng lại nghĩ Vương tổng tài đáng quý sẽ không thể nào có sở thích sưu tầm trang phục của phụ nữ nên đành sửa lại cái gì.

“Tôi cũng không biết nữa, em có thể ra đây tìm”

“Anh....”

Mặc kệ Từ Lạc đáng thương đang trong toilet loay hoay, Vương Thần không biết xấu hổ mà ngồi phía ngoài trêu chọc. Sau đó bỗng hẳn đứng dậy lấy một cái sơ mi trắng đưa vào toilet, nhưng lại nghĩ sơ mi trắng rất mỏng, giả sử hẳn không tìm được lại muốn cô.

Thế là Vương Thần lấy một cái sơ mi đen đưa vào toilet.

“Mở cửa ra, tôi đưa đồ vào!”

Bỗng Từ Lạc lúng túng, mở cửa cho hẳn có lẽ nào hẳn sẽ xông vào không? Chuyện xảy ra sau đó chắc chắn sẽ không khó tưởng tượng. Nghĩ đến đây, Từ Lạc mở cửa một cách nhẹ nhàng và chậm chạp nhất có thể, chỉ chừa đúng một khe hở đủ để cánh tay mảnh khảnh của cô chìa ra.

Vương Thần lại buồn cười, chẳng lẽ trong mắt của cô hẳn hạ lưu như thế sao?

“Khoan đã....tại sao không có đồ....đồ lót?”

“Vậy em muốn mặc đồ lót của tôi không? Hử?”

“Không!”

Thế là Từ Lạc đóng sập cửa lại, càng nghĩ càng thấy không đâu vào đâu, cái sơ mi này tuy lớn thật nhưng cũng chưa tới đâu gối mà, hơn nữa còn không có đồ lót!

Không lâu sau Từ Lạc bước ra, Vương Thần vẫn vẻ lười biếng trên giường như cũ nhưng đến lúc nhìn sang Từ Lạc hẳn mới biết hẳn đã sai thật rồi!

Sơ mi đen có thể che đi phần nào cơ thể, nhưng nó lại khiến làn da trắng của cô càng thêm nổi bật, thêm quyến rũ. Phần cổ áo hơi rộng lộ ra xương quai xanh hấp dẫn, do không mặc đồ lót nên thấp thoáng có thể thấy được đầu ngực của cô, lại còn phía dưới, hai bắp đùi trắng nõn cứ cọ xát vào nhau.

Cổ họng cảm thấy khô nóng hơn bao giờ, Vương Thần như một con thú đói nhảy bổ lên cơ thể của Từ Lạc. Sáng nay trong phòng đèn tắt nên không thể thấy được hình dáng Từ Lạc, nhưng bây giờ cô như một con thỏ ngọc ngà không biết mình thật ngon lành!”Anh.... Vương tổng....Buông ra, anh đang làm

cái gì?”

“Là em câu dẫn tôi!” “Ừ....Ngô....um!”

Nhìn đôi môi anh đào của cô cứ liên tục khé mở, Vương Thần lại nhớ tới hương vị ngọt ngào của nó, liền không nhịn được mà mạnh mẽ chiếm đoạt. Lần này Tử Lạc chưa kịp phòng bị đã bị đầu lưỡi ầm ập của đối phương xâm nhập, hần liếm láp khoang miệng cô, Tử Lạc thật nghi ngờ nếu như thức ăn còn dính trong răng có phải cũng sẽ bị hần lấy ra không?

Hai người cứ quần quít một hồi lâu cho đến khi Tử Lạc không thể thở nổi Vương Thần mới luyến tiếc buông ra, đôi môi của cô giờ đây sưng lên lại càng thêm đỏ. Vương Thần nhìn con mèo nhỏ trong lòng không ngừng thở gấp, lại nhìn xuống xương quai xanh lộ rõ thì liền chuyển mục tiêu xuống dưới mà gặm nhấm

Tử Lạc chưa kịp lấy lại hơi thì đã bị một màn kích thích khiến thần kinh tê liệt, lúc này cô như một món đồ để hần tùy ý nhào nặn vậy!

“Ừm...Van anh....Tha cho tôi!”

Nghe được những lời này, sắc mặt Vương Thần liền tối lại, van hần tha cho cô? Hần thật không biết hần lại khiến cô khổ sở như vậy, bỗng những động tác của hần trở nên thô bạo hơn.

“Van tôi? Đúng vậy, lát nữa em sẽ van tôi muốn em!”

“Aaaa!”

Vương Thần xé toạc chiếc áo sơ mi của chính hần trên cơ thể cô, hần kéo cơ thể cô dậy ngồi lên đùi hần, gián tiếp tiếp xúc với thứ đang cương lên dưới lớp quần.

Đầu ngực bị người khác tùy ý nhào nặn, sau lưng lại bị bàn tay của người kia ve vãn khiến Tử Lạc rùng mình. Cô có cảm giác mình đã làm sai điều gì khiến hần tức giận thật rồi, bất quá nguồn gốc của tất cả tội lỗi đều do hần bắt đầu mà?

“Em dám không tập trung!”

Vương Thần thấy ánh mắt của tiểu yêu tinh trong lòng lại có vẻ lơ đãng, liền cắn lên nhũ hoa của cô, đầu lưỡi ve vãn trên bầu ngực căng tròn khiến cô phải la lên. Hần thò một tay xuống vùng âm đạo của cô, ngón trỏ xoa hạt châu, tốc độ càng ngày càng nhanh hơn.

“Ô nha, tiểu yêu tinh ra nước đầy tay tôi rồi!”

“Anh....um....biến thái....umm...”

Đầu óc Vương Thần như trống rỗng, tiếng rên mê hoặc của Tử Lạc khiến hần hận không thể ăn sạch cô nhưng nhớ tới câu nói lúc nãy của cô, động tác của hần hơi khựng lại nhưng sau đó lại nhanh hơn lúc đầu.

Ngón tay hần liên tục trêu chọc tiểu huyết khiến Tử Lạc muốn ra nữa, nhưng việc hần chỉ vuốt ve bên ngoài không tiến vào làm cô cảm thấy rất khó chịu. Tử Lạc không còn nghĩ được gì nữa, hạ thân đang nằm trên vật đó của hần cách một lớp quần bắt đầu di chuyển.

Vương Thần thật không ngờ Tử Lạc lại dám dâng đến như vậy, cư nhiên lại chà xát vào bộ phận sinh dục của hần để tìm thoải mái. Vương Thần phà hơi thờ nóng rực vào cổ cô khiến cô ngẩng đầu lên rên.

“Ân....um....um!”

Ngón tay ở dưới hạt châu của Tử Lạc vẫn chưa có dấu hiệu dừng lại, thậm chí là trượt hần xuống cửa huyết khiến cô ngày càng kích thích hơn. Khi cảm giác được từ cơ thể sắp bắn ra chất dịch, Tử Lạc nhắm mắt lại nhưng Vương Thần nào cho cô được như ý, ngón tay hần bỗng không động vào cơ thể cô nữa.

Tử Lạc vẫn xuất ra nhưng thay vào cảm giác sung sướng thì cảm giác này cho cô ý nghĩ như vừa từ trên thiên đàng rớt xuống địa ngục.

“Anh....”

Vương Thần nở nụ cười ranh mãnh, ngón tay hần tưởng chừng như không cử động nữa đột nhiên lại bắt đầu khuấy đảo vùng hạ thân của cô. Nhưng từ trước giờ vẫn chưa hề tiến vào.

Lúc này Tử Lạc không còn cảm thấy khoái cảm nữa mà ngược lại chính là khó chịu, mây liễu chau lại như đang trải qua đau đớn, bàn tay nhỏ bé của cô cố gắng gạt tay hần ra nhưng không có tác dụng.

“Tại sao....tại sao lại làm thế?”

“Hừ, tôi không có nghĩa vụ phải giải thích cho em!”

Vương Thần vói tay sang chiếc bàn gần đó, bóc một quả nho nhét vào miệng của Tử Lạc.

“Thấy thế nào?”

Tuy có chút sừng sốt nhưng Tử Lạc vẫn trả lời dù có hơi rụt rè.

“Nho rất mọng, rất ngọt!”

Nghe được câu trả lời mong muốn, Vương Thần cười một tràng dài.

“Cái miệng này thấy ngon, vậy cái miệng này có thấy ngon không?”

Không để đối phương có cơ hội đáp trả, Vương Thần liền nhét một quả nho khác vào hoa huyệt của cô. Tử Lạc cảm nhận được hạ thân không ngừng co bóp quả nho thì la lên một tiếng, mặt khác, Vương Thần nhìn vào nơi thần bí kia cổ họng bỗng khô khan nuốt xuống.

“Đây là phạt em, nếu như một lát nữa tôi kiểm tra mà thấy quả nho bẻ thì em cẩn thận đấy!”

Vừa nói Vương Thần vừa chỉnh trang lại y phục, bỗng hấn gục đầu lên hõm vai của Tử Lạc.

“Tiểu dân dâng!”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Trêu Ghẹo Tiểu Bạch Thỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

“Vương tổng....tôi cảm thấy không ổn....hức....tôi....”

“Suyt! Em đã làm sai và đây là hình phạt dành cho em!”

Vương Thần sau khi nhét quả nho vào huyệt đạo của Tử Lạc thì bắt cô mặc quần áo vào rồi theo hấn ra ngoài.

Trong khi Vương Thần hấn còn đang đắc ý thì bên này Tử Lạc như sống đi chết lại.

Quả nho phía dưới vẫn nằm yên như cũ, mỗi khi Tử Lạc cử động mạnh thì miệng liền phát lên những tiếng rên rỉ dâm dăng, cái cảm giác như vừa trên thiên đàng vừa dưới địa ngục đó thật sự khiến người ta khổ sở vô cùng.

“Ngoan, theo tôi đi đến một nơi!”

Vương Thần quay sang cười đều, càng làm nổi bật ngũ quan cương nghị nhưng lúc này Tử Lạc không còn tâm trí nào để quan tâm nữa, phía dưới cảm thấy thật rã rời.

Mặc kệ cơ thể mỏng manh của Tử Lạc đang run lẩy bẩy, Vương Thần vẫn bước đi đồng dục đến thang máy của công ty mà không sử dụng thang máy riêng của giám đốc.

Tử Lạc khê cắn môi, đúng là tên dối trá, lúc nãy còn nói là ở nhà hấn khiến cô thật hoảng hồn, ai ngờ được trong phòng làm việc của tổng giám đốc lại có một căn phòng khác chứ!

“U....hu hu hu....!”

Bên trong thang máy hiện tại không có ai nhưng camera khiến Tử Lạc cảm thấy rất khó chịu, có lẽ bắt đầu từ sự xấu hổ.

Cảm giác khó chịu cùng ngượng ngùng làm Tử Lạc phát ra vài tiếng rên rỉ, sau đó lại âm ức mà bật khóc, đến Vương Thần cũng không ngờ được cô nàng này sẽ làm ra hành động như vậy.

“Này, cô làm s....”

“Ting!”

Vương Thần còn đang bối rối thì cửa thang máy lại vang lên lần nữa, cánh cửa mở ra là hai nam nhân viên tăng ca nên về muộn.

Giờ này cũng phải hơn 8 giờ nên chắc trong tập đoàn cũng chỉ còn vài người.

Hai người kia bên ngoài đang uể oải ngáp thành tiếng, lại lăm bầm cái gì Vương tổng tài ác độc bỗng dưng nhìn vào trong thang máy thì toàn thân cứng

đờ lại.

“Vương tổng, ha ha chào anh, thang máy chuyên dụng của giám đốc bị hư chẳng mà tổng tài vĩ đại của chúng ta lại...”

Người kia còn chưa nói hết lời đã bị Vương Thần ném cho một ánh mắt sắc lạnh, rất dễ hiểu 'im đi'.

“Vương tổng, có phải anh....anh cố tình đi thang máy của nhân viên....hức!”

Vương Thần không đáp lời Từ Lạc, chỉ khẽ lướt mắt qua bảng tên của hai người kia, hành động nhỏ này Từ Lạc có thể không thấy nhưng hai người kia thì đã rất rõ ràng.

“Ha ha....Vương tổng bỗng dưng chúng tôi sợ nhớ còn có vài xấp hồ sơ chưa hoàn thành, chúng tôi...”

Lời còn chưa dứt, hai người họ đã cuốn quít chạy lẹ, lúc này ánh mắt của Vương tổng rất đáng sợ, 'cút mau'.

Cửa thang máy liền đóng lại không lâu sau, Từ Lạc liền ngã vào lòng Vương Thần, trên trán toát đầy mồ hôi lạnh.”Vương tổng, Vương tổng...tôi....um!”

Vương Thần bỗng dưng cảm thấy hơi lo lắng, cảm giác thật sự rất khó chịu sao?

“Khó chịu lắm à?”

Từ Lạc liếc mắt nhìn hắn một cái, bỗng cảm thấy Vương tổng có lúc thật ngu ngốc, bất quá nhìn đáng vẻ bồi rồi của anh ta hiện tại khiến cô cũng bớt khó chịu đi phần nào.

“Nếu rất khó chịu....sẽ lấy ra sao?”

Thầm khen mình quá thông minh, Từ Lạc không nhịn được mà hơi nhếch môi cười, lúc này sơ ý ngã vào người hắn thật, nhưng nếu không nhờ có câu nói kia của hắn chắc sẽ không dẫn đường thoát cho mình dễ dàng thế này!

Hành động mỉm cười khoái chí của cô nàng nào đó lại vô tình lọt vào mắt Vương Thần, thật không ngờ tiểu bạch thỏ này lại cả gan lừa gạt hắn.

Nếu như Vương Thần hắn dễ qua mặt như thế thì chỉ sợ thương trường nay sẽ không còn Vương Thần hay Vương thị nào nữa.

“Không thể nào, đây là hình phạt của em như tôi đã nói!”

Từ Lạc nghĩ sắp được lấy trái nho ra thì vui mừng, nghe xong câu nói của Vương Thần mà đầu óc đang bay bỗng bỗng dưng té một cái ụch!

“Mà này tiểu bạch thỏ, nếu còn có ý nghĩ muốn lừa gạt tôi một lần nữa, hình phạt sẽ gấp đôi!”

Cánh môi mọng mấp máy không ngừng, cái gì á?

Gấp đôi là hai trái nho hay kích cỡ lớn hơn bằng một trái quýt?

Không thể nào!

Vương Thần vô cùng hài lòng khi nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của ai kia, có lẽ cô đang tưởng tượng ra hình phạt, bất quá hắn chỉ muốn cô không có sự giấu diếm nào đối với hắn.

Nâng eo của Từ Lạc thẳng lên, đúng lúc này cửa thang máy một lần nữa mở ra tại tầng trệt của tập đoàn.

Bàn tay của Vương Thần đặt trên eo của Từ Lạc bỗng dưng buông xuống, tạo ra một khoảng cách nhất định giữa hai người.

Lúc này Từ Lạc cảm thấy có chút mất mát, có lần cô đọc trên báo thấy Vương tổng cùng nữ minh tinh kia bước ra rất thân mật.

Vậy mà đối với cô....

“Đừng nghĩ nhiều, tôi chỉ là đang bảo vệ cô!”

Hừ, lại còn nói dối mới thật đáng ghét chứ, bảo vệ chẳng phải là sẽ ôm cô vào vòng tay mới đúng chứ!

Từ Lạc bĩu môi không thèm trả lời, nhưng tâm trạng cũng có chút tụt dốc.

Vương Thần chỉ cười nhẹ nhưng không nói gì hết, không thân mật với cô chính là một biện pháp để người khác không chú ý tới, cũng là để bảo vệ cô.

Nhưng người con gái ngốc nghếch này thì đâu thể hiểu được!

“Từ nay cô sẽ là thư ký của tôi, cho nên mau đi thông báo với tiếp tân liên hệ người đi sửa thang máy chuyên dụng của tôi!”

Từ Lạc trợn trừng hai tròng mắt, rõ ràng có hư đâu thì sao lại cần phải sửa?

“Nhưng mà....”

“Lời của tôi chính là mệnh lệnh từ cấp trên!”

Từ Lạc cảm thấy thật khó chịu nha, cái người này biết mình đang trong tình cảnh khó khăn vậy mà cứ bắt người ta đi làm những chuyện không đâu!

Nhưng cô lại không biết làm như vậy để chứng minh thang máy chuyên dụng của giám đốc bị hư nên đành phải đi thang máy thường.

Bộ phận tiếp tân sau khi nhận được thông báo sẽ tự liên hệ nhưng nếu thang máy không bị hư sẽ ngoan ngoãn ngậm miệng, đơn giản vì tiếp tân cũng là người của hân.

Lúc này Từ Lạc còn đang phụng phịu cầu nhàu thì bỗng dưng “Tạch”!

Chết rồi! Quả nho....bể rồi!

Vương Thần bên cạnh tuy có vẻ hồ hững nhưng thật ra vẫn luôn chú ý đến người bên cạnh, thấy sắc mặt cô chuyển từ trắng tới xanh cuối cùng là tím trong lòng đang nổi lên nghi ngờ.

Hai bắp đùi trắng nõn được bó lại bằng dây chữ A thì cọ vào nhau, tương đi nhìn hơi không bình thường.

Từ Lạc còn đang hoảng sợ tưởng tượng đến những quả quyết khổng lồ thì từ trên đầu truyền xuống một tràn cười vui vẻ.

Cô quay sang với vẻ mặt khó hiểu nhìn Vương Thần, hân không phát ra tiếng nhưng khẩu hình của hân thì rất dễ đoán 'Tiểu dâm đẳng'.

“Anh....tôi mới không có, anh mới chính là đại dâm....”

“Không biết cô Từ đây đang phát điên điều gì?”

Từ Lạc còn chưa nói hết lời đã bị Vương Thần một câu chấm dứt, đúng là tên bỉ ổi, dám làm không dám nhận!

Trái ngược với Từ Lạc ngây thơ vẫn còn không biết họa mình sắp gây ra, Vương Thần vừa cảm thấy giật mình lại vừa buồn cười.

Lúc này cô nói rất to, nếu như cái chữ cuối cùng kia được xuất ra thì có ai mà không biết thiếu nữ đôi mươi này đã lên giường với giám đốc, hơn nữa còn đang đi học.

Với tính cách nhút nhát của Từ Lạc thì chắc chắn sẽ không còn mặt mũi nào đi học, sẽ trở thành một con mèo chỉ biết khóc, bất quá cho dù chuyện đó xảy ra hân vẫn sẽ bảo vệ cô.

Nhưng chuyện đó tốt nhất vẫn không nên xảy ra.

Cho dù vậy, điều khiến Vương Thần buồn cười nhất đó chính là cô gái này dám gọi hân là đại dâm đẳng? Lời kia chưa nói hết nhưng hân vẫn còn thể hiểu được.

“Đại dâm đẳng và tiểu dâm đẳng chẳng phải rất hợp nhau sao?”

Vương Thần nói bằng một âm lượng vừa đủ giữa hai người, rất nhanh gương mặt nhỏ nhắn của Từ Lạc liền đỏ ửng lên, giống như vừa tỏ tình nam sinh mình thích.

Một nụ cười hiếm hoi xuất hiện trên gương mặt Vương Thần, hân đang nghĩ có phải Từ Lạc khi tỏ tình sẽ rất đáng yêu không?

Bỗng dưng trong tâm hân dần hình thành một ý định để Từ Lạc tỏ tình....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Trêu Ghẹo Tiểu Bạch Thỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

“Này Vương tổng....này!”

Vương Thần vẫn còn đang mơ màng tưởng tượng thì đã bị Từ Lạc kéo về hiện thực, không hiểu sao giờ khắc này hân phát hiện gương mặt của cô thư ký mới này thậm chí còn ưa nhìn hơn cả đám nữ minh tinh kia.

Không son không phấn nhưng lại hấp dẫn hơn cả....

“Đừng nhìn nữa....”

Một lần nữa tỉnh lại, gương mặt nhỏ nhắn của Tử Lạc giờ đây đang đỏ ửng.

Có thể hần không biết nhưng Tử Lạc thì rất rõ ràng, tuy lần nào cũng né tránh vị tổng tài này nhưng ánh mắt hần thật sự rất cuốn hút, rất nóng bỏng.

Khiến người ta muốn trầm luân trong đó mãi.

“Ai nói tôi nhìn em? Tôi chỉ là đang nghĩ tới câu nói đàn ông không thích phụ nữ thông minh mà thôi!”

Không thể phủ nhận, Vương Thần che giấu cảm xúc rất tốt, giây trước có thể là hần nhưng khắc này lại là người khác.

“Anh....chẳng lẽ....”

Cái đầu nhỏ của Tử Lạc càng cúi thấp hơn, nếu như không phải Vương tổng chê cô thông minh thì có thể nào là đang ngụ ý rằng thích những người ngốc, điển hình như cô phải không?

Bỗng dung trên đầu truyền xuống một tràn cười lớn, tất nhiên tiếng cười đó chính là từ Vương Thần, hần thật không ngờ cái cô nàng này lại có ý nghĩ như vậy.

“Này em đừng hoang tưởng đi, tôi đang nghĩ người nói câu nói đó thật là sai lầm, phụ nữ ngốc như em mới là không ai thích.”

Một bước rồi hai bước, khoảng cách của Vương Thần và Tử Lạc dần được rút ngắn.

Cho đến khi gương mặt của cô cách lồng ngực hần khoảng hai gang tay thì mới dừng lại.

Bàn tay to lớn của Vương Thần nâng cằm của cô lên, hần phà nhẹ hơi thở nóng ấm của mình vào cô rồi lại bắt giác thờ dài.

“Em lại khiến tôi muốn em nữa rồi Tiểu Lạc!”

Câu nói của hần nhanh chóng làm cô ngây dại tại chỗ, cái gì chứ? Người này cũng thật quá biến thái rồi, có lẽ hoàng đế cổ đại đêm ngày sùng ái mỹ nhân cũng không có tình lực dồi dào như hần.

Tử Lạc không ngừng lùi ra phía sau, cổ chân do sử dụng giày cao gót không quen mà trở nên đau nhức.

“Không....không được! Anh còn tiếp tục thì....tôi sẽ chết mất!”

Vương Thần chẳng nhiều lời, hần sử dụng đôi chân dài của mình tiến đến Tử Lạc rồi bế phốc cô lên quay đầu về toilet.

“Khô....không! Ở đây có camera....còn có người....không thể!”

Không một chút phân vân, Vương Thần tiến thẳng vào toilet nữ, thiết nghĩ toilet nữ chắc hần sẽ rộng rãi hơn toilet nam một chút!

Vương Thần đặt Tử Lạc ngồi trên bồn rửa tay, hai tay tách rời đôi chân mảnh khảnh của cô ra.

Hần dúi đầu vào nơi cấm kỵ của người con gái mà hít hà như một kẻ nghiện, yết hầu liên tục di chuyển.”Haa....um...khó chịu....ư....”

Tử Lạc liền nhanh chóng cảm thấy hưng phấn mà chính bản thân cô cũng không nhận ra, hai chân kẹp chặt lại đầu của Vương Thần, thân trên không ngừng uốn éo.

Vương Thần không nói một lời nào mà chỉ im lặng cời bỏ quần áo vướng víu trên người Tử Lạc, nếu lần này hần không kìm được lại xé rách đi thì lại phải khổ sở tìm một bộ đồ khác.

Cũng may rằng lúc này hần không đưa đồ lót cho cô nên các “thủ tục” cũng nhanh hơn.

Cơ thể Tử Lạc rất nhỏ bé nhưng các vòng đều đầy đặn rất tốt đối với Vương Thần.

“Vuron tổng...Vương tổng....ummm”

Tử Lạc hoảng sợ, nếu Vương Thần phát hiện quả nho đã sớm bể thì chắc chắn sẽ phải lấy một quả nho gấp đôi đó, cô lấy hai cánh tay trắng ngần che lại vùng kín.

Hành động này không những không giúp ích mà còn tăng hứng thú của Vương Thần lên gấp đôi.

Hần mạnh bạo kéo tay của nàng ra, cựa vạt trên cổ liền tháo xuống buộc hai tay nàng ra sau lưng.

Từ Lạc không phải thuộc dạng mê trai nhưng Vương Thần này chính là quyến rũ vô bờ khiến một con nai như cô cũng không chịu nổi.

Vòm ngực săn chắc được che đậy bởi một lớp sơ mi trắng mỏng manh giờ lại được mở hai cúc đầu như hiện như ẩn, nước da màu đồng khiến hân càng tăng thêm sự gợi tình.

“Tiểu dân đảng, em ngăn không cho tôi vào nhưng lại muốn sờ ngực tôi?”

Từ Lạc lúc này mới phát hiện bàn tay của mình không biết từ lúc nào đã mò lên lồng ngực săn chắc của hân mà sờ.

“Ha ha ha....tiểu dân đảng à tiểu dân đảng!”

Không biết từ bao giờ mà Vương Thần đã nghiện trêu chọc Từ Lạc, cũng không biết từ bao giờ trong cuộc sống của hân xuất hiện một cô gái hân cần bảo vệ tên Từ Lạc.

Vương Thần không dư thừa một giây nào, ngón tay không an phận liền chui tọt vào âm đạo của cô, dâm thủy cùng nước của quả nho trộn lại tạo ra một cảnh tượng vô cùng dâm mỹ.

“Nho của tôi đâu rồi? Hửm?”

“Ừm....um....ân ân....um....nho....ừ....tổng tài”

Tiếng rên của Từ Lạc cực kỳ kích thích khiến hân càng ra vào mạnh hơn, hân cho cả ba ngón tay vào huyết đạo của cô.

Tay kia thì xoa nắn hạt châu nhỏ nhắn khiến cơ thể của cô không ngừng run lên bần bật.

“Ân....ân....không thể....không....ân”

Bỗng một lượng lớn dâm thủy trào ra, bắn lên cả cánh tay của Vương Thần, hai cánh hoa vừa lên cao trào nên ửng đỏ gợi dục vô cùng.

“Tiểu Lạc, em có biết nơi này của em rất đẹp không?”

Vương Thần vừa nói vừa vỗ vào âm đạo của cô, tiếng vỗ chan chát vang lên khắp toilet.

Đúng lúc này bỗng từ phía ngoài có tiếng giày cao gót truyền vào, Vương Thần nhanh chóng túm lấy số quần áo rồi xoay người vào toilet gần đó nhất.

“Ân....ngô!”

Từ Lạc vừa qua kích tình nên vẫn không ngừng rên rĩ liền bị Vương Thần bịt lại.

Không gian nhỏ hơn khiến hai người càng gần nhau hơn, hai bàn tay của Từ Lạc bị trói bởi cả vạt vòng qua cổ Vương Thần.

Bất thành linh Từ Lạc liền hôn lên môi của Vương Thần, liền sau đó Vương Thần như cá gặp nước không ngừng mút lấy hai cánh môi anh đào.

Đầu lưỡi hai người giao nhau, quất quít triển miên, hơi thở dần thêm gấp gáp.

Bỗng Vương Thần giữ chặt lấy đầu của Từ Lạc, tay còn lại nhét cậu nhóc của mình vào huyết đạo cô.

“Ngô....ummm!”

Lời còn chưa ra khỏi miệng đã bị Vương Thần cho quay ngược trở về, phía dưới không ngừng ra vào, tốc độ ngày càng nhanh.

'Phạch! Phạch! Phạch!' Âm thanh dâm mỹ không ngừng vang lên khiến người phụ nữ phía ngoài cơ hồ cũng đoán được mấy phần mà trốn lệ.

Lúc này Vương Thần mới ngừng cướp lấy đôi môi ngọt ngào của Từ Lạc, ngay lập tức tiếng rên rĩ liền được phát ra.

“Thần....Thần....giúp em....ân....ân....màu nữa....sướng quá....ân!”

Nhìn bộ dạng dâm đảng của cô khiến Vương Thần như điên đầu, hân vỗ mạnh vào mông cô nhưng tất cả chỉ khiến cho hân càng thêm điên cuồng.

“Sướng quá....sâu nữa....nữa....ân....ân....ummm”

Tốc độ của Vương Thần bây giờ như một cỗ máy, ánh mắt hân đỏ rực như một con thú, thỉnh thoảng phát ra vài tiếng gầm nhẹ.

Còn Từ Lạc thì không còn biết trời đất, lúc này như một con thiêu thân chỉ biết đi tìm chỗ khiến bản thân thoải mái, thậm chí còn không biết bản thân đang nói gì.

“Ân....sướng lắm....sướng lắm Thần....ân....cứu em....Thần!”

Vương Thần xoa bóp lấy bầu ngực trắng sữa của cô, ngón tay đùa giỡn với nhũ hoa khiến nó ngóc cao tận trời, cũng khiến cho cao trào mau tới hơn.

“Ân....ân....mau mau....ân.... Aaaaa!”

Vương Thần đẩy mạnh một cái cuối cùng rồi liền bắn vào trong cơ thể Từ Lạc, cô hét lên một tiếng thì liền gục xuống run rẩy thở dốc.

Hắn nhẹ nhàng rút dương vật ra, dâm thủy cùng tinh dịch ồ ạt chảy ra như một dòng thác.

Nhìn gương mặt ửng đỏ mơ màng của Từ Lạc, hắn thầm nghĩ bản thân đúng là thật may mắn khi lumen được tiểu yêu tinh này về.

Nếu một bảo bối như thế này mà lọt vào tay người khác thì thật quá mức uống phí, hắn muốn cả đời này kiếp này Từ Lạc cô chỉ có thể thuộc về hắn, một mình bản thân hắn.

Tất cả của cô dù là thể xác hay tâm hồn cũng chỉ có thể để một mình hắn chiếm hữu

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Trêu Ghẹo Tiểu Bạch Thỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

“Tôi muốn nghỉ việc.....anh tránh ra....biến thái....tránh!”

Chỉ trong một ngày mà lần đầu tiên bị mất đi, hơn nữa còn 3 lần hoan ái trong công ty.

Bắt đầu từ ngày hôm nay nếu có người nói rằng Vương Thần là người chồng lí tưởng chắc chắn Từ Lạc sẽ phì vào mặt tên đó vài ba câu.

Có từ ngữ nào phù hợp để miêu tả về hắn không?

Hung thần? Dị nhân? Quái thú?

“Sao tôi cảm thấy em vẫn còn dư sức dù chúng ta đã làm 3 lần nhỉ?”

Đối với những loại thô non như thế này thì có hai cách, một là phải tuân phục họ ở trên giường bằng kỹ năng, còn đối với loại quá mức ngây ngô này thì phải dùng cách hai, đó chính là đánh mạnh vào trái tim của người đó.

Bất quá những điều này đều là do Hàn Minh Cảnh nói với hắn, còn về kinh nghiệm thì chưa lần nào thử.

Tất cả những phụ nữ trước đây từng lên giường với hắn đều là chủ động, không vì tiền thì vì cũng vì sắc, đó là lý do Vương Thần rất tự tin vào gương mặt của mình.

“Anh buông ra....tôi báo cảnh sát!”

Từ Lạc giả vờ rút điện thoại trong chiếc túi cách đó không xa ra để ép Vương Thần thả người, nhưng hắn không ngăn cản mà lại còn thân nhiên đứng nhìn.

“Tôi....tôi gọi thật đấy!”

Hai người đang trong trạng thái khoái thân nhưng Từ Lạc lại không một chút nào phòng bị, thật may mắn rằng Vương Thần có lẽ đã thoả mãn sau nhiều lần hoan ái.

Từ Lạc giờ điện thoại lên sau đó bấm số, nhưng cô cố tình bấm sai một số và bắt đầu gọi, tất nhiên Vương Thần đều nhìn thấy.

“Này tiểu dâm đang ngu ngốc, em muốn qua mặt tôi dễ thế sao? Thứ nhất, em cố tình bấm sai một số. Thứ hai, nếu em gọi cảnh sát thật vậy em sẽ nói gì? Tôi vừa bị giám đốc Vương thị cưỡng hiếp sao? Em nghĩ ai sẽ tin điều đó, quan trọng hơn là bọn cảnh sát ngoài kia thậm chí còn thiếu nợ Vương thị một đồng tiền!”

Nghe xong những lời này, Từ Lạc vẫn nghĩ rằng cô còn cơ hội trốn thoát, luật pháp nghiêm minh nhất định sẽ trừng phạt cái gã thói tha này.

Nhưng để an toàn hơn, tạm thời cô sẽ không nói ra những suy nghĩ này, đến một lúc nào đó thu thập đủ chứng cứ thì Vương tổng đừng hòng chạy thoát.

Nhìn biểu hiện của Từ Lạc, hắn biết rõ cô đang nghĩ gì nhưng không ngại vạch trần, cách duy nhất để giữ cô an toàn ở bên cạnh hắn chính là mạnh mẽ hơn.

“Mặc đồ vào, lần này tôi hứa sẽ không làm gì nữa!”

Từ Lạc nhìn hấn bằng ánh mắt nghi hoặc, tên sói già này phải đề phòng mọi lúc.

“Anh chắc chứ?”

“Tôi sẽ không chắc nếu em còn không mặc đồ và nhìn tôi bằng ánh mắt đó!”

Lúc này Từ Lạc mới hốt hoảng đẩy Vương Thần ra, cô vội vã túm lấy quần áo rồi chạy loạn vào toilet gần nhất. “Tôi sẽ dẫn em đi ăn một bữa để đền bù, chọn đi!”

Vừa gài nút áo Từ Lạc vừa nghĩ, chẳng lẽ cho ăn một bữa đền bù rồi liền vứt đi sao?

Tuy tránh xa hấn thì rất tốt nhưng trong lòng vẫn còn chút khó chịu vô cớ.

“Không cần!”

Có chút bất ngờ nhưng Vương Thần vẫn chưa nhận ra điểm khác thường trong lời nói của Từ Lạc.

“Chưa ai dám nói không với tôi, tuy nhiên tôi sẽ cho em một cơ hội!”

Lời nói của Vương Thần như đánh thức Từ Lạc, đúng vậy, cô đang làm gì đây chứ?

Khó chịu cái gì, chẳng phải đây chỉ là một mối quan hệ thể xác thôi sao, nếu vậy thì cô cũng không thể nào chịu thiệt được!

“Ý tôi là tôi không biết nên ăn ở đâu!”

Từ Lạc thầm khen mình thông minh, nói như vậy nghĩa là hấn sẽ dẫn mình đi ăn theo ý hấn, vậy thì nhất định là một nơi sang trọng!

Ít nhiều gì cũng phải tiêu tiền của hấn trước khi tố cáo với cảnh sát mới được!

“Vương tổng....anh có nhầm không?”

Cứ ngỡ sẽ là nhà hàng nào đó ở trên tầng 78, 90 gì đó hoặc là một nơi ngoài trời với ánh nến gì đó chứ?

Tại sao lại là quán ăn bình dân gần chợ đêm, hơn nữa chủ quán lại còn là người quen của cô chứ, chẳng lẽ ông trời đang đùa sao?

“Bác gái, cho cháu hai tô thập cẩm, cảm ơn!”

Vương Thần mỉm cười nhẹ với chủ quán, tuy chỉ là mỉm cười thôi nhưng mà ít nhất nó trông thật lòng hơn những nụ cười đều ban nãy.

Ít nhất....nó cũng khiến cho Từ Lạc không thể ngừng nhìn. “Lạc Lạc, cháu đến cùng anh chàng này sao, chẳng lẽ....”

Tiếng nói của bác gái chủ quán khiến Từ Lạc tỉnh lại, thấy Vương Thần nhìn mình chằm chằm thì ngại quá chỉ đành cười trừ.

Hành động này lọt vào mắt bác gái kia lại thành ngượng ngùng, quả nhiên sống trên đời hơn 50 năm đoán đâu trúng đó mà.

“Ôi trời, ngạc nhiên chưa? Hai vị khách quen của tôi cư nhiên lại là tình nhân đấy! Thế giới này cũng thật nhỏ bé mà....”

Bác gái vừa đi vào bếp vừa lẩm bầm, cũng may trong quán có ít người nếu không lại gặp người quen thì Từ Lạc phải nhảy xuống cống trốn mất.

“Thì ra cô Lạc đây lại có tình ý với tôi à? Thật tiếc nhưng cô không phải sở thích của tôi!” Vương Thần nói rõ to, hấn đang cố tình làm nhục cô chốn đông người đây mà.

“Anh Vương nhầm rồi, thật xin lỗi nhưng bác gái từ lâu đã luôn mong tôi có bạn trai nên hôm nay mới đành mượn anh, anh Vương nghĩ nhiều rồi!”

Có lẽ hình tượng hiền lành không phải là Từ Lạc, bao năm qua không được bộc lộ bản chất thật nay lại được Vương Thần kích thích nên lộ ra hết.

Một bên Vương Thần vừa tìm chỗ ngồi vừa thầm nghĩ Từ Lạc thích hợp với cái tên tiểu đâm đẳng hơn là tiểu bạch thỏ, cô ta rõ không phải dạng vừa.

“Ồ, thì ra cô Lạc vẫn chưa từng có bạn trai sao? Tôi thấy gương mặt cô cũng ưa nhìn, chẳng lẽ là do tính cách quá tệ sao?”

Đúng lúc hai người đang bị chú ý bởi những người trong quán thì bà chủ bước ra niềm nở vô cùng.

“Hai người mau ngồi ở đây này, bàn này xịn nhất rồi đấy, uống nước trong lúc chờ nhé!”

Bác gái đặt hai cốc nước trà xuống bàn, càng nhìn lại càng thấy hai người đẹp đôi vô cùng, một lát nữa nhất định phải xem bói cho hai người này.

“Cảm ơn bác gái ạ!”

Từ Lạc và Vương Thần đồng thanh nói, nhìn như rất hoà thuận chưa từng xảy ra cãi vã.

“Này, cậu thấy hai người mới vào không? Lúc này vừa cãi nhau ỉ xèo mà bây giờ cứ như vợ chồng mới cưới ấy!”

“Đúng vậy, tôi còn tưởng diễn viên đoàn nào....”

...

Bác gái vừa quay lưng vào bếp thì lập tức lại nghe thấy tiếng nữ vang lên.

“Thật ra cũng có rất nhiều người ngờ ý nhưng đối với tôi họ đều quá tệ, không xứng với tôi!”

Từ Lạc nhanh chóng lấy lại phẩm giá của bản thân, không còn ai nhận ra đây là cô nàng sinh viên nổi tiếng xinh đẹp, hiền hoà nữa.

“À, thì ra cô Lạc chỉ thu hút được những người kém cỏi thôi!”

“Này!”

Nhìn cô nàng kể bên như muốn bốc hơi vì tức giận, Vương Thần lại cảm thấy hấn thích con người này của cô hơn.

“Mà cô Lạc này, cô có phải dùng bộ dáng hung dữ này để nói chuyện với tất cả chàng trai không?”

Vương Thần bỗng dừng ghé sát lại Từ Lạc, ánh mắt hấn lập loé vài cái.

“Tất nhiên là không, tôi chỉ dùng bộ dáng này để nói chuyện với kẻ đáng ghét như anh thôi đấy anh Vương ạ!”

Tuy cảm thấy Vương Thần hỏi một câu khá ngốc nhưng Từ Lạc cũng không nghĩ nhiều, ít nhất đã hạ được hấn một lần.

“Thế nhưng tôi nghĩ cô Lạc lúc này rất cuốn hút!”

Ngay lập tức sau đó bàn kế bên liền phát ra tiếng ho khụ khụ, sao lại có thể loại vừa cãi nhau lại vừa gạ gẫm thế nhỉ?

Còn Từ Lạc thì xấu hổ đến mức hai gò má chuyển sang màu đỏ, xấu hổ không phải vì những người bàn bên mà là xấu hổ bởi con tim đang đập loạn nhịp của mình.

Dường như lý trí muốn tố cáo Vương Thần không đánh bại được con tim nữa.

Bỗng dưng lúc này Vương Thần luồn tay ra sau lưng Từ Lạc, bắt ngờ vỗ vào mông cô một cái đau điếng, âm thanh phát ra khiến mọi người xung quanh quay lại nhìn và lập tức hộc com.

“Anh làm cái gì đó?”

Từ Lạc ngượng lại càng thêm ngượng, cô cúi gầm mặt xuống, còn Vương Thần thì có vẻ tâm trạng rất tốt, hấn chắc chắn câu nói vừa này đã khiến cho tiểu dâm đang này loạn nhịp rồi.

Thảm khen mình tài giỏi, Vương Thần lại vỗ vào mông Từ Lạc vài cái.

“Bà chủ, tính tiền, tôi không ở đây nổi nữa, khỏi thôi!”

“Bàn số 2 cũng tính tiền, còn ăn nữa thì tôi sẽ không biết phải ghen chết lúc nào, bác cứ giữ luôn tiền lẻ!”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Trêu Ghẹo Tiểu Bạch Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

“Ồ....được, quái thật, sao lại bỏ đi hết thế này?”

Bác gái trên tay cầm hai tô mì nóng hổi đang bốc khói nghi ngút, tuy trong lòng cũng thấy có chút không bình thường nhưng chẳng phải hai vị khách quý vẫn còn ở đây sao, như vậy là tốt rồi.

“Cảm ơn bác ạ....cháu có một chuyện thắc mắc, không biết có nên hỏi không?”

Từ Lạc nhanh nhẹn nhận hai tô mì từ tay bác gái, sau đó lại nói ra nghi hoặc trong lòng, ánh mắt có hơi đảo qua phía Vương Thần, thấy hắn không nhìn mình thì có chút yên tâm hơn.

“Ừm....cháu muốn hỏi bác và Vương tổng...ý cháu là Thần Thần tại sao lại quen biết nhau ạ?”

Từ Lạc vừa nói vừa lo lắng, cô thực sự sợ rằng hắn sẽ tiếp tục luồn tay ra sau lưng làm cái trò bát nháo gì nữa, chuyện lúc nãy đã khiến cô rất xấu hổ rồi, hi vọng không ai nhìn thấy mặt cô.

“Ôi trời, nó không nói với cháu sao? Lúc còn nhỏ cái thằng nhóc này rất là nghịch ngợm đấy, không biết cãi nhau gì với cha mẹ mà lang thang khắp nơi may sao gặp được bác, bác chăm sóc nó được vài ngày thì nó lại phải trở về. Nhưng nói ra thì thằng nhóc này cũng rất tốt, sau đó nó vẫn thường đến thăm bác, có lúc gặp khó khăn nó còn...”

“Thôi được rồi ạ, chi bằng hãy kể chuyện của bác và cô ấy, cháu tin chuyện đó sẽ hấp dẫn hơn!”

Vương Thần ngắt lời bác gái, Từ Lạc nghĩ rằng hắn đang muốn giấu giếm gì đó, thậm chí hôm nào nhất định sẽ phải lên đi hỏi bác gái mới được.

“Bác và Lạc Lạc thì còn là một câu chuyện dài, thật ra trước khi nó vào viện mồ côi đã ở nhà bác nhưng sau đó do kinh tế khó khăn đành phải để con bé vào trại mồ côi, mà nhắc đến đó cũng phải nói...”

Thật ra thì đây là một câu chuyện ngắn và khá dễ dàng để kể nhưng bác gái cũng không có con cháu, đã lâu rồi mới được vui vẻ nên bao nhiêu chuyện cũ đều lôi ra kể như hồi ức đang sống lại.

Lúc này bỗng dung Vương Thần đặt tay lên đùi của Từ Lạc, cô hoảng hồn muốn đẩy tay hắn ra nhưng cô làm sao có thể mạnh bằng hắn chứ.

Bàn tay dần dần mò sang nơi khác, vén cả chiếc váy chữ A lên cao, dù cho Từ Lạc có dùng cả hai bàn tay thì cũng không thể chống lại hắn.

“3....3 lần rồi....”

Từ Lạc vừa nói xong liền thu hút được bác gái.

“Cháu nói gì cơ Lạc Lạc?”

Vương Thần nhếch mày nhìn sang Từ Lạc, hắn cảm thấy cô gái này khá thông minh, nói một câu lấp lửng nhưng ít nhất cũng khiến được đối phương là hắn hiểu và không gây nghi ngờ gì cho bác gái.

“Ý cháu là bác đã kể chuyện này cho 3 người rồi, ha ha!”

Sau đó bác gái cũng luyên thuyên tiếp vài câu, Vương Thần cũng không thấy động đậy gì thêm nhưng Từ Lạc cảm thấy bàn tay hắn hơi ướt, hoặc là do cô ảo giác.

“Thôi bây giờ cũng khuya lắm rồi, hai cháu về nhà sớm đi, ban đêm không an toàn đâu. Bác cũng dọn hàng thôi, hai tô này bác không lấy tiền đâu, coi như quà tặng sinh nhật trẻ đi!” Vương Thần và Từ Lạc cũng không thanh toán tiền hai tô mì bởi vì bác gái chắc chắn sẽ không nhận đồng nào từ họ cả, hai người cũng không nán lại lâu, dặn dò bác gái giữ sức khỏe rồi ra về.

Vừa mới đi được vài bước thì Vương Thần ghé sát tai Từ Lạc, hơi thở của hắn dường như nóng hơn bình thường hoặc là do hắn cố tình phả hơi vào tai cô.

“Em nên luyện tập đi, 3 lần không đủ cho tôi đâu, tuy lần này tôi bỏ qua nhưng lần sau em chết chắc! Em không biết cảm giác này đáng ghét thế nào đâu, tiểu dâm đẳng!”

Lời nói đã xong nhưng Vương Thần vẫn giữ nguyên tư thế, thậm chí còn có xu hướng muốn gục mặt vào trong hốc gáy của Từ Lạc, không biết là do cô quá nhạy cảm hay hắn thật sự đang cố gắng hít lấy cô?

Mãi lúc lâu sau khiến cô tưởng rằng Vương Thần đã ngủ thì hắn bỗng dung đứng thẳng dậy rồi bước đi.

“Này, này Vương tổng, anh đi đâu đấy? Vương Thần? Không nghe thấy sao?”

Từ Lạc thấy hắn bước đi cũng không vội chạy theo, bỗng cô chần chừ một lúc rồi la lớn.

“Đầu heo! Xấu xa! Biến thái! Không phải đàn ông!”

Cô cứ la lên những cái biệt danh không biết từ đâu trong đầu nhảy ra, mãi đến khi Vương Thần bước lên một chiếc xe hơi màu đen đã đợi từ lâu.

“Lạc Lạc, sao hôm nay cậu về trễ thế, công việc ở Vương thị rất khó khăn sao?” Mễ Trường Lộ là bạn thân nhất của Từ Lạc ở đây, đáng lẽ hai người là sinh viên sẽ phải ở ký túc xá chung với những sinh viên khác nhưng gia thế của Mễ Trường Lộ đặc biệt nên nhà trường cũng cho phép sử dụng ký túc xá như căn hộ cao cấp này.

Nghe Mễ Trường Lộ lên tiếng, Từ Lạc cũng không biết trả lời làm sao nhưng cũng vô thức nói ra.

“Đúng vậy, thật mệt mỏi!”

Mễ Trường Lộ cũng được coi là xinh đẹp nhưng vẻ đẹp của cô ta không thực sự không gây ấn tượng cho người khác, đó là lí do khi đi chung với Từ Lạc cô cũng không được chú ý lắm.

“Nhưng mà Lạc Lạc a, sao....bộ đồ này không giống bộ đồ lúc sáng cậu mặc? Đừng nói với tớ là....”

“Ai nha cậu nghĩ cái gì đấy cái đồ đáng ghét kia, chỉ là lúc sáng sếp của tớ không thích trợ lý của hần mặc đồ kia nên tớ đã tìm một bộ đồ đúng công sở để mặc thôi, không có gì khác đâu Trường Lộ!”

Mễ Trường Lộ nghi ngờ nhìn cô bạn mình nhưng không nói gì, cô tiếp tục ngồi đắp mặt nạ dưỡng da cũng không quan tâm đến Từ Lạc nữa.

Bên này Từ Lạc thờ phào nhẹ nhõm, ngày hôm nay vì cái người xấu xa đó đã nói dối bao nhiêu lần không biết.

Bỗng dưng nhớ tới lúc hần gục mặt vào cổ cô, nếu nói không có thì là gạt người nhưng lúc nãy trái tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, giống như một đôi tình nhân sắp phải chia xa vậy....

“Aaaaa.....này nghĩ cái mèo gì vậy Từ Lạc!?”

Nằm lăn lộn trên giường một lúc lâu mà vẫn còn thấy nóng mặt, Từ Lạc phải uống mấy cốc nước mới đỡ một chút.

Từ Lạc mở laptop ra đọc ebook một lát, có lẽ là trang web nhỏ nên thường có những quảng cáo không lành mạnh, rất rõ ràng mấy chữ 'Phim người lớn' ở góc bên phải.

Nghĩ ngợi một lúc, Từ Lạc quyết định nhấp chuột vào, sau đó liền xuất hiện thêm mấy trang web lừa đảo, cũng may đã xoá kịp.

Màn hình hiện lên hơn chục phim người lớn với những cái tên khiêu dâm và hình ảnh sinh động vô cùng, mặt Từ Lạc nhanh chóng ửng đỏ nhưng cô vẫn nhấp vào một bộ phim với cái tên 'Nữ thư ký dâm đảng và tổng giám đốc tinh ranh'

Không khí trong phòng đột ngột nóng lên, và Từ Lạc cũng vậy.

Những tiếng rên rỉ kiều mị của phụ nữ vang khắp căn phòng, tuy Từ Lạc bật âm lượng khá nhỏ nhưng do trong phòng quá mức im lặng nên vẫn có thể nghe thấy.

Không thể không thừa nhận rằng người phụ nữ này có kĩ thuật rất điêu luyện, từng cái đẩy hông hay tiếng rên rỉ đều vô cùng kích thích thần kinh đàn ông.

Từ Lạc vô thức đẩy hông theo, lúc bộ phim đến đoạn cao trào thì cũng là lúc Từ Lạc thấy khó chịu nhất.

Bỗng dưng Mễ Trường Lộ đẩy cửa vào, Từ Lạc hoảng loạn gấp luôn cái laptop xuống, cũng may loại laptop này chỉ cần gấp xuống là có thể tắt nhưng Mễ Trường Lộ cũng nghe được vài âm thanh kì lạ cũng như sắc mặt hoảng hốt của Từ Lạc.

“Này, cậu đang xem gì mà....”

“Này Mễ Trường Lộ, cậu có biết không vừa rồi tớ mới thấy hình con ma, cũng không biết là ai đã đăng lên nữa làm tớ hết hồn luôn! Còn cậu bỗng dưng bước vào làm tớ còn tưởng con ma xuất hiện chứ! Ha ha....hết hồn luôn!”

Từ Lạc vừa nói vừa cười như con điên, làm Mễ Trường Lộ cũng tò mò không biết là tấm hình rùng rợn cỡ nào mới khiến cô bạn trầm tĩnh của mình tăng động thế.

“Cho tớ xem với, rốt cuộc là dạng ma quỷ gì!”

Thấy Mễ Trường Lộ tiến lại gần mình hơn, Từ Lạc hoảng loạn đến cười to.

“Trường Lộ, cậu mà coi nó xong thì....thì cẩn thận giống tớ lúc này đây, ha ha ha!”

Mễ Trường Lộ nhìn nhìn Từ Lạc xong cũng không muốn coi nữa, từ người bình thường trở thành thế này thì chắc chắn không phải ma tầm thường rồi.

Trẻ môi một cái, Mễ Trường Lộ bước ra khỏi phòng, không quên chúc Từ Lạc ngủ ngon.

Từ Lạc thầm cảm ơn trời đất khi căn hộ này lại có hai phòng ngủ, nếu không thì không biết cô còn phải điên điên khùng khùng đến bao giờ nữa.

Mở laptop ra để tắt, Từ Lạc lẩm bẩm nguyên rủa Vương Thần chết bầm, hại cô suýt nữa trở thành kẻ biến thái thứ hai.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Trêu Ghẹo Tiểu Bạch Thỏ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

“Ồ kìa Lạc Lạc, mắt của cậu nhìn như con gấu trúc vậy đó, cái danh đệ nhất mỹ nữ ở trường chắc là thuộc về tớ mất thôi!”

Từ Lạc vừa bước ra khỏi phòng liền nghe thấy tiếng cười lớn của Mễ Trường Lộ, cả người cô bây giờ như quả bóng xì hơi, mặt mũi vô cùng tối qua thậm chí còn không ngủ được.

Tất cả là cũng tại cái tên Vương Thần điên khùng kia mà.

“Cậu có bộ đồ công sở nào không cho tớ mượn, chắc chiều nay tớ phải đi mua vài bộ mới được!”

Từ Lạc nghĩ dù cho chỉ là thư ký ngắn hạn nhưng vẫn phải chấp hành nội quy ở công ty, nếu không thì không hay cho lắm.

Mễ Trường Lộ đã dậy từ sáng sớm, thậm chí chạy bộ mấy vòng rồi mới trở về, lúc này Từ Lạc mới thức giấc.

“Lạc Lạc, cậu xem bộ này có được không?”

Nhìn sơ qua thì không có gì đặc biệt nhưng khi mặc lên Từ Lạc mới phát hiện bộ đồ này rất hở.

Cái váy đen cao đến tận nửa đùi, sơ mi trắng cổ rộng khi mặc vào sẽ làm lộ xương quai xanh, kéo qua kéo lại không hở chỗ này sẽ hở chỗ khác.

“Trường Lộ....cậu còn bộ nào kín hơn được không? Tớ thấy....không thoải mái lắm!”

Thậm chí Từ Lạc còn chưa dám bước ra khỏi phòng, những bộ đồ bó sát cơ thể khiến cô có chút sợ hãi với ánh mắt của những tên đàn ông.

Còn nhớ lần trước, Từ Lạc cùng Mễ Trường Lộ đi dạo ở trung tâm mua sắm, bộ đồ của cô bị dính thức ăn nên phải mua một bộ khác theo ý của Mễ Trường Lộ.

Cuối cùng từ lúc đi bộ đến lúc lên taxi đều không tránh khỏi những ánh mắt đáng sợ, điều đó khiến cho Từ Lạc cảm thấy như toàn thân trần trụi.

Trong một khắc nào đó, hình ảnh của Vương Thần với ánh mắt nóng bỏng như muốn thiêu rụi cả cô hiện lên...

“Bộ đồ đó đã kín nhất có thể rồi đó Lạc Lạc à, mau ra đây cho tớ xem!”

Còn có bộ đồ nào hở hơn nữa sao Trường Lộ....

Từ Lạc rụt rè bước ra, đập vào mắt Mễ Trường Lộ là một cô gái với thân hình nóng bỏng vô cùng, tuy có chút rụt rè nhưng thật sự rất hấp dẫn người khác.

Lúc này người ta sẽ liên tưởng đến một chú thỏ trắng xinh đẹp nhưng ngây ngô vô cùng.

Mễ Trường Lộ cực kỳ kinh ngạc nhưng vẫn rất vui vẻ mà thúc bạn mình mau đi làm kẻo trễ.

Từ Lạc ngượng ngùng ra khỏi phòng, không quên lấy thêm một chiếc áo khoác dài che đi phần nào cơ thể.

“Nhìn kia, nhìn kia, cậu xem có phải là Từ Lạc của chúng ta không? Không ngờ mặc mấy bộ đồ này trông cô ấy quyến rũ hơn cả Trường Mễ Lộ!”

“Không phải, còn hơn cả mình tinh mần ảnh đấy chứ, Tiểu Lạc Lạc ơi~”

...

Nghe những lời đó Từ Lạc cảm thấy nóng hết cả mặt, cô cúi đầu xuống chạy mau ra khỏi cổng trường, những lời trêu chọc vẫn vọng mãi đến khi cô leo lên một chiếc taxi.-----

Rút kinh nghiệm ngày hôm qua, Từ Lạc chưa muốn lên phòng của Vương Thần sớm, ai biết hôm nay có thể xảy ra chuyện gì nữa chứ?

Từ Lạc định ngồi ở dưới sảnh một lúc nhưng nghe nói Vương tổng có một cuộc họp nên cô nghĩ lên kia làm quen với công việc mới cũng tốt.

Nhìn sang bên thang máy sắp đóng lại, Từ Lạc hối hả chạy đến, may mắn người bên trong đã kịp thời nhấn chờ.

Từ Lạc gạt đầu cảm ơn, sau đó định nhấn tầng 79 nhưng phát hiện người kế bên, cũng là người duy nhất trong thang máy đã nhấn rồi nên cô thu mình vào một góc nhỏ trong thang máy.

Thật sự thì từ tầng 1 lên tầng 79 cũng khá là lâu nên Từ Lạc quay sang nhìn mình trong gương, lại phát hiện người đàn ông kia đang nhìn mình mỉm cười.

Cô phát hiện anh ta cũng thật đẹp trai, nhưng không thể so sánh với Vương Thần cao ngạo lãnh khốc, người này mang lại cảm giác ấm áp, tươi mới hơn nhiều.

“Tôi chỉ đang thắc mắc một cô gái xinh xắn thế này tại sao lại lên văn phòng của Vương tổng nhỉ?”

Từ Lạc có chút ngốc nghếch khi nói chuyện với người lạ, nhiều người nói đó cũng là một điểm cuốn hút của Từ Lạc nhưng cô lại nghĩ nó thật vụng về.

“Tôi....tôi là thư ký mới, không phải, ý tôi là thư ký tạm thời của Vương Th....Vương tổng!”

Nói một tràng lấp bắp xong khiến Từ Lạc rất ngại ngùng, cô thở phào một cái sau khi nói khiến người kia bật cười vui vẻ.

Từ Lạc ngẩng đầu lên liền thấy tim mình đập một nhịp, nụ cười của anh ta như nắng mai vào ban sớm, nụ cười đó đẹp đến mức khiến cô cũng vô thức muốn cười theo.

“Đã có ai nói là cô rất đáng yêu khi nói dối chưa?”

Tuy không phải là kẻ háo sắc nhưng Từ Lạc cũng khó mà cưỡng nổi cái dáng vẻ thả thính của soái ca ngay trước mắt, nhìn kỹ hơn một chút hình như hần ta là con lai chẳng?

Đúng vậy, nhìn sơ qua thì hần có mái tóc màu đen và vài nét của người châu Á nhưng nước da trắng sứ của hần chứng tỏ hần ta là con lai.

“Không....không, tôi thật sự là thư ký của Vương tổng, tôi nói thật đấy, Vương tổng có thể chứng minh!”

Những lời nói lúc này của cô dường như không có một chút gì để tin tưởng, Từ Lạc nhìn như một thiếu nữ tuổi 17 tươi trẻ nhưng bộ đồ cô đang mặc lại lộ ra những nét quyến rũ, đầy đặn của cô gái.

Hần cho rằng quan hệ của cô và Vương Thần không phải bình thường, nhưng cách cô gái này nói chuyện lại rất đáng yêu pha thêm một chút ngốc nghếch, khẩu vị này không phải là của Vương Thần.

Phải là của hần mới đúng chứ?

“Đúng vậy, cô ấy quả thật là thư ký của tôi, em trai yêu quý à!”

Hai người mãi đắm chìm trong suy nghĩ của mình mà không hề hay biết cửa thang máy đã sớm mở ra và cái bóng hình cao ngạo đó dường như đã đứng chờ sẵn. “Hai người....hai người là anh em sao?”

Từ Lạc quay qua quay lại nhìn nửa ngày mới phát hiện hai người này có duy nhất một điểm giống nhau là cùng đẹp trai.

Thật ra thì cô không có mắt nhìn người lắm hoặc là hai người này thật sự không giống nhau.

“Em nhìn đã đủ chưa?”

Vương Thần cất tiếng trước, âm thanh hần hôm nay có vẻ hơi mệt mỏi nên thái độ cũng lạnh lùng hơn hần.

Trái ngược với anh trai của mình, anh ấm áp và khiến người ta muốn đến gần hơn hần, anh ta tạo cho người khác cảm giác gần gũi, tuy nhưng đó cũng có thể là một lớp bọc giả tạo.

“Tôi thật xin lỗi....tôi....có lẽ tôi nên đi pha cà phê thì tốt hơn!”

Đứng gần hai anh chàng đẹp trai thế này làm Từ Lạc cảm thấy có chút áp lực, sức hút của hai người này thật quá mạnh mẽ mà.

“Thật ra, em trai tôi không thích cà phê, em nên pha một ly trà!”

Không hiểu sao nhưng Vương Thần cảm thấy khá khó chịu khi người em trai cùng cha khác mẹ cũng là người anh em duy nhất của mình tiếp xúc với Từ Lạc.

Thật ra trước đây Vương Đặc Nhĩ vốn là bạn thân nhất của hần, cũng chính là bang chủ của Khi Vân bang nhưng trong một lần cơ duyên, cha hần vô tình nhìn thấy cái bớt trên lưng Vương Đặc Nhĩ liền muốn xét nghiệm ADN.

Cuối cùng vẫn không ngờ được Vương Đặc Nhĩ chính là em trai của hần, tuy chỉ sinh ra sau hần 4 tháng nhưng vẫn chính là em trai.

Còn việc mẹ của Vương Đặc Nhĩ thì nghe nói đã sớm qua đời, Vương lão gia cũng vô cùng đau khổ khi mới tình đầu của mình mất.

Sau đó theo sự sắp xếp của gia tộc mà cưới lấy mẹ của Vương Thần, cũng là Vương phu nhân hiện tại.

“Đặc Nhĩ, cậu đến đây làm gì?”

Tuy hiện tại đã là anh em nhưng mà họ vẫn duy trì cách xưng hô này khi không có người ngoài, có lẽ thói quen này khiến cả hai thoải mái hơn.

Hai người tiến vào phòng, Vương Đặc Nhĩ ngồi xuống bên salon để tiếp khách, có vẻ nơi đó là chỗ yêu thích của anh ta.

“Ha ha ha, nếu như tôi còn không đến chẳng lẽ cậu còn định giấu con thỏ đó đến bao giờ? Sao? Có ý định chia sẻ cùng người anh em này không?”

Nói đến đây Vương Thần phát hiện hôm nay Tử Lạc ăn mặc không hở trên thì hở dưới, tuy so với những người tình trước kia của hắn không là gì nhưng đối với cô, đối với hắn như vậy rất hở.

Chẳng lẽ cô còn muốn câu dẫn thêm ai khác nữa sao, một mình hắn không đủ sao?

Hoặc là....cô, Tử Lạc mặc như vậy để thu hút sự chú ý của hắn?

Nghĩ đến đây trong lòng thấy vui hơn một chút, cảm giác này còn gọi là thoải mái.

“Cô ấy....không được!”

Vương Đặc Nhĩ ngạc nhiên, biểu hiện vừa rồi của Vương Thần rõ ràng đang nghiêm túc.

Con thỏ đó, cứ thế bỏ qua thật sự rất đáng tiếc, Vương Thần này chẳng lẽ cũng có ý gì đó đối với cô ấy?

“Thôi được rồi, vậy thì ít nhất hãy cho tôi biết tên của cô ấy nào?”

Vương Thần xem Vương Đặc Nhĩ là một người bạn rất tốt nhưng tâm tư của người này, hắn dò không thấy đáy.

Đặc biệt là hôm nay, chẳng lẽ cái tiểu dâm đẳng lẳng lơ kia chỉ bằng vài phút trong thang máy đã câu dẫn được người anh em tốt của hắn rồi sao?

“Cô ấy tên Tử Lạc, 20 tuổi!”

Không biết là vô tình hay cố ý, con số 20 đã được Vương Thần nhấn mạnh.

Vương Đặc Nhĩ cũng không nói gì thêm, bóng dáng nhỏ nhắn của Tử Lạc đã trở lại cùng với đồ uống nóng hổi ở hai tay.

Bộ dáng cô khá lúng túng khi đặt tách trà xuống bàn, có vẻ không quen bưng nhiều thứ khiến nước nóng đổ một ít ra ngón tay.

“Aa....”

Tử Lạc hốt hoảng cúi người đặt hai chiếc tách xuống bàn, vô tình lại để lộ bộ ngực trắng ngần đầy mời gọi, Vương Đặc Nhĩ khẽ nuốt nước bọt.

Tất cả những hành động này đều lọt vào mắt của Vương Thần, hắn hít thở lại thành một con dao sắc lạnh.

Một lúc sau Vương Thần kiểm soát khiến Vương Đặc Nhĩ rời khỏi sau đó hắn nhìn sang Tử Lạc rồi tắt đèn.

“Ôi trời, anh đang làm gì vậy Vương tổng?”

Tử Lạc đang làm soạn hồ sơ cách đó không xa bất ngờ mà la toáng lên, bỗng dưng phía sau có một cảm giác nóng ấm đang ôm chầm lấy mình.

Cô biết đó là Vương Thần, hắn cắn vào tai cô khiến cô rùng mình, sau đó lại liếm lên vành tai.

“Tiểu dâm đẳng, lúc này em câu dẫn người anh em của tôi có phải là do tôi chưa thoải mái được em không?”

Ngay lập tức, Tử Lạc cảm thấy có một cây gậy thịt đang chọc vào mông mình....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Trêu Ghẹo Tiểu Bạch Thỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

“Không được....thật sự không được đâu! Tôi....bà dì của tôi tới rồi!”

Từ Lạc hoảng loạn vô cùng, tinh lực dồi dào như hấn thì hoảng để cổ đại cũng phải chịu thua mất thôi.

Vương Thần liếc nhìn Từ Lạc một cái, bỗng dừng hấn vỗ vào hông cô một cái đau đớn.

“Aaa!”

“Em biết những kẻ nói dối tôi đều có chung một kết cục gì không?”

Toàn thân rung mình một cái, Từ Lạc cảm thấy Vương Thần hôm nay đặc biệt đáng sợ, nếu như mọi ngày hấn là một con thú hoang thì hôm nay lại là mãnh thú.

Nghĩ đi nghĩ lại, nếu lúc này thừa nhận mình nói dối thì cũng sẽ bị hấn thương, nhưng nếu giữ chính kiến đến cuối cùng thì sẽ may mắn “sống sót”.

“Tôi....không hề nói dối!”

Trong bóng tối, Từ Lạc không hề nhìn thấy mắt Vương Thần chợt loé sáng rồi chợt tắt, ánh mắt hấn tinh ranh như thể bóng tối này không hề cản trở hấn thưởng thức cơ thể cô.

“Không được rồi, con mèo nhỏ này em sắp biến thành con báo, tôi nghĩ vẫn nên dạy dỗ lại em thì hơn!”

Vương Thần cởi từng cái nút áo của Từ Lạc ra, hành động dịu dàng này khiến cô cảm thấy một nỗi sợ không biết tên hiện lên.

Cây gậy thịt to lớn của Vương Thần đã đứng thẳng lên, dù cách lớp quần áo Từ Lạc vẫn có thể cảm thấy, không biết cố tình hay vô ý, côn thịt cọ xát vào hông cô khiến cô sinh ra một cảm giác mới.

Hấn nhẹ nhàng xoa bóp lấy hai bầu ngực trắng sữa, so với lần đầu tiên hấn lại cảm thấy ngực của cô có to hơn một ít, cũng là nhờ công lao của hấn.

Vương Thần cúi đầu hít hà nơi cổ cô, hấn đặc biệt thích vùng gáy này, hấn cho rằng phụ nữ quyến rũ nhất chính là ở đây.

“Ừm....tôi vẫn đang tới tháng....không được, chúng ta có thể để bữa khác!”

Từ Lạc vừa nói xong liền cảm thấy người phía sau lưng mình bật cười đến rung cả người, ai nói cho cô biết Vương Thần này đang nghĩ gì đi, hấn đang cười điều gì?

“Để bữa khác sao? Em thêm muốn đến vậy thì bữa khác chúng ta lại làm tiếp, nhưng chuyện của hôm nay tốt nhất hôm nay làm xong!”

Càng ngắm lại càng thích thú, cái tiểu dâm đảng này lại không biết bao nhiêu lần muốn lừa gạt hấn, chẳng lẽ hấn lại phải nhắc lần nữa, nếu hấn để lừa gạt như vậy thì cái tên Vương Thần đã không thuộc về hấn.

“Ừm....a.....um....tôi không có ý đó....ừ....”

Áo ngực của cô đã không biết từ bao giờ bị Vương Thần gỡ xuống, ngón tay hấn không ngừng trêu chọc hai núm hoa khiến chúng cũng phải thẳng đứng.

Vương Thần bắt lấy cái cảm thon gọn của cô, kéo sang một bên để hấn dễ dàng mà hôn lấy.

Không cần nói cũng biết Từ Lạc đang kháng cự dường nào, cô ngậm chặt hai cánh môi quyết không cho hấn tiến vào.

Nhưng Từ Lạc thật sự khá ngốc nghếch, một chiều nhưng trúng đến 3 lần, Vương Thần ngắt nhẹ lấy núm hoa đã làm cô mở miệng mà rên rĩ, hấn thật chỉ muốn đâm chết cô mà cái tiểu dâm đảng này. Vương Thần tấn công kịch liệt, hấn rất điều luyện mà đưa lưỡi vào trong khoang miệng của Từ Lạc không ngừng quấy phá, có lúc hấn dường như muốn nuốt cả lưỡi của cô.

Nhưng không thể phủ nhận, cảm giác này lâng lâng khiến Từ Lạc cảm thấy rất vui vẻ, vui vẻ từ sâu trong thâm tâm.

Hấn mút lấy cánh môi của cô sau cùng, cái hương vị ngọt ngào này khiến hấn lưu luyến không thôi.

“Khoan đã, em có nghe thấy tiếng gì không? Hình như là tiếng nước chảy?”

Từ Lạc chìm trong vòng tay ấm áp của Vương Thần, hấn ghé sát người cô rồi bỗng dừng lại ở vị trí nhạy cảm của người con gái.

“Thì ra là nước chảy ở đây!”

Một màu đỏ xuất hiện trên mặt Từ Lạc, không thể không nói bây giờ cô cảm thấy phía dưới rất khó chịu, rất muốn được côn thịt của Vương Thần chiều chuộng.

Vương Thần luồn tay vào trong chiếc váy ngắn cũn của Từ Lạc, hấn cời bỏ quần trong của cô, Từ Lạc nắm chặt lấy tay hấn nhưng phụ nữ sao có thể địch lại sức của đàn ông.

“Em buông ra, tôi nghỉ ở đây có vấn đề, hay ở đây nhĩ?”

Hấn chỉ vào cái quần trong ướt đầm, sau đó lại chuyển hướng đến âm đạo rậm rạp của cô.

“Không....um...ha....um!”

Hấn cời bỏ tất cả những gì còn vướng trên cơ thể của cô, bàn tay chà sát lấy huyết đạo khiến nó ra nhiều nước hơn nữa.

“Ấn....ân....um....đừng....um....”

Làm tình trong bóng đêm thật kích thích, đây là những gì mà Từ Lạc có thể nghĩ, thần kinh của cô đã sớm bị Vương Thần điều khiển rồi.

Bàn tay của Vương Thần bị ướt đầm bởi dâm thủy của cô.

“Đây....chắc là kinh nguyệt của em, phải không tiểu dâm đẳng?”

Lúc này Vương Thần thật sự bận rộn nha, một tay thì đang ra vào trong âm đạo của cô, một tay ướt đầm bởi dâm thủy thì đang hầu hạ cái miệng nhỏ ở phía trên.

Hấn thật sự rất muốn nhìn thấy vẻ mặt dâm đẳng của cô lúc này nhưng mà hấn lại sợ bản thân không kiềm chế nổi để cho cô thoải mái.

“Ấn....ân....như thế....um....nữa đi....nữa!”

Bàn tay phía trên thì đang ve vãn lấy cái lưỡi của cô, trong bóng tối nhưng hấn có thể nhìn thấy cái ánh mắt mê hoặc đó của Từ Lạc.

Còn cái miệng nhỏ phía dưới, hấn vẫn tốc độ như vậy, không nhanh không chậm khó chịu nhường nào.

“A....cho tôi đi....cho tôi....um....khó chịu quá....um!”

Từ Lạc lúc này vô cùng khó chịu, dâm thủy ra ướt đầm cánh tay, cô thật sự rất muốn lên cao trào nhưng với tốc độ này của hấn, thật sự chịu không nổi.

Nhưng mà Vương Thần cũng nào có sung sướng, nghe tiếng rên rỉ cầu xin của tiểu dâm đẳng, hấn thật chỉ muốn để cô ra mà hành hạ nhưng hôm nay hấn nhất định phải dạy cho cô một bài học. Còn thịt bị đè nên có lẽ đã bị sung tím mất rồi.

“Hử....cái tiểu dâm đẳng này....hử!”

Hơi thở của Vương Thần dần nặng nề hơn, dường như giọng của hấn bị trầm xuống hấn một tông, ánh mắt đục ngầu.

Cửa huyết không ngừng co bóp lấy ngón tay của Vương Thần, Từ Lạc biết mình sắp lên cao trào lại không thể làm gì để ngón tay kia ra vào nhanh hơn cô bèn tự thân vận động. Hai bắp chân trắng nõn mở to ra, cái hông không ngừng đẩy vào, cắn nuốt lấy ngón tay đã sớm nhăn nheo vì nước của Vương Thần.

“Ấn....ân....tôi ra....tôi muốn ra....um....”

Vương Thần nhếch môi, hấn cũng để yên cho cô tùy ý làm, nhưng đợi đến huyết đạo co thắt nhanh nhất cũng chính là lúc cao trào của Từ Lạc, hấn lại rút ngón tay ra.

Dường như sự bất ngờ cùng thất vọng, xen lẫn khó chịu đã khiến Từ Lạc ngã quỵ xuống.

“A....hu hu....khó chịu quá....a!”

Lúc này Vương Thần mới bế Từ Lạc vào trong căn phòng riêng, đèn trong phòng bật sáng mới nhìn rõ được trông cô hiện tại dâm đẳng cỡ nào.

Hai nụ hoa bị hấn đùa bỡn trở nên trắng đửng đến sung đỏ, vùng xương quai xanh càng nhìn lại càng thấy cả người như bốc lửa, hơn nữa, cái miệng nhỏ phía dưới đang không ngừng chảy nước khiến đôi mắt của hấn như đang bị đốt.

Vương Thần dường như không thể di chuyển ánh mắt của mình sang nơi khác nữa, cơ thể ngày càng nóng rực khiến hấn phải tự cời bỏ lớp sơ mi ngoài.

“Hu....cho tôi đi....cho tôi....um!”

Từ Lạc bị quăng xuống giường giờ lại bỏ lên cơ thể của Vương Thần, cô ôm lấy vùng cơ bụng săn chắc của hấn như nhanh chóng bị hấn gạt xuống.

Cự long đã ngẩng cao đầu đến mức như muốn chọc thủng lớp quần để chui ra.

Bây giờ Vương Thần không còn có thể chịu thêm sự kích thích nào nữa, hấn lật người cô lại nằm úp xuống giường rồi sau đó vỗ một cái thật kêu vào cặp mông trắng nõn.

“Nói, tôi là ai?”

Từ Lạc dường như không còn là chính mình, hoặc đây mới là bản chất thật của cô.

“Anh là....Vương tổng, Vương Thần, xin hãy cho tôi....um!”

Lại thêm một tiếng chát đây thanh thúy vang lên.

“Em đã làm sai điều gì?”

Từ Lạc khó chịu đến mức đầu óc không còn linh hoạt, ngờ ngác một hồi mới trả lời

“Tôi....tôi để lộ ngực của mình cho em trai của anh nhìn thấy!”

Lúc này, Vương Thần mới nhếch môi cười, xem ra kế hoạch dụ chuột vào bẫy của hấn sắp thành công rồi, tuy có chút cực khổ nhưng tất cả đều xứng đáng.

“Vậy nên tôi phạt em hầu hạ tôi cho tốt nghe rõ chưa?”

Từ Lạc vừa nghe được chữ hầu hạ liền cao hứng, nhưng Vương Thần vẫn tiếp tục đánh vào mông cô thêm mấy cái, cặp mông trắng nõn tung lên theo từng cái đánh khiến Vương Thần không thể ngừng lại.

Bên đây thì Từ Lạc rất thích mà cười khúc khích.

Sau đó cô lật người mình lại, đè lên cả người Vương Thần, ánh mắt mê hoặc cời khoá quần của hấn.

Rất nhanh sau đó cây gậy thịt khổng lồ liền xuất hiện, Từ Lạc nhìn chiều dài của nó mà tỏ ra rất vui vẻ.

Nhìn cây gậy thịt đã sớm sưng to, cô không thể cầm lòng nổi mà tìm cách cho nó tiến vào cơ thể mình.

“Um....um...”

Có vẻ do kích cỡ quá to nên mất một lúc lâu Từ Lạc mới có thể cho nó tiến vào, ngay sau đó liền là tiếng kêu thoải mái của Vương Thần và tiếng rên dâm dăng của Từ Lạc.

“Ân....đúng vậy, lúc cái hông của em đi tiểu dâm dăng....Ân!”

“Um....như thế này sao? Ân....ân....sướng quá....to quá....ân....um”

Cô nhịp nhàng lên xuống khiến cả hai cùng cảm thấy sung sướng, những màn ma sát khiến cô không nhịn được mà rên to hơn.

Nhìn cái tiểu dâm dăng hai tay xoa lấy cơ bắp của mình khiến Vương Thần vô cùng thoải mái, còn thịt của hấn bị cô cắn nuốt đến không còn cái gì.

Dường như có vô vàn cái miệng nhỏ đang không ngừng mút lấy hấn, cảm giác này....chỉ có cô là người đầu tiên hấn đạt được khoái cảm này.

“Ân....ân....sướng quá....em sướng quá....a....um....nữa đi....ân!”

Từ Lạc sung sướng đến mê đầu óc, hông cảm thấy mỏi đến rã rời nhưng dường như không thể dừng lại, cảm giác này khiến cô cứ muốn trầm luân trong đó.

“Em yêu anh....em yêu anh....ân....um....cho em nữa đi....um!”

Vương Thần sùng sốt, trái tim hấn dường như đang treo lơ lửng.

“Tiểu Lạc Lạc, em có còn tỉnh táo không?”

Đừng nói cô sung sướng đến không còn biết gì nữa rồi?

“Em biết....ân....ân....anh là Thần....Vương tổng....um....um....em yêu anh!”

Vương Thần cảm thấy có một cảm giác vô cùng khác lạ trong lòng, hấn lật người cơ thể cô xuống, cự long ra vào càng mạnh mẽ hơn.

“A....sướng quá....Thần....um”

Từ Lạc dường như muốn phát điên, hai bầu ngực nảy lên theo từng nhịp đưa đẩy của Vương Thần.

“Em muốn ra....không được....ân....em muốn tiếp....ân....”

Âm thanh phạch phạch tràn ngập khắp căn phòng màu tối.

Màu đồng và màu trắng hợp lại tạo thành một cảnh tượng đậm mỹ khiến người ta không thể rời mắt.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Trêu Ghẹo Tiểu Bạch Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Hậu hoan ái, Từ Lạc liền nằm một mạch đến hai ba giờ sau mới tỉnh lại trong tình trạng hạ thân đau nhức.

Sau khi nhớ lại hết những gì đã xảy ra, Từ Lạc thật sự cảm thấy xấu hổ vô cùng, sao đó có thể là mình chứ, những từ ngữ đó....

Khoan đã, hình như mình đã nói cái gì đó rất quan trọng nhưng lại không nhớ ra nổi!

Từ Lạc nhìn đồng hồ trên giường cùng thân thể đầy vết ửng đỏ của mình, thật không biết phải đối mặt làm sao với Vương Thần.

“Aaaa....mình bị làm sao vậy?”

Bây giờ cảm thấy bản thân cực kì mơ hồ, rõ ràng là đi làm có lương, nhưng đây lại là công việc của mình sao?

Có nhân viên nào lại được “đãi ngộ” kiểu này không, hơn nữa, mình nên kết thúc mọi chuyện trước khi tố cáo Vương Thần với cảnh sát.

Nghĩ thế, Từ Lạc mặc hết quần áo vào, cố gắng bình tĩnh để bước ra nhưng trong lòng vẫn như có khúc mắc, rốt cuộc mình đã nói những gì?

“Tỉnh rồi sao, tiểu dân....?”

“Vương tổng, tôi nghĩ mình vẫn cần phải làm việc!”

Vương Thần nhìn cảnh này lại có hơi buồn cười, cái dáng đi phải chống hông đó trông khổ sở biết bao, bất quá làm cái tiểu dân đang này ra như vậy cũng không khỏi có chút tự hào.

“Vậy em tự nhìn xem muốn làm việc gì, làm tiếp việc lúc nãy cũng được!”

Nhìn Vương Thần trang phục chỉnh trang ngồi đó khiến người ta không thể ngờ được việc lúc nãy hẳn nói lại chính là....

Thấy thái độ cương quyết của Từ Lạc, Vương Thần cũng đành chiều theo ý cô.

Không lâu sau Từ Lạc liền làm việc nghiêm túc với một đồng giấy tờ bên cạnh.

Công việc của cô cũng đơn giản là phiên dịch thôi, dạo gần đây Vương thị đang hợp tác làm ăn với một số công ty ngoại quốc nên cần người phiên dịch.

Tuy Vương Thần cũng có thể tự làm nhưng những việc này để hẳn làm thì có phần không đúng.

“Vương tổng, có chỗ này tôi không hiểu lắm!”

Thật ra từ nãy đến giờ ánh mắt của Vương Thần chưa một lần rời khỏi Từ Lạc, là do đầu óc hẳn dạo gần đây có vấn đề hay là tim hẳn có vấn đề nhỉ?

“Em mạng lại đây!”

Từ Lạc lại đứng lên, phòng của tổng tài tương đối lớn nên từ bàn làm việc của Từ Lạc sang chỗ hẳn nói gần không gần, xa cũng không xa.

Ai không biết những Từ Lạc thì rất rõ, phía dưới cảm thấy rất rát, khi ngồi xuống hay đứng lên đều có một cảm xúc đau đớn.

Lúc này phòng tổng tài vang lên tiếng mở cửa, một cậu nhân viên trẻ tuổi gương mặt đầy sự lo lắng bước vào.

Từ Lạc đang xiêu xiêu vẹo vẹo cũng phải đứng thẳng lên, nếu cái tên nhân viên này mà thấy cái gì đó đi đôn bậy bạ thì chết dỏ. “Lần sau nhớ chú ý gõ cửa!”

Lời này không phải do Vương tổng nói mà lại do thư ký của hắn khiến tên nhân viên kia cũng giật mình, từ khi nào thư ký của Vương tổng lại đáng sợ như vậy chứ.

Thật ra, Từ Lạc cũng không có ý muốn dọa hắn nhưng mà lỡ như một hôm nào Vương Thần đang làm gì đó bậy bạ thì chẳng phải người chết sẽ là cô sao.

“Đề hồ sơ ở đây rồi ra ngoài, lần sau nhân viên nam hạn chế ra vào chỗ này!”

Vương Thần âm trầm nói khiến Từ Lạc cũng một phen giật mình, bộ dạng đáng sợ này cùng lúc này quả nhiên khác biệt nha, không hổ là Vương tổng trong truyền thuyết mà.

Còn tên nhân viên kia suýt nữa tè ra quần, khí thế của Vương tổng thật rung động lòng người mà, mấy người trong tổ cạy mình nhân viên mới liền ép mình đi vào hang cộp, đúng là vô lương tâm!“Vâng, vâng....!”

Nhìn bộ dạng hằn nhứt nhát khiến Từ Lạc cũng hơi áy náy, không biết từ bao giờ mình lại bắt đầu trở nên khó tính như thế này nữa, mới hai ngày thôi chẳng lẽ mình đã bị nhiễm cái thói xấu tính của tên kia rồi?

Từ Lạc đến gần chỗ Vương Thần hơn, hai bắp chân run rẩy trông còn hơn tên nhân viên kia.

Bỗng một vòng tay kéo Từ Lạc xuống, cô ngồi lên một bên đùi của Vương Thần, cái cảm giác bắt ngờ này khiến cho phía dưới cũng đau đớn.

“Tôi có đẹp trai không?”

Bất ngờ, Vương Thần hỏi một câu.

Từ Lạc cũng đơ cả người, nhìn ở góc này đúng thật hắn còn đẹp trai hơn gấp mười lần, cái ánh mắt của hắn có thể giết người.

“Nói xem, tôi có đẹp trai không?”

Tuy hắn biết hành động hiện tại của mình có chút ngớ ngẩn nhưng hắn vẫn rất muốn biết câu trả lời, ít nhất hắn cho rằng sau khi nghe xong mới biết được vì sao bản thân lại muốn biết như thế.

Bàn tay đặt dưới eo của Từ Lạc ngắt mạnh một cái, khiến cô hoàn hồn.

“Anh....nhìn cũng được!”

Một mảng phiếm hồng dần xuất hiện trên gương mặt của cô.

“Nhìn cũng được? Tôi cho em nói thêm lần nữa!”

Thật là, bộ hắn không biết cái gì gọi là ngượng ngùng sao, cho dù hắn có cực kì đẹp trai đi chăng nữa thì bắt một cô gái nói ra cũng không phải dễ dàng.

Bỗng hắn tiến lại gần mặt của Từ Lạc hơn.

“A....a anh đẹp trai lắm!”

Từ Lạc hoảng sợ la lên.

“Thế tôi có cuốn hút không?”

Cái gì đây chứ?

Hai câu hỏi này có phải đều cùng chung một ý nghĩa không?

“Anh cuốn hút cực kì, thế nên buông tôi ra!”

Đáng lẽ ngồi gần một mỹ nam như vậy cũng phải hạnh phúc, nhưng đây lại là tên sếp tổng sói già đã cướp đi lần đầu của mình, tên sắc lang!

“Tại sao? Tôi đẹp trai lại cuốn hút....chẳng lẽ em không yêu tôi sao?”

“Cái gì? Anh điên rồi sao?”

Từ Lạc hét toáng lên, nếu như hắn còn cố ý thả thính như vậy, cô thật không chắc mình sẽ né được nữa!

Nghe tiếng cô la lên, Vương Thần bỗng ngừng ra, hắn nhìn gương mặt không son không phấn nhưng xinh đẹp của cô bỗng lòng dâng lên một cảm giác lạ thường.

“Tôi cũng nghĩ....chắc tôi điên rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Trêu Ghẹo Tiểu Bạch Thỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

“Người điên có tiền bộ, biết tự nhận mình điên....”

Từ Lạc vốn chỉ lẩm bảm vài ba câu, quên mất Vương Thần ngồi ngay cạnh thỉnh lúc quá tuyệt vời đã sớm nghe thấy hết toàn bộ.

Nhưng bất ngờ là hần lại không có mấy cái hành động “trùng phạt đáng ghét”.

“Em đứng dậy đi, cứ mãi khiêu khích tôi như vậy.”

Hần lại cười một lần nữa, nhưng khác với hôm qua ở chỗ, hôm nay hần cười, nhìn cô.

Nó giống như là....một bông mai nở vào mùa đông băng giá vậy, cảnh tượng đó nhất định sẽ rất tuyệt mỹ.

“Nhìn tôi đến ngây ngẩn, tôi biết tôi là người đẹp trai nhất em từng gặp!”

Xi, thật ra tôi cảm thấy Vương Đặc Nhĩ, em trai anh mới là đẹp trai nhất....những lời này tất nhiên Từ Lạc không dám nói ra.

Từ Lạc sức nhớ còn chưa hồi vấn đề của mình, vừa há miệng ra đã thấy tên kia chặn họng trước.

“Em ra ngoài lấy từ điển chuyên ngành kinh tế.”

Nghe vậy cô cũng nghe lời, nhưng cô thật sự cho rằng Vương Thần này bị đa nhân cách, lúc đầu thì bình thường, sau đó lại tức giận vô cớ, nhưng cuối cùng lại cả tung cả tưng như như thế này đây.

“Em ơi, em mang giúp anh tập tài liệu này vào cho Vương tổng nhé? Anh sức nhớ là....là con anh đang nhớ anh ở nhà....nên giúp anh nhé!”

Vừa bước ra khỏi phòng liền nhìn thấy một nhân viên khác đứng ngoài cửa, bộ dáng có vẻ đã đứng đó rất lâu rồi nhưng không dám vào.

Thật ra, hần cũng có khổ tâm, hần vừa được trưởng phòng cử đi giao tài liệu cho Vương tổng, cứ nghĩ xui đến thế đã cùng, chẳng ngờ lúc đi lên thang máy gặp ngay tên nhân viên vừa vào của phòng bên vừa đi vừa sụt sùi.

Hỏi chuyện mới biết Vương tổng giao luật mới, nhân viên nam không được bước vào phòng, hần vừa định quay về thì trong đầu lại xuất hiện gương mặt ác ma của trưởng phòng.

Cuối cùng mới đứng ở đây trong tình trạng tiến thoái lưỡng nan.

“Ồ....này....anh kia....này!”

Phản ứng của Từ Lạc cũng không được coi là quá chậm nhưng bỗng nhiên có một người nhảy vồ vào người mình sau đó nấn n i ới một hồi rồi bỏ chạy.

Cái này....khó tiếp thu a!

Nhưng mà nghĩ cũng lạ, trong quan niệm của mình Vương Thần đã là ác ma, nhưng có vẻ đối với mấy người này thì còn hơn Tu La địa ngục.

Không lâu sau đó Từ Lạc liền trở lại với hai cuốn từ điển chuyên ngành vừa tìm được ở phòng sách bên cạnh.

“Vương tổng, lúc này có một nhân viên nhờ tôi đưa tập tài liệu này cho anh!”

Vương Thần đang gặp rắc rối với vài vụ bê bối của nhân viên Vương thị, những người này sau khi điều tra ra được thì đều là người của Sở Lãnh Hân.Sở Lương Thành, người này lúc trước từng là bạn thân của hần trước khi đi du học, nhưng sau đó cha của hần lại âm thầm hãm hại Vương gia bị xã hội đen truy giết.

Sự kiện năm đó sợ không còn bao nhiêu người biết, đó cũng là điều khiến hần vô cùng ân hận, năm đó....là hần đã gián tiếp giết chết Vương gia.

Nhớ lại chuyện cũ khiến hần không mấy vui vẻ, trên đời này những người có thể khiến hần đổi đời bằng “tâm trạng thật” không có mấy người.

Ngoài Vương Đặc Nhĩ và Phi Kha thì không còn ai nữa....nhưng có lẽ trong tương lai, Từ Lạc sẽ là người thứ ba và sau đó là con trai, con gái của

hắn....Mà khoan, chuyện gì đang xảy ra vậy?

Hắn đang nghĩ cái gì đây?

Chẳng lẽ hắn thật sự phát điên rồi hay sao mà thời điểm này lại nghĩ đến những thứ như vậy.

“Tại sao lại phải nhờ em?”

Từ Lạc nhất thời cảm thấy mình đang làm phiền hắn, vừa rồi, cả người hắn toát ra một sự đau thương cùng phần nộ, cô cảm giác đó không chỉ là công việc.

“À....anh ta nói con anh ta nhớ anh ta....nhưng tôi nghĩ đó chỉ là cái có, tại sao anh ta lại không tự tay đưa cho....”

Bỗng nhiên Vương Thần nhận ra được điểm mà hắn cần phải chú ý.

“Anh ta là đàn ông sao?”

Từ Lạc bỗng dưng cảm thấy kì lạ, bây giờ cô có thể trả lời rằng “anh ta” là phụ nữ được không?

Sau đó, khắp công ty lan truyền một lời đồn nếu sau này có nhân viên nam nào bước lên tầng 79 chưa có sự cho phép của Vương tổng thì sẽ bị cắt lương, tùy theo mức độ “phạm tội”.

Ví dụ điển hình là anh nhân viên ở tầng 8, bị cắt lương 2 tháng, tuy chưa bước vô phòng nhưng chỉ mới bước lên tầng 79 trước cửa phòng đã bị phạt như thế.

Không biết lí do là gì nhưng cũng không ai dám thắc mắc, có người nói Vương tổng là đàn ông tất nhiên thích phụ nữ, nhưng Vương tổng không thiếu phụ nữ tới mức này cho nên....suy nghĩ đó nhanh chóng bị bác bỏ.

“Trường Lộ à, tớ không ngờ công việc văn phòng lại chán đến mức này luôn!”

Sau khi nhận tập tài liệu, Vương Thần cũng không nói gì thêm nhưng không khí trong phòng cũng trầm xuống đột ngột, cứ như vậy đến khi tan sở.

“Cũng thật may mắn sau này tớ sẽ không làm công việc buồn chán đó!”

Từ Lạc và Mễ Trường Lộ đang dạo phố để mua vài món đồ, trong đó cũng có một bộ đồ công sở.

Thật ra thì Từ Lạc chỉ đến công ty vào những thời gian không có lịch học thôi, hai ngày vừa rồi cô chỉ xin nghỉ học tạm thời để thử việc thôi.

Tuy nhiên những ngày không có lịch học có lẽ cô vẫn sẽ đến công ty, nếu không thì ở nhà soạn bài phiên dịch sau đó gửi sang mail cho hắn cũng được.

“À Tiểu Lạc Lạc này, cậu về trước đi, tớ có hẹn rồi!”

Từ Lạc cảm thấy những lời này khi Mễ Trường Lộ nói ra có gì đó không đúng, nhưng lại không biết sai ở chỗ nào nên cũng ậm ừ về trước.

Chẳng ngờ tới đó có điện thoại gọi đến, nói rằng Mễ Trường Lộ đang ở club say đến quên trời đất, kêu người đến đón về gấp.

Từ Lạc đang ngủ cũng phải vội vã bật dậy, đúng là cái đồ ngốc đó lại đi club nên mới kỳ lạ như vậy, cũng không biết Mễ gia tại sao lại không đón người.

Trễ thế này rồi chỉ sợ mấy tên háo sắc lợi dụng...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Trêu Ghẹo Tiểu Bạch Thỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

“Cô gái trẻ, cô không được vào khu vực VIP!”

Hơn 12 giờ đêm rồi, trốn ra được ký túc xá đã không dễ dàng, bắt xe đến đây cũng đã thực mệt mỏi, cuối cùng lại bị chặn ngăn trước cửa.

“Tôi....tôi là bạn thân của Mễ Trường Lộ, cô ấy say lắm rồi, có người gọi điện bảo tôi đón cô ấy về....làm ơn hãy cho tôi vào!”

Hai tên bảo vệ liếc nhau một cái rồi cũng chịu cho vào, Từ Lạc thầm nghĩ vận khí mình tốt, đến bản thân cũng không ngờ bọn họ dễ dàng cho vào như vậy.

Còn tưởng phải tốn thêm một quãng thời gian chứ.

Nhưng vấn đề là, nơi đây có hơn 50 căn phòng VIP khác, làm sao để biết Mễ Trường Lộ đang ở đâu chứ?

Nghĩ muốn gọi lại để hỏi số phòng nhưng điện thoại vang lên ba tiếng bíp.

Cuối cùng Từ Lạc đành phải đi kiểm từng phòng, không ai biết trong quá trình tìm kiếm đó cô đã nhìn thấy những thứ đáng sợ thế nào đâu.

Cũng thật may mắn, Mễ Trường Lộ ở phòng khoảng hai mươi mấy, quả thật đã say đến mức không còn phân biệt được đêm với ngày.

Căn phòng này đèn thì năm bảy màu, đã vậy còn mờ mờ ảo ảo, hư hư thực thực, không những thế mùi thuốc lá cùng bia rượu nồng nặc khắp nơi.

Cô tự hỏi làm sao lại có người có thể cảm thấy vui vẻ ở một nơi như thế này?

“Trường Lộ, tớ là Từ Lạc đây, tớ đưa cậu về!”

Từ Lạc đến gần, khẽ lay cô bạn đang ngồi ở ghế sofa nhưng Mễ Trường Lộ bỗng dưng bật dậy, ngã nhào vào người đàn ông ngồi bên cạnh.

“Đặc Nhĩ à, Đặc Nhĩ, sao anh lại cho em uống nhiều rượu như vậy chứ? Đặc Nhĩ....anh không được....em không được....”

Lúc này Từ Lạc mới để ý đến những người xung quanh khác trong căn phòng, ngoài người đàn ông này thì không còn ai quan tâm đến kẻ mới vào là cô.

Người đàn ông này không phải ai khác mà chính là Vương Đặc Nhĩ mới gặp lúc sáng, em trai của Vương Thần đây mà.

“A....thật ngại quá....không ngờ lại gặp anh ở đây....tôi là bạn học của Trường Lộ, có người nói cô ấy đang say ngất ở đây nên tôi đến để đưa cô ấy về!”

Trong mắt của Từ Lạc, Vương Đặc Nhĩ là một chàng trai tốt, cũng được xem là hình tượng lý tưởng trong mắt của các cô gái, nhưng thấy hắn xuất hiện ở nơi này hình tượng đó trong mắt Từ Lạc có hơi tụt dốc.

Một chút thất vọng, thì ra cũng như anh trai hắn.

Từ Lạc cố gắng đỡ vực Mễ Trường Lộ dậy, nhưng có lẽ cô vẫn không đủ sức.

“Đỡ tôi giúp!”

Thật ra nếu Vương Đặc Nhĩ không lên tiếng, có lẽ cô sẽ cảm thấy khá ngượng ngùng, thật không biết phải làm sao để đưa Mễ Trường Lộ về nữa.

“À....cảm ơn!”

Nghĩ một tí, Từ Lạc cảm thấy vẫn là không nên gần gũi với Vương Đặc Nhĩ, không thì cái con người kia mà biết được chắc chắn sẽ....Không nghĩ nữa, không nghĩ nữa!

Vương Đặc Nhĩ nhẹ nhàng bế Mễ Trường Lộ lên, hai người mỹ nam mỹ nữ nhìn vậy bất quá cũng không thể hoà hợp.

Tuy Mễ Trường Lộ là bạn thân mình nhưng cô có cảm giác Mễ Trường Lộ không thể nào cặp với Vương Đặc Nhĩ, có lẽ chỉ là cảm giác....

Trên đường đi ra taxi hai người cũng không ai cất tiếng nói, thậm chí cả Mễ Trường Lộ đang say cũng không thấy lèm bèm.

Từ Lạc cũng không khỏi nhìn sang Vương Đặc Nhĩ, phát hiện hôm nay hắn giống như có chuyện buồn, nhưng nụ cười nhẹ nhàng vẫn trên môi.

Có lẽ trong cô nhi viện toàn các bác lớn tuổi nên Từ Lạc cũng nhiễm phần nào cái việc nhìn người.

Cô cho rằng Vương Đặc Nhĩ này cũng không đơn giản, ít nhất, hắn che giấu cảm xúc rất tốt.

“Thật cảm ơn, để tôi đưa cô ấy vào taxi!”

Từ Lạc dìu Mễ Trường Lộ ngồi vào taxi, nhưng vừa ngồi xuống, Mễ Trường Lộ bỗng đẩy cô một cái thật mạnh khiến cô ngã xuống lề đường.

Lúc này đi rất vội nên Từ Lạc cũng chẳng màng thay đồ, chỉ mặc thêm một cái áo khoác dài, lúc này bị đẩy xuống mới thấy bộ đồ ngủ vẫn còn bên trong.

Vương Đặc Nhĩ nhìn có chút buồn cười, phát hiện cô đang ngượng ngùng thì hắn liền quay đi, nhưng vẫn lịch sự đỡ cô dậy.

Nói là quay đi nhưng hần vẫn còn thể thấy vài thứ, tỷ như con gái khi đi ngủ không mặc áo lót....

“Cô ấy say rồi, tôi về trước!”

Từ Lạc nhanh chóng chạy vọt vào bên trong taxi, nhanh đến mức Vương Đặc Nhĩ còn chưa kịp đưa tiền cho tài xế.

Lúc này cô thấy rất rõ ràng, Vương Đặc Nhĩ kia đã nhìn lướt qua, thậm chí trên môi còn có ý cười, đúng là anh em cùng huyết thống chẳng khác nhau là mấy!

Từ Lạc nhìn sang Mễ Trường Lộ, thấy cô mặc váy ngắn nên Từ Lạc muốn chỉnh lại cho cô bạn tưởng ngồi thoải mái.

“Biến ra!”

Chẳng ngờ Mễ Trường Lộ say đến quên trời đất, vung tay vào mặt cô một cái, chiếc nhẫn to đùng không ngại ngần đập thẳng vào mặt Từ Lạc.

Thật may là gần mắt thôi chứ chưa tới mắt, Từ Lạc thầm nghĩ, Mễ Trường Lộ chắc là tưởng cô thành mấy tên biến thái rồi.

Từ Lạc cả đêm qua đều ngủ tại phòng của Mễ Trường Lộ, cứ sợ bạn mình lại cần gì đó.

Nhưng buổi sáng vừa mở mắt ra liền hốt hoảng.

Không biết Mễ Trường Lộ đã thức dậy từ bao giờ mà cứ ngồi trên giường nhìn chăm chăm cô, ánh mắt có chút rung rợn.

“Làm sao cậu quen được Đặc Nhĩ?”

Vừa tỉnh dậy nên có chút mơ màng, bất quá lời nói của Mễ Trường Lộ nghe thật nghiêm trọng, thái độ cũng khác hẳn hằng ngày.

“À, tớ gặp anh ấy ở công ty, có chuyện gì sao?”

Nghe đến đây, sắc mặt Mễ Trường Lộ mới hoà hoãn lại được chút ít, cô nhìn Từ Lạc mỉm cười.

“Thế à? Hôm qua đây ngã cậu, thật xin lỗi nhé! Tớ say quá!”

Mễ Trường Lộ xoa xoa lấy hai huyệt thái dương, hôm qua bị choáng nhiều quá đến giờ vẫn còn nhức đầu dữ dội.

Thấy cô bạn trở lại bình thường, Từ Lạc thầm nghĩ chắc là tác dụng phụ của rượu thôi, nghĩ thế cô lại đùa giỡn.

“Ai nha! Cái mặt xinh đẹp của tớ bị bầm tím rồi cậu phải làm sao đây nha?”

“Ôi tớ còn đánh cả cậu nữa à, thật xin lỗi, lát tớ trang điểm cho cậu....”

“Người ta không thích,....”

Những ngày sắp tới đây Từ Lạc đều phải đến trường nên tạm thời công việc phiên dịch đều được trao đổi qua email.

Cái cục máu bầm to đùng ngay bên mắt cũng thành tiêu điểm bàn tán của mấy thanh niên không có việc gì làm.

Học xong năm này sẽ lấy được bằng cao đẳng, nhưng mà công việc văn phòng vốn không phải là công việc mơ ước của cô.

Thời trang,...cô cảm thấy hứng thú hơn nhiều.

Nhưng cái ngành thời trang này muốn đi cũng không phải dễ, Từ Lạc cuối cùng cũng quyết định chọn một cái ngành an toàn, dễ dàng hơn để sớm ngày giúp đỡ được cô nhi viện.

Đang ngồi học bỗngưng điện thoại rung vài cái, Từ Lạc lén mở ra coi phát hiện có số lạ gọi đến nên không muốn bắt máy.

Nhưng người đầu dây bên kia cũng thật kiên nhẫn, gọi đi gọi lại đến mấy cuộc nên Từ Lạc đành phải bắt máy trong tình trạng lén lút.

Thầy đang giảng đến đoạn quan trọng, cô thực không muốn bỏ lỡ.

“Alo?”

Từ Lạc cúi thật thấp người xuống, nói thật khẽ nhưng vẫn gây sự chú ý của những học sinh xung quanh.

“Này, tại sao không bắt máy?”

“Tôi có quen anh đâu mà bắt máy?”

Từ Lạc có chút bức mình, gọi điện đúng lúc người ta đang bận đã vậy còn nói chuyện kiểu ra lệnh nữa chứ, anh ta nghĩ mình là ai.

Huống hồ chi còn không quen biết.

“Cô thậm chí còn không lưu số sếp của mình?”

“...”

“Tại sao không đến công ty?”

Vương Thần có chút gắt gỏng, thật ra hẳn làm vậy đều có lí do cả.

“Tôi đang học, anh không coi hồ sơ à?”

Từ Lạc vừa nói dứt lời liền nghe tiếng cúp điện thoại, đúng là cái con người không biết nói làm sao, nghĩ kĩ lại Vương Đặc Nhĩ vẫn còn tốt chán.

Không lâu sau đó điện thoại lại rung, vẫn là số của cái tên đó, Từ Lạc nhất quyết không nghe.

Cứ như vậy vài lần, điện thoại không rung nữa, lần này lại là tin nhắn.

- Em hiện tại xuống ngay chỗ sân khấu cho tôi -

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Trêu Ghẹo Tiểu Bạch Thỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

Trời ạ, chẳng lẽ hẳn ta thật sự xuất hiện ở sân trường sao?

Không được rồi, nếu hẳn ta mà bị phát hiện chắc chắn sẽ bị bắt lỗi ra, phải xuống....

Khoan đã, nếu như hẳn ta bị lỗi đi....vậy cũng tốt!

Nghĩ thế, Từ Lạc quyết định ngồi lại học, nhưng những câu nói của giáo sư dường như vào tai phải thì liền ra tai trái.

Ánh mắt không tự chủ được mà nhìn qua bên ngoài cửa sổ.

“Xin lỗi giáo sư, em có việc cần ra ngoài gấp!”

Từ Lạc thầm mắng bản thân mình ngu ngốc, cuối cùng cũng phải chạy lon ton làm theo lời của tên Vương đại xấu xa.

Nhưng mà mình trẻ như thế này mới xuống có khi nào hẳn ta trừ lương không?

Nghĩ vậy nhưng bước chân không dừng lại cho đến khi Từ Lạc có mặt tại sân khấu, lúc này cô mới cảm thấy quyết định của mình có bao nhiêu sai lầm.

Vương Thần vẫn đẹp trai ngồi ngời ngời đứng đó, nhưng là cùng với một đám nữ sinh khác đang vây quanh hẳn, đứng từ đây cũng có thể thấy cô kia đang cạ bộ ngực của mình vào cánh tay hẳn.

Cảm thấy khó chịu vô cùng, Từ Lạc hậm hực định quay về thì sau lưng vang lên tiếng nói của Vương Thần.

“Lại đây!”

Hừ, xung quanh toàn nữ nhân thì còn kêu cô lại làm cái gì chứ?

Nhưng mà cũng chưa chắc là hẳn đang gọi mình, ở đó có bao nhiêu cô cơ mà.

Bên này Vương Thần cảm thấy rất khó chịu, nếu là bình thường hẳn đã không ngại hất hết mấy thứ phụ nữ dơ bẩn này ra nhưng nghĩ họ cũng là bạn học của Từ Lạc nên mới kiềm chế lại.

Vậy mà hấn kêu cô xuống thì rất lâu mới xuống, không những thế bây giờ còn muốn quay đi.

Thấy Từ Lạc không quay lại, Vương Thần gạt những người xung quanh ra, sai bước chân dài của mình đến chỗ Từ Lạc.

Nắng kia chói chang nhưng tựa như chỉ làm nền cho Vương Thần hấn, hấn tự tin, mạnh mẽ tấn công đối phương...

“Này, tôi gọi...”

Hấn xoay người cô lại, bắt giác khoảng cách giữa hai gương mặt gần trong gang tấc.

Từ Lạc có thể nghe thấy tiếng trái tim mình đang đập, nhìn gương mặt hoàn mỹ của hấn, nhìn từng giọt mồ hôi rơi xuống vì đứng đợi mình.

Trong lòng cô bắt giác dâng lên một cảm xúc, đó là hạnh phúc.

Gương mặt nhỏ nhắn yêu kiều của Từ Lạc, nhìn gần như thế này không phải lần đầu tiên nhưng hấn vẫn muốn nhìn mãi.

Hấn thật sự rất thích cái nét đẹp này của cô, son phấn kia là thứ khiến hấn chán ngán nhất.

“Khoan đã, mắt em làm sao như thế này?”

Bàn tay hấn áp gần lại gương mặt Từ Lạc hơn, dù cho vết bầm ấy đã được che lại bởi lớp mỹ phẩm nhưng hấn vẫn có thể nhìn được. “Có làm sao!”

Từ Lạc cúi mặt xuống, có thể không ai biết lúc này Từ Lạc đang có biểu cảm gì, nhưng tác giả biết tất, cô ấy đang cười =))))

Nhưng mà bỗng dưng Vương Thần lại kéo mặt của Từ Lạc lên, khiến cô đang cười cũng phải cắn môi đến suýt chảy máu.

“Anh làm cái gì vậy?”

Đúng rồi, hấn đang làm cái gì vậy?

Chắc là....không phải, hấn chỉ là đang muốn cưa đổ cái tiểu yêu tinh này thôi, không còn ý nghĩa gì khác.

Bỗng dưng Vương Thần buông ra, hấn háng giọng một cái, dường như để lấy lại sự điềm tĩnh vốn có hàng ngày.

“Thần, cô ta là ai vậy?”

Cô gái đứng đầu, người có bộ ngực vĩ đại đó bỗng dưng lên tiếng.

“Cô chẳng phải là bạn học của Từ Lạc sao?”

Lúc này, hấn nói muốn tìm Từ Lạc thì cô ta liền tự nhận mình là bạn học của Từ Lạc, bây giờ lại...

“Cái gì? Cô ta tự nhận là bạn học của em để tiếp cận em sao?”

Cô á kia chính là Trầm Thủy Dương của Trầm gia đây mà, nổi tiếng hóng hách, chanh chua.

Bên này Từ Lạc còn đang lơ ngơ không hiểu thì đã nghe thấy tiếng quát âm trầm của Vương Thần.

“Cô tốt nhất nên câm cái miệng lại, còn nữa, lòng tự trọng của cô để ở đâu khi gọi thẳng tên người đàn ông lần đầu mới gặp?”

Giọng nói của hấn tạo cho người ta áp lực lớn đến mức Từ Lạc còn phải gạt bản mình, nhưng bên Trầm Thủy Dương thì cô ta muốn rụn ròi cả đôi chân, ánh mắt của Vương Thần chắc chắn sẽ khiến cô ta không thể quên dễ dàng.

“Em đi theo tôi!”

Còn Trầm Thủy Dương sau khi phát hiện bản thân thế nhưng lại bị bại trận trước Từ Lạc thì vô cùng tức giận đến mức dậm chân, tính ra cô ta được nuông chiều từ nhỏ nên tính tình vẫn như con nít.

Điện thoại trong tay xuất hiện cuộc gọi, sắc mặt cô ta bỗng trở nên xanh mét sau đó hậm hực rồi đi.

Những người còn lại thấy sự đáng sợ của Vương Thần thì cũng rời đi, trong lòng thầm nhủ anh em Vương gia thật khác biệt nga.

“Tôi qua đi đâu?”

Vương Thần nhẹ nhàng hỏi, nhưng thật ra hấn đã biết toàn bộ, chỉ là muốn cô nói cho hấn nghe.

Nhìn Vương Thần, Từ Lạc vẫn còn có chút sợ hãi, hấn đã hỏi như vậy chắc chắn là biết hôm qua mình đi đâu rồi, nếu còn nói dối thì hậu quả khôn lường.

“Tối qua, bạn của tôi ở club say quá mức nên có người gọi điện báo tôi đến đó cô ấy.”

Sau khi nói xong, Vương Thần cũng không có biểu hiện gì nhưng hắn đang có cảm giác thoải mái khi hoàn thành bước 1 thuần phục con mèo này.

“Bạn của em là ai? Có thân tới mức đó không?”

Thấy Vương Thần cũng không có nổi giận, Từ Lạc cũng cao giọng hơn.

“Tất nhiên là thân rồi, cô ấy là Mễ Trường Lộ, cực kì tốt với tôi!”

Bỗng dưng trong lòng Vương Thần xuất hiện một nỗi lo khác, Mễ Trường Lộ này không đơn giản, nhất là khi Từ Lạc ở bên mình....

“Được rồi, Vương Thần anh đến đây chỉ để hỏi chuyện này thôi sao?”

Vương Thần nhìn Từ Lạc có chút kì lạ, chuyện này không đơn giản như những gì cô nghĩ, hai chữ Vương Thần này cũng rắc rối hơn những gì cô nghĩ.

“Từ Lạc, tôi nghĩ cần phải nói với em chuyện này!”

Thái độ nghiêm túc đó khiến Từ Lạc cũng không dám lơ là.

Vương Thần thở dài một tiếng, tuy Từ Lạc là một cô gái mà hắn rất muốn giữ lấy nhưng cuộc đời của hắn quá mức phức tạp, liệu cô có thể đặt chân vào không?

“Trước khi đó, tôi muốn em cùng đi đến chỗ này với tôi!”

Nói dứt lời, hắn liền kéo cô đi lên xe, Từ Lạc bối rối, nhưng hắn, còn bối rối hơn cô rất nhiều.

Hắn chưa từng nghĩ Từ Lạc là như thế nào ở trong lòng hắn nhưng nếu bây giờ còn không nghĩ...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Trêu Ghẹo Tiểu Bạch Thỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

“Vương Thần anh đưa tôi đến đây làm gì?”

Bỗng dưng không một lời liền ném cô lên xe, hỏi thế nào cũng không nghe được đáp án.

Cuối cùng lại đưa cô đến cái trung tâm làm đẹp nổi tiếng khắp thành phố này, một món đồ trong đây cũng đủ để cô ăn uống dư dả trong 1 tháng nha.

“Tôi nói cho anh biết....tôi không có tiền đâu, anh muốn làm gì thì anh tự trả đấy!”

Từ Lạc lúc này nhìn như con đĩa, đúng vậy, chính là con đĩa.

Dáng người cô vốn không cao mấy, nay lại còn bám víu lấy cánh tay của Vương Thần, nhìn bộ dạng đó giống như chỉ hện không thể ăn luôn cánh tay hắn.

Bất quá nhờ có gương mặt khả ái, xinh đẹp nên làm gì cũng thấy đáng yêu.

“Tất nhiên tôi trả!”

Cuối cùng cũng nghe được giọng của Vương Thần suốt bốn mươi lăm phút, từ lúc này đến giờ hắn đều rơi vào trạng thái trầm tư.

Chuyện hắn là bang chủ Hắc Dạ, Từ Lạc vẫn có thể chịu đựng được nhưng nếu cô còn mềm yếu như bây giờ thì làm sao có thể an toàn ở bên hắn?

Thật ra, chấp nhận ở bên hắn thì chính là đối mặt với hai chữ nguy hiểm, liệu cô có thể vì hắn mà đồng ý không?

“Không, không, ý tôi không phải như vậy đâu, tôi không muốn làm cái gì hết, đưa tôi về đi mà, nha? Nha?”

Tâm trạng vốn đang âm trầm của Vương Thần thấy con mèo nhỏ làm nũng bỗng dưng cũng chuyển biến.

“Anh Lãng, làm cho cô ấy thật xinh đẹp, sau đó hoá trang kiểu tiệc dạ hội!”

Sau đó, hắn xoay lưng ly khai, để lại Từ Lạc như đang gào khóc trong lòng.

Cái tên Vương chết tiết đó làm sao lại nở bỏ mình ở đây chứ, nhưng mà hắn ta nói cái gì dạ hội ấy nhỉ?

Không lẽ là dẫn mình đi dạ hội sao?

Không phải, tâm tư của hắn ương ương dở dở, điên điên khùng khùng, thế nên chắc chắn phải là cái gì đó thật quái đản.

“Cô gái, ngồi vào đây!”

Người đàn ông tên Lăng hình như là chủ nơi đây, nhưng thái độ của hắn ta ngược lại rất tốt, có lẽ chính vì vậy mới được Vương Thần trọng dụng.

Từ Lạc cũng mỉm cười với hắn ta một cái, cô dùng tư thái cô cho là tự nhiên nhất ngồi xuống.

Nhưng thật ra cô cảm thấy cái gì cũng không thoải mái, đến cái ghế cũng cảm thấy cao, cái gương thì quá mức sạch, đã vậy chỗ gác chân quá xa, chân ngắn như cô làm sao với tới....

“Này, cô thấy cô gái đằng kia không? Lúc nãy được đích thân Vương tổng đưa vào đây!”

“Cái gì? Nhìn cô ta như trẻ vị thành niên, Vương tổng đổi khẩu vị rồi sao?” “Hừ, cái dạng đó chỉ là giả vờ ngây thơ thôi chứ không làm sao leo lên được giường của Vương tổng?”

...

Nghe những lời bát quái đó, Từ Lạc cũng cảm thấy khó chịu không ít nhưng đối với những loại người ganh tị sanh thị phi đó thì tốt nhất không nên quan tâm.

Từ Lạc ngồi đó lâu đến mức ngủ được một giấc, sau đó lại có người lay cô tỉnh dậy để trang điểm, quá trình dài thật dài.

Nhưng mà sau đó Từ Lạc thậm chí còn không nhận ra mình nữa, nhìn như mấy cô mình tinh mần ảnh vậy.

Không đúng, thậm chí còn đẹp hơn, nghĩ vậy, cô cười khúc khích một hồi.

“Cô gái, cô có muốn đi tìm Vương tổng không?”

Lúc này Lăng tiên sinh lại lên tiếng, bộ dạng Từ Lạc “đau khổ” khi Vương tổng rời đi hắn đều nhìn thấy, tâm tư của cô gái này cũng thật đơn thuần a.

“Tôi có thể tìm anh ấy sao?”

“Tất nhiên, Vương tổng tuy ở phòng của nam giới nhưng cô vẫn có thể vào, nhưng tôi nghĩ cô cần thay đồ!”

Đồ à? Cô thật sự không có tiền đâu, Vương Thần tàn ác muốn cô tự sinh tự diệt sao?

“Nhân viên sẽ chọn giúp cô, Vương tổng đang trả hết các khoản cần thanh toán rồi, cô không cần lo!”

Lần này Từ Lạc giật mình, tâm tư gì của mình anh Lăng này đều nhìn thấu hết, bất quá cũng có chút ngượng ngùng, chẳng lẽ mình biểu lộ rõ như vậy sao?

Từ Lạc nhẹ gật đầu rồi đi theo hai cô nhân viên, nhân viên ở đây cũng thật tốt nha, ai cũng cũng tốt.

Lại sau một lúc lâu, Từ Lạc lại trở lại, lần này tất cả những cô gái đã cười nhạo cô đều không thấy lên tiếng nữa, bởi vì Từ Lạc thật sự đẹp hơn họ rất nhiều.

Gương mặt của Từ Lạc vốn đã tinh xảo nên không cần trang điểm nhiều, chỉ cần điểm thêm vài điểm nhấn.

Còn về phía bộ váy, đây là thiết kế mới ra của hãng thời trang nổi tiếng, tất cả phụ nữ đều ao ước có được nó nhưng giá tiền của nó quá sức tương tượng nên không ai sở hữu được.

Từ Lạc cảm thấy có rất nhiều ánh mắt nhìn mình nên cũng rất ngại, cô không lộ ra chút biểu cảm gì vì đối với người lạ cô luôn luôn lạnh lùng.

Loay hoay một lúc Từ Lạc cũng tìm thấy phòng mà Vương Thần đang ở, cô gõ cửa không thấy ai đáp trả nên cũng tùy tiện mở cửa.

Thì ra bên trong có một cô gái định ra mở cửa, Từ Lạc định gật đầu chào nhưng chẳng ngờ cô ả hất Từ Lạc ngã.

Hướng mà Từ Lạc ngã chính là bên trong căn phòng, trong phòng không phải có mỗi mình Vương Thần nên rõ ràng ả ta muốn Từ Lạc nhục mặt đây mà. Tâm tư đủ sâu!

Từ Lạc thậm chí không kịp phản ứng, hai tay cô co rút lại để chuẩn bị cho cú ngã, nhắm tịt cả hai mắt.

Nhưng cuối cùng lại rơi vào một vòng tay to lớn, dường như chưa dám tin, Từ Lạc vẫn nhắm mắt.

Đến lúc mở ra Từ Lạc cảm giác như tìm mình ngừng đập, người này, cũng quá mức đẹp trai rồi đi, nhìn sơ qua có chút quen thuộc nhưng những anh chàng đẹp trai thì đều có nét giống nhau mà?

Từ Lạc lần đầu tiên trong đời thấy một người đẹp trai như vậy, khiến người ta liên tưởng đến một vị vua do khí chất vương giả phát ra từ người anh ta.

Nhưng Từ Lạc cũng nhanh chóng hoàn hồn, cô đứng dậy vững vàng.

“Thật cảm ơn!”

Nói rồi, cô cũng có chút ngượng ngùng nên nhanh chóng tìm kiếm Vương Thần, nhưng không nhìn thấy nên Từ Lạc cũng rời đi.

“Em đi đâu?”

Nhưng người kia bỗng dừng nắm tay cô kéo lại, hành động này khiến cho cô liên tưởng đến Vương Thần lúc này.

“Tôi đi tìm... Vương tổng!”

Người kia ngơ ra một chút rồi cười lớn, tiếng cười của anh ta trầm ổn khiến cho cô càng liên tưởng đến Vương Thần.

Bỗng dưng Từ Lạc cảm thấy có chút không đúng.

“Đây cái tiểu yêu tinh, em còn không nhận ra tôi?”

Lúc này Từ Lạc muốn tìm cái lỗ để chui xuống hết sức, làm sao có thể không nhận ra hắn ta chính là Vương Thần chứ?

Thậm chí còn nhìn hắn ta say đắm như vậy, phen này thế nào cũng bị hắn chọc cho nhục đến chết.

Từ Lạc không trả lời, xoay người rời đi giống như không hề quen Vương Thần.

Bước chân của cô rời đi rất nhanh, Vương Thần cũng phải vội vã đuổi theo.

“Em đang làm gì vậy?”

“Anh đừng có nói nữa!”

“Em làm sao lại không nhận ra tôi?”

“Anh có biết bây giờ anh khác lắm không? Đừng có vuốt tóc lên nữa, nhìn siêu cấp đẹp trai tôi không thích!”

Trong suốt cuộc trò chuyện, Từ Lạc thậm chí còn không nhìn được vào mắt Vương Thần, cứ nhìn lên tí là lại dời sang chỗ khác.

Làm sao chỉ vuốt tóc lên nhưng trông khác thế không biết?

Có lẽ do quá mức ngại, Từ Lạc đâm ra sinh giận dỗi dám quát lên với Vương Thần, nhưng một hồi lâu sau vẫn không thấy Vương Thần có hành động gì.

Cô ngước mắt lên nhìn, chẳng ngờ Vương Thần cúi xuống trao cô một nụ hôn.

Hắn rất nhanh chóng tiến vào trong khoang miệng của cô, hắn không ngừng mút lấy tựa hồ như đang ăn một món đồ ngọt.

Cứ như thế cho đến khi Từ Lạc không thở được nữa mới buông ra, hắn nhìn Từ Lạc có chút đắc ý.

“Anh làm gì thế? Ở đây bao nhiêu người?”

Đích thực từ lúc này đến giờ hai người vẫn đứng ở hành lang làm chuyện khiến người khác phải trở mắt ra nhìn.

Nhưng chưa dừng lại ở đó, Vương Thần đặt tay lên ngực của Từ Lạc khiến cô vô cùng hốt hoảng.

Bất ngờ là, hắn không làm gì khác ngoài kéo cao chiếc áo cúp ngực của cô lên.

“Em mặc như vậy, những người cao như tôi đều có thể nhìn thấy!”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Trêu Ghẹo Tiểu Bạch Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Từ Lạc nhanh chóng đỏ mặt, nhìn cái bộ mặt tuần tú này của hấn khiến cô có cảm giác người đứng trước mặt mình không phải Vương Thần.

Cho nên những cái lời nói của hấn cũng không có cảm giác đen tối như hằng ngày.

Nhưng mà....tình lại đi Từ Lạc, cái tên này chính là đại lừa đảo dùng sắc dụ người.

“Anh quá đáng, tránh ra một tí!”

Nếu là bình thường, Từ Lạc chắc chắn sẽ không thêm hai chữ một tí vào nhưng hôm nay....hôm nay thì khác.

Vương Thần không trả lời, ánh mắt hấn chưa từng rời khỏi gương mặt của cô, sâu trong đó dường như có sự say mê mà chính bản thân hấn cũng không nhận ra.

“Em rất đẹp!”

Hấn nói rất nhỏ, nhỏ đến mức như thì thầm, nhưng Từ Lạc vẫn có thể nghe thấy, cô ngước đầu lên, đối diện với hấn.

Bỗng chốc cô muốn bản thân mãi như thế này, cho dù là giấc mơ, ánh mắt ấm áp đó dường như có thể sưởi ấm con người cô.

Nhưng chính vào cái thời khắc này, điện thoại của Vương Thần lại vang lên, tuy không biểu hiện ra nhưng cả hai người đều có một sự bức tức đối với người đầu dây.

“Ừ, tôi biết rồi!”

Chỉ vài chữ ngắn gọn, Vương Thần liền tắt máy.

Bỗng dưng Vương Thần nắm lấy tay Từ Lạc dắt đi, đứng vậy, chính là dắt đi.

“Tôi nay tôi cần một người bạn nhảy trong buổi dạ tiệc, người đó chính là em!”

Lại là cái giọng điệu bá đạo đó, dường như cả đời hấn chỉ đơn giản là ra lệnh cho người khác, nhưng ít nhất nó cũng không đáng ghét như mọi ngày.

Có lẽ vì cảm nhận được độ ấm trong lòng bàn tay, tâm trạng hai người đều được hình dung bởi chữ tốt.

“Dạ tiệc? Nhưng....tôi không biết nhảy, tôi chưa từng đến những nơi như vậy?”

Nhìn Từ Lạc lúc này, người ta không còn nghĩ cô là trẻ vị thành niên nữa mà là một thiếu nữ sở hữu mị lực thật lớn.

Người ta luôn nhắc đến màu tím như là một màu của sự lãng mạn, giờ đây chiếc váy màu tím hoa oải hương trên người của Từ Lạc khiến sự ngây thơ, non nớt của cô biến thành mặn mà, mị hoặc.

Mái tóc đen nhánh được búi cao, kết hợp với đánh rối làm vẻ đẹp của cô thêm một chút lười biếng, quyến rũ.

Sợi dây chuyền được các bác ở cô nhi viện tặng vốn chỉ là hàng hạng B nhưng sự xuất hiện của nó lúc này làm tăng thêm phần tinh tế, càng uy mị hơn khi nó như ngã rạp trước xương quai xanh mảnh mai của cô.

Những từ có thể miêu tả cô lúc này dường như là không tài nào đếm xuể, anh Lăng nhìn thấy “tác phẩm” của mình mà hạnh phúc không thôi.”Đừng lo, có tôi!”

Trời ạ, đây còn là Vương Thần bá đạo, đòi bại mà cô từng biết sao?

Những lời hấn nói như mật ngọt rót vào tim cô, khiến cô có một cảm xúc muốn co quắp cả người.

Có thể là vô tình nhưng bàn tay của cả hai đều như nắm chặt hơn.

“Ừm!”

“Wow, Vương Thần anh thật là khiến tôi mở mang đầu óc nha!”

Khi nghe đến dạ tiệc, điều đầu tiên người ta nghĩ tới có lẽ là những điệu nhảy, những bản nhạc hay những món ăn và những cuộc gặp gỡ.

Từ Lạc cũng đã nghĩ như vậy nhưng khi đến đây cô mới biết ngoài những thứ đó ra còn những điều hấp dẫn hơn nữa, chẳng hạn là vẻ ngoài sang trọng của nhà hàng này.

Cũng có vài lần Từ Lạc đi dạo ngang nơi này nhưng chưa từng nghĩ đến bên trong lại lộng lẫy như một cung điện thế này.

“Bỏ cái ánh mắt si mê đó đi, người ta nhìn vào còn tưởng là bà cô nào từ dưới quê mới lên lại khổ!”

Quả nhiên, cái tật độc mồm độc miệng đó vẫn không bỏ được.

Từ Lạc liếc nhìn Vương Thần một cái, đeo mặt nạ thế này thì ai lại nhìn thấy được chứ.

“Nhưng mà tại sao tôi lại phải đeo mặt nạ?”

“Vì tôi!”

Nghe vậy, Từ Lạc lại tính gỡ mặt nạ ra nhưng tay lại bị Vương Thần bắt lấy, tên xấu xa.

Ở ngoài cổng lớn là một đài phun nước cùng với các loại cây kiểng, còn bên trong thì nền và hoa, trời ạ cuộc sống của giới thượng lưu dường như là một giấc mơ nga~

“Một lát nữa, em không được nói tên thật, nếu có người hỏi hãy nói em tên Hải Đường!”

Tuy không biết tại sao lại không được nói tên thật và tại sao lại tên Hải Đường nhưng Từ Lạc cũng không thèm hỏi, câu trả lời lúc này của hắn khiến cô thật ám ảnh a~

Lúc này, Vương Thần và Từ Lạc đã có mặt ở đại sảnh bữa tiệc, Vương Đặc Nhĩ cũng là nhân vật tầm cỡ nên việc xuất hiện ở đây không có gì bất ngờ.

“Không biết tôi có vinh dự được biết khuê danh của tiểu thư?”

Từ Lạc luôn đi bên cạnh Vương Thần, những kẻ có can đảm đến hỏi chắc chắn chỉ có một mình Vương Đặc Nhĩ thôi a~

Cái mặt nạ màu bạc che nửa phần mặt trên của cô, cũng không che đi mắt vẻ đẹp nào mà lại tăng thêm một chút huyền bí.

Từ lúc này đến giờ không biết đã có bao nhiêu người mê mẩn nhan sắc của Từ Lạc nhưng ngại uy danh của Vương Thần nên ai nào dám đến gần.

Từ Lạc không biết làm sao trả lời, ngước mắt lên nhìn Vương Thần một cái rồi cụp mắt xuống.

“Hải Đường.”

“Hải Đường?”

Vương Đặc Nhĩ nhanh chóng hỏi lại, nhưng hắn bỗng nhiên gạt gù như ngộ ra được gì đó, ánh mắt nhìn Từ Lạc cũng khác hơn.

Ngay lúc này, có một cô gái đến bên Vương Đặc Nhĩ, đây cũng là một cô gái xinh đẹp, nhưng cô ta trông lớn hơn Từ Lạc và nhan sắc cũng không nổi bật bằng.

“Vương tổng!”

Cô cái kia gật đầu một cái, giọng nói có vài ba phần nũng nịu, nhưng...

Từ Lạc ngẩng đầu lên, phát hiện cô gái kia không ai khác mà chính là Mễ Trường Lộ, cô bạn cùng phòng thân thiết với cô.

“Không biết cô và Vương nhị thiếu là quan hệ gì?”

Từ Lạc nhanh chóng hỏi, đối với những người lần đầu gặp đã hỏi chuyện tất nhiên là không mấy lịch sự, nhất là đối với những câu hỏi tế nhị thế này!

“Là bạn thôi!”

Mễ Trường Lộ nhanh chóng phủ định mối quan hệ, ánh mắt như có như không đảo sang Vương Thần, một màn này Từ Lạc đều có thể nhìn thấy và hiểu được.

Lúc này không ai để ý đến sắc mặt của Vương Đặc Nhĩ....

“Không biết cô là?”

Ánh mắt Mễ Trường Lộ nhìn về Từ Lạc không một chút thiện ý, không biết là do cô nhìn nhầm hay người này thật sự sở hữu sợi dây chuyền y như Từ Lạc....

Hoặc đây là Từ Lạc.

Nhưng ý nghĩ đó nhanh chóng bị Mễ Trường Lộ gạt bỏ, làm sao cái thứ thấp hèn kia lại có mặt ở đây được, nhất là bên cạnh Vương Thần?

Tuy nói vậy nhưng trong lòng Mễ Trường Lộ cũng xuất hiện một tia bất an....

“Hải Đường!”

Sắc mặt Từ Lạc có chút khó coi, cô như vậy chẳng phải là đang giành người yêu với bạn thân sao?

Nhưng nếu như vậy, hôm trước tại sao Trường Lộ lại ngã vào người của Đặc Nhĩ, còn nói cái gì mà không được không được?

“Tôi là Mễ Trường Lộ, chúng ta làm chị em tốt nhé?”

Thái độ quay ngoắt 180 độ của Mễ Trường Lộ khiến Từ Lạc không khỏi bất ngờ, nếu là người chắc chắn cô sẽ cảm thấy nghi ngờ, nhưng đây là ai chứ?

Chính là bạn thân nhất của cô a~ nghĩ vậy Từ Lạc cũng gạt đầu.

Mễ Trường Lộ mỉm cười, nhưng nụ cười này sâu không tới trong lòng, ngoài Từ Lạc, hai người đàn ông khác đều có thể nhìn thấy một màn này.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Trêu Ghẹo Tiểu Bạch Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Ngay lúc này, Vương Thần bỗng kéo Từ Lạc đi chỗ khác, biểu hiện vừa rồi của cô thật quá ngốc nghếch rồi.

Rõ ràng bản chất thật của Mễ Trường Lộ kia Từ Lạc đều đã nhìn thấy, nhưng hình như lại không biết nguy hiểm đang kề bên mà còn tính nhường hân cho cô ta.

Những cái suy nghĩ đơn giản đó của cô hẳn làm sao không thấu?

Nhìn Vương Thần tay trong tay dắt Từ Lạc đi, ánh mắt Mễ Trường Lộ lạnh lùng cực điểm.

“Hôm nay em cần thận với tôi!”

Giọng nói tức tối của Vương Đặc Nhĩ vang lên, nếu từ nãy đến giờ coi ai quan sát Vương Đặc Nhĩ, chắc chắn sẽ thấy biểu cảm của hắn cực kì đặc sắc.

Mễ Trường Lộ toàn thân dường như có chút run rẩy, có ai biết được, vì để tiếp cận Vương Thần, tình yêu của đời mình cô đã phải trải qua những gì không?

Vương Thần, lạnh lùng, cao ngạo, khó gần, tất nhiên những điều đó cô đều biết.

Cho nên, cô quyết định tấn công vào em trai của hắn trước, từ như vậy mới có thể treo lên giường của Vương Thần dễ dàng hơn.

Cũng vì vậy mà cái trinh trắng của người con gái bao nhiêu năm nay cô đều giữ, tất cả đều là để dành cho Vương Thần.

Thật ra, Mễ Trường Lộ đã theo đuổi Vương Thần được 5 năm rồi, ngay từ lần đầu đi dự dạ hội cùng gia đình, nhìn thấy hắn, tâm tư của cô đều đổ dồn vào hắn.

Dường như đêm đêm ngày ngày, ngoài hắn ra chẳng còn ai có thể tiếp cận cô nữa.

Nhưng mà....

Những ả đàn bà này không biết từ đâu tới lại vẫn đứng đứng ở bên Vương Thần, tại sao lại như vậy?

Cái bọn rẻ tiền đó nào xứng được với cô, cô biết, đối với Vương Thần bọn chúng chỉ là những con điểm chơi qua đường thôi, rồi một ngày nào đó hắn sẽ nhận ra cô mới là tình yêu của cuộc đời hắn.

Nghĩ đến đây, Mễ Trường Lộ không khỏi nở một nụ cười hạnh phúc, nụ cười thật nhất của cô.

Nhưng ngay sau đó, nụ cười đó lại thật man rợ khi cô nghĩ đến ả đàn bà đi bên cạnh Vương Thần lúc nãy, Hải Đường và Từ Lạc mang lại cho cô một

cảm giác rất giống nhau.

Một cảm giác ghen tị, nhưng một ngày nào đó, bọn chúng cũng sẽ phải bỏ dưới chân của cô bởi những tổn thương mà bọn chúng đã gây ra với cô.

Bỗng dưng dưới cổ tay cảm thấy đau rất cực điểm

“Tôi nói cho cô biết, cô đừng hòng mơ tưởng đến Vương Thần!”

Ánh mắt Vương Đặc Nhĩ xuất hiện những tia lửa đỏ, dường như tất cả máu trong người hắn đều dồn vào con mắt.

Hắn bóp lấy cái cảm của Mễ Trường Lộ khiến cô không thể tránh né đành phải cười gượng.

“Đặc Nhĩ, anh đang nói gì vậy? Buông em ra đi, đau quá!”

Vương Đặc Nhĩ làm sao có thể không nhìn thấy sự giả dối của Mễ Trường Lộ chứ? Điều khiến hắn tức giận chính là, bản thân không ngờ lại yêu phải một con diêm rě tiền như thế này, hắn không thể ngừng muốn có cô, không thể ngừng ghen tị với Vương Thần.

Nhưng mà tại sao người hắn yêu lại rě tiền, khốn nạn đến như thế?

“Cái mạng trình của con diêm rě tiền như cô, tôi không ngại cho người phá nát nó!”

Nói dứt lời, hắn quay người đi, trong tâm hắn có biết bao khó chịu.

Mễ Trường Lộ cắn chặt môi nhìn bóng dáng hắn, một ngày nào đó kể cả Vương Đặc Nhĩ cũng phải gọi cô một tiếng chị dâu mà thôi.

Nghĩ vậy, Mễ Trường Lộ xoay lưng đi về hướng mà Vương Thần đã đi, bộ váy dài phía trước thì xẻ sâu xuống ngực, đằng sau lại lộ một mảng lưng đến gần tận mông khiến những kẻ đàn ông háo sắc nhìn đến chảy nước dãi.

Nhưng đối với Vương Thần, những loại phụ nữ như vậy chỉ có thể hình dung bằng hai chữ lẳng lơ.

Cái tiểu dâm đảng này của hắn mới là cực phẩm a~ tuy lẳng lơ, nhưng chỉ trên giường của hắn mới bày ra cái gương mặt đó.

“Tiểu Lạc Lạc, em thấy bạn mình như thế nào?”

Bỗng dưng, Từ Lạc rơi vào trầm ngâm, hắn hỏi như vậy là có ý gì?

“Nếu như cô ấy thật sự thích anh như thế, tôi đành...”

“Xem ra hôm nay phải hảo hảo dạy dỗ em lại rồi!”

Lời vừa dứt, Từ Lạc đã bị một cú đánh vào mông, cảm giác được cặp mông đang run lên, Vương Thần cực kì thoả mãn mà cười.

Cũng không biết bao nhiêu thiếu nữ đang chết đấm vì vẻ ngoài tuyệt hảo của hắn ngày hôm nay.

“Ây da, cô xem kia, đây chính Vương tổng đó nha, bình thường đã đặc biệt đẹp trai, hôm nay còn vuốt tóc lên, muốn giết người a~”

“Cho dù người ta có muốn giết người cũng không thêm giết cô đâu, cô nhìn xem người đi kế bên Vương tổng kia, chẳng phải là người lúc nãy ở trong trung tâm chăm sóc nhan sắc sao?”

“A đúng rồi, nhưng mà cô ấy thật sự rất xinh đẹp, quả nhiên người Vương Thần nhìn trúng rất không kém nha~”

“Cái gì mà không kém, tôi thấy chẳng qua chỉ là công cụ trên giường...”

...

Nghe được lời nói của người cuối cùng, Từ Lạc liền cảm thấy tâm trạng đang tụt dốc vô cùng, lời của cô ấy nói thật ra không hề sai.

“Nghĩ cái gì, nói em ở bên tôi vì chuyện đó chẳng phải nói tôi ở bên em vì chuyện đó, vậy tôi cũng là công cụ trên giường của em...”

Nói đến đây, Vương Thần nhìn sang cô gái vừa nói, giọng hắn không to không nhỏ, nhưng đủ để cho đám người nhiều chuyện kia nghe được.

“Tôi mới không có!”

Từ Lạc đang buồn cũng phải phì cười, hắn là đang vừa an ủi cô vừa đá xéo người ta đây....

Lúc này trên sân khấu cũng đã xuất hiện người dẫn chương trình, phần mở đầu là đấu giá cho trẻ em, người già cần được giúp đỡ.

Phân đặc sắc....còn ở phía sau.

“Thưa quý vị quan khách đã có mặt ngày hôm nay, vật phẩm đầu giá đầu tiên của chúng ta là....”

Mọi người bắt đầu xôn xao trả giá, con số không ngừng tăng lên cho đến khi nó có được chủ nhân của mình, chính là Sở Lương Thành.

Sau đó vài món đầu giá nữa, đa số đều là những món có giá trị lịch sử hoặc mỹ thuật nhưng Vương Thần không có hứng thú gì với những thứ hần đã có.

Những món đó liên tục thuộc về Sở Lương Thành, *từ địch của Vương gia

*từ địch: kẻ thù không đội trời chung, một còn một mất.

Sở Lương Thành đắc ý nhìn sang Vương Thần, trong mắt nồng đậm khiêu khích, nhìn thấy cảnh này Vương Thần cũng chỉ nhếch môi khinh thường.

Lúc này trên sân khấu xuất hiện một đôi bông tai đưa làm từ ngọc lục bảo đỏ, quả thật rất mê người, Từ Lạc cũng không khỏi nhìn nhiều hơn một chút.

Vương Thần cũng phát hiện sự hứng thú của con mèo nhỏ liền định mở miệng ra giá.

“1 vạn tệ!”

Nhưng Sở Lương Thành đã sớm nhìn thấy biểu hiện của hai người nên ra mồi trước....

“Tiểu Lạc Lạc, em có muốn cái đôi bông tai đó không?”

Nghe thấy Vương Thần hỏi, Từ Lạc cũng hơi ngạc nhiên nhưng không nghi ngờ gì nhiều.

“Là phụ nữ tất nhiên đều thích trang sức, nhưng đối với tôi cũng là thích ngắm thôi, không hứng thú!”

Nghe Từ Lạc thẳng thừng chê, Vương Thần cũng nhếch môi, vuốt tóc Từ Lạc một cái.

“2 vạn tệ!”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Trêu Ghẹo Tiểu Bạch Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

“Vương Thần, anh làm gì vậy? Tôi đâu có muốn chúng!”

Bỗng dưng Vương Thần ra giá 2 vạn tệ khiến Từ Lạc giật bản mình, có phải hần nghe nhầm cái gì rồi không?

2 vạn tệ không phải muốn nói mua là mua đâu nha~

Sở Lương Thành nhìn sang Vương Thần một cái, Sở Lương Thành cũng là một mỹ nam a nhưng so với Vương Thần thì chênh lệch rất lớn.

Đó cũng là một trong những điều khiến hần cực kì ghét Vương Thần.

“4 vạn tệ!”

Biểu cảm của Vương Thần không có gì thay đổi Sở Lương Thành ra giá gấp đôi, tiền đối với hần chỉ đơn giản là những thứ mà hần có quá nhiều.

“10 vạn tệ!”

Lần này, mọi người đều hít một ngụm lạnh khí, con số được nâng lên gấp 2,5 lần rồi?

Từ Lạc thì gấp đôi nói, số tiền đó đem đóng góp cho cô nhi viện còn tốt hơn nha.

Đúng là mức độ chi tiền của Vương tổng không phải người thường có thể sánh được, mọi người bắt đầu nhìn sang Sở Lương Thành.

Sắc mặt Sở Lương Thành có chút khó coi, nhưng hần dường như đang nghĩ cái gì đó, lập tức trả giá tiếp tục.

“Hừ, 13 vạn!” Sở Lương Thành cao ngạo nói.

“15 vạn!” Không một chút biểu cảm gì, Vương Thần tiếp tục ra giá.

“20 vạn!”

Lần này thật sự có người chửi thề rồi, không ngờ Vương tổng và Sở thiếu gia lại mạnh tay như thế, món đồ này không đến mức 20 vạn đâu nha.

Sở Lương Thành vô cùng đắc ý, Vương Thần này chính là đang muốn dành đồ cho phụ nữ nhà mình, vậy thì hán muốn lấy cũng được, nhưng nâng giá cao một tí đã.

Nghĩ sau khi Vương Thần ra giá trên 20 vạn thì mình sẽ nhận thua nhưng chẳng ngờ....

“Tôi thua!”

Vương Thần như có như không liếc sang Sở Lương Thành, cái tên ngu ngốc họ Sở đó muốn chơi hán bằng cái não thiếu i-ốt đó sao?

“20 vạn lần thứ nhất!”

“20 vạn lần thứ hai!”

“20 vạn lần thứ ba!”

“Cặp bông tai đá lục bảo màu đỏ thuộc về số 16, Sở Lương Thành!”

Mọi người đều vỗ tay rào rào chúc mừng Sở Lương Thành, nhưng trong lòng ai cũng đang cười thầm, không ngờ Sở tổng định gài bẫy người ta cuối cùng lại bị người ta chơi lại.

Từ Lạc cũng không khỏi phì cười.

“Anh thật không vừa nha, rõ ràng là anh muốn cho Sở Lương Thành tốn tiền trước nhưng lại thật biết giấu cảm xúc. Cuối cùng Sở Lương Thành kia lại tự chui vào cái bẫy mình đã thiết kế!”

Vương Thần chỉ mỉm cười nhẹ nhưng không nói gì, xem ra lần này thật sự là đại chiến Vương thị và Sở thị rồi.

“Mẹ kiếp, Vương Thần! Mày là thằng khốn nạn!”

Sở Lương Thành gần như phát điên, cái con số 20 vạn đó không cánh mà bay, những ngày sắp tới hán làm sao mà sống đây chứ? Ban đầu còn đang nghĩ chơi Vương Thần một vô khi về chắc chắn sẽ được cha khen nhưng bây giờ về nhà chỉ sợ đi thẳng vào phòng linh phạt.

Tất cả là tại cái tên Vương Thần chó má đó, mặt mũi của hán, mặt mũi của Sở thị bị hán đánh cấp mắt rồi!

Bộ dạng Sở Lương Thành phát điên khiến không ít người lên dùng điện thoại quay lại.

Rất nhanh chóng, bộ phận bảo vệ liền xuất hiện, tuy đối với mọi người đây chỉ là một buổi dạ hội của giới thượng lưu nhưng thật chất lại là một cuộc giao dịch của mafia.

“Từ Lạc, em ở đây chờ tôi!”

Nghe vậy, Từ Lạc cũng ngoan ngoãn ngồi tại chỗ, nhưng Vương Thần đi chưa được bao lâu thì bóng dáng Mễ Trường Lộ liền xuất hiện.

“Hải Đường, chúng ta lại gặp nhau rồi!”

Mễ Trường Lộ tự nhiên ngồi xuống ngay bên cạnh Từ Lạc, vị trí Vương Thần đã ngồi.

Từ Lạc không trả lời, chỉ đơn giản là mỉm cười và gật đầu.

“Hải Đường, tôi trông cô rất quen, có phải đã gặp ở đâu rồi không?” Lời nói vừa dứt, Mễ Trường Lộ liền giơ tay lên ý muốn tháo mặt nạ của Từ Lạc ra nhưng may mắn đã bị Từ Lạc ngăn chặn kịp thời.

“Tôi có sẹo....” Từ Lạc cố ý chỉnh sửa giọng nói của mình.

Mễ Trường Lộ nghe vậy cũng gật gù nhưng trong lòng lại không hề tin, nếu như thật sự có sẹo, Vương Thần sẽ đồng ý ở bên cạnh một người phụ nữ sở hữu gương mặt xấu xí sao?

“Ôi, sợi dây chuyền này thật là đẹp, cô đã mua nó ở đâu vậy?”

Bỗng dưng ánh mắt Mễ Trường Lộ trở nên sắc bén vô cùng, đến Từ Lạc cũng phải giật bắn mình vì mấy năm quen biết cô chưa từng nhìn thấy vẻ mặt này của Mễ Trường Lộ.

Cũng may mắn, nhờ có lớp mặt nạ mà biểu cảm của Từ Lạc cũng che giấu được không ít.

“Sợi dây này sao? Hôm trước tôi đi dạo ở chợ đêm vô tình nhìn thấy nên đã mua về....cô thích không? Tôi có thể tặng nó cho cô!”

Thật ra nếu không phải bao nhiêu năm qua đều nằm trong vỏ bọc của cô nhi viện, có lẽ Từ Lạc sẽ là một cô gái rất mạnh mẽ.

Tuy trong lòng còn nghi hoặc nhưng Mễ Trường Lộ cũng không hỏi thêm, cái thứ dây chuyền rẻ rách đấy chỉ có đặt trên người của những ả đàn bà các người mới xứng.

“Không đâu, cô cứ giữ lấy nó!”

Không biết lí do vì sao, Từ Lạc cảm thấy Mễ Trường Lộ rất khác mọi ngày, có thể là cách cô ấy đối xử với người khác luôn như vậy.

Hoặc là cô ấy luôn đối xử với những người phụ nữ của Vương Thần như vậy?

Nhất thời, ánh mắt hai người phụ nữ chạm nhau trên không trung, ai cũng có bí mật cho riêng mình....

“Không biết cô Mễ làm sao lại có hứng thú nói chuyện với người phụ nữ của tôi?”

Nghe tiếng Vương Thần, cả hai người cùng quay lại, hần quả nhiên vẫn là đẹp trai khí phách, cao ngạo lạnh lùng, kinh diễm....

Khoan đã, mà đang nghĩ cái gì đây Từ Lạc?

“Ha ha, Vương tổng, em và Từ Lạc cực kì thân thiết ấy, cô nói phải không?”

Mễ Trường Lộ nắm lấy tay Từ Lạc, cô ta nở một nụ cười thật sự chói lóa, nụ cười mà chỉ Vương Thần mới có thể khiến nó nở rộ.

Ngay bây giờ, Từ Lạc ngây ngốc nhìn cô bạn mình, rồi lại nhìn sang Vương Thần, có lẽ cô sẽ phải có quyết định của mình....

“Phải...”

“Anh thấy chưa Vương tổng? Em và cô....”

Lúc này, trong đầu Từ Lạc không còn nghĩ gì được nữa, giữa bạn thân và Vương Thần, cô sẽ phải chọn một, cô biết cô sẽ phải chọn ai...

Nhưng khi nghĩ tới vẫn thấy khó chịu như thể mất đi một vật quý giá....

Trong lúc không ai chú ý, cô nhẹ nhàng rời đi, cứ thất thểu như thế cho đến khi ra tận khu vườn sau khách sạn.

“Này! Này, cô kia!”

Bỗng dưng có giọng người kêu í ới, hình như là kêu mình, nghĩ vậy, Từ Lạc cũng xoay người lại.

“Cô có ổn không?”

Trước mặt lúc này là một cô gái rất xinh đẹp nhưng không phải kiểu quyến rũ, chính là giống như một đoá hoa hồng còn chưa nở.

Khi gặp đúng người, đoá hoa ấy tất sẽ nở...

Từ Lạc gục đầu xuống, dường như người ta nghe thấy tiếng thở dài thườn thượt.

“Tôi không ổn chút nào!”

Rồi cô ngẩng mặt lên, người ta lại nhìn thấy trên chiếc mặt nạ màu bạc xuất hiện vài giọt nước lóng lánh.

“Ôi, ôi, đừng khóc chứ!”

Cô gái kia vẻ mặt rất hoảng hốt, muốn loay nước mắt cho Từ Lạc nhưng đối với những người lần đầu gặp như vậy không tốt lắm, cuối cùng vẫn quyết định giơ tay lên lau đi nước mắt.

“Cô đừng khóc nữa....vậy....vậy chúng ta làm quen đi? Tôi là Trương Ái Ái!”

Từ Lạc nhìn kĩ Trương Ái Ái hơn, phát hiện hai chữ Ái Ái này rất hợp với cô ấy do gương mặt khả ái, đáng yêu.

Chắc chắn là một cô gái ngọt ngào....

“Tôi tên....Từ Lạc!”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Trêu Ghẹo Tiểu Bạch Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

Ai nha! Cô đẹp đẹp như thế này ngay từ lúc đầu đã thu hút ánh mắt rất nhiều người rồi đó!”

Trương Á Á đi kèm đáng yêu nói, bộ dạng cô lúc nói ra câu nói này trông có chút ghen tị nhưng cũng đơn thuần là ghen tị thôi.

Nhìn đáng vẻ nhìn xa xăm lúc này của Trương Á Á khiến Từ Lạc cảm thấy hơi buồn cười, cuộc sống của Trương Á Á không phải khó khăn đến mức đó chứ?

“Nếu đến được đây, chắc hẳn cô cũng là con nhà quý tộc rồi phải không Á Á?”

Nghe đến đây Trương Á Á quay sang nhìn Từ Lạc, bỗng mỉm cười.

“Đâu nhất thiết phải là quý tộc, tôi bất quá cũng chỉ là một nhân viên bình thường ở Vương thị, may mắn được một người bạn nhờ đến đây thay cô ấy thôi!”

Lần này đến Từ Lạc bất ngờ, thì ra Trương Á Á cũng giống như cô sao?

Xem ra như vậy ở Vương thị cũng có bạn rồi.

Nhắc đến chữ bạn này, trong lòng cũng vô thức buồn rầu.

“Thật trùng hợp, tôi cũng là nhân viên Vương thị, như vậy sau này có thể thường xuyên gặp mặt rồi!”

Bỗng dưng, điện thoại trong túi xách kêu lên mấy tiếng, Từ Lạc nhanh chóng mở ra, phát hiện là số của Mễ Trường Lộ gọi đến.

“Cô cứ nghe máy đi!”

Trương Á Á tự nhiên nói, Từ Lạc cũng gật đầu mỉm cười một cái nhưng trong lòng nặng trĩu, cô không khỏi thở dài một hơi rồi cũng quyết định bắt máy.

“A lô, có chuyện gì sao Trường Lộ?”

“Không có gì, chỉ là....cậu đang ở đâu vậy?”

Tuy trong lòng đã chắc chắn Hải Đường không phải Từ Lạc nhưng bằng một cách nào đó, Mễ Trường Lộ vẫn muốn gọi điện dò xét.

“Cậu làm sao thế? Tổ tất nhiên là ở ký túc xá rồi!”

Lại một lần nữa, cô nói dối!

“Vậy à? Cậu ra mở cửa cho tớ nhé!”

Nghe đến đây, Từ Lạc liền hốt hoảng, nhưng sau đó liền bình tĩnh, Trường Lộ làm như vậy chẳng khác nào dò xét mình?

Bình thường, Trường Lộ không hề đối xử với mình như vậy....tại sao?

“Được, cậu nhanh chút!”

Người đầu dây bên kia có thể không biết nhưng Trương Á Á nhìn về mặt hiện tại của Từ Lạc rất buồn, buồn đến cực điểm.

“Ha ha, tớ đùa thôi, đêm nay tớ không về đâu!”

Từ Lạc nhìn xuống mặt đất cũng chẳng biết nói gì thêm...

“A lô, Tiểu Lạc Lạc, sao im thế?”

“Không có gì, chỉ là buồn ngủ quá, tớ cúp máy trước nhé!” Vừa nói dứt lời Từ Lạc đã cúp máy, Mễ Trường Lộ cười thầm, đúng là cái thứ nhà quê đó cuộc đời chỉ có thể chán nhách như vậy!

Lúc này, nghe nói Vương Đặc Nhĩ đồng ý chiêu đãi mọi người một bữa vào đêm nay ở club, hơn hết còn có Vương Thần, thế là Mễ Trường Lộ bằng

mọi giá phải ở lại.

Đêm nay là cơ hội tốt để trèo lên giường của Vương Thần....

“Ái Ái, tớ nghĩ bây giờ tớ phải đi đây, hẹn gặp cậu sau!”

Trương Ái Ái gật đầu, bỗng từ đằng xa xuất hiện một bóng dáng.

“Tiểu Lạc, em rút cuộc là chạy đến đây!”

Người đó tất nhiên là Vương Thần, có lẽ người duy nhất quan tâm cô ở đây là hai người, Vương Thần và Trương Ái Ái, nhưng có lẽ cô sắp mất đi một người.

Từ Lạc không nói gì, chỉ vẫy tay tạm biệt Trương Ái Ái rồi quay lưng đi tiếp với Vương Thần.

Trương Ái Ái nhìn bóng hai người một nam một nữ rời đi, cũng không nói gì, chỉ là mỉm cười.

“Tôi muốn biết em đang nghĩ gì?”

Tuyệt đối là một câu mệnh lệnh, con người hần luôn bá đạo như vậy nhưng cũng không phải là một người đáng ghét.

Vương Thần thật sự không nghĩ đến Mễ Trường Lộ lại quan trọng với Từ Lạc như thế này, nếu như vậy thì cũng có chút khó khăn ngoài dự đoán.

“Tôi chỉ là đang lựa chọn!”

Khi nói ra lời này, ánh mắt Từ Lạc không hề nhìn thẳng vào mắt Vương Thần, đôi mắt lém lỉnh thường ngày trở thành một màu đen tối.

“Tôi muốn biết kết quả!”

“...”

“Tôi....không thể chọn anh!”

Không khí bỗng im lặng khác thường, vì hạnh phúc của Mễ Trường Lộ, đánh đổi bằng Vương Thần cũng không sao cả.

Sau đó chẳng phải cô và Mễ Trường Lộ vẫn là bạn tốt, mà Vương Thần còn là kẻ đã cướp đi lần đầu của cô, cho nên không có gì phải buồn.

Đúng vậy, không sao cả....

Còn một bên Vương Thần, hần thật sự không nghĩ Từ Lạc lại ngây thơ đến mức đó, Mễ Trường Lộ này đối với cô còn không thật lòng, cô còn muốn cho cô ta cái gì nữa.

Hần sao?

Cho dù cô không yêu thích bản thân hần, chẳng lẽ tài sản của hần cũng không khiến cô để tâm sao, cả địa vị của hần nữa.

Chưa bao giờ Vương Thần cảm thấy bản thân thật vô dụng kể từ ngày Vương gia sụp đổ.

“Em nghĩ...em rời xa tôi được sao?” Lời nói này mang theo một tà mị cùng khiêu khích khiến Từ Lạc đang cúi đầu cũng phải ngẩng lên nhìn, phát hiện trong đáy mắt hần là một sự tức giận.

Nói rồi, Vương Thần kéo Từ Lạc ra khỏi đại sảnh, hần dẫn cô đến tầng cao nhất của khách sạn sau đó ném cô vào một căn phòng.

Thân thể mềm yếu của Từ Lạc ngã xuống đất khiến cô không khỏi la lên một tiếng, căn phòng này nói là phòng nhưng thật chất là giống như một cái căn hộ.

Chỉ là, màu sắc của nó chỉ có hai màu đen và đỏ sẫm khiến người ta cũng rơi vào trạng thái sợ hãi.

“Vương Thần, anh làm gì....”

Một tiếng hừ lạnh vang xuống, Vương Thần nhấc bổng cơ thể Từ Lạc lên giường sau đó nhanh chóng cởi cả vạt để trói tay của cô lại.

Hai tay đã bị trói, còn lật lên trên đầu khiến Từ Lạc không thể phản kháng, hai chân đã sớm bị Vương Thần đè lên.

“Tôi làm gì? Đoán xem tôi làm gì?”

Từ Lạc rơi vào trạng thái sợ hãi tột độ, cô cứ cho rằng lần đầu tiên của cô đã là đáng sợ nhưng bây giờ cô mới biết, Vương Thần nổi giận có bao nhiêu đáng sợ.

“Vương Thần, anh đừng giận nữa, chúng ta bình tĩnh nói chuyện!”

Cô cố gắng để giữ Vương Thần bình tĩnh nhưng dường như tất cả đều vô dụng, Vương Thần vẫn đang lột lớp áo sơ mi của mình ra.

“Tôi không hề giận!”

Vương Thần nhếch môi cười, thân thể màu đồng rắn chắc của hắn đã lộ ra hoàn toàn trước mặt Từ Lạc khiến một lớp phiền hồng xuất hiện trên mặt cô.

Hắn nhẹ nhàng gỡ cái mặt nạ ra, lúc này gương mặt đáng yêu của Từ Lạc mới được hắn chiêm ngưỡng kĩ hơn.

“Tôi chỉ là....muốn đâm chết em!”

Lời vừa dứt, ánh mắt hắn trở nên sắc bén giống như một con sói đang rình con mồi của nó.

Hai tay hắn luồn ra sau lưng Từ Lạc, hắn cúi đầu xuống hôn ngẫu nghiêng đôi môi mọng đỏ của cô, lúc này nhìn hắn như muốn nuốt lấy cả đôi môi anh đào ấy.

“Không....ngô....”

Mọi phản kháng của Từ Lạc lúc này dường như là vô vọng, thời khắc hắn tấn công mãnh liệt khiến cả cơ thể cô như mềm nhũn dưới ma pháp của hắn.

Hai đầu lưỡi không ngừng quấn quýt nhau, người lui ta tiến, Vương Thần không chừa dư một khe hở nào để cho Từ Lạc thở.

Mãi đến khi tưởng chừng như bản thân đã ngất xỉu vì thiếu ôxi, Vương Thần mới chịu buông ra, hắn nhanh chóng di chuyển xuống cái cỏ trắng non của Từ Lạc.

Hắn dường như đang muốn hít lấy cả cơ thể cô, trên người cô luôn có một mùi hương khiến hắn cảm thấy cực kì dễ chịu, khiến hắn trở nên ma đại.

“Ừm....”

Thấy Từ Lạc phát ra âm thanh đó, Vương Thần cũng bật cười ra tiếng, hơi thở nóng ẩm phả vào cổ khiến cô rung mình một cái vì khoái cảm.

Cái miệng còn đang nhấp nháy quá ngon lành khiến Vương Thần cũng không nhịn được mà thấy uổng phí, bèn đưa ngón tay trở của mình vào đó, lại không ngờ trong đó thật ấm áp.

Khiến hắn một lần nữa muốn dây dưa tiếp.

Chiếc váy cũng đã sớm được Vương Thần cởi ra, hắn di chuyển dần xuống xương quai xanh quyến rũ của cô.

Thật chất ngay từ buổi chiều hắn nhìn thấy Từ Lạc hắn đã chắc chắn hôm nay cô sẽ bị hắn ăn ngon lành, thật không ngờ là nhanh như vậy đã tới.

“Ha....Vương Thần, nhột!”

Cô buông ngón tay hắn ra để nói chuyện, miệng vẫn còn vương lại một tí nước lại thêm ánh mắt mê mẩn đó trong thật đậm đặc.

Nếu như là người đàn ông khác nhìn thấy cảnh này, hắn ta còn giữ bình tĩnh được như mình sao, Vương Thần thầm nghĩ, cũng lúc này, cổ họng thấy khô khan hơn bao giờ hết.

“Từ nay về sau, em chỉ được gọi tôi là Thần, không Vương Thần hay Vương tổng!”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Trêu Ghẹo Tiểu Bạch Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18

“Không được!”

Nghe đến việc này Từ Lạc liền dứt khoát nói không, làm sao có thể xưng hô như vậy, Trương Lộ biết lại càng không tốt.

Nhưng cô lại không để ý rằng, việc mà bản thân đang làm lúc này mới thật sự chính là khiến Mễ Trương Lộ tức điên, thật may mắn rằng cô ta không biết.

“Không được, hừ, em không có quyền nói chữ không đâu cục cưng!”

Nụ cười đầu đó một lần nữa xuất hiện trên mặt Vương Thần, mái tóc được vuốt cao do vận động nhiều cùng mồ hôi mà rũ xuống vài sợi khiến tăng thêm vẻ phong tình.

Bộ váy trên cơ thể không biết từ lúc nào đã biến mất, toàn thân lúc này chỉ còn mỗi chiếc quần lót trắng tinh như thiếu nữ e ấp.

“A....um...”

Vương Thần vừa chạm môi lên bầu ngực trắng nõn của Từ Lạc thì liền nghe thấy tiếng cô rên rỉ khó chịu, quả nhiên là tiểu dâm đang của hắn.

Ban đầu, hắn toan ngậm lấy nụ hoa của cô nhưng sau đó lại nổi ý muốn trêu chọc nên đầu lưỡi tình nghịch cứ liếm láp lấy khiến ai đó khó chịu cong cả cơ thể lên.

“A....a....ừ....”

Tiếng rên rỉ của cô chỉ khiến Vương Thần thêm điên cuồng, bàn tay hắn lần mò xuống nơi tư mật của người con gái, không ngừng vuốt ve khiến mật dịch trào ra ngày càng nhiều.

“Tiểu Lạc, em có cảm thấy không? Cái mùi hương chảy ra từ cái miệng nhỏ của em cả phòng đều có thể ngửi thấy, đặc biệt thơm a!”

Vương Thần đưa hai ngón tay ẩm ướt của mình lên mũi ngửi, sau đó hắn liền cảm thấy cực long dưới quần như muốn chọc thủng lớp quần áo để thoát ra.

Còn Từ Lạc thì cảm thấy đầu óc như không thể tự làm chủ nữa, cái ngón lựa ở phía dưới khiến cô khó chịu đến mức muốn trào nước mắt, chỉ hi vọng có thể được lấp đầy....

Hai bàn tay Vương Thần nhẹ nhàng gỡ bỏ lớp quần lót mỏng manh ra ngoài, chẳng ngờ dâm thủy thế nhưng lại ra nhiều đến mức dính cả quần lót vào.

Nhìn thấy cảnh này, Vương Thần không thể chịu đựng được nữa, hắn nhanh chóng vứt cái quần lót đi rồi liền mút lấy không ngừng cái cửa huyết.

“A....um....um....ha....”

Giờ khắc này Từ Lạc cảm thấy như muốn nổ tung, đầu óc cô hoàn toàn trống rỗng, chỉ cảm thấy phía dưới được Vương Thần sưởi ấm đến mọi góc ngách.

Vương Thần ôm lấy hai bên hông của Từ Lạc, lưỡi hắn không ngừng khuấy đảo, đôi lúc còn muốn chui vào bên trong nhưng Từ Lạc bó quá chặt khiến hắn không thể tiến vào.

“Ừm....ân....đúng vậy....ừ....nữa....”

Nhưng ngay lúc này, Vương Thần lại không động, hắn đứng dậy cởi bỏ lớp quần....

“Aa”

Từ Lạc la lên một tiếng, lần đầu tiên cô lại nhìn rõ cái gây cơn thịnh của Vương Thần như vậy, cái thứ đó....thật sự có thể đâm vào người mình sao?” Thật to....”

Nghe cái tiểu dâm đang nói như thế, Vương Thần bắt quá cũng chẳng thấy ngại ngùng.

“To như vậy nhưng vẫn không thể thỏa mãn được em!”

Nói rồi, hắn lật người cô lại, cả vật được nói long nên hai tay liền tự do, Vương Thần nằm dưới, Từ Lạc nằm trên, rốt cuộc là tư thế 69.

“Ha....a....um....sướng quá....nữa....um!”

Từ Lạc còn chưa kịp chạm vào cây gây thịnh thì đã bị Vương Thần đùa bỡn đến tận trời, mộng vừa cong lên đã bị hắn đánh cho một cái đổ rục.

“Ngô, um....ngô....”

Đồng thời lúc đó, cây gây thịnh liền tiến vào trong miệng của cô, cơn thịnh của hắn quá mức nóng nhưng tất cả chỉ càng thêm hấp dẫn Từ Lạc.

Hai bầu ngực của Từ Lạc đề lên hai bắp đùi khiến hắn càng thêm một tầng khó chịu, chân mày cũng nhíu lại, thật không ngờ hắn lại phải trải qua cái cảm giác cho chịu cực điểm này chỉ vì cô.

“Ừm....anh cho tôi đi....hừ....ân....um....”

Vương Thần tức giận quay lại đè ngược trên thân cô, hắn bóp chặt lấy cầm của cô, ánh mắt hung dữ vô cùng.

“Tôi hay Mẽ Trường Lộ?”

“...”

Thấy Từ Lạc không trả lời, Vương Thần di chuyển xuống nhũ hoa của cô một lần nữa không ngừng liếm láp, cả người cô dường như bị điện giật kích thích đến giật lên giật xuống.

“Ừm....um....ân...”

Dường như mọi hành động của hắn lúc này đều là “tiếp lửa” xuống phần dưới của cô, nơi đó đã khó chịu đến mức sưng hồng lên, mật dịch chảy ướt đầm cả chân gối.

“Em chọn ai?”

Lời vừa dứt hắn liền tiếp tục quấy nhiễu hai bầu ngực đã sớm cương cứng, Từ Lạc cảm thấy mình không thể chọn được.

“Ha....um, thật khó chịu!”

Vương Thần thấy Từ Lạc vẫn không chọn hắn liền tức giận, ngón tay bắt đầu lần xuống hạt châu, không ngừng trêu chọc, huyết đạo càng tiết ra thêm nhiều nước chứng tỏ nó đã không còn chờ được.

Tuy Từ Lạc khổ sở là đến thế nhưng Vương Thần cũng không tốt hơn là bao, thậm chí trên trán đã xuất hiện mồ hôi lạnh.

“Hu hu, Thần, Thần, em chọn anh....ừ....cho em....hul!”

Nghe đến đây, Vương Thần không còn ngần ngại gì nữa mà trực tiếp đâm thẳng vào huyết đạo của cô, hai người đồng thời phát ra âm thanh, một trầm thấp quyến rũ, một rên rỉ mất hồn.

“Ha....Thần....cho em....ân....ân....sướng quá, ân....”

Về mặt Từ Lạc vô cùng thoải mái, bộ dáng hôm nay nhìn đặc biệt quyến rũ.

Còn Vương Thần, cảm giác được côn thịt đang bị bóp chặt không khiến hắn khó chịu mà còn hưng phấn, cảm giác này giống như được vô vàn cái miệng nhỏ hút lấy.

“Dâm dăng....bóp tôi chặt thế này....”

Lúc này đến hắn cũng phải thờ dốc vì mệt, tiếng vỗ chạn chát không ngừng vang lên, âm thanh phập phập khiến cho người ta không khỏi ngượng chín mặt.

“Âm....um....um....sướng quá....ân....mạnh nữa....ân....”

Từ Lạc thấy Vương Thần va chạm mạnh mẽ như thế cũng chính là cảm thấy được thiên đàng, cái hông của cô không ngừng lắc lư theo từng nhịp như muốn đón ý hòa.

Tình cảnh lúc này nhìn giống như Vương Thần đang cười cô vậy.

“A....a....Thần....Thần....cho em nữa....ân....”

Những âm thanh phát ra từ cổ họng Từ Lạc càng khiến hắn thêm điên cuồng, tốc độ bỗng dưng tăng nhanh không ngờ đến.

Xuân thủy vẫn không ngừng chảy ra từ âm đạo của cô, bất quá cũng không ai để ý đến nó.

Vương Thần đỡ Từ Lạc đang bò ở dưới lên, thân thể hai người áp sát vào nhau khiến cô cảm thấy cả cơ bắp của hắn.

“A....a....Thần....em sướng quá....nhanh quá....a....hư....ân”

Tư thế này càng khiến côn thịt vào sâu trong Từ Lạc hơn, thỉnh thoảng còn chạm đến điểm G khiến cô như rên rỉ như muốn bật khóc, cứ mỗi lần như vậy thân thể cô mềm nhũn trong vòng tay của Vương Thần.

Nhìn bộ ngực sữa dưới tác động của mình không ngừng bật lên khiến Vương Thần cũng không nhịn được mà xoa nắn lấy, tay kia ở phía dưới trêu chọc lấy hạt châu.

“Thần....um....ngực của em....ân....sướng lắm....đừng dừng lại....ân!”

Từ Lạc vòng tay ra sau lưng Vương Thần, móng tay cô dài nhọn làm trầy xước hết cả bờ lưng to lớn nhưng hết thấy đều không ảnh hưởng đến hai người.

Một lần nữa hắn cúi đầu xuống hôn cô, nụ hôn tràn ngập sự nóng bỏng cứ day dưa đến tận khi tốc độ của Vương Thần tăng lên.

Từ Lạc khoe miệng còn dính vài sợi tơ bạc không biết là của ai, cô nhìn hấn lắc đầu.

“Thần....anh làm em sướng quá....ân....um....em sắp ra....ư....cho em....ân!”

Nhìn bộ dạng Từ Lạc có bao nhiêu dâm đãng càng khiến Vương Thần thêm kích thích, tốc độ này thậm chí nhanh hơn ban đầu gấp mấy lần.

Đến Từ Lạc cũng không chịu nổi kích thích quá lớn, cả phần người trên nằm rạp xuống giường, chỉ có cửa huyệt là càng ngày chặt thêm.

“Em chọn à?”

Vương Thần vẫn tiếp tục hỏi thêm một lần nữa, mồ hôi đã sớm ướt đầm cả thân hấn nhưng tinh lực vẫn cực kì dồi dào.

“A....a....anh....Thần....em chọn anh....ân....em chọn anh....aaa!”

Nghe được câu trả lời mong muốn, Vương Thần đẩy một phát thật sâu như chạm đến tử cung của cô, thời khắc ấy cả hai cùng lên cao trào mà bây giờ ai nấy đều mệt mỏi nằm rạp xuống.

Chỉ là Từ Lạc vẫn nằm trong vòng tay rộng lớn của hấn, có thể cô đã ngủ, hoặc là đã trực tiếp bất tỉnh nhưng ngày hôm nay đối với hấn thật là tốt.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Trêu Ghẹo Tiểu Bạch Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

'Lại một lần nữa....' Là câu nói đầu tiên xuất hiện trong đầu Từ Lạc lúc này, cô nhủ mày, muốn quay người một cái thì phát hiện mình vẫn đang nằm trên cánh tay khoẻ mạnh của Vương Thần.

Cái cảm giác tiếp xúc trực tiếp da thịt mà không có những chuyện kia bỗng dưng khiến cô cảm thấy hạnh phúc.

Da thịt màu đồng áp áp của hấn, bờ ngực vững chãi của hấn sau khi hoan ái liền có bao nhiêu vết cào cấu, thậm chí có những nơi đã rỉ máu.

Bỗng dưng Từ Lạc cảm thấy vô cùng tội lỗi nhưng sau đó cũng không cảm thấy gì nữa, chẳng phải do hấn ta bắt đầu trước mà?

Nhưng nhìn vào những vết thương đó một lúc lâu, cô vẫn cảm thấy mình nên làm gì đó cho hấn, nhưng làm gì thì chưa nghĩ đến nên cô vẫn quyết định nghĩ sau.

Gương mặt của hấn....lần đầu tiên cô thức dậy sớm hơn hấn, nhìn kỹ mới phát hiện...

Wtf, sao da hấn không có tí mụn nào thế này?

Thâm cũng không có, lỗ chân lông thì phải nhìn kĩ mới thấy, chỉ có một tí râu ở đây....

Ai nha, thật bực mình nha!

Từ Lạc lấy tay sờ soạng khắp mặt của Vương Thần, nhưng thật sự thì da hấn không ngờ lại tốt đến mức này, mặt xương này, thật đẹp nha....

Vậy mà mình lại là mặt tròn chứ, chẳng xinh đẹp tí nào, khi cười còn bị phính lên.

Nghĩ đến đây, Từ Lạc lấy tay sờ lên những cọng râu lún phún của hấn, cái cảm giác này thật đã nha, nhưng hơi thờ hấn quá mức ảm đi, cảm giác này....không nói nữa.

Nhưng ngay cái lúc Từ Lạc toan rút tay về, lại bị Vương Thần bắt lấy, ngay lập tức sau đó trên gương mặt hấn liền nở nụ cười.

“Em sờ đủ chưa?”

Lúc ngủ, trông hấn rất đẹp trai nhưng cũng chỉ là đẹp trai thôi, nhưng khi mở mắt ra, Từ Lạc phát hiện vẻ đẹp của hấn nằm ở đôi mắt.

Một đôi mắt rất tinh xảo như là một món quà của tạo hoá, thật bất công làm sao, mọi thứ tốt đẹp đều đổ dồn vào hấn.

“Tôi chỉ là xem....”

Vương Thần càng áp sát mặt Từ Lạc hơn, trong mền là hai cơ thể hoàn toàn xích lỏng, chân hấn không biết vô tình hay cố ý chạm vào chỗ đó của cô.

“A....đừng đau lắm!”

Nghe tiếng kêu này của Từ Lạc, đến Vương Thần cũng hốt hoảng, nó không hề giống những tiếng rên rỉ lúc này mà chỉ là tiếng rên do quá đau đớn.

“Thật sự đau lắm sao?”

Vương Thần vừa lên tiếng đã bị Từ Lạc liếc xéo một cái, hỏi một câu thật vô nghĩa, không đau thì cô còn la lên nhăn mặt làm gì nữa chứ. Cảm giác như....hai cánh hoa đang sung lên vậy!

“Anh tránh ra đi!”

Bỗng dưng Từ Lạc cảm thấy bức mình vô cùng, nếu không phải cái đó của hắn quá to lại còn làm quá lâu như vậy, cô cũng không ra nông nổi này.

Khi không chạm vào sẽ không có cảm giác, nhưng vừa chạm nhẹ liền cảm thấy như bị côn trùng chích vậy, đau hết sức!

“Để tôi đi mua thuốc!”

Vương Thần cũng không biết làm sao nha, lần đầu tiên hắn gặp trường hợp như thế này đây, những lần trước cô cũng không đau đến thế này mà.

Không lẽ thực sự....là do hắn sao?

“Anh ra tiệm thuốc rồi bảo người ta bán cho thuốc đó sao? Còn không sợ bị cười chết!”

Từ Lạc cảm thấy hôm nay bản thân cực kì nóng tính, chẳng lẽ bà đi cả sắp đến rồi sao?

Như vậy cũng tốt, đỡ bị hắn ta hành hạ nga~

Ngay lập tức, Từ Lạc nằm xoay lưng lại với Vương Thần, bỗng dưng hắn thật muốn cười nhưng lại không thể nha, chẳng lẽ cái tiểu yêu tinh này là đang giận dữ sao?

“Em....đang giận tôi à?”

Nói rồi, hắn ôm lấy hai vai của Từ Lạc, áp sát cơ thể mình vào người cô, nhưng bỗng dưng hắn nghĩ, có khi nào lại bị kích thích nữa không?

Nghĩ vậy, hắn cũng tránh để hạ thân đụng vào cơ thể cô....

“Ha, anh cũng biết rồi sao?”

Thấy Vương Thần cũng không có phản ứng gì với thái độ của mình, Từ Lạc cũng cựa thể mà lên mặt, giọng nói cũng cao hơn lúc trước.

Cũng chứng minh tâm trạng đang tốt hơn, cô thật thích cái cảm giác này nha.

“Vậy giờ làm sao đây? Nó lớn như vậy đã là bẩm sinh rồi mà?”

Nghe đến đây, Từ Lạc cũng phải phụt một cái, giọng của hắn nghe có chút ừ ừ như hận không thể gọt ngắn nó lại.

Tuy có chút đáng sợ nhưng không thể không nói là rất buồn cười a.

“Anh biến thái!”

Lúc này, tâm trạng hai người đều rất tốt cho đến khi Vương Thần hỏi một lần nữa.

“Em đã nói là chọn tôi!”

“...”

Từ Lạc không nói gì cả, mặc dù Mễ Trường Lộ thật khác biệt nhưng cô tin vào câu nói một ngày làm bạn cả đời làm bạn, chắc chắn Trường Lộ cũng thế.

“Tôi....sẽ dựa vào lí trí”

Từ Lạc cũng không biết bản thân vừa nói cái gì cả, cái gì lí trí chứ, trước mặt hắn thì lí trí chính là thứ vô dụng nhất.

“Em dở Văn quá cục cưng!”

Hắn vừa nói cái gì thế?

Cục cụng?

Xấu hổ, Từ Lạc cuốn lấy hết tất cả mền rồi chạy vào nhà vệ sinh, thật may rằng ở căn hộ này hắn đã kêu một số nhân viên mang quần áo nữ đến.

Chuyện xảy ra ngày hôm nay hắn lường trước được hết cả rồi.

Nghĩ thế, hắn cũng cười một tiếng, hắn chắc chắn sau khi thấy bản chất thật của Mễ Trường Lộ, cô sẽ sớm nhận ra hắn mới là quý giá!

Từ Lạc nhìn vài bộ đồ được treo sẵn cũng không biết chọn bộ nào, cuối cùng quyết định chọn bộ đồ gồm quần ống chuông và áo hở vai.

Do thường không mặc những bộ đồ như này nên Từ Lạc cũng không khỏi cảm thấy kì lạ, nhưng không thể phủ nhận rằng những bộ đồ này đều rất đẹp.

Chứng minh người thiết kế ra chúng rất tài ba, nghĩ đến đây, Từ Lạc lại nghĩ đến ước mơ của mình....

“Tôi....tôi về trước....”

Vương Thần không nói gì nhưng cũng gật đầu, tất nhiên là phải về nếu không Mễ Trường Lộ kia lại rắc rối.

Từ Lạc vốn không nhìn Vương Thần mà lại cắm mặt xuống dưới đất, mãi cũng không nghe tiếng hắn trả lời nên mới ngẩng đầu lên chẳng ngờ....

Hắn ta vô liêm sỉ đến mức không lấy cái gì che lại mà cứ nằm phây phây ở đó cho thiên hạ nhìn.

“Aaaaaaaa!”

La to một tiếng, Từ Lạc liền chạy hối hả ra khỏi phòng của hắn, bất giác vừa chạy vừa than, ở dưới thật là đau quá mức nha.

Từ Lạc vừa xuống dưới sảnh đã có người của Vương Thần chờ sẵn để đưa về, lúc đầu cô cũng có từ chối nhưng người nọ nhất quyết phải làm theo mệnh lệnh từ cấp trên nên cuối cùng cũng để hắn đưa về.

Từ Lạc lúc này mới mở điện thoại ra, quái lạ bình thường khi đi chơi qua đêm chắc chắn Trường Lộ sẽ gửi tin nhắn báo sáng mai có về không hay về trễ.

Nhưng hôm nay lại không có nha.

Bất giác trong lòng dâng lên mỗi nỗi lo lắng...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Trêu Ghẹo Tiểu Bạch Thỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20

Vương Thần đang nằm thoải mái trên giường nghĩ lại lúc nãy cảm thấy rất thích thú, hắn mở điện thoại ra toan gọi điện trêu ghẹo Từ Lạc một tí chẳng ngờ trong điện thoại có 7 cuộc gọi nhờ từ Vương Đặc Nhĩ.

Các cuộc gọi từ 1 giờ cho đến 2 giờ diễn ra liên tục, cuộc gọi cuối cùng là lúc vừa rồi 6 giờ sáng.

Ngay lúc này, một cuộc điện thoại liền vang lên từ số của Vương Đặc Nhĩ, Vương Thần ngay lập tức bắt máy.

“A lô, Vương Thần, đêm qua cậu có nói tôi đừng cho Mễ Trường Lộ về ký túc xá nhưng sau khi cô ta đến club không thấy cậu thì liền trở về, tôi có gọi điện báo cho cậu nhưng không gọi được!”

Nghe vậy Vương Thần liền biết chuyện mà Từ Lạc sắp đối mặt phải là gì, cảm giác Vương Đặc Nhĩ còn muốn nói tiếp nên hắn cũng không lên tiếng.

“Còn nữa, trước khi đi tôi thấy cô ta trông không ổn lắm đâu....”

Nghe đến đây Vương Thần cảm thấy hơi lo lắng, tuy đã sớm lường trước những hậu quả có thể xảy ra nhưng mà Mễ Trường Lộ vẫn là không đơn giản.

Cuối cùng, hắn quyết định cho người đến đó xem thử, nếu có chuyện gì không ổn lập tức báo cho hắn biết, không được để Từ Lạc bị thương.

Từ Lạc cảm thấy hôm nay không khí lạnh lẽo bất ngờ, mới cuối xuân thôi mà làm sao nhiệt độ có thể lại thấp đến thế này?

Cô rút chìa khoá trong túi quần ra toan mở khoá nhưng phát hiện ổ khoá....không có ở đây!

Cử ngỡ có trộm đột nhập, cô hốt hoảng chạy nhanh vào bên trong nhưng là....Mẽ Trường Lộ đã sớm về đến từ bao giờ.

“Trường Lộ....cậu....”

Bên trong ký túc xá dường như không có gì thay đổi, Mẽ Trường Lộ đang ngồi ăn mì ở ngay bàn ăn nơi cả hai từng có nhiều kỷ niệm.

Nhìn dáng vẻ Mẽ Trường Lộ rất bình tĩnh như không có chuyện gì xảy ra khiến Từ Lạc cũng phần nào an tâm.

Cô đang lo lắng cái gì chứ, cho dù Mẽ Trường Lộ có phát hiện ra thì mình cũng chỉ cần bình tĩnh giải thích, có thể cô ấy sẽ giận vài ngày, chẳng phải đều là bạn tốt sao?

Đúng vậy, đừng căng thẳng Từ Lạc....

“Ngồi xuống đi Tiểu Lạc!”

Mẽ Trường Lộ mỉm cười một cái, vẫn chưa có gì khác thường xảy ra nhưng có cái gì đó thật sạ kì lạ ở đây.

“Tôi qua....cậu đi đâu à?”

Nghe Mẽ Trường Lộ hỏi, Từ Lạc có chút căng thẳng nhưng cũng nhanh chóng bình tĩnh lại.

Vừa đi vào trong bếp, Từ Lạc lấy hai cốc nước, vừa trả lời.

“À, các bác ở cô nhi viện kêu tớ về ngủ một đêm, sẵn tiện trông mấy đứa nhỏ thôi! Tớ quên nói cậu, xin lỗi nhé!” Từ Lạc giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, nhưng tim thì vẫn như đang treo lơ lửng.

Một chút ít nước sôi đổ ra tay nhưng Từ Lạc vẫn rất bình thường, tâm tư của cô đang đặt ở chỗ khác.

“Vậy sao? Hoá ra ở cô nhi viện lại có nhiều đồ đẹp đến thế, hôm nào tớ cũng phải đến một phen!”

Không biết vô tình hay cố ý, Từ Lạc cảm thấy Mẽ Trường Lộ như đang nói xoáy mình, nội dung của câu chuyện càng ngày đi theo chiều hướng mà Từ Lạc không mong muốn nhất.

Trái với Từ Lạc, Mẽ Trường Lộ vẫn bình tĩnh ngồi ăn mì như chưa có gì xảy ra, thỉnh thoảng lại lấy điều khiển ti vi đổi kênh.

“À....có một cô....”

Ngay lúc này, Mẽ Trường Lộ lấy ly nước Từ Lạc vừa đặt xuống hất thẳng vào mặt cô. Một bên Từ Lạc vô cùng sốc lại cực kì chật vật, một bên Mẽ Trường Lộ lạnh lùng cực điểm.

“Mày nói dối như thế xem ra tao phải đem rửa cái miệng mày!”

Vừa dứt lời, Mẽ Trường Lộ đứng bật dậy, cô ta túm lấy tóc của Từ Lạc, kéo mạnh ra khiến Từ Lạc phải té lăn ra đất.

“Aaaaa....Trường Lộ, Trường Lộ, cậu làm gì vậy?”

Bây giờ, trong đầu Từ Lạc như trống rỗng, tại sao Trường Lộ lại đáng sợ như vậy chứ?

Đây không phải là Trường Lộ, chắc chắn là cô nhầm rồi.

“Tao còn chưa hỏi mày đang làm gì đầu con điếm! Tao chưa từng thấy ai khốn nạn như mày đâu, lợi dụng cả bạn bè của mình để lên giường với Vương Thần, mày....rè tiền!”

Nghe đến ba chữ cuối, Từ Lạc cảm thấy tim mình đau nhói, nước mắt vô thức ào ạt ra, chẳng lẽ tình bạn mấy năm trời cuối cùng lại là như thế này sao?

“Trường Lộ à, cậu nghe tớ nói đã....tớ không cố ý giấu cậu đâu, nếu như cậu muốn tớ thực sự có thể nhường anh ấy cho cậu mà....”

Từ Lạc nhẹ giọng như cầu xin, cô bắt lấy cánh tay của Mẽ Trường Lộ như thể tìm được nguồn sống.

Mẽ Trường Lộ dường như đã phát điên, hoặc đây mới chính là Mẽ Trường Lộ, cô ta cầm điều khiển ti vi ném thẳng xuống đầu Từ Lạc, bộ dạng như chưa hả hê.

“Aaaaaaaa!”

“Mày giấu tao, mày lừa tao, tao mới không cần mày nhường, tao sẽ danh chính ngôn thuận gả vào Vương gia mày hiểu chưa con điếm kia?”

Vừa nói, Mễ Trường Lộ vừa dùng giày cao gót dưới chân đá túi bụi xuống thân mình mảnh mai của Từ Lạc, bộ đồ đẹp đẽ giờ đây trông thật bê bối.

Vết máu, vết giày và cả những vết rách khiến cảnh tượng hiện tại chỉ có thể hình dung bằng chữ thảm.

Người của Vương Thần phái đến vốn chỉ nghĩ rằng lão đại lo lắng quá mức, chỉ là tranh chấp của nữ nhân thì có gì mà cần trông chừng chứ.

Nghĩ thế, hần nằm ngủ trên xe một lúc lâu mãi cho đến khi tiếng hét khản cổ của Từ Lạc được truyền đi thì mới vội vã chạy đến.

Lúc hần chạy vội vào, đầu của Từ Lạc đã sớm chảy máu, khắp người bầm tím, lại còn bị Mễ Trường Lộ cầm nước tạt vào mặt, là người đàn ông như hần cũng cảm thấy xót xa.

“Cô dừng lại!”

Hần ta nhanh chóng chạy đến áp chế Mễ Trường Lộ, hần trói hai tay cô vào ghế rồi nhanh chóng gọi điện cho Vương Thần.

“Lão đại, cô Từ...”

Lời còn chưa dứt thì người đầu kia đã cúp máy, thật ra cho dù hần không có gọi đi nữa thì Vương Thần đã sớm lên đường đi đến rồi, chẳng qua là tốc độ đến nhanh hơn nhiều.

Trong lòng vô cùng khản trương, Vương Thần hình dung ra đủ loại sự tình nhưng không tài nào ngờ được cô ả Mễ Trường Lộ đã phát điên như thế này.

Nhìn Từ Lạc vừa rồi còn đáng yêu nhanh nhẹn mà bây giờ lại yếu ớt nằm trong vòng tay mình, khắp mình đều chi chít những vết thương.

Nặng nhất là trên trán đang không ngừng chảy máu, hốc mắt cô còn đang chảy nước mắt.

Tiểu Lạc, em khóc chỉ cho những kẻ ác độc như thế?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Trêu Ghẹo Tiểu Bạch Thỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

Vương Thần bế thốc cả người Từ Lạc dậy nhưng cô vẫn không hề có phản ứng, hiển nhiên lại là hôn mê mất rồi.

Cô còn nhớ rất rõ, nếu như người của Vương Thần đến sớm hơn một tí chắc chắn cô đã không nghe thấy những lời cay nghiệt đó....

“Mày thứ dơ bẩn, chỉ biết treo lên giường đàn ông, tao nói cho mày biết. Từ cái ngày đầu tiên mày đi làm về tao đã biết mày vừa làm gì rồi, nhưng tao nghĩ đó chỉ là một thằng sếp quên thôi, gả mày đi sớm cũng tốt, mọi người sẽ chỉ còn chú ý vào cô gái độc thân xinh đẹp là tao. Nhưng mà mày lại phụ lòng tốt của tao lắm Từ Lạc, mày biến đi con chó. Biến khỏi Vương Thần, cút xa đi, mày phá hỏng hạnh phúc của tao, phá hỏng cuộc đời tao con khốn!”

Lúc đó, Mễ Trường Lộ toan túm đầu Từ Lạc kéo vào toilet nhưng người của Vương Thần cũng kịp thời đến nên thoát một kiếp.

Cho dù là khi đó đã bị thương nặng, nhưng Từ Lạc vẫn có thể nghe rõ từng lời nói khi đó, mày cút đi....

Cuối cùng, cô ngất xỉu ngay trên vòng tay của Vương Thần, hần nhìn cô mà thật đau lòng, ánh mắt nhìn sang Mễ Trường Lộ lại càng lạnh lùng hơn.

“Tổng cô ta vào tù, lấy thêm tội cướp bóc lừa đảo, dụ dỗ người đã có gia đình gì đó, cho cô ta bóc lột vĩnh viễn đi!”

Dứt lời hần xoay lưng đi, cô ả Mễ Trường Lộ như phát điên, cố gắng đứng dậy nhưng tay đã bị trói chặt vào ghế, ả gào thật to.

“Thần, Thần, anh đừng đi, anh xem nó trói em này! Thầnnnn!”

Người của Vương Thần biết số phận sắp tới của mình nên trút giận lên Mễ Trường Lộ, nhưng cũng không dám làm gì nhiều ảnh hưởng tới quá trình điều tra của cảnh sát, nhất là ảnh hưởng đến lão đại.

Hần ta tát cho ả vài bạt tai nhưng sức lực khiến cho gương mặt xinh đẹp lem luốc ấy lệch hẳn sang một bên, thật nghi ngờ không biết đã trọ cổ chưa?

Xe của Vương Thần đã cố gắng chạy nhanh hết sức để đưa Từ Lạc vào bệnh viện, những vết thương này đối với hần thì rất bình thường nhưng đối với

Từ Lạc thì hấn vẫn thật lo lắng.

Hơn nữa, tình cảm Từ Lạc dành cho Mễ Trường Lộ đã sớm coi là thân nhân rồi, tuy hấn không biết là Mễ Trường Lộ đã nói những gì nhưng Từ Lạc cũng sẽ không thể nào chấp nhận được.

“Về tình trạng của cô Từ tuy mất khá nhiều máu nhưng cũng chỉ là vết thương ngoài da, một thời gian ngắn sẽ dần dần hồi phục, chỉ cần sử dụng thuốc chắc chắn sẽ không để lại sẹo. Nhưng mà....tôi thấy những vết thương đó hình như là có tác nhân, anh có cần báo cảnh sát không?”

Một vị bác sĩ nữ đi ra báo lại tình hình cho Vương Thần biết, lúc này Từ Lạc được đưa đến bệnh viện người trong nghề lâu năm như bà ta còn phải giật mình! Những vết thương trên người Từ Lạc giống như bị ngã lăn xuống vực nhưng khả năng đó không thể nào xảy ra nên chỉ có thể là có người cố ý.

“Không liên quan đến bà!”

Vương Thần như không nghe thấy gì, tránh qua một bên rồi đi thẳng vào phòng bệnh của Từ Lạc, nữ bác sĩ kia toan tiến lên ngăn cản nhưng lại bị hai người áo đen sau lưng Vương Thần cản trước.

Không biết là nhân vật lớn nào đây....rõ ràng là bệnh nhân cần nghỉ ngơi mà.

Trong một căn phòng trắng xoá, bàn ghế gỗ chẳng thể làm cho nó trông tươi sáng hơn ở cái bệnh viện này.

Lúc đầu, Vương Thần cũng nghĩ muốn đưa Từ Lạc về nhà gọi bác sĩ riêng đến nhưng nghĩ lại đường đến bệnh viện này gần hơn, hơn nữa đây còn là bệnh viện thuộc Vương thị.

Từ Lạc lúc này trông sạch sẽ hơn rất nhiều, trên trán quấn một cái băng gạc còn thấm chút máu tươi, chân và tay không phải là vết bầm thì cũng là vết trầy.

Cho dù là đang bất tỉnh nhưng hàng lông mày vẫn nhíu lại không hiểu vì sao, trên mắt thoáng một chút ẩm ướt....

Bất giác, Vương Thần đưa bàn tay mình đặt lên gương mặt xanh xao của Từ Lạc, bỗng ca, r thấy một chút khó chịu.

Nhắc điện thoại lên, màn hình hiện lên một dãy số, là số của thuộc hạ hấn.

“Lão đại, bên cảnh sát nói chỉ cần anh muốn họ có thể nâng mức án lên từ hình!”

Vương Thần nhếch môi cười một cái, bọn cảnh sát chính là lúc nào cũng cung kính như thế, tại sao lại vẫn có người ngây thơ tin tưởng bọn chúng chứ?

“Không cần, tôi muốn cô ta lãnh án chung thân, tốt nhất là ở nhà tù chung!”

Nói dứt lời hấn liền cúp máy, trong ánh mắt hiện lên một tia ngoan độc, coi như đây là món quà hấn tặng cho những kẻ ngồi tù....

“Không....không....đừng mà....Trường Lộ....không!”

Bỗng dưng Từ Lạc mày nhíu chặt hơn, hai bên gò má đầy mồ hôi lạnh, cô không ngừng lắc đầu, hai bàn tay vơ loạn trên không trung.

Ai nhìn thấy cảnh này cũng xót, bạn bè mấy năm trời cuối cùng lại như thế này đây.

Từ Lạc cảm thấy câu nói của Mễ Trường Lộ lặp đi lặp lại cả ngàn lần, mày cứ đi, mày cứ đi....

Cô rất muốn nói xin lỗi cô muốn đền bù tất cả nhưng lời nói không thể nào thoát ra, hai bàn tay muốn bắt lấy Trường Lộ nhưng không tài nào với tới.

Nhưng bỗng có một người nắm lấy bàn tay cô, bàn tay của người đó thật lớn, thật ấm áp, nó giống như ngọn lửa sưởi ấm tâm hồn của cô vậy. Sau đó, một lần nữa cô lại chìm vào giấc ngủ sâu....

Vương Thần ra ngoài nói chuyện điện thoại một lát thì ngoài cửa liền thấy Trương Á Á hốt hoảng chạy đến.

Trương Á Á ngồi bên cạnh giường Từ Lạc, nhìn gương mặt hốc hác của cô mà nói không nên lời.

Chỉ mới có một đêm thôi, tại sao lại ra nông nổi này chứ, nhìn nước mắt còn đọng lại trên khoé mi, Trương Á Á khẽ nhấc tay lau hộ cô.

“Ai nha, Vương tổng yêu quý của tôi ơi, thật là đẹp trai quá đi, nhưng sao anh ấy lại đến bệnh viện vậy? Trên người còn dính máu nữa, ôi trời anh ấy bị thương sao?”

“Cô thôi đi, tôi sẽ méc bạn trai cô đấy, lúc này Vương tổng bế một cô gái vào đây đây, trên người cô ấy bị thương khắp nơi mới dính máu sang đấy!”

“À à, có phải là bệnh nhân nằm ở phòng 402 không? Thật tội nghiệp cô ấy, chăm sóc cho cẩn thận vào, có khi lại là Vương tổng phu nhân đó, nghe rõ chưa?”

“Dạ!”

...

Vương Thần cũng không phản bác, những lời như vậy hắn nghe nhiều rồi nhưng còn việc Vương tổng thiếu phu nhân hắn cũng không biết nha!

Hắn quyết định buổi tối mới cho người gọi điện thông báo cho các bác ở cô nhi viện, nhưng lại lái xe đến quán ăn của bác gái lần trước.

“Ồi! Cháu đến ăn sáng sao?”

Bác gái nhìn thấy Vương Thần thì liền vui vẻ ra mặt nhưng khi nhìn thấy vết máu dính trên sơ mi thì liền nhăn mày.

“Sao lại dính máu thế này? Cháu bị thương à, đưa bác xem cái nào!”

Vương Thần chỉ mỉm cười nhẹ, hắn đảo mắt xung quanh một cái thì không thấy nhiều người lắm.

“Bác gái, Tử Lạc bị thương đang nằm trong viện, bác nấu cho cô ấy ít cháo tằm bỏ ả!”

Nghe vậy, bác gái cũng giật mình hỏi chuyện, sau khi biết Tử Lạc bị thương không nguy hiểm lắm thì mới thở phào trêu chọc.

“Thì ra hai cô cậu thật sự ấy ấy nhau nhá!”

Nói rồi bà quay lưng vào bếp, Vương Thần cũng chẳng biết nói làm sao, người lớn tuổi thường có thói quen ghép đôi thế này à.

Mà thật ra cũng không phải chỉ có người lớn tuổi đâu, mà là ai cũng có thói quen đó cả.

Khoảng một lát sau, bác gái quay lại với một bộ đồ đựng thức ăn, bà còn chỉ ra thức ăn trong từng khay khiến Vương Thần cũng mấy phần cảm động.

Nhưng đến lúc đưa tiền ra thì bác gái lại không nhận.

“Thôi thôi, coi như đây là quà bác chúc con bé sớm khỏe lại, bác không nhận đâu, sau này cần cứ sang bác!”

“Không được đâu ạ, chỉ cần bác đến thăm cô ấy đó mới là món quà lớn nhất đấy. Còn tiền này cháu đưa dư, tối cháu lại đến lấy thêm bà nhé!”

Sau đó, Vương Thần nhét tiền vào tay bác gái rồi quay lưng bỏ đi, cũng không quên gật đầu chào....

Trương Á Á ngồi trong phòng bệnh của Tử Lạc một lúc thì cô liền tỉnh lại, phản ứng đầu tiên chính là ôm lấy đầu kêu đau.

Nhưng lúc nhìn đến Trương Á Á thì lại bật khóc, hai người ngồi an ủi nhau một lúc lâu sau thì Trương Á Á mới nhớ đến Tử Lạc còn chưa ăn gì từ sáng đến giờ.

Trương Á Á định xuống căn tin mua một ít cháo thì liền thấy Vương Thần mở cửa bước vào cầm theo cả một khay đựng đồ ăn lớn.

“A, Vương tổng!”

Trương Á Á gật đầu chào một cái, ánh mắt cô lên lút nhìn lên, quả nhiên Vương tổng là đẹp trai hơn cả lời đồn.

Vương Thần cũng không nói gì chỉ ra dấu hiệu cho Trương Á Á rời đi, lúc nhìn sang Tử Lạc, hắn phát hiện cô cũng đang nhìn hắn.

Rồi bỗng nhiên, cô lại rơi nước mắt!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Trêu Ghẹo Tiểu Bạch Thỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

Cô nhìn hắn hai người đều không nói một lời, cả hai đều đang đuổi theo những suy nghĩ riêng của mình.

Tâm trạng của cô lúc này vô cùng rối bời, người bạn mà cô từng ước sẽ cùng làm bạn đến cuối đời giờ lại đối xử với cô như vậy cũng chỉ vì người đàn ông trước mắt.

Nhưng mà nhìn hấn, cô lại không nỡ buông lời trách mắng...lỗi cũng không phải là do hấn mà ra, hấn đâu có cố ý chứ?

Móng tay đâm vào da thịt nhưng cô lại không cảm thấy đau đớn, nỗi đau trong tâm hồn cô không tìm được lối thoát nên nó chỉ đang cố gắng để kiềm chế lại.

Một khi nhắm mắt lại, hình ảnh ấy lại hiện lên, muốn không nghĩ đến nó nữa thì không nghĩ nhưng trong lòng vẫn chính là nặng trĩu.

Còn Vương Thần lại đang mông lung trong biển cả, có phải hấn đã làm điều gì thật sự có lỗi với cô không?

Nhìn những giọt nước mắt đau xót của cô, hấn dường như không thể hình dung ra được những gì cô đã chịu đựng.

Thử nghĩ mà xem, một người mà bản thân đã sớm coi như là tri kỷ, chắc chắn sẽ tin tưởng tuyệt đối vô điều kiện, nay lại trở mặt với nhau....

Thì ra mọi thứ chỉ là dối trá, nhưng không thể phủ nhận đó là những ngày tháng rất vui vẻ của Tử Lạc, nhắm mắt lại, nước mắt vẫn tuôn rơi nhưng người ta không nhìn thấu được suy nghĩ của Tử Lạc nữa.

“Tiểu Lạc....”

Hấn không thể để cô một mình đấu tranh tâm lý như vậy, hấn không thích dáng vẻ này của cô chút nào, Tử Lạc thường ngày tuy có chút ngốc nghếch nhưng lại vô cùng đáng yêu giờ tìm lại nhưng không thấy.

Vương Thần bước đến bên cạnh giường Tử Lạc, hấn nhìn dáng vẻ cô vô cùng đáng thương, có lẽ do khóc quá nhiều mà cả đôi mắt và gò má đều sưng phồng lên.

“Anh đừng đến nữa!”

Tử Lạc ngược mắt lên nhìn hấn, mọi lí do mà Trường Lộ đã đối xử như vậy với mình chính là do Vương Thần, nhưng hấn bây giờ lại ân cần chăm sóc cô như vậy.

Ánh mắt của hấn như thể đang an ủi bản thân mình, nhưng làm sao có thể chứ?

Làm sao mà dễ dàng tha thứ được?

“Em cứ đánh tôi đi”

Bỗng nhiên, Vương Thần nói, cô kinh ngạc không biết nói gì.

Không chỉ mỗi cô, cả hấn cũng vậy, mình đang nói cái gì, tại sao mình lại nói như vậy hấn đều không biết.

Điều duy nhất hấn biết ngay lúc này chính là hi vọng cô sẽ ổn hơn.

“Đúng vậy, tôi nói em đánh tôi đi!”

Nghe Vương Thần nói như thế, Tử Lạc như vỡ òa ra mà nước nôi, hấn ngồi xuống bên giường của cô và nhìn cô.

Tử Lạc nghĩ đến những lời cay đắng của Mẹ Trường Lộ mà đau khổ, cô giơ tay lên toan tát vào mặt hấn nhưng cuối cùng bàn tay lại như vô lực rơi xuống trên gò má cương nghị.

Cho dù là vô tình đi chăng nữa chẳng phải Vương Thần vẫn là kẻ khiến Mẹ Trường Lộ như vậy với cô sao?

Nghĩ thế, cô đâm vào ngực hấn thật mạnh, từng âm thanh vang lên chỉ càng khiến cô muốn khóc thêm nữa. Khóc đi, khóc đến khi đã thỏa mãn rồi thì dừng lại!

Không biết đã qua bao lâu, Tử Lạc như ngã vào người hấn, những vết bầm trên người khiến cô vô cùng đau nhức nhưng trong thâm tâm cô cảm thấy mình đã ổn hơn rất nhiều.

Vương Thần nhìn Tử Lạc mà thấy xót thay, trên thế gian này sao lại có những con người tin tưởng người khác đến thế?

Mặc dù đã biết mình bị lừa dối nhưng không hề tức giận mà ngược lại chính là đau khổ, ai lại nỡ làm tổn thương một con người như thế chứ?

Cảm giác được người trong lòng còn đang nấc lên từng nhịp, vô thức bàn tay Vương Thần vòng ra sau lưng Tử Lạc vỗ nhẹ vài cái.

Cái nhiệt độ ấm áp này....nó khiến Tử Lạc cảm thấy ấm áp hơn bao giờ hết, giống như được trở lại làm một cô bé nhỏ trong vòng tay của các bác trong cô nhi viện.

Dần dần mí mắt cô muốn sụp xuống nhưng ngay lúc này, lại có tiếng kéo cửa vang lên, hình như là y tá vào thay nước truyền.

Từ Lạc không muốn quay mặt ra ngoài vì không ai muốn bị lộ ra gương mặt sưng phù này cả, thế là cô vẫn ngụp mặt vào trong lồng ngực của Vương Thần.

Cô y tá kia liền cảm thấy ngại ngùng, quả nhiên lời đồn của Vương tổng phu nhân là sự thật, rõ ràng là Vương tổng đang dỗ dành phu nhân vĩ đại của mình mà.

Nghĩ thế, cô y tá cũng lùi ra phía sau, cô kéo nhẹ cửa lại và không quên xin lỗi.

“Xin lỗi đã làm phiền, tôi sẽ trở lại sau!” Xin lỗi đã làm phiền?

Cái gì vậy, cô y tá đang nói cái gì mà làm phiền chứ?

Bỗng nhiên Từ Lạc nhìn thấy Vương Thần đang gật gù, tay còn lại làm dấu hiệu ý bảo không sao.

“Sao....sao anh bảo cô ấy đi ra?”

Do vừa nín khóc nên Từ Lạc cũng vẫn còn bị nấc, âm thanh nghe có chút đáng yêu.

Từ góc độ này nhìn lên Vương Thần, cô có thể thấy vài cọng râu lún phún đã muốn mọc, hần hôm nay dĩ nhiên là chưa cạo râu rồi!

Cũng như Từ Lạc, Vương Thần nhìn xuống phát hiện lông mi cô thật dài, do nước mắt mà ướt đầm càng trở nên uy mị.

“Chẳng phải cô ấy làm phiền chúng ta sao?”

Từ Lạc không cho là đúng, vào thay nước truyền là công việc của cô ấy, có gì là làm phiền chứ?

Cô và hần có phải cũng đang làm cái gì mờ ám đâu....khoan đã!

“Anh có vấn đề à, tôi chỉ không muốn cô ấy nhìn thấy dáng vẻ thảm hại của tôi nên mới núp vào đây thôi mà? Anh nghĩ cái gì đấy?”

Nhìn Từ Lạc vừa rồi còn khóc nức nở bây giờ lại còn dư sức mà cãi nhau, tâm trạng Vương Thần cũng bớt nặng nề đi một chút.

Hần thật sự thích cái cảm giác nhìn cô từ phía trên này nha, giống như là cô chỉ có thể nhìn hần thôi vậy, xem ra chiều cao cũng không quan trọng lắm.

“Em núp vào ngực tôi á? Xong rồi còn ngủ luôn mà?”

Vương Thần cũng không bỏ lỡ cơ hội mà chọc ghẹo cô một phen, cô khóc đến tóc hai bên mặt cũng ướt sũng giống như là mèo con vừa tắm xong vậy.

Hần thật không biết từ khi nào mà hần lại có thể nghĩ ra được nhiều phép so sánh kì lạ như vậy nữa, thật ra từ lúc đi học môn văn luôn là môn mà hần không có gì để tự hào nhất.

“Không phải mà....một anh quá tôi chỉ không muốn cô ấy thấy thôi mà Vương Thần....hu hu anh bắt nạt tôi...”

Từ Lạc vừa mới khóc xong nên tâm tình còn đang rất bất ổn, lại còn bị hần trêu chọc nên giận quá mà khóc tiếp, cô đập đầu vào ngực hần một lần nữa.

Cái áo sơ mi trắng giờ đây lại thấm nước như muốn thấy được cơ thể vạm vỡ của hần ở bên trong.

Vương Thần nhìn Từ Lạc vừa khóc lại khóc tiếp khiến hần thật không biết làm sao, hần thật sự không có cố ý đâu mà.

Không biết làm sao mà lúc này hần chỉ còn có thể cười trừ, sau này phải ghi vào sổ đen, không được chọc con gái sau khi họ vừa khóc, bởi vì họ sẽ tiếp tục khóc.

“Đừng khóc nữa, thật đấy, tôi không cố ý đâu Tiểu Lạc!”

Thấy cô còn khóc to hơn làm hần vô cùng lúng túng, dỗ dành con gái khó như thế này sao, họ quá mức nhạy cảm mà, hoặc là chỉ có mỗi mình Từ Lạc thôi.

Cuộc đời hần chưa bao giờ trải qua những chuyện như thế này cả, những cô gái khác mà dám khóc trước mặt hần đã sớm bị hần đá ra ngoài rồi.

“Tôi sai rồi! Tôi sai rồi! Em đánh tôi đi!”

Vương Thần không còn nghĩ ra được điệu kẻ gì khác đành lấy chiêu cũ ra sử dụng, thân thể này có thể hi sinh vì tất cả.

Bỗng dưng, Từ Lạc ngẩng đầu lên nhìn Vương Thần, hần cảm giác thành công sắp đến gần.

“Anh nghĩ tôi là con nít sao? Hừ....huhuhu!”

“Bác sĩ anh tránh cái đầu qua để tôi còn coi nữa, thật sự không thể tin Vương tổng của chúng ta còn có một mặt này nha!”

“Đúng vậy, đúng vậy, cô thấy không? Vương tổng là đang nhận sai đó!”

“Hai người nhỏ tiếng một chút, bị nghe được là rách vali rời khỏi đây nhé, như vậy xem ra phu nhân nhà chúng ta rất được lòng Vương tổng rồi!”

Nghĩ vậy, ba người cũng vui vẻ cười hí hí, cái cảm giác nhìn lên này thật không tệ a~

Sau đó, cả ba cùng rút điện thoại ra quay quay chụp chụp cái gì đó, dự là tối nay sẽ vô cùng nổi tiếng!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Trêu Ghẹo Tiểu Bạch Thỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

Một lúc lâu sau, Vương Thần chẳng biết nói gì đành cứ ôm cô đồ đồ, hắn cảm thấy tốt nhất là bản thân không nên nói gì nữa.

Mãi đến khi bụng Từ Lạc réo ầm lên thì hắn mới phát hiện và bắt đầu cho cô ăn, Từ Lạc thật sự rất ghét nha, người ta đang giận thì làm sao có thể kêu đói bụng được chứ!

Như vậy mà hắn cũng không biết!

Vương Thần cứ nghĩ Từ Lạc còn giận mình nên quyết định dứt cho cô ăn, nhưng mà cuối cùng lại bị cô đoạt lấy tự ăn một mình.

Cô còn tay cơ mà!

Ấy dô, nóng tính như vậy không phải cô đâu, chẳng lẽ thật sự là bà di cả sắp đến sao?

Nghĩ vậy, Từ Lạc cũng không khỏi muốn đi vệ sinh, cô đặt khay thức ăn sang một bên, toan đứng dậy nhưng đôi chân dường như vô lực.

Động đến vết thương do miếng chai đâm khiến Từ Lạc rên lên một tiếng đau đớn, thật sự nghi ngờ không biết trên người còn có chỗ nào không bị không a~

“Em đi đâu?”

Nghe Vương Thần hỏi, Từ Lạc cũng có chút ngượng ngùng!

“Tôi....đi vệ sinh!”

Cô không nhìn hắn, chỉ chăm chăm nhìn xuống bàn chân mình, rồi bỗng cô thấy hai bàn chân mình được nhấc lên, hiển nhiên Vương Thần đang bế cô.

Vòng tay vô thức vòng qua cổ Vương Thần, cảm nhận được nhịp tim đang đập mạnh mẽ của hắn khiến cô cảm thấy tâm trạng mình rất tốt.

Đây là phòng VIP của bệnh viện nên hầu như trong phòng bệnh đều có đủ tất cả các loại tiện dụng, rất nhanh Vương Thần liền bế cô đến trước nhà vệ sinh.

“Được rồi....tôi xuống ở đây được rồi!”

Từ Lạc vỗ nhẹ vào lưng hắn nhưng hắn dường như không chú ý đến, cả người cứ ngẩn ra.

Còn Vương Thần, hắn đang suy nghĩ tại sao cô lại nhẹ thế này cơ chứ, giống như một con gấu bông cỡ lớn vậy.

Tuy đang suy nghĩ, nhưng thật ra hắn đều nghe thấy cô nói chỉ là muốn giả vờ như không nghe thôi, hắn bế cô đến tận toilet sau đó đặt cô ngồi xuống.

“Cảm ơn, anh ra ngoài đi!”

Vương Thần cũng không nói gì, còn có gì phải giấu đâu chứ, thấy cũng đã thấy hết rồi, hắn cũng không ngại!

Đợi Vương Thần đi ra, Từ Lạc mới lên lút nhìn một cái, quả nhiên là cái bà di đáng ghét đó lại đến nữa rồi!

Ước gì bà ta không đến....ơ mà không đến mới là có vấn đề ấy!

Bên ngoài Vương Thần chờ một lúc lâu, hấn vẫn luôn đứng ngay trước cửa, chỉ cần cô kêu một tiếng thì hấn sẽ vào ngay nha.

Chỉ là thật lâu cũng không thấy có tiếng gì truyền ra, buộc lòng hấn phải lên tiếng.

“Tiểu Lạc?” Nghe giọng Vương Thần, Từ Lạc càng cảm thấy gấp rút, tà áo bị cô nắm chặt đến mức nhàu nát.

“Ừm....tôi ấy....tôi đến kìa....”

Thật sự thì cái cảm giác nói rằng bản thân đến nguyệt sự với một người đàn ông nó rất kì lạ đó nha, hơn nữa, cô còn sắp nhờ người ta đi mua....

Đúng là không biết mở miệng làm sao!

“Đến kìa? Vậy là....”

Từ Lạc âm thầm gật đầu, đứng vậy, anh đi mua dùm tôi được không?

Nhưng mà ý của Vương Thần lại không phải vậy, hấn đang nghĩ, nếu cô đến kìa, chẳng phải hấn không thể rồi sao?

Nghĩ ngợi một lúc, Vương Thần mới nhớ ra đến vấn đề chính.

“Em chờ một lát!”

Nói rồi, hấn đi ra khỏi phòng bệnh, còn không quên dặn cô nếu có chuyện gì xảy ra thì liền la lên, Từ Lạc thiết nghĩ, cô vô dụng đến mức cái loại chuyện này cũng cần cần dặn sao?

Nhưng trong lòng bỗng dưng cảm thấy vô cùng bất an, hấn biết cô cần gì đấy chứ?

“Ồm, tôi muốn hỏi loại nào tốt nhất?”

Vương Thần tìm đến cửa hàng tiện lợi gần bệnh viện nhất nhưng hấn thật sự rất mơ hồ mấy chuyện này, không hiểu sao hấn thậm chí còn không nhìn được mấy cái túi nilon đó.

Cô gái bán hàng trông có vẻ trẻ tuổi, nhìn thấy tướng mạo Vương Thần lại anh tuấn tiêu sái thì nhìn chăm chăm không thôi, thấy hấn bắt chuyện với mình thì vui khỏi biết.

“Anh muốn mua cái gì? Loại nào?”

Vương Thần nghe người bán hàng hỏi ngược lại mình cũng không khỏi ngạc nhiên một cái, hấn không biết mới hỏi cơ mà.

Hi vọng nhân viên của Vương thị không có ai như thế này.

“Chính là cái thắm....thắm tốt!”

Cô bán hàng nghe vậy liền hiểu ra, không khỏi cười lên một tiếng sau đó liền nhìn Vương Thần thấy ngưỡng mộ.

Không biết ai là vợ của người đàn ông này thật sự quá hạnh phúc đó nha.

Sau đó, cô gái nhanh nhẹn lấy đến tận hai túi cho vào thanh toán, Vương Thần vì ngại ngùng mà không nhìn một cái.

Hấn đưa một tờ tiền liền bỏ đi không nhận tiền thừa.

Không lâu sau, hấn liền trở lại bệnh viện, nhiều người nhận ra hấn cũng không khỏi kinh ngạc một phen, Vương tổng đang cầm cái gì đó nha?

Tuy món đồ hấn mua được đựng trong bao nilon màu trắng nhưng là ai vẫn có thể nhìn ra vật bên trong là cái gì, Vương tổng....từ khi nào lại có con mà phải mua tã thế này?

Nhiều người nhanh tay liền chụp hình lại, Vương Thần vốn giữ bình tĩnh tốt nên cũng không biểu hiện quá rõ, nhưng trong tâm hấn đang tự hỏi có cần ngạc nhiên thế không?

Lúc đến phòng bệnh của Từ Lạc, hấn liền gõ cửa toilet, sau đó nghe tiếng Từ Lạc lên tiếng.

Cô mở nhẹ cánh cửa ra đưa tay nhận đồ, tưởng đến thế là xong chẳng ngờ cô lại la lên một tiếng, sau đó lại là một tiếng như vừa mếu vừa khóc.

“Em sao vậy? Có cần tôi vào trong không?”

Vương Thần vừa mở nhẹ cánh cửa liền bị Từ Lạc ném cả hai gói tã thượng hạng ra.

“Anh xem anh vừa mua thứ tốt gì?”

Vương Thần cũng cảm thấy hơi kì lạ, sao phản ứng của mọi người đều thế này chứ?

Nhưng lúc hắn nhìn vào trong túi nylon bỗng nhiên cũng không biết nói gì, hai con người vẫn chăm chăm nhìn vào.

“Em xài tạm được không?”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Trêu Ghẹo Tiểu Bạch Thỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

Từ Lạc đang nghĩ, hắn là đang giả vờ hay thật sự chưa bao giờ thấy cái băng vệ sinh vậy?

Tã trẻ em và băng vệ sinh của phụ nữ hoàn toàn khác nhau đấy nhé, còn nữa, làm sao có thể mua đồ mà không biết mình mua cái gì chứ!

“Anh...thôi tôi tự đi mua!”

Từ Lạc chẳng biết nói gì, đành bất lực mà đi mua nhưng mà bỗng dừng lại nhớ ra cái tình trạng của mình nên lại tiếp tục đau khổ mà gào thét.

Ông trời à~ lúc bình thường cô thực sự muốn tới kì để hắn không “hành hạ” cô nữa, nhưng mà bây giờ cô bị thương như vậy hắn chắc chắn cũng không nở ra tay.

Vậy mà không ngờ cái kì nguyệt sự là đến ngay lúc này thì chẳng khác nào 2 cơ hội hiếm có đều bị lãng phí rồi sao?

“Không cần đâu, để tôi thử lại!”

Nói dứt lời, hắn vội vã chạy ra khỏi phòng bệnh một lần nữa, Từ Lạc thảm thán, hắn là đang thí nghiệm hay sao mà còn thử lại chứ.

“Thứ tôi muốn mua chính là băng vệ sinh dành riêng cho phụ nữ!”

Vương Thần vừa bước vào cửa tiệm liền nhìn thấy cô gái bán hàng lúc nãy, hắn vừa thờ vừa nói hiển nhiên trông có chút quyến rũ.

Nhưng mà, hắn vừa nói cái gì ấy nhỉ?

“Băng...băng vệ sinh? Được rồi, anh chọn đi!”

Cô gái bán hàng cũng há họng ngạc nhiên, lúc này cứ tưởng người này là ông bố của năm chứ, thật không thể tin được là lại đi mua....

Nghe cô bán hàng nói, Vương Thần cũng không khỏi khó chịu, có bao giờ một thằng đàn ông đứng chọn băng vệ sinh cả buổi thế này không chứ?

Nhưng mà khoan đã, tại sao lại có nhiều thứ thế này?

Mông, to, có cánh, không cánh, ban ngày, ban đêm,....

Hắn thề rằng hắn đã học bảng cửu chương từ năm lớp 1 nhưng cái cảm giác lúc đó không hề chi với lúc này, hắn tình nguyện đến công ty làm thêm chứ không muốn ở đây nữa.

“Bình thường cô sử dụng những cái nào cứ lấy hết vào đi, phải là loại tốt nhất!”

Cả hai cùng âm thầm nuốt nước miếng một cái, Vương Thần thì bỗng nhiên có một cái nhìn khác về phụ nữ, xem ra họ sống cũng không dễ dàng lắm!

Còn cô gái bán hàng không hiểu sao lại cảm thấy soái ca trước mắt có chút biến thái.

Lúc chuẩn bị ra khỏi cửa hàng tiện lợi, Vương Thần bỗng nhiên nhớ ra chuyện gì đó rồi nhờ cô bán hàng đổi cho chiếc bao nylon màu đen.

“Ồi chào, cô xem kia, Vương tổng cứ ra ra vào vào bệnh viện làm gì thế nhỉ, trên tay còn cầm túi nylon màu đen nữa!”

“Cái gì? Túi nylon màu đen, kích cỡ đó, hình dạng đó! Các anh mau chụp lại đi, Vương tổng chính là đang đi mua băng vệ sinh đó!” “Trời ạ, quả thật đúng vậy, tôi còn vô tình nhìn thấy nhãn hiệu nữa, chụp lại chụp lại!”

Lúc này cô gái bán hàng đang trên mạng xã hội nhìn thấy hình ảnh người đàn ông mình cho là biến thái xuất hiện đầy rẫy, tên của anh ta là Vương Thần!

Thật ra không khó để tìm thấy những hình ảnh này đâu, từ khoá hot nhất hiện tại chính là:

- Vương Thần có con?

- Vương Thần đi mua băng vệ sinh?

Người duy nhất thân cận với Vương Thần mà không biết chuyện gì xảy ra có lẽ là Từ Lạc, cô vẫn đang ung dung ngồi trong toilet tự nghịch hai chân mình.

Cô vừa ngồi vừa nghĩ vu vơ, quan hệ giữa mình và Vương Thần rốt cuộc là gì nhỉ?

Hắn thật ra không cần tốt với mình như vậy, nếu như hắn không đối xử tốt như vậy có lẽ cô đã sớm hận hắn đến thấu xương, kiện hắn ra toà.

Nhưng mà....người đàn ông này luôn mang đến cho cô một cảm giác gọi là ấm áp, nó không giống với những bác ở cô nhi viện, nó....giống như tình yêu vậy!

Cho dù cô chưa bao giờ biết yêu là gì nhưng những gì mà cô cảm giác được....tuy hắn mang đến cho cô một hạnh phúc nhưng mà lại cướp đi mất của cô một người bạn.

Mẽ Trường Lộ....sợ là cả đời này tôi cũng không thể quên được cô!

'Cạch' một tiếng, Từ Lạc biết Vương Thần đã trở về, cô tự nhủ bản thân phải tỉnh táo.

Cánh cửa toilet một lần nữa mở hờ, lần này hắn đã mua được đúng thứ rồi, nhưng mà....đừng nói rằng hắn cứ như thế này cầm nó vào đây nhé?

Từ Lạc nhanh chóng tự sửa soạn, sau đó cô cố gắng bước ra khỏi toilet, Vương Thần tỏ ý muốn bế cô nhưng cô dứt khoát không chịu.

Hừ, cái tên này đừng tưởng cô không biết, lúc nãy hắn lợi dụng bế cô đã chạm vào ngực của cô rồi, thật không ngờ tổng giám đốc Vương thị lại có thể diễn giỏi đến thế.

Nhìn ánh mắt ngây ngô đó kia, nếu là mình trước khi gặp hắn có lẽ đã tin tưởng mất rồi.

Vương Thần thấy ánh mắt của Từ Lạc nhìn mình, xem ra cô đã biết rồi nhưng mà thì có sao chứ, chẳng lẽ đồ của hắn hắn muốn chơi một tí cũng không được sao?

“Vương Thần, anh lúc nãy chính là bộ dạng đó bước vào bệnh viện sao?”

Từ Lạc gấp rút hỏi, cô cầm điện thoại lên đây nghi ngờ, một cảm xúc lo lắng bất an dần hình thành trong tâm trí.

Quả nhiên....tất cả các trang báo mạng cho dù là lá cải đều xuất hiện hình ảnh cyar Vương Thần hết cầm tã rồi cầm băng vệ sinh, trên mặt còn chút vội vã.

Từ Lạc nhìn từng hình ảnh của hắn, bỗng dưng có một cảm xúc muốn đập đầu vào tường, nói như vậy là hắn cầm mấy cái này vào phòng bệnh của cô....

Vậy thì chẳng phải cả thế giới đều biết nguyệt sự của cô!

“Aaaaaa, anh có bị ngốc không hả?”

Mặc cho Từ Lạc gào thét, Vương Thần vẫn không nói một lời nhưng khoé miệng có chút độ cong nhỏ khó nhận ra.

Hắn đường đường là tổng tài Vương thị, tất nhiên không hề ngu ngốc đến mức đó, chỉ là hắn đang muốn lợi dụng truyền thông để tuyên bố Từ Lạc là ai thôi!

Lần đầu tiên hắn lại phát hiện giới truyền thông báo chí quả rất hay.

Xem ra năm sau phải mở thêm một nhánh về báo mạng cho Vương thị, như vậy càng dễ xâm nhập vào thị trường hơn nha!

Nghĩ vậy, hắn không khỏi cười một cái, tiền tuy nhiều nhưng ai cũng muốn thêm, thứ hắn muốn không chỉ là tiền mà là danh vọng và cả trả thù.

Nếu là bình thường nhắc đến trả thù, tâm trạng hắn sẽ không khỏi tụt dốc nhưng nhìn Từ Lạc đang đau khổ gào thét hắn bỗng cảm thấy mình rất tốt.

Bonus thêm cho mng ạ:) vừa rồi tâm trạng m down quá nên không muốn ra chương mới, đầu nó cứ trống sao ấy:) hnay đền bù ạ:)

À mà có lẽ bộ này của em cũng không kết sớm đâu nhưng sau khi hết bộ này em dự sẽ ra một bộ khác tương tự, em muốn thông báo xem có ai ủng hộ không thôi aaa

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Trêu Ghẹo Tiểu Bạch Thỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25

Sau đó, Vương Thần cũng không ở lại lâu thêm nữa, dù sao công ty một ngày cũng không thể không có hắn.

Rất nhanh thì hắn liền cho người liên lạc với cô nhi viện, thấy những người đã yêu thương mình ngay từ khi còn bé, cảm xúc trong Từ Lạc một lần nữa vỡ òa.

Buổi tối, bác Thủy ở cô nhi viện vẫn tiếp tục ở lại với Từ Lạc, bác nói ở đây Từ Lạc chỉ có một mình không ai chăm sóc nên bà nhất quyết phải ở lại.

Cho dù Từ Lạc đã giải thích mình có một người chăm sóc vô cùng chu đáo thì bác Thủy vẫn không tin, còn ai có thể chu đáo hơn bà ấy chứ?

Lúc này, Vương Thần vừa tan ca xong thì về nhà tắm rửa một lát rồi lại đến chỗ của Từ Lạc, lần này hắn đã cầm nhân viên trong bệnh viện không quay phim chụp hình nữa.

Từ Lạc vẫn nên là không để người khác biết đến, đó sẽ là một mối nguy hiểm với cô.

Thời điểm hắn bước vào phòng Từ Lạc cũng là lúc bác Thủy ở trong đó, bà quay lại sau đó thì vô cùng bất ngờ.

“Cậu....cậu là cái người đi mua băng vệ sinh....ô....ô sao....?”

Sau đó, giống như đã hiểu ra gì đó, bác Thủy gật gật rồi lại lắc lắc, ánh mắt nhìn Vương Thần lại đảo sang Từ Lạc mặc cho hai người vẫn ngây ngốc.

Từ Lạc thì có ý định đuổi Vương Thần ra ngoài nhưng cuối cùng vẫn không qua mặt được lão bà như bác Thủy, cô còn đang suy nghĩ không biết phải giải thích làm sao.

Còn Vương Thần, hắn chỉ là đang tự hỏi, cái chuyện đó ai cũng biết sao, như vậy hình ảnh của hắn cũng không khỏi....

“Tiểu Lạc Lạc, đây chính là người chăm sóc cháu cẩn thận tỉ mỉ mà cháu nói đấy hả!”

Bác Thủy trên mặt có ý vui vẻ, thật ra bà ta biết đây chính là Vương tổng nổi danh máu lạnh nhưng đã là con người máu lạnh nhưng lại đến đây chăm sóc cho Tiểu Lạc tất nhiên cũng là tình cảm chân thật.

Người ngoài cuộc thì tình huống, nhưng người trong cuộc sao lại mơ hồ thế kia?

“Dạ....”

Từ Lạc tạm thời không biết giải thích làm sao, cô đang nghĩ có thể nào bác Thủy sẽ nghĩ rằng cô là một đứa trẻ hư hỏng, câu dẫn đàn ông không?

Vương Thần cũng không nói gì, hắn không có thói quen chào người lạ nhưng đã là người thân của Từ Lạc vẫn nên gật đầu một cái.

Chính hắn cũng không biết tại sao mình phải làm vậy, dạo gần đây hắn càng ngày lại càng không hiểu rõ bản thân rồi.

“Thôi, bác về trước đây, cho người trẻ các cháu thoải mái!”

Hành động của bác Thủy khiến cho cả Từ Lạc và Vương Thần đều ngạc nhiên nhưng sau khi nhìn thấy ánh mắt và nụ cười thâm thúy của bác Thủy, Vương Thần cũng nhếch môi một cái.

Về cơ bản xem như Từ Lạc đã sớm bị bán cho hắn rồi.

Bác Thủy vừa ra khỏi cửa, ánh mắt hai người lại chạm nhau, mang theo một chút ý vị không rõ.

“Đây là cháo của cô!”

Vương Thần cũng mang cháo đến như mọi lần, đáng vẻ hắn có chút tùy tiện nên không ai rõ hắn đã lên kế hoạch bữa ăn hợp lý cho Từ Lạc lâu thế nào.

“Ừm!” Thật ra lúc này, bác Thủy đã cho cô ăn cháo rồi nhưng có thể là do không no nên cô vẫn muốn ăn cháo của Vương Thần mang đến.

Một lúc sau, hai người vẫn rơi vào trạng thái trầm ngâm, ai cũng đang dò xét suy nghĩ của đối phương.

“Về chuyện của Mễ Trường Lộ, một phần vẫn là lỗi của tôi!”

Đây là lần đầu tiên kể từ khi Vương gia tan nát, Vương Thần một lần nữa nhận lỗi.

Từ Lạc có chút không tin vào tai mình, cô ngẩng đầu lên nhìn Vương Thần, thấy sắc mặt nghiêm túc của hắn nổi buồn trong lòng cũng phần nào vui đi.

“Tôi....cũng xin lỗi chuyện hôm trước....”

Vương Thần đang tự hỏi chuyện hôm trước trong miệng cô có phải là việc cô đánh hắn không, thực sự thì cô rất yếu ớt, lồng ngực hắn tuy vang lên bồm bộp nhưng lại không hề có cảm giác đau đớn.

Sau đó, Từ Lạc cũng hỏi thăm chuyện học của cô ở trường thế nào, may mắn rằng Vương Thần đã sớm cho người đi xin nghỉ phép nhưng cho dù không xin, chuyện Từ Lạc bị hành hung cũng là lí do chính đáng.

“Trường Lộ....cô ấy sao rồi?”

Bỗng nhiên Từ Lạc chuyển chủ đề khiến Vương Thần có chút ngạc nhiên nhưng sau đó lại là trầm mặc, có phải thái độ áp úng mấy hôm nay của cô đều là vì câu hỏi này không?

Mễ Trường Lộ thật sự không xứng đáng có một người trân trọng cô ta đến thế!

“Cô ta....đời này vĩnh viễn trong tù!”

Giọng nói không nhiệt độ của Vương Thần khiến Từ Lạc có chút giật mình, cũng đã lâu rồi cô mới nghe thấy lại chất giọng này.

Nhưng sao khi nghe tin Mễ Trường Lộ ở tù chung thân, trong lòng Từ Lạc vẫn không kim được mà đau đớn, không biết cô ấy có ổn không?

“Tôi không xin anh giúp cô ấy....chỉ là....sau khi tôi ra viện, hãy cho tôi gặp cô ấy!”

Vương Thần không nói gì, hắn đã nghĩ trải qua chuyện này Từ Lạc sẽ trở nên cứng rắn hơn nhiều nhưng không ngờ lại ít hơn những gì hắn dự định.

Cô thật sự không thể mạnh mẽ đồng nghĩa với việc đời này sẽ không thể chấp nhận được một trái tim tàn nhẫn như hắn!

Liệu....cứ như thế này có ổn không?

Hắn tự hỏi.

Mấy ngày sau vẫn diễn ra như thường lệ, Vương Thần và Trương Ái Ái, cả các bác ở cô nhi viện cùng các bạn học vẫn thường đến thăm cô.

Hôm nay là ngày xuất viện, tuy biết là không thể nhưng trong lòng Từ Lạc vẫn luôn trông ngóng bóng hình yếu đuối của Mễ Trường Lộ.

Cho dù là không thể gặp nhưng đâu ai cấm người ta hi vọng chứ?

Trong tâm không khỏi thở dài một cái....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Trêu Ghẹo Tiểu Bạch Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

“Tiểu Lạc Lạc, chúng ta đi thôi!”

Đang ngẩn ngơ thì bác Thủy lên tiếng, lần này cô dọn về cô nhi viện ở, tuy rằng có chút xa trường và cả công ty nhưng sau chuyện này bác Thủy không còn muốn đề cô ở một mình nữa.

Về quyết định này của các bác ở cô nhi viện thì Từ Lạc cũng không hề có ý kiến, dù sao cô nhi viện vẫn là điểm tựa duy nhất của cuộc đời cô.

Từ Lạc nhìn quanh căn phòng trắng xoá đã gắn bó với mình cả tuần, hôm nay Vương Thần không đến, nghe bảo rằng hắn có một cuộc hẹn quan trọng với đối tác nước ngoài.

Bước chân tuy có chút chậm nhưng ít nhất Từ Lạc đã có thể tự bước đi trên chính đôi chân của mình, hôm nay ra viện cũng là một ngày quan trọng trong cuộc đời cô, cô phải kiên cường mạnh mẽ hơn.

“Từ Lạc ơi, có nhớ tớ không?”

Lúc còn đang miên man thì Trương Á Á xuất hiện, cô ấy lúc nào cũng vậy, rất ngọt ngào và đáng yêu như một viên kẹo đường khiến người ta không thể dứt ra.

Từ Lạc cũng đáp trả lại bằng một nụ cười thật tươi, không biết là do mấy bữa nay vừa ăn đồ ăn của bác Thủy và cả Vương Thần hay sao mà Từ Lạc trông không còn ốm như trước nữa.

Tuy là tăng cân nhưng nhìn cô bây giờ mới như một đoá hoa nở rộ đúng thời điểm.

“Á Á, hôm nay trở đi tớ sẽ trở nên kiên cường hơn, tớ sẽ không dễ dàng bị tổn thương nữa!”

Nhìn dáng vẻ hiện tại của Từ Lạc không biết có bao nhiêu buồn cười mà Trương Á Á cười đến gấp bụng, đến những người khác trong bệnh viện cũng phải chú ý.

Bác Thủy cũng mỉm cười nhưng trong tâm luôn có một chút lo lắng, Vương Thần là một người đàn ông ai cũng ao ước, Mẽ Trường Lộ đã từng thì không có nghĩa Trương Á Á không thể.

Bà lớn tuổi rồi, chuyện của trẻ con cũng không muốn quan tâm nhiều nhưng bà chỉ mong rằng Từ Lạc sẽ luôn bình yên mà sống.

Trên đường về cô nhi viện, Từ Lạc và Trương Á Á đều luyên thuyên đủ điều.

Trương Á Á thì kể rằng ở công ty mình đã được thăng chức lên làm phó giám đốc bộ phận marketing, có mấy người ghét cô mà năng suất làm việc lại kém đều bị cô giáng chức hoặc cắt lương.

Nói vậy mà Trương Á Á cười ha hả, Từ Lạc trong lòng cũng có chút tội lỗi.

Còn Từ Lạc, cô ghé nhẹ vào tai của Trương Á Á nói những chuyện đã xảy ra giữa mình và Vương Thần, vừa nói cô vừa liếc mắt sang chỗ bác Thủy, đáng vẻ vô cùng cẩn trọng.

Trương Á Á nghe mà cũng cười khúc khích, được Vương tổng sủng ái quả nhiên là lên đến tận trời mà.

Trong điện thoại bỗng xuất hiện một dòng tin nhắn đến từ Vương Thần: Em ra viện chưa?

Từ Lạc hàn huyên với Trương Á Á vài câu, sau đó cô bạn nói mình phải đến công ty gấp do có cuộc họp, hình như là cùng một cuộc họp với Vương Thần và những người khác. Sau khi Trương Á Á xuống xe ngay tại công ty Từ Lạc mới mở điện thoại ra trả lời tin nhắn của Vương Thần.

- Tôi ra rồi, anh không họp à?

Vương Thần thật ra giờ này đang ngồi trong phòng họp chỉ là chưa bắt đầu thôi, do có trục trặc về tài liệu nên cuộc họp bị dời lại nửa tiếng.

Thấy Từ Lạc cũng có chút quan tâm mình nên Vương Thần cũng khá vui vẻ, hắn nhếch môi một cái.

Lập tức phía dưới liền ồn ào hết sức, ai cũng chỉ có một câu nói: Vương tổng cười kìa!

Thật ra Vương Thần cũng rất thường hay mỉm cười ở những buổi giao lưu nhưng lần này là đang đọc tin nhắn mà cười nha, rốt cuộc là nhân vật thần bí nào đây?

Nói đến đây trong đầu ai cũng xuất hiện cô gái mà được Vương tổng mua băng vệ sinh cho, không lẽ bọn họ thực sự sắp có Vương phu nhân sao?

- Cuộc họp bị dời lại, tôi họp đây!

Từ Lạc cũng không biết trả lời gì nữa nên để cái mặt cười có ghi dòng chữ chúc may mắn bằng tiếng Anh.

“Không biết đối tác làm ăn lần này của chúng ta là ai nhỉ?”

“Nghe nói người này vốn là người Trung Hoa nhưng sau khi ra nước ngoài thì thành lập một công ty, không ngờ lại phát triển vô cùng mạnh mẽ!”

“Có chuyện đó sao? Vậy thì đây đúng là nhân tài nha!”

...

Mọi người vẫn xôn xao phía dưới, Vương Thần nét mặt điềm tĩnh nhưng sự thật, hắn cũng không biết đối phương là ai nhưng đối với phong cách làm việc của người này hắn cảm thấy rất quen thuộc.

“Xin chào mọi người, tôi đến trễ!”

Đúng lúc này, một giọng nói vô cùng thoải mái vang lên, mang đến cho người ta một thiện ý đối với chủ nhân của giọng nói.

Người đàn ông này thực khôi ngô tuấn tú, có lẽ chỉ thua mỗi Vương Thần thôi.

Ngoài tính cách thì chiều cao và thể hình đều giống y đúc Vương Thần, lúc hai người ánh mắt chạm nhau, Vương Thần thật bất ngờ nhưng sau đó liền vui vẻ.

“Hàn Minh Cảnh, cậu cuối cùng cũng trở về!”

Nghe xong câu nói này của Vương tổng, ai cũng đều muốn ngắt xiu, có ai không biết Vương tổng và Hàn thiếu gia là hai người bạn cực kì thân thiết từ thuở nhỏ.

Vậy mà còn phải họp hành gì chứ, Hàn thiếu gia bây giờ chỉ cần kí họp đồng thôi, không cần giải thích hay thuyết phục gì nữa!

“Tuy tôi và Vương tổng là bạn thân nhưng tôi hi vọng cuộc họp sẽ diễn ra một cách bình thường!”

Hàn Minh Cảnh cất tiếng nói làm cho những người phía dưới phải nhìn hắn bằng một ánh mắt khác, quả là một con người công tư phân minh!

Nhưng thật ra chỉ là lần trước ra nước ngoài, Hàn Minh Cảnh cảm theo một đồng quần áo của Vương Thần hại hắn sáng hôm sau không thể ra đường.

Mọi người có thể không để ý nhưng hắn lại để ý, lúc này trong đáy mắt Vương Thần xuất hiện một tia lạnh lẽo a.

Lúc đầu hắn quyết tâm trở về nhận tội nhưng bây giờ sao thật hối hận nha, Vương Thần này không biết có bao nhiêu đáng sợ đâu!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Trêu Ghẹo Tiểu Bạch Thỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27

“Hàn Minh Cảnh, tôi còn tưởng cậu sẽ không trở về!”

Sau khi kết thúc cuộc họp, Vương Thần liền lôi Hàn Minh Cảnh vào phòng nói chuyện, tuy đã hơn 1 năm nhưng hắn còn nhớ rõ cái thảm cảnh ngày hôm đó.

Một bên Vương Thần nhàn nhã uống cà phê, một bên Hàn Minh Cảnh toát hết mồ hôi ra.

“Tôi cũng biết là tôi sai mà nhưng khi đó gấp quá. Hơn nữa, chẳng phải tôi mang đến cho cậu bao nhiêu lợi ích từ họp đồng đó sao?”

Mặc dù Vương Thần không nói gì nhưng Hàn Minh Cảnh biết, Vương Thần không phải là dạng người thù dai như thế đâu!

Thấy không khí hơi im lặng, trong cái đầu nhí nhố của Hàn Minh Cảnh liền nảy ra một câu chuyện, cũng là lí do hắn trở về.

“Này, cậu có biết cái chuyện cậu đi mua đồ kia kia cho cô gái đó đến tôi ở bên nước ngoài cũng nghe tới không?”

Nghe đến đây, Vương Thần mới đặt tách cà phê xuống, làm sao đến chuyện đó mà ở các nước ngoài cũng biết đến chứ?

Tạm thời Vương Thần cũng không biết nói gì, thật sự thì cũng chẳng có gì để nói.

“Thôi được rồi, nói tôi nghe xem danh tính của chị dâu nào?”

Thật ra thì, Hàn Minh Cảnh nhỏ hơn Vương Thần tận hai tuổi, có lẽ cũng vì vậy tính cách hắn ta hoạt bát hơn những người làm kinh doanh khác.

Vương Thần nghĩ một lúc mới chân chính phát hiện chị dâu trong lời Hàn Minh Cảnh chính là Từ Lạc, cưới Từ Lạc về làm vợ là điều hắn chưa từng nghĩ tới.

Tuy rằng hắn rất muốn để Tử Lạc ở bên cạnh mình nhưng trên danh nghĩa là vợ chồng hợp pháp, nó không hề đơn giản như vậy.

Hơn nữa, kết hôn không phải là chuyện của một người, nhưng mà chỉ cần hắn muốn, Tử Lạc đương nhiên phải về làm dâu nhà họ Vương.

“Tôi còn chưa tính tới!”

Nói rồi, Vương Thần đứng dậy xem một số tài liệu cần thiết, giống như Hàn Minh Cảnh không tồn tại nữa.

Hàn Minh Cảnh bữu mỗi một cái cũng không nói gì, tình huống này hắn hấp không phải lần đầu tiên.

Lúc này ở cô nhi viện, đa số những đứa trẻ đều rất vui vẻ bởi vì chị Lạc thân yêu của bọn chúng đã trở về, mỗi lần chị Lạc đến thăm đều mang cho bọn chúng thật nhiều quả bánh.

Hơn nữa, chị Lạc còn rất xinh đẹp và tốt bụng nữa thế nên trong mắt của bọn trẻ, chị Lạc chính là một thiên thần.

Cũng nhờ có sự giúp đỡ của mọi người mà trong một ngày Tử Lạc đã dọn hết đồ vào trong căn phòng riêng của mình ở cô nhi viện.

Đối với Tử Lạc mà nói, ngày hôm nay có thể gọi là một trong những ngày hạnh phúc nhất thời gian gần đây.

Một lần nữa cảm nhận được sự ấm áp!

Nhưng không biết có phải là do thói quen hay không, Tử Lạc vẫn đang mong ngóng một bóng hình cao lớn dù cho lí trí đã cố gạt bỏ suy nghĩ.

Tối hôm đó sau khi ăn cơm cùng mọi người, Tử Lạc trở lại phòng của mình nằm một lúc nhưng có lẽ do mệt mỏi cả ngày, cô nằm một chút liền thiêu thiêu ngủ.

Trong mơ, cô cảm giác một vật gì đó đang đè nặng lên cơ thể mình, có một chút nóng nực khiến cô liên tưởng đến bóng đè.

Nhưng là cả người cô đều có thể cử động, chỉ là cái bóng trên cơ thể vẫn không biến mất nhưng....cái nhiệt độ này, cảm giác này....

Không phải chứ? Là người thật sao?

Tử Lạc toan la lên nhưng nhanh chóng bị người kia cướp lấy, hắn ta ngấu nghiến hôn lấy đôi môi mềm mọng của Tử Lạc như thể đang sử dụng thuốc phiện.

Có lẽ vì hoảng sợ mà một chút nước mắt của Tử Lạc trào ra, cô hoàn toàn mất cảm giác dưới thân người đàn ông này, cái cảm giác hoảng sợ ngày đó lại ủa về.

“Shh....khóc cái gì?”

Nhưng rồi, cô nghe thấy giọng nói quen thuộc vang lên, giọng nói trầm thấp nóng bỏng mang theo một chút khàn đặc lười biếng.

Ánh trăng ngoài cửa sổ chiếu lên cơ thể vạm vỡ khoẻ mạnh của hắn khiến người ta có cảm giác như đây là một ác thần đầy mị lực, sức hút!

Còn Vương Thần, gương mặt nhỏ nhắn của Tử Lạc được chiếu sáng mà trở nên vô cùng non nớt khiến người ta không nhìn được mà muốn nâng niu.

Thật ra thì lúc đầu hắn chỉ muốn đến thăm cô thôi nhưng là khi ngủ cô cứ nhiên lại không mặc đồ lót, hơn nữa cánh môi cô còn mấp máy khiến máu trong người hắn như sôi sục.

Chuyện tiếp theo hai người họ làm ai cũng biết nhưng một thì lo lắng bởi hỏi một thì hứng khởi...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Trêu Ghẹo Tiểu Bạch Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28

“Ừm....dừng lại!”

Tử Lạc cố sức đẩy Vương Thần ra nhưng hắn giống như không hề bị tác động đến, mãi một lúc sau khi dày vò đôi môi của cô thì mới chịu dừng lại.

Trong bóng tối, dường như hắn có một sức quyến rũ lạ thường, đôi mắt sâu dài như một con báo thấp thoáng trong đêm.

“Tại sao anh lại vào đây được?”

Từ Lạc thắc mắc hỏi, nhưng thật ra lại là đang cố gắng kéo dài thời gian thôi!

“Tôi muốn vào cũng chẳng ai ngăn cản được!”

Nghe vậy, Từ Lạc cũng có chút bức bối vì khí chất bá đạo của người này nhưng thật ra thì hắn nói không hề sai đâu, hắn muốn vào thì ở cô nhi viện này ai ngăn được chứ?

Chỉ là hắn thật chất không hề vào bằng cửa chính, do phòng của Từ Lạc nằm ngay cửa sổ nên...hắn không phải là chui vào mà là quang minh chính đại bước vào ở cổng sau thôi!

“Em có nhớ tôi không?”

Vương Thần lại một lần nữa bắt đầu trườn lên thân thể của Từ Lạc, hắn khiến cô cảm thấy choáng ngợp bởi hơi thở nam tính của mình.

Lần này hắn không đáp xuống ở môi cô mà là vành tai, vài cọng râu lún phún cọ nhẹ vào gương mặt nõn nà khiến Từ Lạc cũng không khỏi rung mình một cái.

“Ừ....”

Hừ, thật không thể tin được trên đời lại có một người phụ nữ mãi cảm như Từ Lạc, chỉ cần một cái liếm nhẹ vào vành tai cũng khiến cô rên lên một tiếng.

Hắn dần dần lướt xuống xương quai xanh của cô, áo ngủ hai dây không biết từ khi nào đã trôi tuột xuống lộ ra hai bầu ngực căng tròn.

Từng nơi bàn tay Vương Thần lướt qua đều nổi lên một ngọn lửa mang tên dục vọng, khắp xương quai xanh của cô hiện lên từng vết xanh tím trong ma mị mà quyến rũ lạ thường.

“Hừ....không....”

Từ Lạc bắt đầu cảm thấy cơ thể mình có những biến đổi lạ thường, khắp cơ thể như nóng rực lên nhất là vùng hạ bộ.

Tuy không phải là lần đầu tiên nhưng sao cảm giác là thật ngỡ ngàng, cô biết nếu như tiếp tục thì chắc chắn cô sẽ không thể kiềm chế được!

Nghe thấy tiếng Từ Lạc rên rỉ, một tiếng cười trầm thấp liền vang lên đầy thích thú.

Hai tay hắn đặt trên bầu ngực cương cứng của cô không ngừng xoa nắn như thể đang sử dụng đồ chơi, đầu gối lại chà xát lấy vùng mẫn cảm.

“Ừm....ngô!”

Từ Lạc bắt đầu phát ra những tiếng rên rỉ, trong đầu cô lúc này chỉ là một màu trắng lạng lạng.

Lí trí khiến cô vô thức lấy tay bịt miệng ngăn chặn những tiếng rên rỉ, ở cô nhi viện không có phòng cách âm nên....

Bàn tay cô nắm chặt lấy cánh tay Vương Thần, đầu lại không ngừng lắc ra hiệu dừng lại.

Nhưng mà....đã đến nước này thì chỉ có không phải đàn ông mới không tiếp tục! Vương Thần nhếch môi cười một tiếng, đồng tử màu nâu của hắn như đang co lại!

“A....ừ....đừng....ừm!”

Hắn kéo một bên chiếc quần lót trắng tinh của cô ra, ánh mắt thâm thúy nhìn một cái rồi cúi xuống mà mút lấy hai cánh hoa.

Mùi hương của cô khiến hắn như bị thêm kích thích hắn điên cuồng hơn, âm đạo thâm thúy không ngừng tràn chứng tỏ chủ nhân của nó đang đạt khoái cảm như thế nào.

“Ân....ân....hừ....ừm....ân....”

Hai bắp chân nõn nà của Từ Lạc kẹp chặt lấy đầu của Vương Thần, tuy biết rằng mình không nên làm vậy nhưng đối với Vương Thần, cơ thể dường như có một loại sức hút mãnh liệt!

Từ Lạc rướn người cao hơn, hơi thở cô càng ngày càng dồn dập, hiển nhiên là chuẩn bị lên đến cao trào.

“A....ân....hừ....ân....ừm....ừm....”

Vương Thần cảm nhận được thay đổi của cơ thể Từ Lạc, liền dùng một tay xoa nắn lấy viên châu càng khiến âm đạo chảy nhiều hơn.

Từ Lạc như một con gấu túi bám lấy cành cây là Vương Thần, thình thoảng cái hông còn đưa đưa đẩy đẩy!

“Aaa!”

Cảm nhận được khoái cảm kịch liệt, Từ Lạc liền bắn ra, cơ thể sau khi lên cao trào còn giật giật.

Từ Lạc nằm xụi lơ trên giường, cũng đã gần hai tuần không làm việc này khiến cô cảm thấy mệt mỏi vô cùng, hơn nữa cô cũng không tự nguyện.

“Sao vậy? Em còn chưa ăn món chính!”

Lúc này Vương Thần mới từ từ coi bỏ lớp quần áo của mình đến khi chỉ còn độc mỗi chiếc quần lót, cũng chính lúc này Từ Lạc mới nhìn thấy nam căn của hắn như muốn phá tung lớp quần chui ra.

Âm thầm nuốt nước miếng một cái, Từ Lạc nhìn hắn đầy vẻ cầu cứu!

Nhưng mà những tín hiệu của cô đều không làm cho Vương Thần thay đổi ý định, bỗng dung hắn đung vào âm đạo đầy dịch mật của cô.

“A....”

Từ Lạc vừa lên cao trào nên phía dưới cực kì mẫn cảm lại bị Vương Thần đung vào khiến cô có cảm giác như trên mình vừa xẹt qua một tia điện.

“Ha!”

Vương Thần nhìn Từ Lạc một cái, càng nhìn càng thích thú, hắn không thể tin được rằng bản thân làm nhiều chuyện xấu xa như vậy nhưng cuối cùng lại được ban thưởng một cái vụ vật tiểu yêu tinh này!

Bàn tay to lớn của Vương Thần một lần nữa tìm đến âm đạo ẩm ướt của cô, chỉ mỗi một cái đung nhẹ cũng khiến cô co giật!

“A....a....dừng nữa!”

Thấy Từ Lạc nắm lấy tay mình, ánh mắt Vương Thần thêm một tia tình dục.

Bàn tay hắn này giờ chỉ đang thăm dò bỗng nhiên liền mạnh bạo tấn công trên chọc, một ngón ra vào một ngón xoa nắn!

“A....ân....ư....ân....dừng lại....ân....dừng lại!”

Từ Lạc cảm thấy mình như phát điên vì Vương Thần, cánh tay hắn nóng ấm khiến cơ thể lạnh lẽo của cô muốn gằn thêm một tí nữa.

Phía dưới bị tấn công nhưng không hề muốn đuổi hắn đi, chỉ sợ nếu hắn dừng lại ngay lúc này thì cô mới là người khổ sở nhất!

Rất nhanh chóng, Từ Lạc lại muốn lên cao trào, hai tay cô đặt lên bầu ngực mình không vì lí do gì cả.

“Ừm....um....ha....ân!”

Cảm nhận được Từ Lạc lại muốn lên cao trào, Vương Thần nhếch môi mòng một cái rồi trong chớp nhoáng liền rút cự vật ra đâm vào!

“Aaaa!”

Từ Lạc đang rên rỉ vì khoái cảm bỗng nhiên cảm thấy ở phía dưới chui vào liền là một thứ vô cùng lớn và nóng bỏng, nó như thiêu đốt cô hơn nữa!

“Suyt, em muốn có thêm người đến đây à?”

Vương Thần dưới hông liền bắt đầu ra vào, từng nhịp đầy đều khiến cho chiếc giường nhỏ lung lay!

Hai bầu ngực Từ Lạc theo từng nhịp của hắn mà lắc lư, nhũ hoa màu hồng nhợt càng thêm bắt mắt trên nước da trắng nõn.

Phía dưới nam căn, Vương Thần một lần nữa cảm thấy khó thở, cái miệng nhỏ dưới đây cũng chỉ mới gần hai tuần thôi nhưng lại co bóp lấy hắn như lần đầu tiên!

Cả hai đều có chút đau đớn nhưng nhiều hơn đó là khoái cảm!

“Ừm....um....to quá rồi....ân!”

Vương Thần nhìn thấy cánh môi cô bóng bẩy không nhịn được hạ xuống mà cắn cho một cái, Từ Lạc như những được thêm khoái cảm, hông liền nâng lên một tí.

Tốc độ của hắn ngày càng nhanh hơn, từng tiếng rên rỉ của cô đều bị trôi tuột vào miệng hắn, đến khi cảm giác bản thân đã không thể thở nổi, Từ Lạc

liền đâm vài cái vào ngực Vương Thần.

Khi ấy hần mới lưu luyến buông ra nhưng là Tử Lạc còn chưa kịp thở đã bị tốc độ của Vương Thần làm hoảng sợ.

“A....um....ân....ân.... Vương Thần....nhanh quá....ân!”

Móng tay Tử Lạc găm sâu vào trong da thịt Vương Thần nhưng hần không hề đau đớn, thỉnh thoảng trong miệng còn phát ra vài tiếng gầm nhẹ!

Vương Thần xóc cả người Tử Lạc dậy, cô ngồi lên thân hần không ngừng tung nẩy.

Bầu ngực của cô quá bắt mắt khiến Vương Thần nhìn không được mà cúi xuống âu yếm, tốc độ dưới hạ thân nhanh lại càng nhanh.

Âm thanh 'phạch phạch' phát ra như một cỗ máy thừa năng lượng!

“A....a....mạnh lên nữa....ân....em muốn ra! Ân....nhanh....um....”

Tử Lạc gục đầu lên cổ Vương Thần, cô cắn lấy cái cổ của hần còn vương một tí máu, khoái cảm này quá mức có thể tiếp nhận rồi!

Vương Thần nhìn Tử Lạc đầy tức giận, hần rất muốn đâm chết cô ngay bây giờ, từng tiếng rên rỉ mất hồn của cô đều khiến đầu óc hần thêm mê muội!

Tốc độ của Vương Thần càng ngày càng nhanh, đôi mắt hần đục ngầu đầy điên cuồng, còn Tử Lạc lại như một con búp bê vải tùy ý bị chủ nhân giày xé!

“Ân....ân.... Thần....um....em....aaaaa!”

Tử Lạc ngày càng cảm thấy không chịu nổi nữa, phía dưới âm đạo co thắt đến mức tim cô như muốn ngừng đập.

Cuối cùng xuân thủy lại ào ạt chảy ra, cả hai đều ngã phạch xuống giường mệt mỏi dù cho cực vật chưa rút ra khỏi cửa huyết...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Trêu Ghẹo Tiểu Bạch Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29

Ngoài cửa sổ là mặt trời đã sớm ló lên từ khi nào, ánh nắng dịu nhẹ chiếu sáng cả căn phòng khiến đôi tình nhân nằm trên giường càng thêm tuyệt mỹ.

Nhìn thoáng qua khiến người ta liên tưởng đến những thiên thần của chúa trời, nhưng mà những chuyện họ đã làm thì quá mức khác nhau.

Bỗng nhiên ngay lúc này ba tiếng cốc cốc vang lên, Tử Lạc như con mèo nhỏ nằm cuộn tròn trong ngực Vương Thần khẽ cử động.

Cảm giác đầu tiên của cô đó chính là cảm giác tê rát phía dưới, sức phát hiện cái đó còn chưa rút ra nên liền đánh vào cánh tay Vương Thần vài cái.

“Anh còn không mau rút nó ra?”

Mí mắt Vương Thần cũng dần hé ra, con người hần không một chút mệt mỏi hay lơ đãng, thật ra từ lúc mặt trời lên hần cũng đã dừng lại giấc ngủ.

Thông thường, hần chỉ ngủ từ 2-3 tiếng ngoài ra không thể ngủ tiếp, nhưng bản thân cũng không hề cảm thấy mệt mỏi.

Chỉ khi ở với cô hần mới có một giấc ngủ như người bình thường, chỉ là chính hần cũng không biết lý giải chuyện này làm sao mới phải!

Vương Thần vừa động thân dưới toan rút ra liền phát hiện hai cánh hoa giờ đây sưng húp!

“Aa!”

Tử Lạc khẽ la một tiếng, thật sự cô chưa bao giờ nghĩ cuộc đời mình có thể gặp phải những nỗi đau hết sức không biết diễn tả thế này.

Thế là cô cắn răng đẩy Vương Thần ra rồi tự mình quần hết chặn mền đứng dậy, bước chân có chút khập khiễng nhưng dù sao cũng đỡ hết lần trước rất nhiều rồi.

“Tiểu Lạc, cháu từ khi nào lại có thói quen dậy trễ thế này? Mau mở cửa ra, bác đem đồ ăn sáng vào đây!”

Nghe giọng bác Thủy ngoài cửa, Tử Lạc giật bắn mình, ngay lập tức sau đó nhìn sang Vương Thần trên giường nhưng trong tâm liền bình tĩnh lại!

“Vương Thần, anh mặc quần áo vào rồi sang cái ghế đó ngồi giả vờ đã ngủ cái tối hôm qua đi! Đêm qua các bác cho anh vào thì anh ngồi đó chứng tỏ

chúng ta cũng không có chuyện gì quá phận!”

Từ Lạc nói xong liền đi đáp trả bác Thuý nói rằng mình thay đồ rửa mặt một lát, cô vẫn có thể tự xuống nhà để ăn mà!

Nhưng mà Vương Thần lại trông có vẻ hơi trầm ngâm một chút.

“Đêm hôm qua thật ra tôi không vào bằng cổng chính!”

Nghe đến đây Từ Lạc liền hoảng hốt quay lại nhìn Vương Thần, thấy hắn cúi đầu chỉ che phần thân dưới ngời ngay cửa sổ thì trong tâm cũng có chút nhột nhạt. Nhưng mà.... chuyện hắn nói, đừng đùa!

“Vây.... vậy....?”

Lúc này, Vương Thần khẽ hướng mắt sang cửa sổ, gương mặt cương nghị vẫn không một chút biểu cảm lộ ra.

Trong đầu Từ Lạc như muốn nổ tung, giọng bác Thuý ngoài cửa lại một lần nữa vang lên hỏi Từ Lạc có ổn không, trong tâm ngày càng khẩn trương.

“Vây.... vậy anh trốn đi! Ồ.... ờ.... đúng rồi, vào đường nào ra đường nấy!”

Từ Lạc nghĩ ngợi một lúc ngày càng gấp gáp, cô loay hoay một hồi cuối cùng chỉ ra ngoài cửa sổ.

Cô chạy lại gom hết quần áo của Vương Thần rồi đưa vội cho hắn, bản thân cũng mặc đồ vào sau đó còn choàng thêm một tấm áo khoác vải mỏng.

“Bác Thuý, chờ con một tí nhé!”

Vương Thần tuy động tác có chút chậm chạp nhưng thật ra là do hắn đang cảm thấy thật mất mặt mà thôi, đời nào lại có ngày người như hắn phải đi trốn chứ.

Từ Lạc nhìn Vương Thần vừa mặc xong cái quần liền cuống quýt đẩy hắn ra ngoài cửa sổ, cô bộ dạng như không cần biết ai nữa cả.

Thấy Vương Thần vừa rút ra khỏi cái cửa sổ sát mặt đất, Từ Lạc ngay lập tức đóng cái cửa sổ lại lần kéo rèm cửa.

Cô vội chạy ra mở cửa cho bác Thuý liền thấy gương mặt bác Thuý có chút lo lắng nhưng kèm theo đó là trách móc.

“Cái con bé này làm gì lâu như thế hả?”

Giọng nói của bác Thuý có hơi giận dỗi nhưng trong đó thật sự lại là lo lắng!

Từ Lạc cười hi hi nhận lấy khay thức ăn trên tay bác Thuý.

“Cháu chỉ là đêm qua ngủ bỗng nhiên muốn khoá cửa mà sáng nay lại ngủ ngon quá nên cháu cũng chẳng nhớ để chìa khoá ở đâu!”

Bác Thuý nhìn Từ Lạc một cái nhưng cũng rời đi, thấy mọi thứ không có gì bất thường, Từ Lạc thở phào một cái rồi nhìn ra ngoài cửa sổ xem thử.

Không ngờ được Từ Lạc lại quên mất kế bên là trường nội trú cấp ba, mấy nữ sinh nhìn thấy Vương Thần cúi đầu lại phong lưu ngồi ngời thì vây quanh đây.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Trêu Ghẹo Tiểu Bạch Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Vương Thần lạnh lùng cũng không quan tâm mấy nữ sinh kia lắm, tâm trạng bây giờ của hắn bây giờ cũng chỉ hình dung bằng bốn chữ không nóng không lạnh.

Chỉ là tại sao Từ Lạc lại có thể nghĩ ra cái cách vào đường nào ra đường nấy chứ?

Thật sự cũng khá là mất mặt!

Còn Từ Lạc nhìn thấy Vương Thần được nhiều nữ sinh vây quanh như vậy cũng không khỏi bĩu môi một cái.

Xem cái mặt lạnh lùng của hắn kia, có khi trong lòng còn đang sướng ron lên mà không ngại biểu lộ ra thôi!

Từ Lạc tức giận đóng cửa sổ lại không nhìn nữa!

“Vương thiếu, xin cậu dừng lại đi! Dừng uống nữa!”

Mấy ngày nay, Vương Đặc Nhĩ như bốc hơi khỏi thế giới, không ai tìm thấy cậu ta nhưng chỉ có duy Vương Thần biết được lí do.

Đã 4 ngày rồi Vương Đặc Nhĩ vẫn ngồi trong phòng uống hết chai này đến chai khác, cũng không biết đã kêu bao nhiêu tiếp viên vào nhưng tất cả đều bị đuổi ra trong giận dữ.

Kiều Cẩm nửa quỳ nửa ngồi dưới đất không ngừng ngăn Vương Đặc Nhĩ lại, cô đau lòng nhìn hắn say lướt khướt nhưng vẫn không chịu dừng lại.

Vương Đặc Nhĩ, thoát nhìn hắn đối xử với Mễ Trường Lộ không ai nghĩ tình cảm hắn đối với cô ta lại chính là chân thành tuyệt đối.

Hắn tự hận chính bản thân mình tại sao lại yêu một người phụ nữ vừa thâm sâu lại vừa độc ác, hơn nữa, cô ta không hề yêu mình...

Cho dù đã tự hỏi mình cả ngàn lần nhưng sao hắn vẫn không thể lý giải, tại sao chứ tại sao không phải hắn?

Tại sao....lại là người bạn thân nhất của hắn?

Hắn còn nhớ rất rõ, Vương Thần đã nhiều lần nhắc nhở hắn về Mễ Trường Lộ nhưng hắn cuối cùng chính là vẫn lao đầu vào.

Tình yêu cuối cùng vẫn là thứ mà hắn phải tránh ra....tình yêu là thứ sẽ huỷ hoại cả cuộc đời hắn, không thể tiếp tục....

Kiều Cẩm một bên trong lòng đau cũng không kém gì Vương Đặc Nhĩ, phải nói là từ 2 năm trước cô đã có tình cảm với hắn rồi nhưng cuối cùng vẫn chưa một lần bộc lộ.

Cô biết rằng mình cuối cùng cũng chỉ là một loại tiếp viên thấp hèn, cô biết mình không tài nào xứng được với Vương nhị thiếu quyền lực nhưng mà....

Đã sớm không dùng được rồi! Có ai đã từng trải qua cái cảm giác nhìn người mình thương đau khổ vì người khác chưa?

Đó dường như không phải là cảm xúc có thể miêu tả được bằng từ ngữ, so với hai chữ đau khổ có lẽ nó còn nhiều hơn gấp vạn lần.

“Vương thiếu, Vương thiếu, làm ơn dừng lại!”

Kiều Cẩm hai tay cầm chắc lấy cánh tay Vương Đặc Nhĩ nhưng rồi cũng bị hắn hất ra ngoài, thân mình cô ngã xuống mặt đất đầy đau đớn nhưng không sao đau bằng nỗi đau trong tâm hồn.

Con say khiến hai mắt Vương Đặc Nhĩ không còn nhìn rõ, trong đầu hắn lúc này có lẽ cũng chỉ còn người con gái đó, kết cục của cô ta là do cô ta tự tạo ra nhưng sao đau khổ lại là hắn chịu chứ?

Nhìn Kiều Cẩm té dưới mặt đất, hắn lại tự mình hoang tưởng thành Mễ Trường Lộ, cuối cùng đè cô ra mà ôm lấy.

Hai hàng nước óng ánh chảy xuống từ khoé mắt Kiều Cẩm, tuy biết mình là người thay thế trong cơn say thôi nhưng mà như vậy cũng quá đủ cho cô rồi.

Cho dù khi phát hiện mình không phải là Mễ Trường Lộ, Vương thiếu sẽ lại phát điên lên nhưng không sao cả, chỉ cần hắn ổn hơn....chẳng sao cả!

Từ Lạc đang đi dạo xung quanh cô nhi viện, bỗng trong đầu cũng nhớ lại hình ảnh hai cô gái đang đứng nơi đây trêu chọc nhau mà giờ lại....

Thật ra Từ Lạc vẫn luôn tự hỏi, chẳng lẽ tất cả đều là giả hết sao Mễ Trường Lộ?

Những tổn thương cô đã gây ra cho tôi sợ rằng trong thời gian ngắn sẽ không thể nào giảm bớt nhưng mà....tôi vẫn hi vọng cô sẽ sống tốt!

Trong đầu nghĩ vẫn vơ một hồi cũng không khỏi nhớ đến Vương Thần, không hiểu sao nhưng mỗi lần nghĩ đến Vương Thần cô thường hay tưởng tượng rất nhiều thứ kì quặc.

Tỷ như cứ nghĩ đến hình ảnh hai người hôn nhau, hoặc là tự nghĩ ra những tình tiết nồng nặc mùi ngôn tình chẳng hạn.

Thật sự kì quặc, khi gặp thường có ý nghĩ muốn trốn tránh nhưng khi không gặp lại rất mong chờ được nhìn thấy.

Đôi lúc còn muốn bản thân trông thật hoàn hảo trước mặt hắn ta nữa, sao có thể sao có thể a?

Từ Lạc cảm thấy như bản thân đang bị điều khiển vậy, không muốn làm nhưng lại làm, giống như cơ thể không còn là của chính bản thân nữa!

Cứ ngồi đó mà nghĩ một lúc, biểu cảm trên mặt Từ Lạc biến hoá không ngừng, đến khi tiếng chuông điện thoại vang lên thì giống như mới giật mình hoàn

hòn.

Số của Vương Thần liên tục hiện lên trên màn hình, Từ Lạc thầm nghĩ khi nào đó phải chính cái tên danh bạ của hắn thành người lạ mới được!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Trêu Ghẹo Tiểu Bạch Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Từ Lạc nhìn một lúc rồi mới bắt máy.

“Alo!”

Nghe tiếng đầu dây bên kia trả lời, Vương Thần cũng nhú mồm một cái, cô bận rộn đến mức điện thoại của hắn phải đợi đến năm sáu tiếng reo mới chịu bắt máy sao?

Vương Thần hắng giọng một cái, sau đó cũng im lặng trầm ngâm một lát không biết mở lời làm sao, còn Từ Lạc vẫn đang thầm nghĩ thật tốn tiền điện thoại cũng may là hắn tốn.

“Ừm...cuối tuần này tôi cần qua Bali để quan sát thử resort của Vương thị đang xây, vẫn còn thiếu một vị trí chính là phiên dịch....”

Nghe Vương Thần nói, Từ Lạc liền đoán ra hắn muốn mình đi Bali, nhưng mà....có ai cảm thấy kì lạ không chứ?

Cô là phiên dịch tài liệu chứ đâu phải người phiên dịch đâu, hơn nữa, Vương tổng còn biết đến 5 thứ tiếng gồm tiếng Anh, Pháp, Nhật, Nga, Đức chưa kể tiếng mẹ đẻ cơ mà.

“Nhưng mà tôi đến cũng không giúp gì được, có khi tiếng Anh của anh còn sành sỏi hơn tôi ấy chứ?”

Đến Bali tất nhiên Từ Lạc cũng rất mong muốn nhưng mà nếu như đến mà lại vô dụng không giúp gì được ngược lại còn vướng tay vướng chân thì không ai muốn cả.

Bên đầu dây kia, Vương Thần đang nhìn ra ngoài thành phố với lớp kính trong suốt, chân mày khẽ cau lại.

“Cũng được, cô không đi thì tôi sẽ thuê người khác, tiền thuê người đó trừ vào lương của cô, tôi cũng không bị tổn hại gì cả....”

Bỗng dưng Vương Thần thay đổi cách xưng hô từ em sang cô khiến Từ Lạc cũng hơi giật mình nhưng mà cách hắn nói giống như....đang dối vậy?

Từ Lạc khẽ nuốt nước miếng một cái, nếu không phải cô thường xuyên tiếp xúc với trẻ em, những đứa trẻ hay hòn dỗi chặc chặc cũng không nhận ra Vương tổng đang giận dỗi đâu.

“Đừng trừ lương, tôi đi!”

Cái cảm giác này giống như là đang bị một đứa trẻ quyền lực tối cao giật dỗi, đành buộc phải làm theo ý muốn của nó.

Nhưng mà tâm tư của nó sao khó đoán quá, cần gì phải đem phiên dịch tài liệu như mình đi theo chứ?

Vừa tắt máy một cái Từ Lạc liền sực nhớ còn chưa hỏi hắn rất nhiều chuyện, thời gian, lịch trình còn công việc nữa?

Từ Lạc cầm điện thoại lên gọi cho Vương Thần, trong lòng hi vọng hắn không dài dòng làm tốn tiền điện thoại sắp hết của mình.

Nhưng mà người như Vương Thần thì không bao giờ dài dòng đâu, chỉ là không trả lời thôi!

“Alo, tôi còn chưa hỏi, khi nào sẽ khởi hành, đi mấy ngày vậy? Còn....à đúng rồi tôi còn cần mang gì cho công việc không?”

Nghe Từ Lạc hỏi một lượt Vương Thần cũng không rảnh trả lời nhiều như vậy, tại sao cái gì rơi vào miệng Từ Lạc đều có vẻ mang tính chất công việc thế này?

“Cuối tuần này sẽ khởi hành, em chỉ cần mang quần áo là đủ!”

Một lần nữa hắn cúp máy đột ngột để Từ Lạc vẫn còn hàng vạn câu hỏi cần được giải đáp, rốt cuộc là đi làm việc gì a?-----

Ở bên Vương Thần lại không hề nhàn nhã như Từ Lạc, sắp tới đây dự án resort ở Bali có quá nhiều vấn đề nên ai cũng phải đau đầu suy nghĩ, tất nhiên Vương tổng cũng như vậy.

Nhưng mà thật ra thì, Vương Thần đã sớm nghĩ ra biện pháp từ sớm rồi chỉ là muốn câu một chút thời gian để đi sang Bali cùng Từ Lạc thôi.

Mấy chuyện còn con này làm sao có thể tổn hại đến IQ hàng 160 như hần chứ!

“Vương tổng, tôi nghĩ chúng ta nên xây khu sảnh chính trước sau đó mới bắt đầu xây khu nghỉ dưỡng!”

Vương Thần không nhìn người vừa nói một cái, hai mắt vẫn chăm chăm vào màn hình laptop như thể sắp khám phá ra được gì đó.

“Nếu như vậy làm sao phát hiện được sai sót của thiết kế khu nghỉ dưỡng?”

Vừa nghe Vương Thần cất tiếng, mọi người liền im lặng một lúc lâu, thật đúng a, resort quan trọng nhất chính là khu nghỉ dưỡng.

“Tôi có giải pháp khác, chúng ta xây đại sảnh trước!”

Người này có vẻ hơi nịnh hót, cũng chính là một trong những người chuyên gia cây danh Vương Thần mà tác oai tác quái khắp nơi.

Mày kiếm cau lại, trong đôi mắt của Vương Thần dường như có thể nhìn thấy cả hàng chữ, hần vẫn không ngừng đầu lên!

“Anh xây đại sảnh sau thì những người chuyên đi quan sát còn không biết được bộ mặt của chúng ta ra làm sao!”

Nhất thời mọi người đều trầm mặc, quả nhiên không sai nhưng hiện tại nhân lực không đủ mà dự án trong năm sau nhất định phải hoàn thành, làm sao đây?

Ngay tại lúc tất cả đều im lặng thì có một người lên tiếng, hần ta nói rằng xây cả hai cùng lúc, thế là thứ hần ta nhận được không chỉ là ánh mắt của tất cả mọi người mà còn có cả Vương Thần.

Nếu như có thể xây cả hai cùng lúc thì còn ngồi đây thảo luận sao?

Chỉ là tính cách Vương Thần luôn rất tỉ mỉ, mọi người đều cho rằng không thể kiếm thêm nhà đầu tư nhưng mà chỉ cần một chút kỹ thuật thì liền được thôi.

Giả sử như tìm cách tăng số lượt người yêu thích resort của Vương thị, lập tức sẽ có nhiều nhà đầu tư lớn nhỏ đều xuất hiện như một mẻ cá.

Chuyện này đều là do hần không muốn nói ra sớm, câu thời gian một lát cũng được.

Thoáng cái hai ngày trôi qua, cũng là cuối tuần thời điểm đến đảo Bali.

Vương Thần hẹn sẽ đón Từ Lạc ở cô nhi viện vào lúc này nhưng chờ cũng hơn mười phút rồi chẳng thấy mặt mũi đâu.

Từ Lạc đang trầm nghĩ, Vương tổng chơi giờ dây thun sao?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Trêu Ghẹo Tiểu Bạch Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32

Mấy ngày gần đây có lẽ Vương Thần rất bận rộn, dường như hai người không hề liên lạc với nhau, Từ Lạc còn có cảm giác như đã bước hần ra khỏi thế giới của nhau.

Từ Lạc mặc một bộ váy màu trắng mà trước đây cô vẫn thường hay mặc ở cô nhi viện, mái tóc dài được búi lên trông thật gọn gàng.

Đứng chờ trước cổng cô nhi viện theo lời hẹn của Vương Thần đã 10 mười phút rồi nhưng vẫn không thấy tăm hơi hần đâu cả.

Từ Lạc thấp thoáng lại nhìn xuống đồng hồ, cô không biết rằng có một người đã đến từ lâu nhưng chỉ là hần muốn nhìn cô một lát.

Mà một lát đó cũng không biết là đến khi nào, có lẽ là cho đến ngay lúc này, Từ Lạc quay sang và vô tình nhìn thấy chiếc xe hơi màu đen quen thuộc trong góc khuất.

Cô nhìn kỹ lại một lần nữa rồi cũng chắc chắn đó chính là xe của Vương Thần, trong lòng có bao nhiêu thắc mắc, Từ Lạc tiến gần đến chiếc xe.

Cửa xe vừa mở ra cô liền nhìn thấy Vương Thần nhàn nhã ngồi bên trong hút thuốc, khói thuốc bay luẩn quẩn trong xe khiến khung cảnh có chút lạnh lẽo.

"Khụ, Vương Thần, anh....sao lại đứng đây?"

Từ Lạc lấy tay che mũi lại, mùi khói thuốc khiến cô cảm thấy có chút buồn nôn, lại một chút nhức đầu.

Vương Thần quay sang nhìn một cái, vẻ mặt bình thản như vốn chẳng có chuyện gì xảy ra.

"Tôi muốn hút một điếu thuốc không được sao? Lên đi!"

Tuy lời nói là vậy nhưng Vương Thần thật chất cũng không yêu thích gì thuốc lá, chỉ là thấy cô tiến lại gần chiếc xe thì ngẫu nhiên tìm một cái có thôi!

Từ Lạc có chút miễn cưỡng bước lên, cô vất và kéo vali lên nhưng sau đó người lái xe rất nhanh đem hành lý ra phía sau xe.

Hai người ngồi yên vị nhưng cũng chẳng biết nói chuyện gì với nhau, trong đầu Từ Lạc sực nhớ ra một chuyện, không biết là may mắn hay xui xẻo đó chính là chuyện công việc.

"Vương tổng, tôi muốn hỏi, chúng ta bây giờ đến công ty sao?"

Vương Thần nhẹ nhàng nhún mày một cái như có như không, Từ Lạc ngồi ở một bên nhìn nghiêng cũng chẳng nhận thấy gì.

"Chúng ta đến sân bay!"

Theo Từ Lạc nghĩ, nếu như không phải đến công ty đi chung với các nhân viên khác thì bây giờ đến sân bay cũng sẽ đi chung với các nhân viên khác.

Nhưng mà cô lại không biết một điều rằng, lần công tác này chỉ gồm có hai người, một giám đốc, một thư ký.

"Vương tổng a, những người kia đâu rồi?"

Từ Lạc vừa đến sân bay quốc tế đã trông ngóng những nhân viên khác, dù sao cũng là chung một chuyến đi tốt nhất vẫn nên có quan hệ tốt chút a.

Nhưng mà hình như Vương Thần lại không hề quan tâm đến lời nói của Từ Lạc, hôm nay hắn trông thật đẹp trai.

Khác với hôm dạ tiệc, hôm nay lại là một vẻ phong lưu đào hoa nhưng lại khiến người ta không nhìn được mà đến gần hơn.

Mắt kính đen che đi một phần gương mặt lại còn áo sơ mi trắng đơn giản khiến càng tăng thêm vẻ ngoài siêu cấp.

Từ Lạc đứng bên cạnh cũng cảm thấy ngại ngùng, không biết có bao nhiêu cô gái đang ghen tị với mình ở đây nữa, dù là người nước ngoài cũng không khỏi dòm mắt cái.

Khụ, bọn họ chỉ là không biết người đàn ông này thể nào thôi!

"Họ vừa nhận tin báo đi chuyển sau!"

Vương Thần trả lời rất nhanh chóng, mắt kính đen khiến Từ Lạc cũng chẳng biết hắn có đang nhìn mình hay không.

Hành lý của cả hai người đều được đặt trên xe đẩy, rất nhanh Vương Thần liền đẩy xe đi trước để Từ Lạc lại phía sau lưng.

"Vương tổng, anh có xem điện thoại đâu làm sao biết có tin nhắn?"

Từ Lạc gọi với theo, sau đó cũng chạy đến, có lẽ là do chiếc váy trắng và cả cái áo sơ mi trắng của Vương Thần mà nhìn hai người càng giống một cặp hơn.

Giống như là một tảng băng sơn nằm bên cạnh dòng suối nhỏ vậy, rất đáng yêu lại mang dáng vẻ của vị tiểu thư thiếu gia nào đó.

Nhưng thật ra bọn họ chỉ là quan hệ thư ký giám đốc, hoặc khác!

"Vương tổng, sao anh không trả lời?"

Từ Lạc có vẻ có chút giận dữ, cô bước chậm hẳn lại, cũng chẳng buồn đuổi theo những bước chân dài của người ta nữa.

Vương Thần lúc này mới dừng lại, hắn xoay người nhìn Từ Lạc một lúc, mọi cảm xúc đều bị giấu nhem sau cặp mắt kính râm.

"Tất nhiên là đang suy nghĩ chuyện công ty chứ không nghĩ những chuyện linh tinh như em!"

Ngẫu nhiên tìm lấy một cái có hoàn hảo lần nữa, Vương Thần vẫn không nói ra sự thật là mình vốn không muốn và cũng không biết thế nào trả lời những câu hỏi của Từ Lạc.

Hắn nên nói là hắn đã lừa cô hay là chuyển công tác chỉ có hai người?

Cuối cùng, Vương Thần vẫn cảm thấy tốt nhất là để cô tự tìm hiểu thì hơn!

Nhiều người xung quanh nghe được cuộc trò chuyện của Vương Thần và Từ Lạc cũng không khỏi phì cười một cái, cô nàng này trông có vẻ khá con nít nhưng lại không ngờ người yêu của cô ấy lại là một kẻ có cái đầu khó tưởng như vậy a.

Chuyện linh tinh....chuyện linh tinh là chuyện gì nga?

"Vương Thần! Anh nói bậy cái gì đó!"

Từ Lạc dặm chân bước theo, cô xấu hổ đến mức cả gương mặt đỏ cả lên, Vương Thần rút cuộc là hắn không biết nhục là gì sao?

Như có như không, Vương Thần âm thầm nở một nụ cười nhẹ rồi lắc đầu.

"Nói bậy? Là tôi nói bậy hay em nghĩ bậy còn chưa biết?"

Vừa dứt lời, Từ Lạc còn chưa kịp hiểu ra thì Vương Thần đã dứt khoát bỏ đi một lần nữa!

Đợi đến lúc Từ Lạc chắc chắn được ý nghĩa của những gì Vương Thần nói thì liền nhìn xung quanh một cái, thấy mọi người tuy không nhìn mình nhưng gương mặt đều thoáng vẻ nhin cười thì rất nhanh liền chạy đi chỗ khác!

Aaaaa, tại sao cuộc đời này cứ bị tên Vương Thần trêu chọc!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Trêu Ghẹo Tiểu Bạch Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33

"Tiểu Lạc, sang đây!"

Thời điểm hai người đến sân bay chỉ cách thời gian bay khoảng nửa tiếng nên cả hai đều có chút vội vã, Vương Thần thì thân quen với nơi đây như là nhà mình nhưng mà Từ Lạc thì là lần đầu tiên.

Cứ một chút trôi qua là Vương Thần hắn lại phải để mắt tìm kiếm xem cái cô gái này còn đứng cạnh hắn hay không.

Từ Lạc cũng có chút lúng túng nên không biết làm gì ngoài cố gắng chạy theo Vương Thần.

"Em cứ để tôi phải quan tâm em như một đứa nhỏ!"

Lời Vương Thần vút thì liền có tiếng ho khan vang lên, đùa gì chứ, nơi công cộng mà cũng có thể loại trách yêu trong huyền thoại nữa!

Mặc dù Vương Thần không hề bận tâm đến nhưng Từ Lạc thì lại có, cô cũng chỉ là hơi lạ lẫm nhưng cũng không đến mức như đứa trẻ đâu!

Trong suốt quá trình tiến hành các thủ tục ra vào cổng, dường như Từ Lạc chỉ biết nghe và làm theo, nhìn bộ dạng nhanh nhẹn của Vương Thần cô theo không kịp a.

Sau một lúc hai người cũng kịp chuyển bay, vừa vặn lại chính là vị trí bên cạnh cửa sổ.

Từ Lạc liếc mắt nhìn sang chỗ Vương Thần một cái, thấy hắn cũng không có ý định giành chỗ ngồi với mình thì vui vẻ ngồi vào vị trí yêu thích.

Vương Thần cũng chẳng buồn nói, hắn thật sự không thể tin người này và người trên giường là một!

Lúc này, Từ Lạc đưa cho Vương Thần một viên kẹo cao su, bản thân cũng tự nhét vào miệng một viên.

Thấy Vương Thần vẫn không đưa tay ra nhận, lại có chút nghi hoặc nên Từ Lạc phải lên tiếng, cũng có chút xấu hổ khi quan tâm người khác thế này.

"Bác Thủy nói, khi đi máy bay nhai kẹo cao su sẽ không làm ừ tai!"

Tuy nói chuyện với Vương Thần nhưng cô lại không nhìn sang hắn, sợ lại lúng túng thì thật xấu hổ.

Vương Thần nhếch mày một cái rồi cũng nhận lấy, những chuyện này vốn cũng chẳng ai nói với hắn, nhưng hắn cũng chẳng bận tâm.

Nếu như đã có người quan tâm thì cứ nhận thôi!

Quan tâm, quan tâm, quan tâm...

"Xin hỏi quý khách có dùng gì không ạ?"

Một cô tiếp viên hàng không bước đến, vừa nghe giọng nói liền đoán được đây chắc chắn là một mỹ nhân, vừa yếu điệu lại vừa nhẹ nhàng.

Nhưng cách mà cô ta cố gắng cúi người xuống để khoe ra bộ ngực của mình và cả ánh mắt đó, người ta liền biết mục đích của cô ta.

Từ Lạc ngồi một bên nhìn thấy màn này cũng khá ái ngại, ánh mắt cũng không biết nên dừng lại ở mặt cô ta hay là....

Nhưng mà cô ấy rất cuộc cũng không hề nhìn mình, vậy mình nhìn sang chỗ khác cho họ riêng tư tí cũng được.

Tuy vậy nhưng trong lòng cũng không khỏi cảm thấy khó chịu với cô tiếp viên kia, tuy cô ấy đẹp hơn mình nhưng cũng nên làm vậy chứ?

"Tiểu Lạc?"

Đợi một lát vẫn không thấy Từ Lạc lên tiếng, Vương Thần mới quay sang hỏi, ánh mắt của hắn dường như chưa hề đặt lên bộ ngực đầy silicon của cô tiếp viên.

Từ Lạc giật mình quay lại, đang định bảo không nhưng nghĩ lại cảm thấy đều là đồ miễn phí, tại sao không?

"Tôi muốn uống nước cam..." Không hiểu sao Từ Lạc cảm thấy có chút sợ sệt đối với cô tiếp viên hàng không kia, chắc là ảo giác, ánh mắt cô ta nhìn mình không được thân thiện lắm!

"Nước cam và cà phê, cảm ơn!"

Vương Thần quay sang nói với cô tiếp viên, ánh mắt không nhiệt độ không có một chút thay đổi.

Cô à tiếp viên bỗng dưng thấy Từ Lạc thật đáng ghét, nhìn dáng vẻ của cô ta chắc chắn không ghê nào là người yêu của anh chàng đẹp trai này được.

Bất quá cũng chỉ là em gái thôi, nhưng dù sao cái cách mà anh ấy quan tâm cô ta thật khó chịu!

"Ồi thật tiếc, nước cam đã hết mất rồi, đây là cà phê của anh!"

Nghe cô tiếp viên nói, Từ Lạc liền ngạc nhiên ra mặt, rõ ràng còn đến ba bốn cốc nước cam được đặt trên xe đây.

Là do cô ta nhầm lẫn hay cố ý?

Lúc này Vương Thần mới chịu nhìn sang gương mặt đầy son phấn của cô ta, có một chút lạnh lẽo trong hơi thở của hắn.

"Cô còn muốn đi làm nữa không?"

Ban đầu, thấy Vương Thần nhìn mình thì trong lòng cô ta cực kì vui vẻ, nhưng nghe thấy lời hắn nói trái tim cô ta dường như đang run rẩy.

Thật ra lúc đầu, cô ta chỉ là muốn kiếm thêm một vài 'vị khách' mới ở chuyến bay thượng hạng, nhìn bóng lưng Vương Thần cao to liền nhắm hắn làm mục tiêu.

Nhưng thật không ngờ hắn lại còn đẹp trai vô đối!

Chỉ là...

"Tôi...xin lỗi!"

Vừa rồi lời Vương Thần nói ra liền chứng tỏ hắn có thể nói được làm được, nếu hôm nay cô không xin lỗi chỉ sợ là mất cả công việc.

Nghe vậy, Vương Thần cười khẩy một cái.

"Đến xin lỗi người nào bản thân còn không biết, thật nghi ngờ cô chính là dùng cái gì để làm tiếp viên ở khoang thượng hạng?"

Oanh!

Trong đầu cô à tiếp viên như nổ một cái, hắn nói không hề sai, cô chính là trèo lên giường của quản lý sân bay quốc tế để làm tiếp viên khoang thượng hạng.

Người mà có thể chỉ nói bằng quơ cũng trúng chắc chắn không phải người tầm thường, người bên cạnh hẳn chắc chắn địa vị cũng sẽ không kém.

Chỉ tiếc đó không phải là cô!

"Thật sự xin lỗi quý khách, đây là nước cam của quý khách!"

Vừa dứt lời, cô ả tiếp viên liền bỏ đi, ngày ngày cô ta luôn lên mặt với những tiếp viên khác, chuyện ngày hôm nay truyền đi chỉ sợ không còn mặt mũi nào.

Thấy bóng dáng cô tiếp viên rời đi, Từ Lạc vẫn còn ngây ra một chút, Vương Thần thật sự quá đáng sợ, nếu như đổi lại mình là cô tiếp viên kia chỉ sợ còn không đủ dũng khí nói chuyện..

"Cầm lấy nước cam, không phải khi nào tôi cũng có thể thay em ra mặt!"

Từ Lạc ngơ ngác nhìn, tại sao lại thay cô ra mặt?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Trêu Ghẹo Tiểu Bạch Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34

Theo như những gì Từ Lạc nhận thấy hiện tại, nếu như cô hỏi hẳn thì chưa chắc hẳn đã trả lời nên đành nuốt thức mắc ngược xuống bụng.

Cô quay ra ngoài ô cửa nhỏ nhìn bầu trời, cảm giác thật kì lạ nhưng rất đặc biệt, giống như chỉ cần dang tay ra là có thể chạm tới những đám mây.

Chuyến bay đến Bali khoảng 6 tiếng, trong thời gian đó Từ Lạc cũng chớp mắt một cái nhưng không ngờ trong lúc ngủ, cô lại dần dần nghiêng đầu sang chỗ Vương Thần.

Nhưng mà chỗ đầu cô đặt lên không phải là bờ vai ấm áp như những người khác, càng về sau đầu cô càng có xu hướng đặt lên đùi Vương Thần.

Mà cũng phải nói đến việc đặt đầu lên đùi Vương Thần là không có khả thi vì ở giữa Vương Thần và cô còn có một cái tay dựa.

Vương Thần nhìn một lát rồi cuối cùng đưa ra quyết định.

"Tách" hẳn dùng hai ngón tay búng mạnh một cái lên đầu Từ Lạc.

"Ui da!"

"Cô còn không dậy có phải muốn đè gãy tay dựa không hả?"

Từ Lạc nhìn hẳn một cái đầy khó chịu rồi quay mặt sang bên kia, nhắm mắt ngủ tiếp, cô mới không thèm đôi co với hẳn.

Có thể là do Từ Lạc không để ý nhưng mà Vương Thần thật ra cũng không muốn kêu cô dậy chỉ là nếu hẳn không kêu thì cái đáng nằm của cô cũng có chút khó coi.

Mà hẳn cũng không muốn nhìn thấy cái bộ dạng ngủ nhỏ dãi đó đâu.

Từ Lạc sau khi nhắm mắt lần thứ hai liền ngủ thẳng đến khi máy bay hạ cánh, cũng là nhờ Vương Thần đánh thức cô dậy.

Khi đáp xuống rõ có bao nhiêu tiếng ồn mà cô cứ nhiên vẫn có thể ngủ ngon, hẳn thật không biết rốt cuộc là ngủ hay hôn mê.

"Ừm, Vương tổng..."

Lúc mới tỉnh dậy, Từ Lạc có chút ngơ ngác, cô lấy một tay quệt lên miệng xem có vương tí nước nào không rồi mới an tâm nhìn mọi người.

Có lẽ do ngủ nhiều mà hai gò má cô trở nên hồng hồng trông khá đáng yêu nhưng mà đến khi Vương Thần đụng vào người Từ Lạc mới phát hiện người cô thật nóng.

Phát sốt rồi!

"Cô có ổn không đây?"

Không biết sao khi tỉnh dậy, Từ Lạc cảm thấy cơ thể có chút mệt mỏi và đầu hơi nặng.

Lúc đầu cô cho rằng là do lần đầu đi máy bay nhưng sau đó liền cảm thấy trán nóng hơn bình thường mới nhận ra mình bị sốt.

Nhưng mà dạo gần đây cô không có lí do gì để phát sốt cả!

"Tôi không sao!"

Hai người vừa đi ra khỏi sân bay, Vương Thần vừa lấy tay che bớt nắng trên đầu cho Từ Lạc.

Khí hậu ở Bali có chút nóng ẩm, bây giờ lại là ban trưa nên thời tiết đặc biệt dễ gây bệnh, nhất là đối với người đang sốt như Từ Lạc.

Không biết sao, thấy hành động của Vương Thần trong lòng Từ Lạc có chút ấm áp và vui vẻ, xem ra hắn cũng có quan tâm tới mình.

"Cảm ơn!" Cô lí nhí trong họng vài ba chữ nhưng đủ để lọt vào tai Vương Thần.

"Vương tổng, nhân viên của công ty chúng ta đâu ạ?"

Một lần nữa Từ Lạc lại có một câu hỏi đầy "quan tâm".

Vương Thần vừa tìm xe để di chuyển đến khách sạn vừa trả lời.

"Chẳng lẽ em thích nam nhân viên nào rồi hay sao mà cứ nhắc mãi thế?"

Nghe Vương Thần hỏi ngược lại mình, Từ Lạc liền biết hắn đây là không muốn trả lời nhưng, à cuối cùng cô lại mắc mưu của hắn mà quên mất vấn đề chính.

"Tôi còn không quen ai!"

Lúc này Từ Lạc vừa nói thì điện thoại vang lên vài tiếng rung, thật may mắn là cô có sử dụng gói mạng nên việc liên lạc với trong nước cũng dễ dàng hơn.

"Alo, Ái Ái. Tớ vừa đến rồi đây!"

Vương Thần nghe người gọi là Trương Ái Ái cũng không quan tâm nhiều nữa, có lẽ trong vài phút nữa sẽ có xe đến đón.

Nghe giọng của Trương Ái Ái, Từ Lạc rất mừng rỡ mà kêu lên, bên đầu dây bên kia Trương Ái Ái cũng hào hứng trả lời.

"Lạc Lạc, kể tớ nghe xem Bali thế nào?"

Trương Ái Ái thật ra vẫn đang ở công ty nhưng dù gì cũng là giờ nghỉ trưa nên vẫn được phép sử dụng điện thoại công khai đây.

Còn Từ Lạc vừa nghe cô bạn hỏi mà không khỏi phì cười một cái.

"Này Trương Ái Ái, tớ còn đang ở sân bay thì làm sao biết được hình dạng của Bali chứ? Tớ chỉ cảm thấy thời tiết ở đây nóng hơn nơi chúng ta thôi!"

Vương Thần không khỏi lắc đầu một cái, dù là không muốn quan tâm nhưng là vẫn nghe thấy tiếng Từ Lạc rồi rít trả lời.

Tại sao phụ nữ lại thật lạ lùng nhỉ, muốn biết thời tiết và hình thù Bali ra sao chẳng phải chỉ cần lên mạng gõ vài ba chữ thôi sao?

Phụ nữ vẫn là một vấn đề nan giải đối với các nhà khoa học a~

Xe vừa đến Vương Thần liền trao đổi với tài xế để chất hành lí lên xe, thật ra tài xế này là người của khách sạn mà hắn đã đặt nên tất nhiên thái độ cũng rất tốt.

Hắn nhìn sang Từ Lạc vẫn còn đang trò chuyện vui vẻ thì cũng bắt đầu đi nói lên.

"Em muốn đi cùng hay đi sau?"

Nãy giờ vẫn còn đang vui vẻ trò chuyện về Bali, Từ Lạc hầu như không chú ý đến Vương Thần, bây giờ nhìn lại mới phát hiện mọi thứ đã xong rồi nha!

"Ô ô, Trường...Ái Ái tớ phải lên xe rồi, khi nào đến khách sạn lại gọi cho cậu nhé!"

Vương Thần nhìn một cái, đến khách sạn còn phải gọi điện à, mẹ của hắn cũng không thể nào quan tâm hắn đến mức đó!

Từ Lạc vừa bước vào xe vừa tạm biệt với Trương Ái Ái, thỉnh thoảng còn cười vui vẻ, người không biết còn tưởng cô đang trò chuyện với tình nhân

Chương 35

Lúc Từ Lạc và Vương Thần đến khách sạn thì cô cũng có chút bất ngờ, trông có vẻ giống resort hơn là khách sạn.

Nhưng mà....Vương tổng sẽ chi tiền cho tất cả nhân viên để ở đây sao?

Nhiều đó tiền chắc cũng là hai tháng lương của cô a~

"Vương tổng, nhân viên của công ty chúng ta đâu?"

Lần này, Vương Thần trực tiếp quay sang liếc Từ Lạc một cái, cô có thể ngừng nhắc về cái chuyện không quan trọng đó không chứ?

"Họ lại nhắn tin ở công ty có việc gấp nên chỉ có hai chúng ta!"

À ré?

Cái gì chứ, rốt cuộc là chỉ có hai người đi thôi sao, không không, sao cô lại cảm thấy lần công tác này chứa đầy những sự bất an.

"Bây giờ em có ổn không, chúng ta sẽ đi đến công trình resort của Vương thị ngay bây giờ!"

Nhắc mới nhớ, tuy cơ thể còn có chút khó chịu nhưng mà không thể nói đã đỡ hơn rất nhiều.

Đây rốt cuộc là bị gì, rõ ràng là sốt nhưng sau đó liền trở lại bình thường dù không sử dụng bất kì thuốc nào?

Đây là may mắn hay là xui xẻo đâu, Từ Lạc trầm nghĩ khi trở về phải tìm một quãng thời gian rảnh rỗi để đi kiểm tra định kì.

"Tôi tốt hơn nhiều rồi!"

Thật ra thì công trình resort vẫn diễn ra rất tốt chỉ là Vương Thần phải đi quan sát để hoàn thành một mục trong hợp đồng.

Theo như những gì Từ Lạc nhìn thấy, đây chắc chắn sẽ là một resort sáng giá ở đảo Bali, bởi vì thiết kế rất tiện dụng cho du khách.

Giả như mình cũng được thử nhỉ?

Lúc này, Từ Lạc đi dạo quanh bờ biển được đóng phép là chỉ dành cho resort Vương thị, gió biển luôn có một sức hút kì lạ.

Nó khiến người ta cảm thấy yên tâm vô cùng, âm thanh rì rào của biển cả giống như tiếng hát du dương êm tai của người phụ nữ nào đó.

Sóng này xô ngã sóng kia, sóng sau lại xô ngã sóng trước, con người cũng như sóng biển, luôn thích lấy mình làm tâm điểm như vậy nhưng rồi cũng bị kẻ khác đánh bại.

Liệu có phải hay không sẽ tốt hơn nếu như chỉ là những hạt cát, im lặng nhìn ngắm mọi thứ và tận hưởng cuộc sống yên bình của mình.

Từ Lạc ngồi nhìn mặt trời đã muốn lặn xuống biển, bỗng một cơn gió nhẹ thổi qua khiến cô phải quay mặt sang một bên để tránh những hạt cát.

Nhưng rồi....cô nhìn thấy một bóng hình rất quen thuộc, mái tóc uốn nhẹ ở đuôi, làn da trắng mịn như con nít.

Nếu như không lầm....đây chắc chắn là Trương Ái Ái!

Từ Lạc nhìn mấy lần vẫn nghĩ đây chắc hẳn là Ái Ái nhưng....cô ấy làm sao lại xuất hiện ở đây chứ? Nghĩ ngợi một lúc, Từ Lạc vẫn quyết định gọi thử.

"Ái Ái?"

Cô gái kia hôm nay cũng mặc một chiếc đầm màu trắng, phía dưới còn có vài sợi tua rua rất xinh đẹp.

Và đúng như những gì Từ Lạc nghĩ ngờ, cô gái kia không ai hết chính là Trương Ái Ái.

"Ái Ái, sao cậu lại ở đây?"

Nhìn thấy Trương Á Ái, Từ Lạc liền mỉm cười vui vẻ, tuy trong lòng còn nghi ngờ nhưng Trương Á Ái đến đây thì không có gì là không tốt cả,

"Tiểu Lạc, ngạc nhiên không? Tớ được cử đi công tác chung với cậu cùng Vương tổng đấy, tớ muốn giữ bất ngờ cho cậu!"

Hai cô bạn gặp được nhau thì vô cùng hạnh phúc, bắt đầu hỏi nhau biết bao nhiêu thứ trên trời dưới đất mặc kệ Vương Thần vẫn còn đang đi kiếm Từ Lạc.

Hắn chỉ là vừa mới quay qua quay lại liền không thấy cô đâu, đi tìm cũng được 10 phút rồi hắn mới quyết định ra biển, hi vọng cô sẽ ở đây.

Và quả nhiên, hắn thấy một cô gái đầm...không phải, là hai cô gái mặc đầm trắng vui vẻ chơi đùa ngoài biển.

Nhìn kỹ một chút hắn mới nhận ra đó là Trương Á Ái, chân mày khẽ nhíu nhẹ lại.

Từ Lạc và Trương Á Ái mãi mê vui vẻ một lúc sau đó Trương Á Ái mới vô tình nhìn thấy Vương Thần đang đứng cách đó không xa.

"Tiểu Lạc, Vương tổng vẫn đứng ở kia này giờ sao?"

Nghe vậy, Từ Lạc cũng quay qua nhìn, quả nhiên là Vương Thần thật, sắc mặt không tốt cho lắm.

Từ Lạc nhìn sang Trương Á Ái, đôi mắt hiện lên vẻ bối rối, cầu cứu, đau khổ, bị thương.

Lúc này Vương Thần mới bước lại gần hai cô gái, ánh mắt vẫn chỉ dừng trên người Từ Lạc chưa hề di chuyển.

"Tiểu Lạc, em nói xem tôi có nên trừ lương em không?"

Nhìn bộ dạng hắn bây giờ thật sự là siêu cấp đẹp trai, Từ Lạc cũng không biết là do mình quá háo sắc hay là hắn lúc nào cũng quá đẹp trai như vậy.

Lúc nhìn thấy ánh mắt mê mẩn của Trương Á Ái cô mới tự trấn an con tim mình, không sao đâu Từ Lạc, chỉ là hắn quá đẹp trai mà thôi!

"Không, không nên đâu Vương tổng!"

Từ Lạc vừa nói vừa xua xua hai bàn tay, lại bày ra cái gương mặt cười cười dễ gần của mình.

Vương Thần giả vờ nhìn xa xăm một cái xong rồi nói tiếp.

"A đúng rồi tôi để quên bì hồ sơ ở phòng trao đổi, em quay lại lấy đồng nghĩa với việc lương còn nguyên!"

Từ Lạc nghe thấy mình không bị trừ lương cũng rất vui vẻ nhưng khi nghe thấy chuyện hắn để quên nhưng mình đi lấy thì cũng không khỏi liếc sang một cái.

Đúng là!

Thôi kệ, nghe lời Vương tổng đồng nghĩa với việc có tiền lương a.

"Được rồi, hai người đứng đây chờ tôi!"

Nói dứt lời Từ Lạc liền chạy ngược lại phòng trao đổi, trước khi đi còn mỉm cười với Trương Á Ái một cái.

Ánh mắt cứ liếc liếc sang Vương Thần rõ ràng ý muốn nói cẩn thận hắn ta!

Trên bãi biển chỉ còn lại hai người là Trương Á Ái và Vương Thần, nhất thời hai ánh mắt chạm nhau trên không trung, Trương Á Ái là người cup mắt xuống trước.

"Trương Á Ái, cô còn nhớ những gì tôi nói không?."

Nghe giọng nói lạnh băng khác hẳn với mọi khi nói chuyện với Từ Lạc của Vương Thần, Trương Á Ái khẽ rung mình một cái.

Cô nhẹ nhàng gật đầu, vẫn không dám nhìn hắn.

"Tôi đã nói là....cô hãy làm bạn với Từ Lạc giúp cô ấy quên đi chuyện của Mễ Trường Lộ nhưng, sao tôi lại cảm thấy cô đang có ý đồ gì khác?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Trêu Ghẹo Tiểu Bạch Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36

Giương mặt đã sớm cúi gầm của Trương Á Á lại trở nên một mảng trắng bệch, không thể nào, làm sao Vương tổng có thể nhận ra chứ?

"Vương tổng, anh nói gì vậy, tôi có ý đồ gì chứ?"

Trương Á Á ngẩng đầu lên, trong mắt là một mảng trống không còn bất cứ sự lo lắng gì, chỉ còn lại một Trương Á Á đáng yêu.

Mắt phượng híp lại thành một đường, gương mặt Vương Thần dần trở nên u ám khiến không ai biết hắn đang nghĩ gì, chỉ biết là không nên chọc vào người này.

"Phải không?"

Bỗng nhiên hắn hỏi lại một lần nữa, Trương Á Á nụ cười có chút cứng đờ nhưng trong tích tắc liền trở lại bình thường.

Trong tim như đang đập mạnh mẽ....

"Tôi chỉ làm theo những gì Vương tổng đã giao, ngoài ra....không còn gì khác!"

Vương Thần ánh mắt uy nghiêm nhìn xuống Trương Á Á, hắn sẽ chỉ cho cô một cơ hội...

Từ Mễ Trường Lộ, hắn đã học đường một điều, phụ nữ đã là một loài đáng sợ nhưng nó chỉ thật sự đáng sợ đến phát điên khi ghen.

Không biết khi ghen Tiểu Lạc sẽ thế nào nhỉ?

Cũng ngay lúc này Từ Lạc liền trở lại, cô vừa đi nửa đường thì có người đã đem hồ sơ đến hộ nên mới quay về thật sớm.

Chỉ là hai người họ đang nói chuyện gì mà nét mặt thật căng thẳng, trời ạ, có khi nào là Vương Thần muốn cắt giảm lương của Á Á vì đến trễ không?

"Hai người đang nói chuyện gì sao?"

Từ Lạc nhanh chóng chạy lại hỏi thăm tình hình, ngay lập tức Trương Á Á liền nở một nụ cười xinh đẹp như thường ngày.

"Chỉ là trước khi đi trưởng phòng có vài lời muốn tờ chuyển đến Vương tổng!"

Nghe xong Từ Lạc cũng gật gù như đã hiểu, từ lúc chạy đến Từ Lạc vẫn nắm lấy cánh tay Trương Á Á như thể Vương Thần sẽ đem cô bạn ăn mất.

Một bên Vương Thần nhìn thấy ánh mắt cẩn trọng đánh giá mình của Từ Lạc thì cũng một chút phiền não, hình tượng của hắn trong mắt cô xấu đến thế sao?

"Được rồi, chúng ta ở đây thêm hai ngày sau đó trở về nước!"

Ba người cùng nhau trở về khách sạn, Từ Lạc trong thâm tâm luôn cho rằng có gì đó kì lạ nhưng quan sát hai người kia một lúc lâu vẫn không nhận thấy gì.

Là cô đa nghi rồi!

"Ái Á, cậu ở khu nào vậy, bọn tớ ở khu A!"

Vương Thần nhìn Từ Lạc một cái, chung khách sạn là được rồi lại còn phải biết khu nào, nếu lát nữa còn hỏi ở phòng số mấy có phải nửa đêm sẽ chạy sang không?

"Tớ cũng ở khu A này!" Nhất thời hai người lại cười rộ lên, chị em chúng mình đúng là ông trời cũng tạo thành một đôi mà!

Vương Thần không quan tâm nữa liền bỏ lên khách sạn trước, Từ Lạc lại không biết số phòng nên hỏi hả chạy theo sau, kéo theo cả Trương Á Á.

"Ái Á, cậu cũng về phòng đi!"

"Tớ đang đây thôi?"

Đã đi sắp đến phòng mà Trương Á Á vẫn đi theo, Từ Lạc cũng nghi ngờ, trùng hợp đến mức ở gần phòng nhau sao?

"Đến rồi!"

"Tớ cũng đến...."

Cuối cùng Từ Lạc nhìn lại liền thấy số phòng của Vương Thần chỉ là 307, số phòng đối diện mà Trương Á Á dừng lại là 308.

Ủầy, chẳng lẽ....là trùng hợp thật sao?

"Ái Á, thì ra cậu ở phòng đối diện....khoan nhưng mà, Vương tổng, phòng của tôi....?"

Vương Thần đứng trước cửa phòng một tay đút vào túi quần một tay mở cửa phòng, sau đó không trả lời liền mà chỉ nhìn lại vô căn phòng.

Từ Lạc ngốc nghếch nhìn thêm vài cái gương mặt mới trở nên kì lạ, đập vào mắt cô lúc này là một cái giường trắng tinh tuom trên đó lại là hai người.

Sao cô cảm thấy như mình đang rơi vào một cái bẫy không thể nào trốn thoát, một cái bẫy ngay từ đầu đã bày sẵn ra mà cô không hề hay biết tiến vào.

"Vương tổng, tôi nghĩ dù gì cô ấy cũng là phụ nữ, để cô ấy ngủ với tôi có lẽ sẽ phù hợp hơn?"

Trương Á Á lên tiếng giải vây cho Từ Lạc nhưng mà đã là mục đích của Vương Thần thì cô làm sao có thể phá hủy?

Vương Thần nhìn Trương Á Á thêm một cái nữa, trong mắt đầy tia cảnh cáo, đừng có phá hỏng chuyện tốt của tôi Trương Á Á!

"Tôi có ngủ với cô ấy đâu, tôi ngủ trên giường còn cô ấy ngủ chỗ nào thì tùy cô ấy. Hơn nữa, đồ của em cũng để ở đây rồi!"

Từ Lạc trên mặt có một chút méo mó, trong đầu không nghĩ ra biện pháp gì cả, chẳng lẽ đêm nay lại giả vờ mộng du chạy sang phòng Trương Á Á?

Để lại một câu nói lấp lửng, ý của Vương Thần thật chất chính là tôi ngủ trên giường, cô ấy ngủ trên người tôi!

"Vương tổng, tôi nghĩ, tôi qua ngủ với Ái Á rồi sang thay đồ ở phòng anh cũng được, như vậy có vẻ tốt hơn!"

Trong tâm luôn có một chút lo sợ, tuy đã dùng hết kĩ năng ăn nói nhưng Từ Lạc cảm thấy không thể lung lay được Vương Thần.

Tất nhiên Vương Thần không hề để những lời lẽ đó vào tai.

"Chỗ của tôi không phải là nơi có thể dễ dàng đi đi về về như vậy, em đã vào rồi thì phải vào luôn!"

Nói dứt lời, Vương Thần dứt khoát kéo Từ Lạc vào trong phòng rồi đóng sầm cánh cửa lại, để Trương Á Á đứng ngoài cửa mà nụ cười dần tắt ngấm...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Trêu Ghẹo Tiểu Bạch Thỏ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37

Tối hôm đó Từ Lạc đặt lưng xuống giường mà lòng đầy u ám, cô có thể ngủ ở salon hay sàn nhà cũng được, miễn là không phải ở với hắn.

Nhưng mà Vương Thần nào cho cô được như ý, hắn một hai đều lôi cô lên giường rồi quấn chặt mền lại không cho cô rời đi.

Tuy bị cảm giác bị mền quấn lại khá khó chịu nhưng mà cũng yên tâm, hi vọng trước khi hắn làm gì đó mình còn kịp phản ứng.

Chỉ là đêm hôm nay, Vương Thần chỉ đơn giản là ôm cô ngủ, hắn thấy trên cổ cô rơi vài giọt mồ hôi liền tháo chiếc mền ra nhưng cũng không làm gì nữa.

Vương Thần khi ngủ đều có thói quen cời trần, tất nhiên Từ Lạc cảm nhận được cơ ngực rắn chắc của hắn ở sau lưng mình, càng nghĩ lại càng đen tối.

Thế là Từ Lạc liền nhắm mắt lại tự thôi thúc bản thân mau ngủ đi thôi, còn Vương Thần hắn dường như rất thích mùi hương trên tóc cô.

Hắn vùi mặt mình vào mái tóc nâu hạt dẻ mang hương thơm nhàn nhạt, đêm đó có hai người ngủ rất ngon.

Trái hẳn với cả hai đó chính là Trương Á Á, cả đêm cô đều không thể ngủ, chứng mất ngủ dường như càng ngày càng nghiêm trọng hơn.

Cô cứ mãi suy nghĩ rồi lại trầm luân trong chính suy nghĩ của mình, có một điều mà rất ít người biết, cô vốn không phải là người hiền lành đáng yêu như vậy.

Thật ra....cô vốn là tiểu thư thế gia chỉ là từ lúc tập đoàn của gia đình bị vỡ nợ, mọi người đều bị truy đuổi, cô may mắn rơi vào tay Vương Thần.

Được hân đào tạo chuyên đi làm người thám thính ở các công ty lớn khác, tuy nói vậy nhưng số lần cô gặp mặt Vương Thần chỉ đếm trên 5 ngón tay.

Lần này hân giao cho cô một nhiệm vụ rất đơn giản là làm bạn với một người, lúc đầu, cô cho là Từ Lạc có gì đó để Vương Thần lợi dụng được nên mới điều cô tới.

Chỉ là....đường như mọi chuyện không phải như cô nghĩ.

Làm bạn với Từ Lạc được mấy tuần, Trương Á Ái đều có thể nhìn thấy những ân cần của Vương Thần dành cho Từ Lạc.

Những đặc quyền mà trước đây chưa từng ai được hưởng thụ, những lời nói dối để che đậy những thứ mà Vương Thần vốn không có gì phải che giấu.

Nếu như....chỉ là nếu như....Từ Lạc thật sự trở thành Vương tổng phu nhân....

Thì cô cũng chỉ còn là một kẻ hầu cho Từ Lạc, biết đâu khi đó người mà cô ta trừ khử đầu tiên lại là mình?

Nếu đã như vậy tại sao không đánh cược một lần?

Trong đầu Trương Á Ái bắt đầu hình dung những kế hoạch điên cuồng, đôi mắt vì đã không thể ngủ nhiều đêm mà gân đỏ nổi lên đầy làm tăng thêm vẻ đáng sợ.

Gương mặt khả ái hàng ngày giờ đây không thấy, chỉ còn là những góc tối của xã hội khắc nghiệt!

Cũng không biết đã suy nghĩ bao lâu, Trương Á Ái kéo ra từ trong vali một lọ thuốc lớn rồi trực tiếp nuốt xuống hai ba viên.

Rất nhanh sau đó, cô liền chìm vào giấc ngủ....

Sáng hôm sau.

Ánh nắng mặt trời chiếu qua cả chiếc rèm cửa màu kem, căn phòng nhìn có vẻ tươi sáng vô cùng, trên giường lại là một cảnh tượng đẹp mắt!

Một người đàn ông với gương mặt tuấn mỹ và hình thể tuyệt vời, trong vòng tay chính là một thiếu nữ xinh đẹp, cho dù là nhắm mắt vẫn có thể nhìn thấy được sự tươi sáng của cô.

Từ Lạc cự người muốn tỉnh, vừa mở mắt liền nhìn thấy một vòng tay rắn chắc đặt trên người của mình, cô vừa quay đầu lại liền nhìn thấy ánh mắt Vương Thần mang theo vẻ lười biếng đang nhìn cô.

Không hiểu sao, Từ Lạc cảm thấy rất thích buổi sáng này, nó mang đến cho cô một niềm hạnh phúc kì lạ.

"Vương Thần...."

Cô vừa nói, lập tức Vương Thần liền buông tay ra khỏi người Từ Lạc, hân lấy hai cánh tay làm gối đầu cho mình.

"Tôi thấy em sắp lăn xuống giường nên mới giúp đỡ!"

Nói rồi hân cũng nhắm mắt lại giống như đang ngủ, Từ Lạc cũng không muốn nói nhiều, chỉ là nghĩ lại vẫn thật khó tin.

Làm sao mà một sinh viên bình thường như cô lại có thể được nằm trong vòng tay của người đàn ông đẹp trai thế này, hơn nữa lại còn chính là Vương thị tổng tài.

Nghĩ lại đúng là càng không thể tin được!

Từ Lạc nhìn điện thoại thấy cũng đã 8 giờ liền vào toilet sửa soạn cho ngày hôm nay, trước khi bắt đầu thay đồ cô còn cẩn thận khoá chốt cửa để phòng vạn nhất.

Vương Thần nằm ngoài nghe được tiếng "cạch" khoá cửa cũng không khỏi nhếch môi một cái, tôi cũng không đề tiện đến mức đó!

Nếu Từ Lạc mà nghe được những lời này chỉ sợ là học máu, đề tiện, anh không đề tiện trên thế gian này không ai là người xấu!

Thật ra a~ anh chỉ đề tiện với mình em thôi Tiểu Lạc! (câu này không trong kịch bản:))

Rất nhanh sau đó Vương Thần và Từ Lạc đều sửa soạn xong cả, Vương Thần thì nhận được tin nhắn liền quay người xuống đại sảnh khách sạn.

Còn Từ Lạc thì đi sang gõ cửa phòng Trương Á Ái, gõ đến mấy lần mới thấy Trương Á Ái ra mở cửa, nhìn bộ dáng là biết vừa mới tỉnh dậy!

"Ái Ái, cậu còn ngủ nướng!"

Nói rồi, cả hai cùng cười một cái, Từ Lạc nhìn Trương Á Á kĩ mới phát hiện ngày thường cô ấy đều trang điểm chỉ là mình không để ý thôi!

Thật thần kì, chỉ trang điểm một tí mà Trương Á Á liền trông có vẻ xinh xắn hơn rất nhiều!

Một lúc sau, Từ Lạc nhìn Trương Á Á bắt đầu trang điểm mà không khỏi trầm trồ, trông có vẻ đơn giản nhưng mà cậu ấy cũng làm rất nhiều thứ a~

"Từ Lạc, cậu có muốn trang điểm thử không? Tớ sẽ giúp cậu?"

Bước 1, không được để con mồi nghỉ ngơi.

Từ Lạc hơi ngáp ngừng nhưng nhìn thấy ánh mắt đầy hào hứng của Trương Á Á thì cũng không biết phải từ chối ra sao.

"Để tớ trang điểm cho cậu đi nào?"

Bước 2, phải làm mọi cách để con mồi tin tưởng.

Từ Lạc cuối cùng cũng gật đầu một cái đồng ý.

Sau đó cả hai đều cười vui vẻ, Trương Á Á bắt đầu vẽ những đường nét đầu tiên lên mặt Từ Lạc, cô thật mong chờ không biết gương mặt mình sẽ như thế nào sau khi trang điểm.

Bước cuối, bắt đầu giăng ra một cái bẫy khác cho con mồi!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Trêu Ghẹo Tiểu Bạch Thỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Thêm Hai Người Nữa!

"Ái Ái, có ổn không đó?"

Từ Lạc cảm thấy da mặt mình dường như có một lớp bảo vệ rất mỏng nhưng kì lạ là cảm giác rất thoải mái, giống như da đang được thư giãn.

Chắc là số mỹ phẩm này cũng rất đắt tiền mới có công dụng mạnh mẽ như thế này, nghĩ vậy Từ Lạc cũng không khỏi thắc mắc.

Lương của nhân viên bình thường nhiều đến mức mua được hàng xịn thế này sao, thật ra là do Từ Lạc không biết, những bộ đồ Trương Á Á mặc gần đây đều là nhãn hiệu lớn.

Một vài chiếc túi còn là phiên bản giới hạn!

"Cậu thử nhìn xem?"

Nói rồi, Trương Á Á đặt một chiếc gương trước mặt Từ Lạc rồi cười khúc khích, chắc hẳn sẽ bất ngờ lắm cho coi!

Từ Lạc vừa nhìn vào gương liền cảm thấy bản thân dường như đã xinh đẹp hơn rất nhiều nhưng lại không mang lại cảm giác gì đã trang điểm.

So với lần trước được trang điểm cầu kì, Từ Lạc thật sự thích gương mặt hiện tại của mình nhưng nói thế nào cũng không thể bằng gương mặt mộc.

"Cảm ơn Ái Ái, tớ rất thích! Bây giờ chúng ta có nên đi xuống sảnh không nhỉ?"

Từ Lạc bỗng đang nghĩ đến biểu cảm của Vương Thần khi nhìn thấy gương mặt này của mình, liệu hắn có thích không nhỉ?

"Tại sao không, đi thôi!"

Từ Lạc và Trương Á Á vừa bước xuống sảnh liền thu hút được ánh mắt của nhiều người, nhất là những gã đàn ông bởi sự xinh đẹp của cả hai.

Ngồi ở một dãy ghế salon gần đó là hai người đàn ông vô cùng cuốn hút, một là Vương Thần còn một là....

Người này ngồi quay lưng lại với Từ Lạc nên cô hầu như không nghĩ ra là ai, chỉ cảm thấy có chút quen thuộc.

Trương Á Á dắt tay Từ Lạc đến chỗ Vương Thần, ngay từ lúc Từ Lạc bước xuống, Vương Thần đã nhìn thấy cô chỉ là không muốn tỏ ra mình quá chú ý.

Đến khi cả hai đã đến gần, người kia dường như cũng cảm nhận được nên xoay người lại.

Người này cũng là một mỹ nam hiếm có, hơi thờ của hắn chứa một loại ám áp kìa lạ, không phải ai khác mà chính là Vương Đặc Nhĩ, em trai của Vương Thần.

"Đặc Nhĩ, cậu còn không giúp tôi cầm hành lý!"

Một giọng nói vang lên, hiển nhiên lại là Hàn Minh Cảnh, mọi người vẫn đang vui vẻ cười mà không nhận ra sắc mặt Vương Thần càng ngày càng tối.

Hắn còn nhớ rất rõ, lúc đầu...hắn đã sắp đặt chỉ có hắn và Từ Lạc đi, nhưng sau đó lại xuất hiện một cái Trương Ái Ái phá hỏng mọi thứ.

Nhưng không sao, người này vẫn trong phạm vi hắn có thể kiểm soát, vậy mà từ đầu lại mọc lên một cái Vương Đặc Nhĩ ngoài mặt nai tơ trong lòng lại như lang như hổ.

Chưa dừng lại ở đó, Hàn Minh Cảnh vừa về nước cũng đến đây góp sức phá chuyện tốt của hắn, Hàn Minh Cảnh có lẽ là một trong những cái tên khiến hắn e ngại nhất!

Có một chuyện cũng đã khá lâu từ lúc học cấp 3, Hàn Minh Cảnh còn có một người bạn thân khác tên là Yên Khê.

Khi người đó đã lên kế hoạch để tỏ tình bạn gái, ngay tại thời khắc mấu chốt của sự thành công, Hàn Minh Cảnh bỗng nhiên xuất hiện la rất lớn.

"Yên Khê, cậu quên mang bao cao su này!"

Ếc!

Cả hai người cùng quay lại nhìn nơi phát ra âm thanh liền nhìn thấy Hàn Minh Cảnh đang cầm bao cao su kéo dẫn rồi lại mỉm cười thích thú.

Cô gái kia hoảng sợ la toáng lên rồi giật tay ra khỏi bàn tay của Yên Khê bỏ chạy rồi rít, Yên Khê sau đó liền âm trầm đến đau lòng.

Cuối cùng tội đồ Hàn Minh Cảnh lại trốn thoát bằng câu nói.

"Cậu chẳng phải từng nói đáng người cô ấy rất tuyệt hảo sao? Tôi chỉ đang thúc nhanh quá trình thôi?"

Nhớ lại Vương Thần càng cảm thấy lo lắng, Yên Khê kia sau đó cũng dần kì thị Hàn Minh Cảnh rồi bỏ trốn lúc nào không hay.

Nhìn gương mặt với nụ cười vô tội kia của Hàn Minh Cảnh sao hắn lại lo lắng hết sức!

"Ô, Từ Lạc thì ra cô cũng ở đây sao? Xem ra cô ngày càng bận mà!"

Vương Đặc Nhĩ lên tiếng đầu tiên, sau đó Hàn Minh Cảnh và Vương Thần đều hướng ánh mắt đến Từ Lạc, quả nhiên có trang điểm một chút nhưng đã rất xinh xắn.

Hàn Minh Cảnh cũng không khỏi tặc lưỡi một cái gật đầu chứng nhận mỹ nhân, không một ai chú ý đến Trương Ái Ái.

Thật không ngờ, đến cả em trai của Vương Thần mà cô ta cũng quen được, thậm chí còn dùng từ bận mà để miêu tả, chẳng phải?

Nghĩ đến đây, Trương Ái Ái không khỏi nhìn sang Vương Thần, thấy sắc mặt kém cực kì của Vương Thần thì giống như ngộ nhận ra điều gì đó.

Cô ta nhìn sang Từ Lạc, thấy hai gò má Từ Lạc đỏ hồng đáng yêu cũng không khỏi cười một cái, thì ra cô còn có một mặt khác như thế đấy Từ Lạc.

Tôi thật không thể tin cái vẻ đáng yêu trong sáng đó của cô thật chất lại che giấu một người đáng sợ như vậy, cũng may là tôi đã ngộ nhận ra trước.

Tôi nhất định sẽ tìm cách để cô rời khỏi Vương Thần, ai biết được con hồ ly cô đứng núi này trong núi nọ, có được Vương Thần sẽ đi tìm gã đàn ông khác.

Cô sẽ không bao giờ có cơ hội đó!

Trương Ái Ái mãi mê suy nghĩ mà không biết về mặt của bản thân đã bị bao người ghi vào lòng!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Trêu Ghẹo Tiểu Bạch Thỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Càn Quét Trung Tâm Mua Sắm

Cả ba người đàn ông lần lượt nhìn thấy biểu cảm kì lạ của Trương Á Ái nhưng ngoài mặt vẫn không hề có một tí thay đổi.

Chỉ là Hàn Minh Cảnh và Vương Đặc Nhĩ đều nhìn sang Vương Thần, cả hai đều cùng mang một ý vị, xem ra cậu sắp có rắc rối lớn rồi a!

Riêng Từ Lạc thì không nhận ra Trương Á Ái chính là đang tính kế, cô cứ nghĩ rằng chắc chỉ là một phút thất thần thôi, cô cũng hay như vậy mà?

"Ái Ái, nghĩ gì chăm chú thế?"

Trương Á Ái như tỉnh dậy từ trong cả ngàn suy nghĩ, lập tức liền cảm thấy những ánh mắt lạnh lùng bắn thẳng về phía mình, hiển nhiên là có người đã biết!

Cô à ánh mắt còn chút hoang dại nở một nụ cười với Từ Lạc, vẫn như mọi ngày, đều đáng yêu và tươi mới khiến người ta không nhận ra được sự kì lạ.

"Được rồi, cũng đã lâu lắm ba người chúng ta mới cùng nhau du lịch, vậy thì không bằng đến chỗ quen của tôi, bảo đảm không vui không về! Haha!"

Ngay đúng lúc Trương Á Ái định nói gì đó thì Hàn Minh Cảnh liền lên tiếng cắt ngang, vẫn giọng nói hào sảng đó.

Sự thật thì Hàn Minh Cảnh cắt ngang giọng Trương Á Ái đều có lí do cả, có thể ai không biết nhưng hai người anh em của hắn đương nhiên biết.

Hàn Minh Cảnh chính là chúa ghét những à đàn bà điều ngoa chi gọi lấy cái về ngoài đi dụ dỗ người khác, tất cả cũng chỉ vì một người đã từng xuất hiện trong cuộc đời hắn.

Có lẽ cũng vì vậy, hắn đã cắt ngang lời Trương Á Ái, những lời bịa đặt cô ta sắp nói đều khiến hắn kinh tởm khủng khiếp.

Vương Thần mặt vẫn đen như cũ, tâm trạng chẳng thể khá lên dù chỉ một tí, nhìn bộ mặt tươi cười của hắn tên kia mà hắn chỉ hận không thể lấy dây trói bọn hắn bay về nước trở lại.

"Sao? Không biết Vương đại ca có cho phép cả hai cô nhân viên của cậu đi cùng không?"

Vương Đặc Nhĩ không nhịn được với quả mặt đầy u ám của Vương Thần đành mở miệng trêu chọc vài câu, tuy là vậy nhưng trong tâm hắn cũng thấp thỏm a, xem ra đã phá không ít chuyện tốt của Vương Thần!

Tuy Vương Thần chưa trả lời liền nhưng quay sang nhìn Từ Lạc cùng Trương Á Ái thì hắn liền đưa ra quyết định!

"Được thôi, không vấn đề!"

Vừa nghe được câu trả lời của Vương Thần, Hàn Minh Cảnh rất không ngoài ý muốn mà cười tít mắt, vài cô gái ngoại quốc đi ngang cũng không khỏi bị hấp dẫn.

Đúng là người đàn ông rất thu hút a~

Nhưng mà ngồi cạnh anh ta còn là hai chàng trai nữa, một uy nghiêm bá khí, một lại nhẹ nhàng ấm áp, trời ạ hội mỹ nam đây sao?

Nhìn sang một tí nữa lại là hai cô gái ngoại hình cũng xinh xắn vô cùng, nhưng mà ba trai lại chỉ có hai gái, không biết người còn lại có thể là mình không?

Từ Lạc từ nãy giờ vẫn im lặng nhưng tất cả đều quan sát được, cái ánh mắt của Vương Thần nhìn mình khi Hàn Minh Cảnh rủ đi chơi giống như....

Giống như là đang nhìn một món đồ chơi vậy, trong mắt rất hứng thú lại có chút tà ác.

Lập tức Từ Lạc liền cảm thấy được bình yên sắp chấm dứt, có vẻ như lần đi Bali này không hề đơn giản a~

"Nhưng mà tôi quên mất, chỗ tôi nói....thật ra hiện tại vẫn chưa mở cửa, nếu vậy bốn thiếu gia sẽ dẫn mọi người đi tham quan, mua sắm, ăn chơi ở cái đất Bali này! Dù sao ở đây tôi vẫn là có kinh nghiệm nhất, hahaha!"

Vương Đặc Nhĩ cùng mọi người còn lại thì đều có vẻ rất hứng thú chỉ riêng một mình Vương Thần cảm thấy mệt mỏi, phàm là một người đàn ông lại có thể nói nhiều như vậy sao?

Hắn chỉ thật mong đến buổi tối thôi....

---"Oa, thật không ngờ kiến trúc của nơi này lại thật đặc biệt!"

Mọi người vừa đến trung tâm mua sắm ở Bali thì Từ Lạc liền không nhịn được mà kêu lên, nơi này quả thật nhìn như cung điện vậy, xung quanh còn có cây kiềng.

Bên trong cũng vô cùng nhộn nhịp khiến Từ Lạc rất hào hứng, cảnh này rơi vào mắt bốn người còn lại lại là cảm xúc khác nhau.

Đối với Vương Thần thì hắn vẫn suy nghĩ, có cần phản kích tới mức đấy không, nếu muốn hắn vẫn có thể dẫn cô đi mà.

Còn Vương Đặc Nhĩ lại cảm thấy quả nhiên là một cô gái hoạt bát, từ trong đáy mắt của cô liền thấy đây không thể là một cô gái có tâm cơ.

Chỉ là sau trong thâm tâm hắn luôn cảm thấy thật có lỗi, có lỗi với những tổn thương Mễ Trường Lộ đã gây ra cho Từ Lạc.

Về phần Hàn Minh Cảnh, hắn chỉ đang cảm thán gu của Vương Thần thay đổi từ khi nào rồi sao hắn lại không hề hay biết?

Sau lưng mọi người lại là một ánh mắt đầy ghen tức, Từ Lạc, tại sao cô lúc nào cũng cố ý làm bản thân toả sáng như vậy?

Tại sao cô lại luôn gạt hết mọi thứ đáng lẽ là phải thuộc về tôi?

Tại sao....tại sao cô lại dám nổi bật hơn tôi?

Cô cứ đợi đó đi, khi trở về nước tôi sẽ cho cô biết cái gì mới là phù hợp với cô nhất, Tiểu Lạc thân yêu của tôi à!

Ngày hôm đó nhân viên trong trung tâm mua sắm đó chỉ cảm thấy chóng hết cả mặt, có một tốp gồm năm người ngoại quốc đã gần như càn quét hết cả mọi thứ.

À không thật ra thì có hai người đàn ông quần áo trang sức thì không mua, chỉ toàn mua những thứ kì lạ lại còn là số lượng lớn, mấy mẫu cà vạt bị chê là lỗi thời lại được bọn họ mua về.

Không những thế những chiếc cà vạt đó khi ở trên người bọn họ bỗng nhiên trông như một mẫu hàng của nhà thiết kế nào đó.

Cũng có một người đàn ông rất kì lạ, anh ta mua rất rất rất nhiều thứ cho một cô gái, từ đồ lót cho tới đồ dạ hội hay đồ ngủ hắn ta đều mua hết cả mặc dù cho cô gái kia vẫn luôn từ chối.

Chỉ cần cô ấy khẽ lướt mắt vào một cửa hàng thì hắn đều nằng nặc kéo cô vào cho bằng được, mỗi khi mua cho cô ấy một thứ gì gương mặt của hắn liền tỏ vẻ rất hài lòng.

Cả buổi sáng hôm đó cả trung tâm mua sắm ai cũng đều biết đến năm người đó nhưng cũng có một cô gái không mua gì cả, thỉnh thoảng nhìn lên mấy bộ quần áo rồi lại nhìn về phía trước.

Ánh mắt lúc nào cũng đỏ rực đến đáng sợ!

"Khoan đã, biển Bali thật sự rất đẹp, chúng ta nên...."

"Không!"

Hàn Minh Cảnh còn chưa kịp nói dứt câu liền bị Vương Thần ngắt lời, tắm biển là một trong những thứ mà hắn cảm thấy thật vô nghĩa.

Cho dù hắn sắp mở một resort thì hắn vẫn không hề có hứng thú gì với tắm biển.

"Hừ, cậu không đi thì thôi đi, Đặc Nhĩ, tôi cùng cậu đi, nghe nói ở đó có rất nhiều những cô gái nóng bỏng nha? Từ Lạc và bạn của cô có muốn đi không?"

Từ Lạc này giờ nghe được hai chữ tắm biển thì cũng rất hào hứng, đã lâu lắm rồi cô không được tắm biển nha chỉ là vấn đề đồ bơi cũng thật rắc rối!

Bỗng nhiên lúc này Trương Ái Ái bên cạnh liền tỏ vẻ rất hào hứng, Từ Lạc thấy cô bạn cả ngày đều có vẻ buồn chán bỗng vui vẻ thì ngay lập tức đồng ý.

Thế là có một người mặt đầy hắc tuyến nhìn sang, từ khi nào đến cả em cũng muốn bỏ tôi một mình thế này Tiểu Lạc?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Trêu Ghẹo Tiểu Bạch Thỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Đi Biển

Cả năm sau đó đều cùng nhau di chuyển ra bờ biển nội địa của khách sạn, quả nhiên phải công nhận một điều rằng biển ở Bali rất đẹp!

Cảnh tượng hoàn mỹ của tạo hoá, nước biển thật xanh nhưng khi đặt chân xuống vẫn có thể nhìn thấy rõ đôi chân của mình.

Chỉ là Vương Thần nghĩ ở đây nên có camera an ninh quay lại những trường hợp tàn phá thiên nhiên, nhất định phải trừng phạt thật nặng.

Nếu không sau này chỉ sợ biển Bali cũng chỉ đơn thuần là một bãi biển không còn màu sắc như trước nữa!

"Ái Ái, cậu có mang đồ bơi sao?"

Mặc kệ Vương Thần đang ngồi suy tư về Bali, Từ Lạc một bên lo lắng không biết nên mặc gì xuống biển đây.

Trương Ái Ái chưa màn đáp lại chỉ nhẹ nhàng lấy ra trong túi xách một bộ bikini hai mảnh màu đen xinh đẹp, chắc chắn khi mặc lên sẽ làm nổi bật nước da trắng ngần của cô.

Thấy vậy Từ Lạc càng thêm buồn rầu, thật sự thì khi nghe tin đến Bali, cô đã bỏ vào balo của mình một bộ đồ bơi rồi nhưng nghĩ lại đã là công tác thì làm gì có thời gian.

Cuối cùng...thì ra đây chính là đi công tác!

"Tớ làm sao đây?"

Nghĩ mãi cũng không biết làm sao, tuy Trương Ái Ái có gợi ý cho Từ Lạc mua đồ bơi ở cửa hàng gần đó nhưng Từ Lạc thì không quen mặc đồ hở, mà ở đó toàn những bộ hai mảnh.

Thật sự....không mặc được!

Từ đằng xa, Vương Đặc Nhĩ nhìn thấy một màn này thì bỗng nhiên đi đâu đó, rất nhanh sau đó liền trở lại.

"Từ Lạc, em có thể mặc thứ này!"

Lúc đó, Vương Đặc Nhĩ bỗng bước tới trước mặt Từ Lạc, trên tay hắn là một bộ đồ gồm quần sọt và một chiếc crop top sát nách ôm sát.

Từ Lạc có vẻ khá do dự, cái áo này vẫn hở phần bụng nga~

"Từ Lạc, tôi chắc chắn em sẽ không thể tìm một bộ đồ khác nếu từ chối bộ quần áo này!"

Trương Ái Ái bên cạnh cũng không khỏi lên tiếng thúc giục Từ Lạc đồng ý, hai người Từ Lạc và Vương Thần vốn nên tách ra thì tốt hơn!

Nhưng mà xem ra, Vương Đặc Nhĩ này cũng không khỏi có tình ý với Từ Lạc chứ?

Nếu đã vậy thì không khỏi có chút khó khăn!

"Được, thật sự rất cảm ơn anh Vương Đặc Nhĩ, tôi sẽ mặc!"

Nói dứt lời Từ Lạc liền nở một nụ cười vô cùng xinh đẹp, trong tâm Vương Đặc Nhĩ luôn dặn lòng mình chỉ là đang bù đắp lại những tội lỗi trước kia của Mẹ Trường Lộ....

Đúng lúc đó Vương Thần cũng sai bước đến chỗ Từ Lạc, hắn quét mắt một cái lập tức liền không thấy bóng dáng Vương Đặc Nhĩ cùng Trương Ái Ái.

Bọn họ cũng không khỏi một chút hiểu ý.

"Tiểu Lạc, em thật sự muốn tắm biển sao?"

"Đúng vậy, tôi chuẩn bị đi đây!"

"Em chắc chắn?"

"Ừm!"

"Thật sự?"

"Ừm?"

Nói rồi Vương Thần mang theo một chút đáng về cô đơn nhét vào tay Từ Lạc một lọ kem chống nắng rồi xoay lưng ly khai.

Chỉ là Từ Lạc cảm thấy đáng về này của Vương Thần có chút đáng thương, thật sự rất muốn chạy đến hỏi xem hắn có vấn đề gì sao? Nhưng mà Trương Ái Ái một bên đang thúc giục Từ Lạc đi thay đồ, nếu đã vậy một lát nữa hỏi cũng không sao!

Vương Thần quay trở lại nằm trên một chiếc ghế gần đó, hắn đeo mắt kính râm rồi nằm đó như thể đang ngủ.

Chỉ là hắn vẫn đang suy nghĩ, nếu có ai hỏi hành động hắn làm nhiều nhất trong cuộc đời chắc có lẽ là suy nghĩ.

Hắn đang nghĩ, Từ Lạc chẳng lẽ không có chút tình cảm gì với hắn sao, cô không hề cảm thấy ngực mình đập rất nhanh và thi thoảng còn như đang bay trên cao sao?

Cô không hề cảm thấy một tí nào sao?

Cái cảm giác này là gì, tuy hắn rất nghi ngờ có lẽ nào hắn đã thích cô nhưng hắn lại nghĩ bản thân không thể thích cô.

"Lúc này....anh làm sao....?"

Vẫn còn đang miên man trong suy nghĩ, bỗng nhiên hắn nghe thấy bên cạnh mình có một giọng nói rất quen thuộc, hiển nhiên là Từ Lạc.

Ngay lúc vừa ngước đầu lên hắn lập tức chấn động, bộ quần áo cô đang mặc trông rất năng động, để lộ vòng eo con kiến mà hắn yêu thích nhất.

Lập tức hắn tháo mắt kính ra rồi nhìn xung quanh, sau khi xác định không có nhiều người chú ý đến Từ Lạc mới yên lòng.

Đa số đều đang chăm chú vào Trương Á Á hờ trên hờ dưới, hờ tất cả.

"Tiểu Lạc, ai cho em ăn mặc hờ hơ như vậy?"

Hắn bỗng đứng lên, trên mặt đầy thần sắc trầm trọng, hai tay đã sớm ôm Từ Lạc vào lòng, hiển nhiên là mang tính chất chiếm hữu trăm phần trăm.

Vương Thần dễ dàng nhìn ra sau lưng Từ Lạc liền thấy dáng người bốc lửa của cô đã sớm lộ ra hết rồi, rốt cuộc là tên khốn nào đã đưa cô ấy mặc thứ này?

Lúc đó, Vương Đặc Nhĩ đang cùng Hàn Minh Cảnh uống cocktail thì bỗng từ sống lưng liền ớn lạnh một cái, gió biển từ khi nào lại lạnh như thế này chứ?

Thật không biết hai cô nàng kia còn muốn bọn hắn chờ bao lâu nữa, đã uống tới hai ly chuẩn bị sang ly thứ ba rồi vẫn chưa thấy người nha!

Bỗng từ xa, hai bóng dáng gồm Trương Á Á và Vương Thần tiến đến gần hơn, Từ Lạc....nhìn không thấy à?

Lúc này, Vương Thần nhìn trái nhìn phải rồi nhìn ra sau lưng nói gì đó, lập tức Từ Lạc đứng sau lưng hắn này giờ liền bước ra.

Người đàn ông kì lạ này cứ một mực bắt cô đứng sau lưng chẳng hiểu để làm gì nữa, che nắng sao?

"Oa, cô quả thật rất xinh đẹp nha!"

Lời này cất ra từ miệng Hàn Minh Cảnh, Trương Á Á ngay từ đầu vốn làm bộ dáng thẹn thùng nên không hề nhìn đến Hàn Minh Cảnh hay Vương Đặc Nhĩ.

Cứ ngỡ là hai người họ nói mình nên định khách sáo vài câu nhưng chẳng ngờ.

"Cậu có mà khen, nói cho tôi biết, hai người các cậu là ai đã đưa cho cô ấy bộ đồ này?"

Thái độ của Vương Thần rất nghiêm túc khiến mọi người đều không hiểu chuyện gì xảy ra, nếu như không tính Trương Á Á thì chỉ có một mình Hàn Minh Cảnh đang cười trộm.

Ồ là la Vương Thần là đang ghen!

"Là tôi! Có chuyện gì sao?"

Vương Đặc Nhĩ tuy không biết Vương Thần là đang tức tối chuyện gì nhưng vẫn lên tiếng, dù gì chuyện này cũng không có gì là sai trái nha?

Chẳng phải Từ Lạc rất đẹp sao?

"Hừ, cậu cho cô ấy mặc bộ đồ này là có ý gì? Nếu đã vậy thì cũng đi tìm cho tôi một thứ có thể mặc để bơi đi!"

Phụt!

Còn bày đặt giận dỗi, sợ mất vợ sao không nói thẳng đi chứ?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Trêu Ghẹo Tiểu Bạch Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Mặn!

Nghe được câu này, tất cả đều trở mắt mà nhìn sang Vương Thần, lúc này vừa dứt khoát không xuống biển nhưng sao giờ lại...

Càng ngạc nhiên hơn đó chính là hai người Vương Đặc Nhĩ và Hàn Minh Cảnh, cái tên này quả thật là thêm vợ đến mức này rồi sao chứ?

Ngay từ lúc còn nhỏ Vương Thần đã cực kì ghét đi bơi, thật sự chẳng có một chút gì vui vẻ ở một nơi bao người chen chúc.

Nhưng mà....chuyện gì đây chứ?

"Khụ!"

Vương Thần dường như cũng cảm thấy ánh mắt kì lạ của mọi người nên không khỏi ho khan vài cái, thật sự mà nói hẳn chính là không khỏi có chút ngượng....

Vương Đặc Nhĩ nhìn đến khi cảm thấy đây quả là Vương Thần mới đứng lên, xoay lưng lấy một chiếc quần bơi khác trong túi của mình.

Hắn chỉ là cảm thấy....Vương Thần mà hắn quen biết chưa bao giờ vì một người phụ nữ nào ngoài mẹ của anh ta mà huỷ bỏ những qui luật của chính mình.

Hắn không tin Vương Thần lại có thể nghiêm túc với Từ Lạc!

Vương Thần nhìn Từ Lạc một lần nữa rồi lấy một chiếc khăn lông nằm ở trên bàn vứt vào người cô, Từ Lạc lập cập cầm lấy chiếc khăn.

Cũng không khỏi chu môi một cái khó hiểu, cái người này thật kì lạ làm sao, người ta vẫn còn khô ráo tại sao phải dùng tới khăn lông a~

"Này! Tại sao bây giờ lại muốn xuống nước rồi?"

Từ Lạc phụng phịu không khỏi lên tiếng, cô thật sự không mong hắn xuống nước đâu a, thế nào cũng sẽ bị hắn kiểm soát, không thể thoải mái đi chơi với Ái Á được!

Một bên Hàn Minh Cảnh đang nhâm nhi ly cocktail khác thì bỗng muốn sắc, Vương Thần rốt cuộc là kiếm đâu ra một cô gái ngọc thể này chứ?

Ban đầu hắn còn cho là Từ Lạc chính là khẩu Phật tâm xà nhưng sau đó liền thấy cô thật sự không hề giả dối nhưng mà....cho dù Vương Thần đã hành động như vậy cô vẫn không rõ sao?

"Tôi thích như vậy, em cần được tôi sao!"

Nói dứt lời, Vương Thần liền cầm cái quần kia mà bỏ đi.

Nghe câu trả lời của Vương Thần mà Vương Đặc Nhĩ có chút suy tư, còn Trương Ái Á chỉ cảm thấy con tim mình như lộp bộp rơi xuống.

Từ đầu đến cuối....vẫn chưa hề nhìn mình...

"A...."

Cô khẽ cười hất ra một cái, ánh mắt trong phút chốc liền như mất đi tia sáng cuối cùng, Từ Lạc, tôi nợ cô một lời xin lỗi.

"Đúng là quái dị, cứ như thể là tên đa nhân cách. Đi thôi Ái Á, chúng ta đi trước!"

Nói rồi, Từ Lạc cũng không để ý đến biểu cảm của Trương Ái Á chỉ là cầm tay cô dắt đi về phía biển.

Nhìn bóng dáng Từ Lạc dần đi xa, Hàn Minh Cảnh không khỏi nheo mày một cái, muốn mở miệng nói gì đó nhưng khi nhìn sang ánh mắt Vương Đặc Nhĩ thì lời muốn nói đều trôi tuột vào bụng.

Ánh mắt....có chút tiếc nuối, lại có chút thương hại hơn hết....là sự bối rối!

Vương Đặc Nhĩ....đừng nói rằng cậu....

Nhất thời, Hàn Minh Cảnh không nói gì cả, một khắc sau đó liền khôi phục bình thường, sự vui vẻ trong đáy mắt vẫn như ban đầu.

"Đi thôi Đặc Nhĩ, tôi nhìn thấy ngoài kia có mấy em thật xinh tươi!"

Nói rồi Hàn Minh Cảnh đánh một cái vào bả vai Vương Đặc Nhĩ, người kia thì như tỉnh lại từ trong suy nghĩ mình, có chút ngẩn ra rồi cũng trở lại sự dửng dưng như mọi ngày!

Lúc đó, Từ Lạc ở ngoài biển vui vẻ tung tăng dưới nước, cô càng ngày càng ra xa hơn đến khi nước đã đến ngang ngực.

Cả Trương Ái Ái và Từ Lạc đều hưng phấn, ở Trung Quốc, làm gì có cơ hội được vui chơi thoải mái thế này chứ?

Biển Bali như một thiên đường ở trên mặt đất, ánh nắng thậm chí cũng mang đến cho người một sự trong trẻo đến khác lạ.

Bầu trời trong vắt thanh thoảng lại có những chú chim bay lượn như thể điểm thêm màu cho một bức tranh xinh đẹp.

"Ái Ái, qua đây! Qua đây nè!"

Nói rồi Từ Lạc liền hát nước vào người Trương Ái Ái, thế là Trương Ái Ái cũng bắt đầu phản kích, cả hai đều rất vui vẻ mà tạt nước vào nhau.

Nhiều khách du lịch khác nhìn thấy cũng không khỏi nhìn lâu hơn một chút, đúng là hai cô gái châu Á xinh đẹp!

Nhưng ngay lúc này dưới chân đường như có một cái hố, Từ Lạc vừa lùi lại liền sọt xuống, trong đầu liền hoảng loạn.

Không hiểu sao ngay khoảnh khắc đó cô nhìn thấy Ái Ái có chút hốt hoảng nhưng rất nhanh sau đó liền trở nên bình tĩnh lạnh lùng đến bất thường.

Từ Lạc ngay khi cảm thấy mình sắp ngã xuống thì bỗng có một vòng tay rắn chắc ôm lấy cơ thể mình, rất ấm áp, rất quen thuộc, rất an toàn...

"Khụ! Khụ! Khụ!"

Người kia nhanh chóng ôm Từ Lạc vào lòng, không ngừng lắc thân thể cô, Từ Lạc có lẽ vì bị sặc nước nên ho rất lâu.

"Tiểu Lạc! Tiểu Lạc!"

Mở mắt ra nhìn cho rõ, Từ Lạc liền nhìn thấy gương mặt phóng đại của Vương Thần, có chút giật mình nhưng cô lại cảm thấy không bất ngờ mấy.

Nhìn hấn đến ngẩn ngơ, nhìn hấn đến ấm áp!

Giống như trong tâm đã định sẵn, chỉ cần gặp nguy hiểm, người đàn ông này nhất định sẽ xuất hiện, không cần lo!

"Tiểu Lạc! Tôi hỏi em có phải bị thần kinh không? Cả người như một khúc bánh mì nhỏ xíu vậy mà lại dám bước ra tận đây? Tôi nói có phải sóng đánh một cái là xác em trôi đi đâu rồi không?"

Vương Thần có vẻ rất bức bối, hấn liền thuyên hết câu này đến chữ khác, nửa thân trên của hấn áp sát vào gương mặt Từ Lạc.

Cô dường như có thể nghe tiếng tim đập rất mạnh của hấn, giống như....hấn là đang lo lắng cho cô!

Lo lắng sao?

"Không chơi nữa, tôi ôm em lên bờ!"

"Vương Thần!"

Tiếng Từ Lạc nói ra có chút thều thào, có lẽ là sặc cả cát vô cớ hòng mất rồi!

Vương Thần dường như không hề nghe thấy!

"Vương Thần...."

"..."

"Thần..."

Bỗng nhiên thanh âm này lại lọt vào tai Vương Thần, cả cơ thể hấn khựng lại!

Từ Lạc dường như nghe được tiếng trái tim của hấn đập mạnh mẽ hơn lúc nãy!

"Anh đang lo lắng cho tôi sao?"

Trái tim đang bay bổng của Vương Thần bỗng nhiên có chút nặng nề, lo lắng, lo lắng sao?

Ánh mắt Vương Thần nhìn xa xăm, trong tâm xuất hiện một hạt đá nhỏ, trong đầu lại kêu gào không phải.

Hấn do dự một lúc lâu rồi cũng thốt ra lời!

"Không!"

Nói xong, hắn đặt cơ thể Từ Lạc xuống biển, mực nước lúc này chỉ tầm ngang đầu gối, trong tim, Từ Lạc dường như nghe được tiếng nó tan vỡ.

Nhìn bóng lưng hắn dần đi xa, cô không muốn biết bản thân vừa nói gì càng không muốn nghe câu trả lời của hắn.

Lo lắng là cái gì chứ?

Chẳng phải bạn gái người yêu hay là bằng hữu....nhiều nhất chỉ là bạn giường....có tư cách để người ta lo lắng sao?

Nước mát mặn, hoà vào nước biển mặn chắc là sẽ mặn lắm nhỉ?

Trương Á Á đứng từ đằng xa tuy không nghe thấy nội dung trò chuyện nhưng thấy hành động của như biểu cảm của Từ Lạc thì liền nở một nụ cười sáng lạn.

Xem ra Vương tổng cũng không hề yêu quý cô đến mức đó đâu Từ Lạc!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Trêu Ghẹo Tiểu Bạch Thỏ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Địa Ngục Chỉ Mới Bắt Đầu!

"Tiểu Lạc, Tiểu Lạc cậu có làm sao không?"

Ngay lúc đang thất thần bỗng nhiên âm thanh của Trương Á Á vang lên bên tai, hai tai Từ Lạc cứ ong ong đến cả câu chữ nghe cũng chẳng rõ.

Trong đầu xuất hiện gương mặt lạnh lùng của Trương Á Á, cô khẽ rung mình một cái, không hiểu sao trong lòng lại nghĩ đến Mễ Trường Lộ.

"Lúc này cậu té xuống làm tó hết cả hồn, lúc đầu còn tưởng là cậu đang đùa nữa, thật may là có Vương Thần....thôi chúng ta lên bờ đi!"

Dường như không cho Từ Lạc một khe hở để nói chuyện, Trương Á Á rất nhanh chóng chặn họng, biểu cảm lúc này là do cô sợ suýt để Từ Lạc thấy.

Có lẽ là quá phấn khích nên thậm chí còn không điều chỉnh được biểu cảm, nếu như lúc này Vương Thần không đến chắc chắn cô đã bỏ mạng ở đây rồi Từ Lạc!

"Ừ!"

Từ Lạc chẳng còn muốn nghĩ nhiều nữa, chỉ cảm thấy trái tim như đang rơi xuống, cả sức sống đều bị trái tim tang thương cắn nuốt tất cả.

Thật sự....rất muốn oà khóc!

Cô đi bộ lên bờ biển sau đó trở về khách sạn, trên đường đi còn gặp Vương Đặc Nhĩ, hắn ta gật đầu chào Từ Lạc nhưng cô lại lơ như không thấy.

Cô chính là không muốn ai thấy vẻ mặt này của mình, hơn nữa, tại sao lại khóc?

Tại sao lại đau lòng?

Tại sao lại muốn quên đi?

Nhìn quanh căn phòng mà tối qua còn có hai người ôm nhau ngủ, nước mắt cứ thi nhau chảy xuống, đây là chuyện gì xảy ra chứ?

"Tiểu Lạc, tối nay ngủ với tớ nhé!"

Từ Lạc không buồn nhìn Trương Á Á, chỉ là cô im lặng lấy hết quần áo bỏ vào vali rồi đi sang phòng Trương Á Á.

Là mình mơ mộng hão huyền, Vương Thần người này chính là thế nào bản thân còn không rõ còn muốn người ta lo lắng?

Nụ cười quá rồi Từ Lạc!

"Vương Thần, tôi vừa thấy Từ Lạc trở về khách sạn..."

"..."

Dù cho đã nghe được lời Vương Đặc Nhĩ nói rất rõ ràng nhưng Vương Thần vẫn giả vờ như không nghe, hắn đeo kính râm rồi nằm đó tựa như đang ngủ.

"Chuyện gì vậy?"

Hàn Minh Cảnh một bên dùng khẩu hình để nói chuyện với Vương Đặc Nhĩ.

"Tôi cũng không biết nữa, chỉ là thấy sắc mặt cô ấy rất kém, tựa như vừa mới khốn, hai mắt đỏ như thế này!"

Thật xui xẻo làm sao, Vương Đặc Nhĩ không thể diễn tả lời nói bằng miệng nên đã cố gắng nói nhỏ để cho Hàn Minh Cảnh nghe.

"Cô ấy có nói gì không? Hàn Minh Cảnh tiếp tục hỏi

"Cô ấy còn lờ tôi đi kia, nhưng mà nhìn cô ấy quá mức buồn nên tôi cũng không hỏi...."

"Đủ rồi!"

Hai người đang nói chuyện xì xào thì bỗng tiếng gầm của Vương Thần vang lên, hắn tháo mắt kính ra rồi vứt nó xuống cát.

Đã bao lâu rồi không thấy đáng sợ đáng sợ này của cậu, Vương Thần?

Ngay lúc đó hai người Vương Đặc Nhĩ cùng Hàn Minh Cảnh liền biết có chuyện không ổn!

Vương Thần ánh mắt lạnh lùng, từng bước trở về khách sạn, trong lòng lại càng rối ren, vừa rồi là tôi đúng hay sai?

Hắn....hắn chỉ là không muốn cho cô cái hi vọng đó.

Hắn....không muốn đưa cô vào hắc đạo kia.

Lại càng không muốn vấy dơ một thiên thần.

Có nên....buông tha cho cô không?

Trong lòng hắn càng cảm thấy rối ren, hắn thật sự muốn giữ cô bên cạnh nhưng lại không muốn....

Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra đây?

Hắn cứ thế bước đến số phòng của mình rồi khi mở cửa ra, trong căn phòng rộng lớn chỉ còn 1 cái vali của hắn....

Bỗng dung cảm thấy con tim mình lộp bộp, có phải cô bị bắt cóc rồi không? Tại sao đến cả vali quần áo đều không thấy? Cô....

Vương Thần như nhận ra điều gì, hắn nhìn sang cửa phòng đối diện rồi nhẹ nhàng bước vào phòng của mình.

"Aaaa...."

"Vương Thần, tôi và Đặc Nhĩ chuẩn bị đến quán bar X, cậu có muốn đi không?"

Nếu là bình thường chắc chắn Hàn Minh Cảnh sẽ không bao giờ hỏi Vương Thần những câu vô vị như vậy nhưng chỉ là hôm nay sắc mặt hắn đều rất u tối.

Cả hai người bọn hắn đều suy nghĩ mãi không ra được lý do nên cho rằng Vương tổng đây là đang đổ bệnh!

Vương Thần không đáp, chỉ là lên xe ngồi trước, rất rõ ràng biểu hiện ý định của mình.

Không lâu sau đó, tất cả đều đắm chìm trong âm nhạc và những thứ thuốc gây nghiện, mọi người đều trông hạnh phúc trong ánh đèn mập mờ.

Những cô gái ai cũng đều ăn mặc thiếu vải, thậm chí còn có người chỉ mặc nội y đứng nhảy vui vẻ bên vài anh chàng.

Vương Thần không biết đã uống bao nhiêu chỉ là từ lượng của hắn tốt đến mấy thì bây giờ đôi mắt cũng trở nên lờ mờ.

Hai bên của hắn là hai cô gái vô cùng nóng bỏng, cả thân mình đều như dán sát vào cơ thể Vương Thần, ý muốn rất rõ ràng biểu hiện qua hành động.

Cả hai đều dần dần trườn lên cơ thể của Vương Thần tựa như con rắn, một người rồi lại một người kéo Vương Thần vào phòng....

"Tiểu Lạc, tớ vừa phát hiện ở đây có một thứ thức uống rất ngon, chỉ cần uống vào liền cảm thấy vui vẻ!"

Trương Á Ái đột nhiên ra ngoài một lúc lâu sau đó trở lại liền nói cái thứ nước gì đó.

Tình trạng của Tử Lạc lại rất không may mà cần thứ nước uống đó cho nên cũng gật đầu hỏi.

"Thứ nước thần thánh đó ở đâu mau đem cho tớ đi!"

Cô nằm ừ rừ trên giường tựa như con mèo bị bệnh, cả người đều như không có một chút sức lực, cho dù bản thân không tin lời của Trương Á Ái lắm nhưng thử đi thì có sao.

"Thứ nước đó cậu nhất định phải đi theo tớ, nước thần nước thánh chứ nào phải nước suối mà ở đâu cũng có....cậu....mau dậy cho tớ!"

Trương Á Ái vừa nói vừa cố gắng kéo Tử Lạc dậy, khoe miệng khẽ nhếch lên mỉm cười.

Tử Lạc, lúc đầu tôi nghĩ nên cho một lũ đàn ông cưỡng hiếp cô nhưng mà làm như vậy lại dễ cho Vương tổng dễ dàng đoán ra mất rồi.

Cho dù anh ấy không yêu cô nhưng sau khi biết tôi làm việc đó chắc hẳn cũng không còn thiện cảm với tôi nữa cho nên....không bằng để hai người tự cách xa nhau đi?

Những ngày tháng địa ngục của cô chỉ vừa mới bắt đầu thôi...shh...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Trêu Ghẹo Tiểu Bạch Thỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Thì Ra Giá Trị Của Em...

"Ái Ái, sao lại dắt tớ đến đây!"

Thật không ngờ cái nước thần mà Trương Á Ái nói lại chính là cocktail ở quán bar này đây, ở cái nơi âm nhạc như muốn đắm thung màng nhĩ người ta như thế này làm sao có thể thư giãn vui chơi chứ.

Cô thật chỉ cảm thấy đầu mình như muốn vỡ ra, nhất là những mùi thuốc lá đầy khó chịu.

"Cậu sang đây, ly nước này thoát nhìn bình thường nhưng mà giá của nó thì không hề bình thường chút nào đâu!"

"Không tớ chỉ muốn về thôi!"

Tử Lạc dứt khoát muốn đi về, đầu cô mỗi một giây đều inh ỏi.

"Uống hết ly này tớ đưa cậu về!"

"Tớ không uống được còn!"

"Đừng lo, còn trong đây cực ít, ít đến mức cậu không cảm thấy nữa mà!"

"Thật không?"

"Thật"

Trương Á Ái gật đầu cam đoan, Tử Lạc cũng uống sạch, nhưng ngay khi vừa uống xong cô liền cảm thấy đầu óc trở nên mơ hồ, cả người lâng lâng nhưng vẫn còn kiểm soát được bản thân.

Ngay lập tức Trương Á Ái cười phá lên, Tử Lạc liền tức giận quay sang nhìn.

"Ái Ái, cậu dám lừa tớ!"

Trương Á Ái chưa trả lời liền chỉ ôm Tử Lạc hướng đến một gian phòng nghỉ ở quán bar, hiển nhiên cũng là một căn phòng cao cấp.

Cô vừa dìu Tử Lạc vừa giúp Tử Lạc tránh khỏi những người khác, bộ dáng như hai người bạn thân lâu năm thật.

"Đến rồi, cậu vào đây nghỉ một chút tỉnh rồi lại ra tìm tớ nhé, mở cửa hộ tớ nào, tớ hết tay rồi!"

Từ Lạc cảm thấy cả người đều mệt mỏi chỉ muốn nằm xuống, đầu lại càng thêm nhức nhưng vẫn cố gắng mở cửa nhưng chỉ là....

Cánh cửa vừa mở ra liền nhìn thấy bên trong là một người đàn ông với nửa thân trần, trên người anh ta là hai cô gái toàn thân xích lỏng.

Cả hai đều không ngừng tự sờ xoạc cơ thể của mình sau đó lại nằm rạp lên cơ thể người đàn ông kia, bộ dáng như những con linh cẩu đã thèm khát lâu ngày.

Thật không may làm sao....người đàn ông kia lại là Vương Thần!

"Ồ....kia là...."

Trương Á Á vừa nở một nụ cười thâm hiểm lại vừa giả vờ ngạc nhiên vô cùng, ngay khi cô cúi đầu sang nhìn liền thấy đồng tử Từ Lạc mở to vô cùng.

Trong đôi mắt đó dường như còn thấy được những giọt nước sắp rơi ra, hơn hết là một sự tổn thương sâu sắc.

"Anh lo lắng cho tôi sao?"

"Không!"

"Không!"

"Không!"

...

Không hiểu sao nhìn những cô gái kia Từ Lạc lại cảm thấy đó chính là mình, còn chẳng phải sao?

Cô lên giường với hắn, hắn cho cô bao nhiêu phúc lợi nào là quần áo, trang sức, mỹ phẩm, còn nữa chính là chuyến đi Bali này....

Chỉ là những thứ không thuộc về mình thì vĩnh viễn cũng không thuộc về mình.

Chuyến đi này đáng lẽ cô không nên đi....đến đây có lẽ là kết thúc rồi!

Vương Thần...Vương tổng đã không còn hứng thú đối với người như mình, thôi vậy!

Dù sao thứ cô đánh mất chỉ đơn giản là một cái màng trinh mỏng manh mà với số tiền hắn đã bỏ ra vì cô còn có thể mua hơn 10 cái màng trinh như vậy....

Hãy xem như đây là cuộc trao đổi....người lỗ là hắn, cô vẫn còn hơi lãi....

Ha ha....Từ Lạc cô vậy mà giao dịch với một người làm chủ thương trường hơn nữa còn để anh ta chịu lỗ, ha ha!

Thấy như vậy cũng đủ rồi, về thôi Từ Lạc!

Cô lê bước khỏi căn phòng đáng sợ đó, không hiểu sao lúc này tâm trí cô tỉnh đến lạ thường, tỉnh đến mức chỉ muốn mình một ngất đi.

Trên đường đi cô đụng phải một người, bản thân cũng chẳng màng xin lỗi, ly rượu vang đỏ của anh ta đã sớm nhạt màu trên chiếc đầm mà một người đã mua cho cô.

Cô vẫn cứ đi theo trí nhớ của mình cho đến khi tìm được đường ra, không hiểu sao khi được hít thở bầu không khí trong lành cô lại òa khóc.

Tại sao vậy? Tại sao?

Đáng lẽ thoát ra được nơi đó mày phải vui mừng chứ Từ Lạc, mày đang khóc cái gì?

Cũng không biết đã ngồi đó bao lâu mà khóc, cô chỉ biết khi trước mắt là một màu tối đen thì Trương Á Á đã đưa cô về khách sạn.

Trở lại nơi quán bar ồn ào đó, mọi thứ vẫn nhộn nhịp như chẳng có chuyện gì xảy ra.

Mọi người vẫn điên cuồng nhún nhảy theo điệu nhạc không màng đến kim đồng hồ đã chỉ 12 giờ.

"Minh Cảnh, Vương Thần đâu?"

Vương Đặc Nhĩ đang uống ly rượu vang đỏ thì liền quay sang hỏi Hàn Minh Cảnh, từ nãy đến giờ sao lại không thấy mặt Vương Thần nữa.

Rõ ràng mới ở đây....

"Cái gì?"

Hàn Minh Cảnh như một tên bị điếc, xung quanh hắn là hơn chục cô gái thân mình bốc lửa, ai cũng mong được một đêm với Hàn thiếu.

"Tôi hỏi Vương Thần đâu?"

Lúc này mới nghe được câu hỏi nhưng tạm thời chưa định dạng nội dung, đến lúc nhớ ra thì cả hai mới giật mình.

Trời ạ không phải trong lúc đang say rượu thì bị cô nào đưa đi rồi đây chứ?

Không tin được cái tên Vương Thần này cũng có ngày đang mê mẩn mà bị gái đưa vào phòng làm tình, ày dà đây là phúc hay hoạ đây?

Hàn Minh Cảnh đang định nói cứ kệ hắn nhưng bỗng dừng lại nhớ tới một Từ Lạc ngày thơ non nớt ở khách sạn thì liền suy nghĩ lại.

"Đặc Nhĩ, cậu vào đánh thức cậu ấy đi!"

"Được, nhưng Từ Lạc đâu?"

"Từ Lạc? Chẳng phải cô ấy đang ở khách sạn sao?"

Ngay lúc này Vương Đặc Nhĩ liền ý thức được chuyện gì đó không đúng, rõ ràng lúc nayz hắn vừa đụng trúng Từ Lạc khiến ly rượu vang đỏ ướt đầm một góc áo cô.

Còn chưa kịp xin lỗi liền thấy cô ấy thất thần rồi đi, chỉ là gương mặt cúi gằm xuống khiến hắn nhìn không rõ biểu cảm.

Lập tức Vương Đặc Nhĩ liền suy đoán ra mọi thứ, có phải là Từ Lạc đã nhìn thấy gì đó không?

Hắn chạy nhanh đến căn phòng VIP mà Hàn Minh Cảnh đã đặt cho tối nay, ngay lúc chạy đến bỗng dừng hắn do dự không biết có nên mở cửa kêu Vương Thần tỉnh lại hay không.

Thực sự thì....hắn có cảm giác hắn....hắn dường như đã....

Có nên mở không đây, hay cứ để cho Vương Thần nằm đó đi, có lẽ bọn họ cũng đã làm rồi...

Nhưng lúc này, trong phòng liền xuất hiện một tiếng gầm to, hiển nhiên là âm thanh của Vương Thần.

"Mẹ kiếp, lũ đàn bà dơ bẩn!"

Vương Đặc Nhĩ hốt hoảng mở cửa phòng ra ngay lập tức liền nhìn thấy Vương Thần nửa thân trên trần, quần tây đã bị kéo mở một nút.

Hắn cầm cây đèn để giường hưng hăng đánh vào đầu ả đàn bà đang cố gắng đưa bộ ngực của mình ra, ả còn lại kinh hãi mà té ngã dưới đất.

Hắn thật không nhớ rõ chuyện gì chỉ là hôm nay đã uống quá nhiều, nhiều đến mức hai con mắt như muốn nhắm lại sau đó không rõ.

Chỉ biết là khi tỉnh lại liền thấy gương mặt hôi mùi son phấn của hai ả đàn bà này, không hiểu sao trong đầu hắn hiện lên hình ảnh một cô gái đứng ngoài cửa nước mắt không ngừng rơi xuống....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Trêu Ghẹo Tiểu Bạch Thỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Là Tôi Tôn Thương Em Trước!

Trong căn phòng lúc này là cảnh tượng hỗn loạn vô cùng, hai người phụ nữ thân thể xích lô dưới đất trên mặt đầy vẻ khiếp sợ.

Hai cô ả cuống quýt chạy ra khỏi phòng mà thậm chí còn chưa kịp mặc quần áo, dáng vẻ kia của Vương tổng quá mức đáng sợ rồi.

"Đặc Nhĩ, cậu giải thích cho tôi trong lúc này có chuyện gì xảy ra!"

Vương Thần trang phục dần chỉnh tề tuy nhiên đầu vẫn còn rất nặng, kí ức cứ mờ mờ ảo ảo chỉ là trong thâm tâm nói rằng có chuyện không ổn.

"Tôi cũng không rõ chỉ là lúc này tôi nhìn thấy có một cô gái thật sự rất giống Từ Lạc, tôi không rõ nét mặt nhưng...."

Nói đến đây hàng chân mày Vương Thần cau lại tốt độ, cô thấy gì rồi sao, cô thấy chuyện gì rồi sao?

Nhưng tại sao cô lại đến đây chứ, hơn nữa lại còn nhìn thấy....rõ ràng là có người sắp xếp!

Trương Á Á!

Trong đầu hần lập tức liền nghĩ đến ba chữ này, trong lòng thầm nghĩ khi trở về nhất định phải tìm cách mau chóng để cô ta cách xa ra khỏi Từ Lạc!

"Đưa về Âm Dạ đầu ngục!"

Vương Thần lạnh lùng bước ra khỏi phòng chỉ để lại một câu nói không đầu không đuôi nhưng Vương Đặc Nhĩ liền biết kết cục của hai ả kia nhất định là rất thảm.

Thật không ngờ đã rất lâu rồi hần mới dám để bản thân mình say vậy mà cũng xảy ra sai lầm, địa vị càng cao bạn bè càng khó cầu.

Huống chi là địch nhân....

Có lẽ Trương Á Á không hay biết nhưng từ giờ trở đi Vương Thần đã sớm xem cô là địch nhân rồi!

Rất nhanh sau đó Vương Thần liền lái xe trở lại khách sạn, hần sai bước chân dài khoẻ mạnh của mình đến trước cửa phòng Trương Á Á.

Tay đã gõ lên muống gõ cửa những bỗng nghe thấy âm thanh gì đó, tuy rất nhỏ nhưng không phải không có.

"Hức....hức....Ái Ái cứu tớ đi, tớ sai rồi! Tớ muốn thoát ra khỏi cái thế giới này...."

Mày kiếm cau chặt lại, nghe tiếng khóc của cô mà không hiểu sao hần cảm thấy trong tim mình âm ỉ, thật muốn ôm cô vào lòng để dỗ dành!

Nhưng mà....

"Cộc! Cộc!"

Hần gõ tay lên gõ cửa hai tiếng, trong lòng nôn nao đến kì lạ.

"Cộc! Cộc!"

Lại hai tiếng nữa, vẫn chưa có người mở cửa, lòng hần như lửa đốt.

Ngay thời khắc hần có ý định phá cửa vào thì liền thấy cánh cửa mở ra, người bên trong hiển nhiên là Trương Á Á.

"Ô, Vương tổng, anh đến đây không biết có việc...."

"Cầm cái mồm của cô lại! Dơ bẩn!"

Mặc cho Trương Á Á còn chưa nói hết câu Vương Thần đã chặn họng cô lại, đối với hần bây giờ thì cô ta chẳng khác gì một mầm bệnh khiến cho hần căm ghét.

Ngay lập tức Trương Á Á liền sốc đến trợn to hai mắt, mồm sao?

Mồm...chỉ dùng cho loài chó....

"Tiểu Lạc!"

Từ góc độ này hần chỉ nhìn thấy một góc của Từ Lạc đang nằm trên giường, hần gọi với vào để kêu cô, mãi đến khi kêu đến tiếng thứ ba mới thấy cô quay lại!

"Tiểu Lạc, em trả lời đi, hành động như vậy là có ý gì?"

Ngay lập tức Từ Lạc liền cảm thấy trong cơ thể mình như có một luồng máu nóng, trái tim như đang đập loạn lên, hành động gì sao?

Cô bước ra cánh cửa, hai mắt sưng húp đến một mồi nhưng vẫn là một sự kiên cường khó tả.

"Hành động gì?"

"Em thấy rồi sao?"

"..."

"Trả lời tôi!"

"..."

Cô không trả lời những câu hỏi của hấn, ánh mắt rất kiên định nhưng có chút hận thù lại có một chút đau khổ, tất cả đều giấu nhem trong đáy mắt khiến hấn không thể nhìn thấy.

Thấy cô không trả lời, hấn càng thêm khó chịu.

"Em nói đi, có phải là đang ghen không?"

Bỗng giọng nói của Vương Thần liền thay đổi, trong thanh âm mang một chút khiêu khích lại còn có ý vị không phải sao?

Nhẹ nhàng....

"Không!"

Cô nở một nụ cười đầy mê lương rồi trả lời câu hỏi của hấn, trong ánh mắt dần là sự mệt mỏi cùng tuyệt vọng.

Thật sự chỉ muốn ngủ một giấc tỉnh dậy rồi sẽ quên hết.

Tại sao chứ?

Cứ nghĩ nói ra là sẽ trả thù được hấn nhưng lòng lại đau lắm, đau lắm!

Khoé mắt đột nhiên thấy cay cay, cô cố gắng đóng cánh cửa lại thật nhanh để hấn không nhìn thấy những giọt nước mắt đỏ.

Cuối cùng, có một người đứng ngoài cửa rất lâu rồi nở một nụ cười.

"A...."

Có phải....chính là cảm giác này không?

Hai ngày sau trôi qua một cách thật bình thường, không sóng gió không bão táp.

Chỉ đơn giản là những ngày ở đảo Bali....

Từ Lạc thì hay ngồi ở chiếc ghế bên cạnh ban công, cô nhìn ra ngoài biển trong lòng như đang cố trấn tĩnh, trên tay luôn là một tách trà ấm như thể thói quen.

Còn Vương Thần, hấn tự đẩy đọa bản thân vào mớ công việc chất nhiều như núi, cho dù đã hết việc hấn vẫn sẽ cố gắng rìm cách để bản thân không rảnh rỗi.

Bên cạnh luôn là một cốc cà phê đen nguội lạnh....

Cũng đã hai ngày rồi hấn không thể ngủ, cứ nhắm mắt liền cảm thấy đau đốn, là hấn sai sao?

Là hấn ngay từ đầu đã sai lầm, người như hấn không thể có một mối quan hệ tình cảm nghiêm túc, Vương Thần có thể nhưng Vương tổng thì không.

Thật tiếc hai người lại chính là một!

Mãi cho đến lúc trở về Trung Quốc cả hai đều không nói chuyện với nhau dù chỉ một lời, chỉ là thỉnh thoảng lại đưa mắt sang nhìn nhau.

Trong mắt nồng đậm ưu buồn....

"Ái Ái, chiều nay....chúng ta để thăm Mê Trường Lộ đi, dù sao....tớ cũng muốn nhìn cô ấy!"

Trương Ái Ái đang cắm đầu vào màn hình laptop bỗng dừng lại nhìn thật nghiêm túc.

"Cậu chắc chứ? Cô ấy đã tổn thương...."

"Đừng lo, cô ấy đang nhận sự trừng phạt của pháp luật mà!"

Từ Lạc nhẹ nhàng mỉm cười với Trương Ái Ái một cái, hai mí mắt vẫn còn sưng rất nhiều, cho dù là cười vẫn không còn vẻ vui tươi như trước.

Bác Thủy cùng các bác khác và các bạn nhỏ đều nhìn thấy sự khác biệt của Từ Lạc nhưng không ai lại dám lên tiếng hỏi thẳng, cái sự ưu buồn đó đã theo cô từ Bali về rồi!

"Được thôi! Bây giờ chúng ta liền đi!"

"Được!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Trêu Ghẹo Tiểu Bạch Thỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Cảnh Sát Đúng Là Vô Dụng Nhất!

Trương Ái Ái nhìn Từ Lạc, hiển nhiên biết trong lòng cô đang lo lắng dường nào, hai bàn tay chảy đầy mồ hôi nắm chặt lại.

"Tiểu Lạc, nếu không muốn chúng ta liền quay về!"

Từ Lạc không hiểu sao trong lòng rất nôn nao muốn gặp Mễ Trường Lộ, khẩn trương đến độ gương mặt đỏ bừng.

Trong linh hồn cô có gì đó thúc đẩy khiến cô cảm giác như Mễ Trường Lộ đang gặp phải điều gì đó, dù cho đã như vậy....trong lòng vẫn không khỏi lo lắng!

"Tớ không sao!"

Trại giam của Mễ Trường Lộ không nằm trong thành phố nên cả hai đã phải đi một quãng đường dài, trong lòng rất nôn nóng để gặp mặt.

Thời khắc đứng trước cổng trại giam, bỗng trong tâm liền thật đau.

Nếu là trước đây có người nói sau này cô và Mễ Trường Lộ sẽ trở mặt và còn gặp nhau ở tù giam...cô sẽ không bao giờ tin!

Trương Ái Ái giống như rất quen thuộc mà xuất trình các giấy tờ của cả hai sau đó liền được vào phòng chờ gặp Mễ Trường Lộ.

Từ đầu đến cuối ánh mắt Từ Lạc vẫn không thể rời khỏi cánh cửa, mấy tháng rồi không biết Mễ Trường Lộ cô ta thế nào.

"Két" một tiếng kéo dài vang lên, cánh cửa liền mở ra nhưng nước mắt Từ Lạc bỗng dừng vỡ oà.

Kia là Mễ Trường Lộ sao?

Tại sao....rất cuộc là ai đã khiến cô ấy thành thế này!

Hai bàn tay cô đưa lên che cái miệng đang há hốc của mình mà run rẩy, dường như vẫn không thể tin vào những thứ trước mắt.

Mễ Trường Lộ đại tiểu thư thiên kim ngày nào mà giờ đây chẳng khác gì một ả từ viện tâm thần bước ra.

Đầu tóc cô ta đã bị cắt ngắn, hơn nữa có vài chỗ còn như bị giật mạnh khiến tóc chỗ có chỗ không!

Tuy bộ quần áo được nhà tù cung cấp đều tay dài chân dài nhưng dưới mắt cá hay cổ và cả gương mặt xinh đẹp đều là những vết bầm tím.

Dưới cổ chân còn rơm rớm máu chứng tỏ vừa bị thương cách đây không lâu, nhưng mà ở nhà tù cho dù thành phần như thế nào thì vẫn còn có cảnh sát mà!

Cảnh sát để làm gì?

Lúc Từ Lạc quay nhìn viên cảnh sát đứng ngay cửa, trên mặt anh ta liền lộ ra vẻ lúng túng cùng bất đắc dĩ.

Cảnh sát...các người có đúng là cảnh sát hay không?

Nhưng ngay lúc này trong đầu Từ Lạc liền xuất hiện câu nói của Vương Thần.

"Cảnh sát....là cái bọn người mà gặp tôi còn phải nịnh hót!"

Không! Không thể nào!

Làm ơn đi....ai đó hãy nói với cô Vương Thần không hề làm điều này!

Cô thật sự không thể chịu nổi nữa rồi....không thể nào!

"Con khốn nạn! Mày còn đến đây làm gì, con đạo đức giả, con khốn nạn mày cút đi! Tao được ngày hôm nay đều là nhờ mày!" Ngay lúc Mễ Trường Lộ nhìn thấy Từ Lạc liền như phát điên, ả ta gào thét lên, ngũ quan trở nên dữ tợn đến kinh hãi.

Trong mắt chỉ còn là hận thù!

"Mày khóc lóc cái gì, còn không phải đang cười thầm trong bụng sao? Mày....mày....tao cào nát cái gương mặt giả tặc của mày ra, con khốn!"

Viên cảnh sát đứng một bên bỗng cảm thấy lương tâm nghề nghiệp không chịu được đánh phải xông lên muốn kéo Mễ Trường Lộ vào nhà giam lại.

Nhưng bỗng nhiên Trương Á Á ngã lưng ra phía sau, cô nhìn viên cảnh sát, mày liễu cau lại như đang ra ám hiệu.

Mễ Trường Lộ còn chưa nói ra câu mà cô muốn!

Viên cảnh sát trên bắt liền bắt đắc dĩ, nội tâm giằng xé nhưng hiện tại hẳn không có quyền không làm theo!

Lúc này, Mễ Trường Lộ nhìn sang Trương Á Á, trong mắt cũng là một sự căm ghét nhưng so với Từ Lạc thì không tính là gì cả.

Chỉ là....ánh mắt cả hai nhìn nhau đều rất quen thuộc....

"Mày là thứ bẩn thỉu, tao còn không muốn chạm vào người mày con đàn bà ghê tởm. Tất cả là đều tại mày, mày ở lại đây chỉ làm dơ dáy mọi thứ. Chỉ cần mày còn ở lại đây, nước Trung Quốc này thì cho dù chết đi tao vẫn không thể nhắm mắt! Mày....mày....!"

"Anh cảnh sát, cô ta điên rồi, mau đưa đi đi!"

Lúc này, Trương Á Á liền đứng lên che chắn cho Từ Lạc, bộ dạng như không thể thật hơn được nữa.

Tên cảnh sát rất nghe lời liền kéo Mễ Trường Lộ đi, trước khi đi còn không khỏi nhìn Từ Lạc một cái đầy ý cảnh giác.

"Con khốn, mày cút cho xa...."

Từ Lạc từ đầu đến cuối đều cúi đầu xuống, nước mắt đã từ lâu làm ướt hết một mảng quần áo.

Mễ Trường Lộ của ngày hôm nay đều do một tay cô làm nên, chẳng phải sẽ tốt đẹp hơn nếu cô và Vương Thần không gặp gỡ?

"Ái Á....có lẽ tớ thật sự không nên sống nữa!"

"Cậu nói gì vậy? Điên à? Chúng ta về thôi!"

Từ Lạc như người mất hồn, tại sao cô có thể bình yên sống khi mà Mễ Trường Lộ, người bạn thân nhất của cô đang bị cô hành hạ như thế chứ?

Có lẽ....cô ấy nói đúng, mình nên đi xa khỏi nơi đây....

"Đi thôi Tiểu Lạc, đi thôi!"

Trương Á Á dắt tay Từ Lạc rời khỏi căn phòng, tuy giọng nói mang đầy vẻ gấp gáp nhưng gương mặt lại rất bình thản tựa như mọi sự đều rất tốt.

Tiểu Lạc à....cô muốn chết thì đợi tôi hai ngày nữa....lúc đó chết sẽ vừa lòng mọi người hơn đó....

Ở đâu đó, Vương Thần vẫn đang mãi suy nghĩ, giống như sắp nghĩ ra nhưng vẫn còn một nút thắt cuối cùng!

Trong lòng ngày càng gấp gáp!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Trêu Ghẹo Tiểu Bạch Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Chết Không Nhắm Mắt!

Trương Á Á cô ta rõ ràng tâm cơ, nhưng rốt cuộc thứ cô ta muốn là gì?

Cô ta sẽ làm gì cô gái ngốc nghếch kia chứ, giống Mễ Trường Lộ sao?

Không thể....người từng được hấn tuyển chọn ít nhất cũng không thể ngu ngốc như Mễ Trường Lộ, theo như hấn suy đoán.

Cô ta sẽ tìm cách để chia cắt hấn và Tử Lạc nhưng mà....bằng cách nào?

Cứ như vậy một ngày ở công ty lại trôi qua, Vương Thần vẫn luôn im lặng suy tư nhưng trong tâm dần càng khẩn trương!

Rất nhanh liền lấy điện thoại bấm một dãy số, đầu dây bên kia cũng rất nhanh bắt máy.

"Alo, Đồng Kỵ cậu ngay bây giờ đưa Tử Lạc về trụ sở chính canh giữ 24/24....có chuyện gì liền báo cho tôi biết!"

"Vâng!"

Không hiểu sao hấn cảm thấy cực kì bất an, Đồng Kỵ là một trong những ám vệ do đích thân hấn đào tạo xuất sắc nhất mà ngày hôm nay cũng phải lộ mặt.

Bỏ điện thoại lại reo lên một lần nữa!

"Lão đại, ở tổ chức xảy ra chuyện, sòng bạc Nhiệt La bị Hắc Lam bang đến gây sự, tổn thất lớn! Tôi qua đó xử lý hay nhận nhiệm vụ cũ?"

Nghe giọng nói Đồng Kỵ khẩn trương Vương Thần cũng không khỏi nhủ mày, xem ra ở Nhiệt La quả thật xảy ra chuyện lớn, hiện tại hai ám vệ còn lại đang không trong nước....

Tổ chức....dù sao vẫn quan trọng hơn!

"Sang Nhiệt La đi!"

Tử Lạc nằm trên giường thoát nhìn như đã ngủ, dù chỉ mới bây giờ nhưng cô đã tắt đèn như thể là ban đêm.

Đến cả bữa tối cũng chưa hề ăn, dù cho Trương Á Á hết sức khuyên ngăn nhưng cô vẫn như người vô hồn.

Nước mắt từ khi nào đã ướt đầm một mảng gối, trái tim không hiểu sao lại đau đớn vô cùng mỗi khi nghĩ đến hình ảnh đó.

Muốn dừng lại cũng không thể....vì đã sớm lún sâu....

Người đời nói người đàn ông này lạnh lùng tàn nhẫn quả là không sai, dù là trên giường trăm ân ngàn ái....sau cùng cũng chỉ là sự bạc bẽo cùng lãng quên....

Ha....

Cô vợ tay lấy lọ thuốc ngủ trên bàn và uống liên tục vài viên....rất nhanh chóng liền chìm vào giấc ngủ sâu trong sự đau thương của chính bản thân.

Ngoài cửa, Trương Á Á khẽ mỉm cười nhẹ, quả nhiên một người yếu ớt ngu ngốc như cô ta không nên xuất hiện ở thế giới đen tối này đâu.

Để tôi tiễn cô về "thiên đường" của mình nhé!

Ngày hôm sau, trên khắp các mặt báo tràn ngập một dòng chữ:

"Mễ Trường Lộ tiểu thư Mễ gia bị ngộ độc thức ăn chết trong thời gian lãnh án!"

Kèm theo đó là hình ảnh một cô gái nằm trên nền gạch lạnh ngắt được che lại bởi một mảnh chiếu, trên tay chân còn nhìn thấy được những vết bầm...

"Trời ạ chuyện gì đang xảy ra đây, thức ăn của nhà tù từ khi nào lại trở nên đáng sợ như vậy?"

"Anh chưa đọc sao, thức ăn cũng những người khác đều bình thường riêng Mễ Trường Lộ lại bị trúng độc!""Ồ đây....ở đây có ghi là....công tố viên nghi ngờ có kẻ hạ độc! Trời ạ chuyện gì đang xảy ra đây? Nghe nói cô ta chết còn không nhắm mắt, cho dù có ai vuốt cũng không nhắm lại!"

...

Ngoài đường có vô số người đang bàn tán về vụ án, ai cũng hết sức bàng hoàng và hoảng sợ.

Cho dù là trong tù, dưới con mắt của những người cảnh sát bảo vệ pháp luật cũng có thể bị giết....rốt cuộc Mễ Trường Lộ này đã chọn tới ai?

"Lão đại, tôi vừa nhận được tin...."

"Rầm!"

Đồng Ky chạy nhanh vô căn phòng VIP ở khách sạn của tập đoàn Vương thị rất gấp rút, chuyện Mễ Trường Lộ xảy ra tai nạn sợ là có liên quan ít nhiều đến lão đại.

Trong căn phòng là một mớ hỗn độn, mọi thứ trên bàn làm việc bị hất tung cả lên, trên tivi vẫn còn dòng chữ Mễ Trường Lộ....

"Chuẩn bị xe đến cô nhi viện! Mau!"

Tiếng gầm của Vương Thần vang vọng mãi bên tai Đồng Ky, đến khi hoàn hồn liền nhìn thấy ánh mắt sắc lạnh của Vương Thần...

Đã bao lâu rồi hắn không nghe thấy âm thanh dã thú này....

"Choang!"

Từ Lạc vẫn đang nằm ngủ trên giường, thật ra là đã thức dậy nhưng bản thân không muốn tỉnh mộng, giả như mọi thứ dừng lại thì thật tốt biết mấy!

Mệt mỏi quá! Áp lực quá!

Nhưng rồi cô nghe được tiếng thủy tinh vỡ choang ngoài hành lang, nghĩ thầm chắc là Ái Ái hay bác Thủy, Từ Lạc gắng sức bước ra mở cửa.

Cánh cửa vừa mở liền nhìn thấy gương mặt hốt hoảng của Trương Ái Ái, ánh mắt thất thần như không tin vào những chuyện vừa xảy ra trước mắt mình!

Dưới chân Trương Ái Ái là những mảnh thủy tinh văng khắp nơi, ngoài ra cũng có một tờ báo....

"Không! Không! Cậu không được coi!"

Từ Lạc nhìn thấy thân sắc cùng hành động Trương Ái Ái bỗng trong tâm lộp bộp, là chuyện gì?

Là chuyện gì sắp xảy đến nữa đây?

"Cậu mau đưa cho tôi!"

"Không!"

Từ Lạc cố gắng giật lấy tờ báo sáng từ trên tay Trương Ái Ái, cô à dường như cố ý buông lỏng nên Từ Lạc rất nhanh liền lấy lại được tờ báo.

Chỉ là....sau khi đọc xong dòng chữ cô chỉ thấy đầu óc choáng váng, sau đó liền không biết gì nữa....

Trong đầu hiện lên lại dòng hồi ức....

"Chỉ cần mày còn ở đây, tao cho dù có chết đi cũng không nhắm mắt!"

Trái tim như dần nóng lên như muốn tan vỡ, đôi mắt nóng ẩm lạ thường dù là đã mơ hồ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Trêu Ghẹo Tiểu Bạch Thỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Làm Sao Để Bù Đắp?

Ha....Từ Lạc của tôi ơi!

Trước khi đi Bali, tôi đã đến thăm Mễ Trường Lộ, thật ra bọn tôi đã từng nói chuyện vài lần ở các buổi dạ hội của gia tộc.

Còn nhớ rất rõ lúc đó tôi đã hỏi.

"Mễ Trường Lộ, cô có muốn trả thù Từ Lạc không?"

Thoạt đầu cô ta nói có có nhưng sau đó lại lắc đầu khò sở.

"Không....tôi không cần trả thù, làm ơn cứu tôi! Tôi chỉ muốn ra khỏi đây!"

Thế là tôi bày cho cô ta một kế hoạch, tôi chỉ cô ta phải nói những câu từ như thế nào, dù chết không nhắm mắt cũng là tôi bày cho.

Tất nhiên tôi đã nói với cô ta chỉ cần làm theo sẽ giúp cô ta ra tù.

Và....tôi đã giúp cô ta rồi đấy thôi, cô ta đã ra tù và xuống địa ngục rồi!

Cô thấy rồi chứ, người trong sạch hiền lành như cô vẫn nên sống cuộc sống bình thường của mình đi thôi, nhiệm vụ của tôi là đẩy cô ra khỏi thế giới này!

Vị trí đó....vốn là của tôi, chỉ là cho cô tạm thời mượn sử dụng.

Cũng đến giờ trả lại chủ nhân của nó rồi Từ Lạc à....

"Cô Trương, ngoài cửa có người tìm!"

Trương Ái Á ngồi bên giường bệnh của Từ Lạc, sự thân thiện ngày trước giờ như bị một con ác quỷ cuốn lấy.

Ánh mắt tàn nhẫn, nụ cười hạnh phúc nhưng đầy man rợ thật điên cuồng.

Chỉ là vừa nghe có tiếng người vang lên, gương mặt rất nhanh khôi phục lại ban đầu, không phải là Ái Á nữa, mà là Trương Ái Á tiểu thư Trương gia.

Tiếng giày cao gót của cô nện xuống sàn nhà, ánh mắt kiêu ngạo nhưng lạnh lùng bước ra ngoài phòng bệnh, rất nhanh liền thấy gương mặt u tối của Vương Thần.

Hắn thật không ngờ vừa đến cô nhi viện thì nhận được tin Từ Lạc ngất xỉu liền nhanh chóng chạy đến đây.

Hôm nay là ngày kỉ niệm của cô nhi viện nên bác Thủy và những người khác đều không thể đến chăm sóc cho Từ Lạc.

Cũng do Trương Ái Á nói tình trạng không nghiêm trọng!

"Tránh ra!"

Hắn gầm nhẹ lập tức liền khiến Trương Ái Á giật mình, mày liễu chau lại nhưng rất nhanh liền nhẹ nhàng nở một nụ cười e ấp.

"Vương tổng....um....vì Ái Á nghi ngờ chuyện này có liên quan đến luật pháp nên mới báo về đồn, mời được hai vị cảnh sát đến đây giúp đỡ. Nếu như là người không có quan hệ thân thích với Tiểu Lạc cũng không thể vào...."

Trương Ái Á nhếch nhẹ môi mỉm cười, chẳng phải Vương Thần cũng chính là thích cái bộ dạng nũng nịu này của Từ Lạc sao?

Cô cũng có thể làm được!

"Tôi nói tránh ra!"

Dường như Vương Thần chưa một lần nghe Trương Ái Á nói!

"Tôi là cảnh sát, người không có quan hệ thân thích với cô Từ không thể vào!"

Ánh mắt của Vương Thần chuyển sang người tên cảnh sát kia, tên này có vẻ cứng rắn, dám nhận ánh mắt của hắn một cách bình tĩnh như vậy.

Nếu có chuyện gì xảy ra, hai tên cóm này coi như cùng chung số phận với Trương Ái Á!

"Mẹ kiếp!"

Vương Thần luồn tay ra sau lưng không nghi ngờ chính là móc súng, cuộc đời này còn dám có kẻ muốn cản hắn sao?

"Ủm...Vương tổng!"

Đồng Ky đi sau lưng vẫn luôn im lặng cũng phải lên tiếng, chức danh lão đại hắc đạo của Vương Thần không phải ai cũng biết.

Nếu như hôm nay chuyện này làm lớn hơn....chỉ sợ mất hết những tích lũy bao năm nay của Vương Thần!

Dần bình tĩnh lại, hắn hít một hơi dài rồi bỏ đi, trước khi đi còn không quên ném lại cho Trương Ái Á nụ cười nửa miệng.

"Cảm ơn hai vị cảnh sát, sau này nếu Vương tổng đến thì hãy gọi tôi đến, còn nếu là những tên kia thì bỏ qua!"Hừ, cảnh sát cảnh sát, có tiền là mua được vài tên thôi!

Lấy cái chức danh tiểu thư Trương gia cùng với vài đái ngộ, mấy tên này có là gì?

Nhưng mà cô quên mất, những gì cô làm được, chẳng lẽ Vương Thần kia không làm được?

"Đồng Kỵ, lập tức xử lý Trương gia!"

"Lão đại, Trương gia gần đây phát triển càng lớn, hơn nữa vừa rồi còn ký hợp đồng với Vương thị, nếu loại trừ hẳn chỉ sợ chúng ta cũng bị ảnh hưởng ít nhiều!"

Vương Thần trầm ngâm một chút.

"Đi khám xét nhà sản xuất của Trương gia, chỉ cần tìm thấy bất kì vật liệu nào không đúng so với trong danh sách, liền có cớ để hủy hợp đồng!"

"Vâng!"

Đồng Kỵ cũng chỉ biết gật đầu, xem ra cái hạn này Trương gia gánh không nổi rồi, dám chọc giận Vương Thần còn chưa nghĩ đến hậu quả sao?

Vương Thần chính là người trong trường hợp nào cũng đặt lợi ích của mình lên hàng đầu, với cái bộ não thiên tài đó, muốn lấy được thứ gì của hắn cũng khó!

Từ Lạc nằm trên giường bệnh, ở bên cánh tay phải gầy trơ xương là kim chuyền nước biển, gương mặt hốc hác, đôi mắt nhắm nghiền ẩm ướt trông đau buồn đến đáng sợ.

Nước mắt lại ào ạt chảy ra, Từ Lạc dù đã tỉnh dậy nhưng mí mắt nặng đến mức vẫn không thể mở, khi mở ra cũng chỉ muốn nhắm lại vì chưa thích nghi được với ánh sáng bên ngoài.

Trương Á Á ngồi ở ghế sofa đối diện đó tựa đầu vào tay ngủ, cũng không biết thật hay giả nhưng khi Từ Lạc vừa mở mắt cũng là lúc cô ta tỉnh dậy.

"Tiểu Lạc! Tiểu Lạc cậu tỉnh rồi, thực sự làm tớ sợ suýt chết!"

Trương Á Á rất nhanh chạy đến bên Từ Lạc nắm lấy tay cô, còn Từ Lạc há miệng muốn nói nhưng nước mắt đã ngăn lại.

Cô há miệng ra như muốn nói, nước mắt rơi xuống, lại lắc đầu.

Trương Lộ....Trương Lộ tớ sai rồi! Mang tớ theo đi!

Là tớ hại chết cậu, là tớ giết người, chính là tớ!

"Ái Ái..."

Vừa cất tiếng Từ Lạc liền cảm thấy cổ họng khô rát kinh khủng, Trương Á Á như rất hiểu ý chạy đi lấy ngay cốc nước.

Từ Lạc vừa uống xong liền thở, lồng ngực cô như bị chèn ép, đến thở cũng mệt mỏi!

"Tớ....tớ phải đi đâu thú! Chính là tớ....gián tiếp hại Trương Lộ!"

Ánh mắt Từ Lạc ngày một đau đớn, sương mù trước mắt ngày càng dày đặc, nước mắt rớt cuộc tại sao có thể rơi nhiều như vậy chứ?

Trương Á Á nhẹ xoa lấy lòng bàn tay cô bạn, ánh mắt nhẹ nhàng.

"Tiểu Lạc, cậu đừng có mơ hồ nữa! Cái gì mà đầu thú, đều là lỗi của cô ta nhưng nếu như cậu muốn giúp cô ấy ra đi thanh thản...."

Nói rồi, Trương Á Á thở dài một hơi, câu nói lấp lửng khiến Từ Lạc như bị cuốn hút.

"Cách gì? Nói cho tớ đi Ái Á! Làm ơn xin cậu!"

Quả nhiên mắc bẫy!

Trương Á Á làm ra vẻ mặt khó xử, muốn nói lại thôi!

"Tớ nghĩ....thôi không có gì!"

Từ Lạc nước mắt rơi lã chã, nắm chặt lấy hai bàn tay Trương Á Á, đầu gối cũng co lại như đang quỳ xuống.

"Ái Ái....nói cho tớ đi....nếu có cách bù đắp cho Trường Lộ dù chỉ một chút, tớ bằng lòng!"

Trương Ái Ái đỡ Từ Lạc nằm xuống giường, bàn tay mang chiếc nhẫn kim cương nhẹ vuốt lên mái tóc đen dài của Từ Lạc.

"Cậu....có nhớ Mẹ Trường Lộ đã nói gì ở lần cuối gặp không? Nếu như cậu thật sự muốn cô ấy được yên nghỉ....hãy ra nước ngoài sống và đừng bao giờ trở lại Trung Quốc nữa!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Trêu Ghẹo Tiểu Bạch Thỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Còn Cơ Hội Không?

Trong đầu dần hiện lên câu nói ấy của Mẹ Trường Lộ, Từ Lạc cảm thấy như trái tim mình có hàng ngàn con dao đâm vào.

Đi sao?

Đi rồi....sẽ tới đâu, thế giới của cô chính là thế giới nhỏ bé này!

"Ái Ái, tớ không thể đi....tớ còn có bác Thuý, có cậu, có...."

"Không! Cậu phải đi!"

Bỗng dưng Trương Ái Ái đứng phắt dậy, bàn tay cô nắm lấy Từ Lạc như siết chặt lại khiến Từ Lạc phải nhăn mày kêu đau.

"Ái Ái, thả tớ ra....làm ơn đau!"

Trương Ái Ái nhìn Từ Lạc như thể muốn bóp chết cô, cái con ả này nếu như không chịu đi chẳng phải toàn bộ kế hoạch của cô đều đổ sông đổ biển sao.

Không được, nếu ả không chịu đi, cô sẽ tự tay tống ả đi!

Nước mắt Từ Lạc chảy đầm đìa, dường như đã nhận ra điều gì.

"Ái Ái, trả lời tớ....có phải cậu thích Vương Thần không?"

Bỗng nhiên mọi hành động của Trương Ái Ái dừng lại, căn phòng trở lại sự im lặng ban đầu, chỉ còn lại tiếng nước biển rơi lách tách.

Thích sao?

Không, Trương Ái Ái cô không hề thích người đàn ông lạnh lùng tàn nhẫn như Vương Thần, nhưng mà....cái khối tài sản cùng địa vị đó, quả thật rất thích!

Như vậy nói cô thích Vương Thần cũng là không sai đi?

"Đúng vậy! Vì vậy cô nên đi đi, hạnh phúc của tôi không kẻ nào được ngăn cản! Nếu không...."

"Đừng nói nữa, làm ơn đừng nói nữa! Tớ sẽ đi, tớ đi!"

Những kí ức của ngày hôm ấy tràn về, dây thần kinh Từ Lạc lại căng ra, đầu nhức vô cùng.

Hai tay ôm lấy hai chân eo của mình, đau quá, đau quá, làm ơn đừng nói nữa!

Trương Ái Ái neho mày nhìn Từ Lạc một cái, thật không ngờ trên đời này còn có những loại người dùng tình cảm chân thật của mình để đổi đãi với người xa lạ.

Như vậy chẳng khác gì tên ngốc!

"Được thôi, cho cô 2 ngày lập tức rút xa khỏi nơi này!"

Nói rồi, Trương Ái Ái đứng dậy, cô ta khoác nhẹ một chiếc áo lên đôi vai của mình trông không khác gì những vị tiểu thư đài các.

Ánh mắt cô ta ngao ngễ như thể đã chiếm được thứ gì đó, vô cùng đắc thắng!

Thật xa lạ....tại sao lại như vậy?

Có phải là do cô đã làm một việc tội ác tày trời nên mới bị khổ sở như thế này không?

Tại sao người cô chân thành đối đãi luôn như vậy, người cô dùng cả trái tim để yêu mến, người cô đặt tất cả niềm tin....lại như vậy?

A....tất cả là sai lầm, có lẽ cô sai rồi, người đàn ông đó không thuộc thế giới của cô....kể từ khi gặp hắn mọi chuyện bắt đầu xảy ra.

Ông trời cũng không muốn cô và hắn gặp nhau đây mà.

Rời đi thôi, rời đi sẽ không đau khổ, rời đi sẽ không phải nhìn thấy những cảnh tượng đau buồn đó, rời đi sẽ không phải nghe những lời nói cay nghiệt.

Từ Lạc nằm im lặng trên giường, nỗi đau trong tim khiến cả cơ thể như bị xé nát, đã sớm không còn đủ sức lực để gào thét đau khổ.

Nước mắt rơi ướt cả hai bên tóc mai, căn phòng màu trắng lạnh lẽo này, cô ghét nó!

Mẽ Trường Lộ, Trương Á Ái, Vương Thần....là những người đáng lẽ cô không nên chạm tới, thế giới đó còn đáng sợ hơn cả những câu chuyện kinh dị.

Mệt mỏi quá, chỉ muốn nằm xuống rồi quên đi tất cả!

Giả như ngày mai mở mắt ra đã là một Từ Lạc cứng cáp kiên cường, không còn nước mắt, trở thành vô cảm....như vậy thật tốt biết bao....

"Vương tổng, ngày mai sẽ có y tá gắn máy theo dõi vào phòng bệnh của Từ tiểu thư, bắt đầu từ ngày mai anh không cần phải lo lắng nữa!"

Đồng Kỳ đi bên cạnh Vương Thần ở Vương thị, nhìn bộ dạng âm u của Vương Thần khiến hắn cũng không khỏi thốt ra một câu an ủi.

Cô gái này thoát nhìn cứ tưởng yếu ớt lắm chẳng ngờ lại có đủ sức lực để khiến Vương Thần bị dày vò như thế này.

Rốt cuộc có phải là yêu không? Yêu là gì lại khiến cho con người ta thay đổi như vậy?

"Chuyện Trương gia sao rồi?"

Vương Thần và Đồng Kỳ bước chân đều rất dài và nhanh, đã sớm đi vào thang máy chuyên dụng của giám đốc.

Bước vào đây, làm hắn gọi nhớ lại vài kỉ niệm mà hắn cho là đẹp lúc trước....

"Quả như Vương tổng suy đoán, khâu sản xuất của Trương gia quả có vấn đề, hợp đồng bị hủy không những mang lại điều chúng ta muốn còn mang lại sự ủng hộ của mọi người đối với Vương thị. Theo dự đoán ngày mai lão Trương sẽ tuyên bố phá sản sau đó trốn nợ, còn về phần Trương Á Ái...."

"Cô ta....sẽ sớm phát điên!"

Cả mấy ngày nay, Vương Thần đều tập trung cao độ để làm việc, nhiều nhân viên trong công ty thấy khí thế của tổng tài cũng không khỏi cố gắng.

Chỉ là mọi người không biết, lí do hắn tự bắt ép bản thân làm nhiều việc như vậy là để quên đi tâm trạng thấp thỏm bất an của hắn.

Trước giờ hắn là người không bao giờ tin vào cái gọi là linh cảm, chỉ là lần này, hắn thật sự không thể yên lòng.

Cô gái này lại làm hắn mệt mỏi thế này đây, đợi đến lúc bắt về được nhất định phải phạt thật nặng!

Chỉ là....không biết còn cơ hội đó không?!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Trêu Ghẹo Tiểu Bạch Thỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Tôi Đã Tốn Quá Nhiều Thời Gian Cho Những Việc Ngu Ngốc

Ngày hôm sau, Từ Lạc đã xin về nhà, cô bày tỏ với các bác ở cô nhi viện về ý kiến của mình.

"Tiểu Lạc, tại sao cháu lại quyết định như vậy? Ở trong nước dù gì cũng có các bác lo cho cháu, cháu..."

"Cháu đã lớn rồi bác ạ!"

Bác Thủy và các bác trong cô nhi viện khi nghe được ý kiến của Từ Lạc thì rất bất ngờ, lúc đầu nghĩ rằng chỉ là do tâm trạng kích động nhất thời muốn rời đi.

Nhưng sau đó các bác đều nhìn thấy được những suy nghĩ chín chắn của Từ Lạc, không hiểu sao ai cũng cảm thấy Từ Lạc đã trưởng thành hơn rất nhiều.

Lại ít đi một phần hoạt bát, cô nói rằng cô muốn tập trung vào ước mơ của cuộc đời mình, chính là thiết kế!

"Tiểu Lạc, thấy cháu nhiệt huyết như vậy chúng ta cũng ủng hộ cháu nhưng mà....cô nhi viện thật không thể chịu được chi phí đắt đỏ như vậy, chúng ta còn sắp nhận thêm vài em khuyết tật...."

Bác Lan, cũng là viện trưởng cô nhi viện, luôn là người hiền từ nhân ái, nghe nói lúc trước bác ấy là một nhà kinh doanh rất giỏi cùng với chồng.

Nhưng sau đó chồng bác mất trong một tai nạn giao thông, cả hai cũng không có đứa con nào nên với số tiền dư dả đó bác đã mở một cô nhi viện theo ước nguyện trước đây cũng chồng.

Từ Lạc dường như đã lường trước được mọi thứ, cô chỉ mỉm cười nhẹ.

"Về chuyện này, quả thật cháu có nghĩ tới! Năm cháu gần 19 tuổi, có một vị luật sư cao tuổi đến gặp, lúc đầu cháu không hiểu lắm cho đến khi ông ấy nhắc đến tên cha mẹ cháu! Mặc dù đã mất trong một vụ hỏa hoạn nhưng cha mẹ đều đã để lại một phần tài sản cho cháu....cháu xin lỗi vì đã không nói sớm với các bác!"

Nghe vậy các bác ở cô nhi viện ai cũng ngạc nhiên, nhất là bác Lan, vì khi nhận nuôi Từ Lạc, luật sư có nói mọi tài sản của cha mẹ cô bé đều cháy rụi, không còn sót bất kì thứ gì.

Như hiểu ra được điều gì, bác Lan cũng không tức giận, vị luật sư kia chỉ là sợ người của cô nhi viện lấy đi số tiền đó nên mới che giấu đến khi Từ Lạc 18 tuổi.

Tiểu Lạc....nếu cha mẹ nó còn sống chắc hẳn sẽ là một gia đình hạnh phúc lắm đây!

"Không sao đâu, như vậy là tốt rồi! Tiểu Lạc, cháu dự khi nào đi? Đã chọn được trường chưa?"

Nói về vấn đề này, ánh mắt Từ Lạc có chút ưu buồn nhưng rất nhanh chóng khôi phục, sau mọi chuyện cô đã học được cách phải che giấu cảm xúc của mình.

Thật ra cô chưa hề chọn được trường hay nơi nào để đến, nhưng có lẽ thời gian còn lại trước ngày mai là quá đủ.

"Trường cháu đã chọn được, chỉ là trường tuần sau là đã đi học....cháu nếu muốn kịp chỉ sợ....ngày mai phải đi rồi!"

Vừa dứt lời, các bác ai cũng trợn mắt rất kinh ngạc, sau đó bỗng dưng cảm thấy thật luyến tiếc, cũng phải hai ba tiếng sau Từ Lạc mới trở về phòng của mình được!

Cô bước vào căn phòng quen thuộc, không biết là đã bao nhiêu kỉ niệm đều trôi qua ở nơi này vậy mà giờ đây sắp phải rời xa....

Có lẽ cũng sẽ không trở về nữa!

Không tin được rồi sẽ đến bước này, giả như mọi thứ quay trở lại....hoặc tốt nhất đừng bắt đầu nhưng mà trên đời này chẳng có cái gọi là giả như....

Từ Lạc bước đến bên ngăn bàn nhìn tấm vé ghi rất rõ nơi đi và nơi đến, ngày hôm đó Trương Á Á đã để lại cho cô một phong bì gồm tấm vé và dòng chữ....

"Coi như là quà xin lỗi! Còn bây giờ thì mau cút đi!"

Buồn không?

Lòng nặng quá, đi rồi chắc sẽ không buồn nữa!

Quên hết đi!

Sáng hôm sau, Từ Lạc chào tạm biệt các bác ở cô nhi viện, tuy đã cố nén nước mắt đừng rơi nhưng khi nghe bác Lan nói đi nhanh về nhanh.

Cô không làm chủ được mà lạc mất giọng, cũng may nước mắt chưa rơi.

Trong một tích tắc cô đã nghĩ hay là ở lại đi nhưng không thể....ở lại đã vốn không còn là một lựa chọn.

Xoay người ra khỏi cửa kéo vali rời đi, nước mắt từng giọt từng giọt lăn xuống.

Cô giả vờ đã đi xa nhưng sau đó liền vòng lại, đứng bên hàng rào mà căn chặt môi nhìn những đứa trẻ đang nô đùa, vài đứa đang khóc thút thít vì chị Lạc đi mất.

Cô thấy bác Thủy ngồi một góc đồ dành lũ trẻ mà nước mắt cũng lăn trên đôi gò má nhăn nheo của bác, tất cả là do cô!

Cô bặm chặt miệng chạy đi thật xa rồi ngồi thụt xuống khóc thật to, thật sự thật sự không thể kìm được, chỉ cần nghĩ đến nước mắt sẽ rơi.

Tại sao? Nước mắt tại sao có thể rơi nhiều thế chứ?

Chuyến bay ghi rất rõ sẽ cất cánh vào lúc 10 giờ tối nhưng cô muốn một lần, một lần cuối dạo quanh mảnh đất mà đã hơn hai mươi năm gắn bó này.

Cả ngày đó, cô thuê một khách sạn để cất hành lý sau đó liền đi dạo, dường như quên đi tất cả mọi buồn phiền âu lo.

Trên tay Từ Lạc cầm đầy bánh kẹo, bên hông lại là những bộ quần áo thời thượng, lần đầu biết cái gì gọi là mua sắm.

Tự lòng cô cảm thấy thật hạnh phúc nhưng chỉ là giả như không phải là đi một mình!

Đến tận buổi chiều, cô ngồi cạnh dòng sông mà lúc nhỏ cô rất yêu thích, lúc trước, có một đàn vịt nhỏ ở đây, ngày nào cô cũng lén đến cho chúng ăn.

Nhưng mà ngày càng nhiều hoá chất đổ ra sông, một hôm cô chỉ còn thấy những chiếc lông vịt bị nhuộm màu của nước sông...

Có lẽ đó cũng là một bài học....

Cứ như vậy thần thờ đến tối, rất nhiều người đi ngang, cô nghe được nhiều câu chuyện khác nhau, cũng có người tự hỏi nhau tại sao cô cứ ngồi đây.

Đến khoảng 7 giờ tối, cô đến khách sạn lấy hành lý rồi đến sân bay....

Trước cửa cô nhi viện lúc này là một người đàn ông áo đen, gương mặt rất quen thuộc với giới thương trường, còn chẳng phải là Vương Thần sao.

Hắn nghĩ rồi, hẳn ngày càng lo lắng cô sẽ rời đi.

Tuy không biết thái độ hiện tại của mình đối với Từ Lạc là như thế nào nhưng hắn không muốn cô đi, vì vậy bắt cô về rồi suy nghĩ tiếp cũng được.

"Ting!"

Chuông vang lên một lần liền thấy bác Thủy chạy ra mở cửa nhưng lúc nhìn thấy Vương Thần bỗng có chút buồn bã nhưng rồi cũng mở cửa.

"Chào bác, cháu đến tìm..."

"Nó đi rồi, cậu không biết sao?"

Chưa kịp nói hết câu bác Thủy đã sớm ngắt lời, hôm nay dù đã cố quên nhưng vẫn không thể quên, cô nhi viện thiếu vắng con bé thì giống như thiếu đi một linh hồn vậy.

Tuy biết Tiểu Lạc Lạc vẫn bình an nhưng nhìn thái độ đã thay đổi của nó....đứa trẻ hằng ngày hoạt bát vô tư tại sao bây giờ lại như vậy?

Dường như trong ánh mắt nó lúc này chỉ còn là suy nghĩ và suy nghĩ.

Chàng trai trước mặt đây cũng là người bạn nó mới quen sao?

Người này có tổn thương nó không?

"Đi? Đi đâu?"

Bỗng dung thái độ Vương Thần liền trở nên gấp gáp, mày kiếm cau chặt lại, dự đoán trong tim như đang thốt nên lời.

Bác Thủy cũng không có ý định nói, sợ Từ Lạc lại bị lợi dụng nhưng thái độ này rất chân thực, như thể có một thứ gì bị đánh mất!

"Đi du học....Thôi cậu về đi, nó đi từ khi sáng sớm rồi, khi nào có tin gì thì ở cô nhi viện sẽ báo cho cậu!"

Bác quay lưng đóng cánh cửa lại, nhưng Vương Thần không hề rời đi....hắn dường như đã thật sự sai lầm rồi!

"Đồng Ky, điều tra toàn bộ danh sách chuyến bay ngày hôm nay cho tôi, cho cậu 30 phút không lấy được thì rút đi!

30 phút, chỉ 30 phút mà lấy được thật sự rất khó khăn nhưng Đồng Ky có thể làm được, hơn nữa bây giờ hắn không đủ sức lực để chờ đợi.

Hắn đã lãng phí quá nhiều thời gian cho những suy nghĩ không chắc chắn, hắn không hiểu cô, hắn không biết gì về suy nghĩ của cô cả.

Hắn chưa một lần thử đặt bản thân vào tình cảnh của cô!

Từ công cô nhi viện, một chiếc xe lao đi với hơn 80 cây số, người đi bên đường đều dạt ra bên vì không ai muốn nộp mạng cho Diêm Vương.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Trêu Ghẹo Tiểu Bạch Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Một Kế Hoạch Hoàn Hảo

30 phút sau là lúc Đồng Ky gọi cho Vương Thần toàn bộ danh sách những người đã bay trong ngày hôm nay, lọc hẳn ra một danh sách nữ giới.

Hắn là Đồng Ky đã tốn không ít công sức.

Cũng lúc đó hắn lái xe đến sân bay.

Tìm tìm tìm nhưng không có bất kì chuyến bay sáng nào có chứa hai chữ Từ Lạc nhưng hắn không hề bỏ cuộc, lần một lần hai bỗng dưng trong thâm tâm muốn nhìn xuống dòng chữ ở dưới.

Hắn rất nhanh liền thấy cái tên Từ Lạc....

Có phải hắn hoa mắt hay không? Chuyến bay của cô còn chưa cất cánh!

Hắn dùng thân phận của mình mà nhanh chóng được đưa vào bên trong khu vực xuất ngoại.

Nhưng sân bay lớn như thế này làm sao tìm được đây?

Vương Thần trán nhễ nhại mồ hôi, hắn tìm từ những cửa hàng bán thức ăn đến quay lưu niệm, thậm chí còn nhờ người vào toilet nữ xem hộ nhưng không tài nào nhìn thấy cô.

Thời gian càng trôi mà hắn chỉ biết trách móc bản thân mình, rốt cuộc những ngày qua mày đã làm gì chứ Vương Thần?

Mày đối xử với cô ấy như vậy, khiến cô ấy buồn bã như vậy....mày còn cơ hội không?

Nghĩ vậy nhưng hắn vẫn không thể ngừng tìm kiếm cô, tìm kiếm bóng dáng quen thuộc mà hắn đã nhiều lần nhìn nó từ phía sau dù hai người đang nằm trên cùng một chiếc giường.

Hơn một tiếng rưỡi trôi qua hắn vẫn chưa tìm thấy cô....không biết là do vô duyên hay thế nào....con đường Từ Lạc đi vừa xảy ra tai nạn giao thông khiến cô phải đi đường vòng.

Mất không ít thời gian!

Cũng may là không trễ chuyến bay!

Nhưng là....khi vừa bước vào khu vực xuất ngoại liền nhìn thấy một bóng dáng rất quen thuộc....

Áo sơ mi trắng thấm đẫm mồ hôi vào bờ lưng vững chắc, mái tóc vuốt cao thường ngày cũng ướt nhẹp rũ rượi.

Có phải hay không? Tìm cô?

Bỗng Vương Thần quay về hướng Từ Lạc, cô vội vã kéo vali đi thật nhanh nhưng nào có thể nhanh bằng hắn?

"Tiểu Lạc! Em đứng lại cho tôi!"

Nghe giọng hắn không hiểu sao trong tâm cô có chút ứ nghẹn, hô hấp ngày khó thở hơn.

Cô rào bước ngày càng nhanh nhưng hắn càng nhanh hơn liền bắt lấy được cổ tay yếu ớt của cô.

"Buông tôi ra!"

Từ Lạc hất tay ra nhưng hắn đã sớm cầm chắc, hắn ôm lấy bả vai gầy gò của cô mà trong lòng tràn đầy vui mừng.

Tốt rồi, cô chưa đi như vậy hắn liền có thể giữ cô bên cạnh!

"Buông...."

"Tiểu Lạc, đừng đi!"

Đừng đi?

Hai chữ thôi mà sao xao xuyến quá!

Đừng đi sao? Đã quá muộn rồi, những lời đường mật hạnh phúc chẳng thể đến gần vì tổn thương đã quá đủ để tiếp nhận thêm bất kì thứ nào.

"Buông ra? Anh quấy rối...." "Quấy rối? Em biết cái gì gọi là quấy rối không?"

Vương Thần vừa ý định tiến lên một bước đến gần cô thì bỗng có một tên bảo vệ an ninh bước đến ngăn lại.

"Xin lỗi, nếu anh còn thô lỗ với vị tiểu thư này tôi sẽ không bỏ qua cho anh!"

Ngạc nhiên, Vương Thần và cả Từ Lạc đều nhìn sang nam thanh niên vừa cất tiếng, hoá ra là bảo vệ an ninh ở sân bay.

Nhưng mà....tên này có chút kì lạ.

"Tránh ra, anh có biết quan hệ giữa tôi và cô ấy là gì...."

"Anh bảo vệ, giúp tôi làm ơn! Tôi không quen người này!"

Từ Lạc rất nhanh tìm được cái cớ để rời đi, mỗi khi thấy người đàn ông này tìm cô đều đập loạn, lúc hắn ân cần cô hạnh phúc, lúc hắn tàn nhẫn cô đau xót.

Cô không muốn phải trải qua cảm giác khủng khiếp như vậy, càng đáng sợ hơn khi nhận ra bản thân mình đã thích một người như thế nào.

"Tiểu Lạc...."

"Tách! Tách!"

Bỗng đâu đó vang lên tiếng chụp hình, Vương Thần quay phắt người lại liền thấy một gã nhà báo nghiệp dư đang cầm cái máy ảnh.

Khốn khiếp! Từ khi nào hành tung của hắn lại bị lũ chó săn này đề ý?

"Vương tổng, he he anh có thể bỏ ra một khoản tiền để đổi những tấm ảnh này...."

"Xóa hết ảnh bằng không đêm nay mày vĩnh viễn không về được nhà!"

Vương Thần gầm nhẹ lên chỉ đủ để cho hắn, tên bảo vệ và tên nhà báo nghe.

Những lời đầy lạnh lẽo buốt giá khiến tên nhà báo không khỏi run sợ, nhưng đồng tiền làm mờ con mắt hắn ta rồi.

Hắn vẫn tiếp tục xin xỏ cho đến khi Vương Thần đập nát cái máy ảnh của hắn.

Chuyện như vậy nhưng tên bảo vệ không hề ngăn cản....rõ ràng không bình thường.

Nhưng mà....Từ Lạc đâu rồi?

Khốn khiếp!

Vương Thần lại một lần nữa chạy đi kiểm, hắn biết lần này cô muốn rời đi phần lớn là do hắn!

Là hắn sai, hắn phải xin lỗi cô, cô đâu rồi?

Chẳng lẽ dù cho một cơ hội hắn cũng không còn sao?

Tại sao mọi chuyện lại trùng hợp như vậy chứ? Từ Lạc đi du học? Tên bảo vệ? Tên nhà báo?

Rốt cuộc là kẻ nào?

Bỗng dung trong đầu hắn xuất hiện một cái tên Trương Á Ái!

"Mẹ kiếp!"

Vương Thần để tay lên tóc như thể đang vuốt nhưng thực ra đang thì thầm vào chiếc đồng hồ bên tay.

"Đồng Kỵ nhận mệnh, giám sát toàn bộ camera ở sân bay cho tôi! Thấy Từ Lạc liền thông báo, cho thêm 2 người vào hỗ trợ!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Trêu Ghẹo Tiểu Bạch Thỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Cô Gái Phương Đông Xinh Đẹp!

Vương Thần càng lo lắng cấp tốc hơn, hắn liên tục nhìn đồng hồ trên tay mà chẳng thể khiến chúng dừng lại.

Nhưng bỗng dung chiếc đồng hồ trên tay hiển thị tia sáng, Vương Thần liền đưa lên lỗ tai.

"Lão đại, không ổn rồi, dường như có người đang theo dõi, ở hướng bốn giờ!"

Vương Thần mày cau chặt lại, hắn không tin Trương Á Ái lại có thể làm nhiều chuyện như thế này, chắc chắn phải có một kẻ đứng sau!

Hắn không thả chậm tốc độ, nhưng lại giả vờ rút chiếc điện thoại xuống đất liền xoay người xuống nhặt, quả nhiên có một bóng người rất nhanh liền dáo đi chỗ khác.

Khốn kiếp, rốt cuộc là từ khi nào bọn chúng lại biết đến Từ Lạc?

Hay là do hắn mà điều tra.

Như vậy càng bất ổn.

"Chuyến bay RD027 sẽ cất cánh sau 10 phút nữa!"

Âm thanh vang lên trong sân bay, giờ này hắn biết hắn đã thua rồi nhưng mà dường như đôi chân vẫn còn chưa tin tưởng, hắn vẫn rảo bước đi tìm cô!

Hãy chạy đến cửa khẩu rồi chỉ thấy người con gái mặc chiếc váy trắng nhẹ nhàng rời đi, cũng là chiếc váy đó!

Khi cô bước vào cuộc đời hắn chính là chiếc váy trắng tinh như một thiên sứ, khi rời đi cũng là chiếc váy đó mà sao hắn lại cảm thấy bóng dáng đó đã thay đổi rất nhiều.

Cái sự ngây ngô ngày đó đã bị những nỗi buồn che lấp!

Là do hắn!

Lần này hắn khẳng định, hắn đã phá hủy cuộc đời tươi đẹp của một cô gái....

Nhưng mà hắn không thể chấp nhận được, cô là người hắn đã nhắm đến làm sao dễ dàng rời đi như vậy chứ?

"Đồng Kỵ, cậu tìm cho tôi địa điểm nơi cô ấy đáp xuống ở Úc, chúng ta lập tức bay qua!"

Tối hôm đó, Vương Thần giao lại toàn bộ công việc ở Vương thị cho Vương Đặc Nhĩ rồi lập tức bay sang Úc nhưng mà....không thể tìm thấy cô!

Từ Lạc vừa đáp xuống sân bay nước Úc liền có một người chạy đến nói với cô vài ba câu, đại khái là hãy bay sang Anh.

Vé đều đã đặt sẵn, thật kì lạ, nhưng nghĩ lại chắc cũng là Trương Á Ái.

Từ Lạc cho dù mệt mỏi vì cả ngày phải ngồi trên máy bay nay lại phải tiếp tục đi chuyển nữa nhưng cô không hề than vãn.

Lúc này chỉ còn một mình bản thân, tự than vãn chẳng khác nào tự làm tinh thần mình xuống dốc?

Sau đó một hôm, Từ Lạc lại đáp xuống sân bay Anh, ánh nắng mặt trời nhẹ nhàng chiếu đến khiến cô không khỏi nhớ đến quê nhà.

Thời tiết ở Anh khoảng 20 độ hơn cũng chỉ thấp hơn Trung Quốc một tí, nhưng nơi này hoàn toàn xa lạ!

Ngôn ngữ họ phát ra cho dù cô vẫn nghe hiểu rất tốt nhưng không quen tai chút nào, cứ thể như một đứa trẻ phải chuyển từ căn nhà mình đang sống đến cô nhi viện vậy!

Cảm giác như vậy cũng không phải chưa từng trải qua!

"Oh, thật xin lỗi! Tôi không chú ý lắm!"

Bỗng dưng Từ Lạc cảm thấy bên vai như bị đẩy một cái, quay lại liền nhìn thấy một cô gái phương Tây với mái tóc màu vàng nâu nhạt, sống mũi cô ta cao và đôi mắt sâu đẹp hút hồn.

"Trời ạ, cô là cô gái phương Đông xinh đẹp nhất tôi từng gặp!"

Cô nàng kia thốt lên, một chất giọng rất chân thật, ánh mắt cô ta mang một màu xanh mà Từ Lạc chưa từng nhìn ở một khoảng cách gần như vậy.

Có vẻ do quá mệt mỏi mà Từ Lạc cũng không nói gì nhiều chỉ cười nhẹ vẫy tay ý bảo không sao rồi nhanh chóng rảo bước đi.

Không hiểu sao từ khi những chuyện đó xảy ra....cô cảm giác như mình mắc hội chứng sợ tiếp xúc với người lạ.

Cô gái tóc vàng kia vẫn luôn đeo một bên tai nghe nhưng thấy ánh mắt mệt mỏi cùng chút sung húp của Từ Lạc cô cũng không khỏi tò mò mà đi theo một đoạn.

Nhưng rồi cô chợt nhận ra người phụ nữ phương Đông này là không hiểu tiếng Anh hay thế nào mà cứ đi lại những con đường này thế.

Rồi cô thấy cô gái phương Đông ấy ngã xuống nền gạch, cô liền chạy đến.

"Cô có ổn không?"

Từ Lạc để một tay chống lên đầu, dù cả người như đang xoay vòng nhưng cô vẫn kiên quyết lắc đầu ra vẻ mình không sao!

Cô gượng đứng dậy nhưng hai chân như vô lực....cũng kể từ ngày đó cô đã không ăn uống gì rồi, cơ thể chắc cũng suy nhược.

Cô gái kia kéo viền mắt Từ Lạc xuống khiến cô hoảng hồn.

"Ôi cô gái phương Đông bé nhỏ, tình trạng hiện tại của cô rất xấu đấy!"

Từ Lạc mở hai con mắt của mình ra mà nhìn cô gái kia, cô ấy là bác sĩ sao?

Sao có thể nhìn qua mà biết được cơ thể mình đang trong tình trạng xấu chứ?

"Không....không sao!"

"Để tôi dìu cô đi làm thủ tục!"

"Không, được rồi cảm ơn!"

Cô gái phương Tây kia dường như không hiểu, tại sao những người phương Đông luôn từ chối tất cả những lòng tốt của người khác và còn che giấu sự mệt mỏi của mình thế kia.

Hay là chỉ mỗi cô gái này như thế thôi?

"Hãy để tôi giúp...."

"Không! Làm ơn!"

Từ Lạc dường như đang hoảng sợ, cô sợ bản thân lại một lần nữa tin tưởng nhầm người, một lần nữa chịu đựng những tổn thương.

Cô....không muốn mở lòng với ai nữa!

Cô gái kia có chút giật mình không biết nói gì, cô buông tay Từ Lạc ra rồi lẳng lặng bước theo sau.

Quả y như cô dự đoán, ngay sau khi làm xong các thủ tục Từ Lạc liền ngất xỉu, cơ thể gầy gò yếu ớt lại còn không được chăm sóc bao ngày nay còn găng gượng đến giờ đã là rất giỏi.

"James, anh đến trước cổng sân bay tôi có một cô gái bị ngất xỉu cần được chữa trị gấp!"

Cô gái phương Tây rút trong túi ra chiếc điện thoại đời mới nhất, thoạt nhìn người ta cứ nghĩ cô cũng chỉ là một sinh viên bình thường nhưng nếu để ý....

Toàn bộ những phụ kiện trên người cô đều là của các nhãn hàng lớn....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Trêu Ghẹo Tiểu Bạch Thỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Định Nghĩa Tình Yêu

Từ Lạc vừa tỉnh dậy liền cảm thấy đầu mình rất nặng, hẳn là bị sốt rồi nhưng mà....bệnh viện nào lại có những nội thất sang trọng thế này a?~

"Ưm..."

Từ Lạc cố ngồi dậy trên chiếc giường size King mềm mại như thể đang ở nhà hơi vậy!

Cô nhìn một vòng nhưng không nhận ra đây là đâu nhưng chắc chắn không phải bệnh viện!

Chết rồi! Đây là nước Anh cơ mà, tại sao mình lại ở trong căn nhà nào đó, hơn nữa lại không hề biết chủ căn nhà này là ai chứ?

Rồi cô nhìn thấy ở góc phải là một cô gái nằm ngủ trên chiếc ghế dài, nhìn kĩ lại....chính là màu tóc vàng đồng ấy!

"Ồ....cô tỉnh rồi sao?"

Cô gái kia dường như nghe được tiếng động nên liền ngồi dậy, quả thật thính giác rất nhạy bén, đang ngủ mà vẫn có thể nhận ra chuyển động xung quanh!

"Là cô đưa tôi đến đây sao? Đây là đâu?"

Từ Lạc thấy trước mắt vẫn còn mờ mờ nhưng đại khái cũng khá hơn lúc ra khỏi sân bay rất nhiều, cô muốn đứng dậy thì cô gái phương Tây kia liền đến bên cạnh đỡ một tay.

"Xin chào, tôi là Kathryn nhưng cô có thể gọi tôi là Kate, đúng vậy, tôi đã đưa cô về đây!"

Nói rồi Kate nở một nụ cười rất tươi với Từ Lạc, nụ cười này chỉ khiến cô trở nên ám ảnh với những mảnh quá khứ đáng sợ.

"Thật cảm ơn! Tôi....tôi sẽ gửi tiền lại....ơ vali của tôi..."

Nghe đến chuyện tiền bạc, Kate liền tỏ vẻ không vui, tại sao thế giới này ai cũng chỉ biết tiền tiền như vậy thôi chứ?

"Vali của cô ở đằng kia nhưng mà....tiền tôi không lấy!"

Từ Lạc ngỡ ngàng ra không biết thế nào, sự thật là cô đang sợ hãi, đúng vậy!

Cô không muốn phải nợ ai và có quan hệ với bất cứ ai nữa, có lẽ cô sợ bản thân trở nên thân thiết với người khác để rồi một lần lại một lần....

Nhìn cô gái tuy có vẻ trẻ con nhưng lại không hề có ý xấu, Từ Lạc....có chút đau lòng mà không hiểu!

Tại sao rời khỏi mảnh đất ấy mà những kí ức vẫn cứ bám theo?

"Làm ơn hãy nhận lại..."

Từ Lạc không biết nên nói làm sao với Kathryn, có lẽ cô ấy trong bụng cũng đang thầm chê số tiền mình đưa cô ấy quá ít.

Căn nhà sang trọng này nếu thật sự là nhà của cô ấy thì chắc hẳn cũng phải là tiểu thư nhà nào rồi, những nhân vật như vậy càng không nên đụng tới....

Cái thế giới đáng sợ đó cô đã không dễ dàng trốn được, càng không muốn một lần nữa vướng vào.

"Tiền tôi không nhận! Nhưng cô có thể làm việc để bù đắp!"

Nói xong Kathryn cũng cười một cái, hai tay khoanh trước ngực rất ra vẻ.

Người phương Tây hẳn là luôn sống thật với độ tuổi của mình chứ chẳng như cô nhĩ, tại sao cô lại cảm thấy như bản thân đang nhìn một đứa trẻ?

"Tôi nghĩ hay là vẫn nên nhận tiền thì hơn....tôi còn phải đi học!"

Từ Lạc nhẹ từ chối thêm một lần nữa, sao cô rất có linh cảm rằng cô gái này sẽ một lần nữa mang cô trở lại cái thế giới kia chứ?

Giả như trên đời có một loại thuốc mà khi uống vào sẽ quên được nhưng chuyện muốn quên đi, như vậy hẳn là sẽ không còn buồn lo nữa.

"Ồ, tôi cũng đang đi học? Tôi hai mươi hai tuổi, ngành y, còn cô?"

Kathryn thật ra cũng chẳng hề muốn bóc lột cô gái yếu ớt trước mắt làm gì cả nhưng chỉ là....cô cảm thấy con người này không hề xấu tính, thậm chí còn lương thiện và nhút nhát.

Nhưng....dường như khắp cơ thể cô đều toát ra hơi khí của sự đau thương!

Hẳn là phải có chuyện gì khó khăn mới khiến một cô gái nhút nhát một thân một mình đến đất nước xa xôi tận nửa vòng trái đất này!"Tôi....là Từ Lạc!
Hai mươi một tuổi, ngành....thiết kế!"

Không hiểu sao, Từ Lạc rõ ràng còn chưa định hướng cho mình vậy mà khi được hỏi đến lại buột miệng nói ra ước mơ thầm lặng bao lâu của mình!

Nghe đến ngành thiết kế, Kathryn có vẻ rất ngạc nhiên không khỏi đánh giá Từ Lạc từ đầu đến cuối một lần rồi lại một lần.

Thoạt nhìn thì Từ Lạc cũng không có gì nổi bật lắm về mặt thời trang nhưng mà....trong đôi mắt đó lại loé sáng khi nhắc đến hai chữ đó!

Tâm hồn....cô nhìn thấy ở Từ Lạc như một con chim bồ câu trắng muốt bị nhốt trong lồng kín bao năm liền còn ngại ngần chưa dám bung mình bay lên cao!

"Được rồi nói sơ qua về công việc của cô đi, Từ Lạc? Khoan đã, cái tên này tôi không quen miệng, tôi đặt cho cô một cái tên tiếng Anh nhé?"

Từ Lạc có chút còi mở hơn, có lẽ cũng vì sự thoải mái mà Kathryn đem lại cho cô!

Cô gật đầu nhẹ có vẻ không quan tâm lắm nhưng thật ra trong lòng đang rất hào hứng!

Kathryn suy nghĩ một chút bỗng trong đầu xuất hiện một cái tên, có lẽ thật sự phù hợp với Từ Lạc!

"Lauriel? Cô có thích cái tên này không?"

Đối với cái tên này, Kathryn luôn cảm thấy rất ít ai sở hữu nó mà lại mang được cái khí chất như tên gọi.

Thần tiên, mộng ảo, xinh đẹp tuyệt trần!

Đó là những gì cô cảm nhận được từ cái tên Lauriel, cũng như Từ Lạc, một cô gái xinh đẹp nhưng lại như hư vô khiến người ta muốn nắm bắt tìm hiểu.

"Tôi rất thích! Cảm ơn, Kathryn!"

Từ Lạc mỉm cười nhẹ lại một cái, Lauriel sao? Cô rất thích cái tên này, bắt đầu một cuộc đời mới với cái tên đó đi, Lauriel!

"Được rồi, lúc này tôi có nói đến công việc thật ra chỉ là...."

Theo lời Kathryn thì công việc của cô chỉ đơn giản là làm bạn với Kathryn ở trường, bởi vì thân phận cao quý không khỏi có nhiều kẻ tiếp cận.

Gia đình Kathryn đều muốn chọn cho cô một người bạn thật sự cũng như một người luôn bên cô mỗi lúc khó khăn, Kathryn nói vòng vo vì sợ Từ Lạc không đồng ý những việc tư.

Lúc này cô thấy rất rõ Từ Lạc chính là không muốn dính dáng đến cô, khác hẳn với những kẻ chỉ mong làm quen với cô bởi cái tài sản to lớn của gia đình.

Từ Lạc nghĩ lại thấy như vậy cũng được, xem như mình làm nữ hộ vệ cử Kathryn đi, dù sao cô ấy nhìn trẻ con như vậy chắc có khi bị người ta lừa mất!

Hơn nữa theo như Kathryn nói, cô có thể nhận lương bằng tiền mặt hoặc có hẳn một căn phòng ở trong nhà của Kathryn.

Lúc đầu Từ Lạc cũng định ở riêng nhưng lên mạng tìm hiểu, giá phòng cực kì đắt, nhưng là khu vực gần trường.

Chuyện học tập Kathryn nói có thể nhờ ba để giúp đỡ chuyện này, Từ Lạc sẽ được vào học chung với ngôi trường mà Kathryn đang học!

Vậy ngoài học phí, Từ Lạc không còn phải lo chuyện gì khác nữa, như vậy thật tốt!

Cố gắng lên Tử Lạc, những ngày sau này sẽ là những ngày mày phải thay đổi!

Cùng lúc đó ở Trung Quốc, trên căn phòng tầng 79 quen thuộc, có một người đàn ông ngồi trong bóng tối!

Ánh đèn vừa sáng lên, trên bàn chỉ toàn những chai rượu cùng thuốc lá, dưới đất lại là những mảnh vỡ cùng giấy tờ bay tứ tung.

Hắn không biết yêu là gì cả!

Hắn không thể nào định nghĩa nó!

Chỉ khi cô đi, hắn đã nhận ra được!

Hắn yêu cô!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Trêu Ghẹo Tiểu Bạch Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Ai Cũng Sẽ Thay Đổi!

1 tháng kể từ ngày cô đi, hắn nhận ra mình thật sự đã yêu cô rất nhiều!

3 tháng trôi qua, hắn nhớ cô đến cả ngày chỉ vui mình vào công việc và rượu chè!

1 năm trôi qua, hắn dường như bình tĩnh lại, con người vốn lạnh lùng tàn nhẫn lúc trước bây giờ còn vô tâm....tất cả mọi thứ lọt vào mắt hắn cũng chỉ có vài người chính là gia đình và hai người bạn.

2 năm trôi qua, hắn không hiểu sao rất thích đến cô nhi viện, dường như thoang thoảng thấy được hình bóng cô!

4 năm trôi qua, nỗi nhớ cô ngày càng nhiều hơn chưa một lần phai bớt, đêm dài cô đơn như trách móc hắn đã tổn thương cô thế nào....

Ha....lần đầu tiên sau 30 năm hắn cảm thấy thật mệt mỏi, trái tim mệt mỏi, đầu óc cũng mệt mỏi.

Hắn đã có một sai lầm cực kì lớn mà có lẽ sẽ khiến cho Vương thị bao năm hắn gầy dựng bị sụp đổ, Sở Lương Thành....hoá ra lại chẳng phải là người thừa kế Sở thị!

4 năm qua vị trí tổng giám đốc của Sở thị đã nhường lại cho Sở Lương Thành, đối với cái bộ não ngu ngốc của hắn ta thì làm được trò chống gì?

Những là....thành tích của Sở thị ngày càng đi lên, tuy vẫn chưa hùng mạnh bằng Vương thị nhưng nếu nói trong tương lai là có thể.

Vương Thần biết trong chuyện này không đơn giản nhưng hắn không tài nào tra ra được, ai sẽ chỉ cho Sở Lương Thành những đi đường đi khôn khéo như vậy?

Dạo gần đây hắn có gặp Sở Lương Thành, phát hiện hắn ta vẫn là một tên cầu thả nhưng về chuyện có người sau lưng, hắn ta giống như xuống mồ cũng không khai ra.

Bây giờ thì hắn đã biết rồi, Sở gia thì ra....có đến 2 người con trai!

Phải! Thật nực cười rằng hắn chẳng hề có một chút thông tin!

Năm đó phu nhân Sở thị thể chất yếu ớt, dù là trong bụng có hai đứa trẻ nhưng bác sĩ nói chỉ được giữ một!

Dù bà có hi sinh tính mạng thì đứa trẻ thứ hai cũng chào đời chưa chắc an toàn, bởi vì từ trong bụng mẹ, đứa trẻ thứ hai đã mắc một chứng bệnh gì đó.

Đứa trẻ thứ hai ra đời với hơi thở mong manh yếu ớt, đến bác sĩ phụ khoa được mời từ nước ngoài về cũng lắc đầu!

Nhưng phu nhân Sở thị quyết không buông bỏ một tia hi vọng nào cho đứa con của mình, bác sĩ đã nuôi đứa nhỏ trong lồng kính suốt một thời gian rất lâu....

Kì tích xảy ra, đứa trẻ sống sót được mẹ đặt cho cái tên là Sở Sinh và bây giờ trở thành hậu hoạn của Vương thị!

Nhưng kì lạ là, suốt bao nhiêu năm đó Sở Sinh ở đâu tại sao hắn không tìm thấy bất kì một thứ gì chứ?

Hắn không biết....suốt bao nhiêu năm đó....Sở Sinh sống trong thế giới địa ngục của mình!

Nghĩa trang tự nhân vào lúc bốn giờ sáng nhưng lại có một bóng người áo đen tảo bộ, nhìn thoáng qua còn không biết người hay quỷ.

Nếu nhìn kĩ lại, đây chẳng phải là Vương Đặc Nhĩ sao?

Bước chân anh nhẹ đạp lên những thảm cỏ xanh um còn đọng sương của buổi sớm, anh dừng lại trên một bia mộ, nét mặt mỉm cười nhẹ nhàng như thường ngày.

Mẽ Trường Lộ....em có còn nhớ tôi không?

Tôi suốt bốn năm qua vẫn luôn rất nhớ em, em đã sa vào một cái bẫy mà do chính tay em tạo ra,....tôi chẳng thể trách em, chỉ trách tôi không ngăn em.

Nhưng mà bốn năm trôi qua, tôi phát hiện tình yêu tôi dành cho em đã dần mất đi, có lẽ những bận rộn đã khiến tôi thật sự vô cảm hơn.

Trái ngược với tôi là Vương Thần....người em vẫn thích, rất thích!

Anh ấy vẫn chưa hề quên được người trong lòng, sáng thì lao đầu vào công việc, chiều tối lại một môi với men rượu....

Thôi không nói nữa, chỉ là có lẽ đây sẽ là lần cuối tôi đến thăm em....bốn năm qua, cái gì quên được cũng nên quên đi thôi!

Tạm biệt Mẽ Trường Lộ!

"A....a tha cho tôi! Làm ơn....đau quá!"

Trong căn phòng dơ bẩn là một thân hình gầy gò ốm yếu nếu không muốn nói là quá xơ xác, đầu tóc rối bù và khắp cơ thể là những vết sẹo lồi lõm. Mặc cho cô ả gào thét nhưng chẳng có ai động lòng cứu giúp, có chăng cũng chỉ là một câu cảm thán cuộc đời!

Có ai nhận ra con người đó chính là tiểu thư Trương gia từng lẫy lừng mấy năm trước, Trương Ái Ái, nhưng từ khi Trương thị phá sản liền không ai thấy tin tức của Trương Ái Ái.

Có người nói cô ta bỏ đi biệt xứ tìm nơi chốn dung thân, có người nói cô ta chắc chắn là đi theo một đại gia nào đó rồi nên mới không ai tìm thấy như vậy....nhưng chẳng có ai nói, cô ta bị tổ chức hắc đạo Ám Dạ bắt nhốt suốt bốn năm qua.

Mười tám tầng địa ngục sẽ còn đáng sợ hay không khi mỗi ngày cô ta đều bị tra tấn bằng roi sắt và những vết thương lở loét do nước chanh muối?

Sẽ còn thật sự đáng sợ khi mỗi ngày cô ta đều phải ăn những thức ăn cho chó?

Sẽ còn thật sự đáng sợ khi cuộc sống đại phu nhân mà cô ta hằng mong ước này cũng chẳng bằng một gã sai vặt thấp hèn?

Nhiều lần muốn tự tử như ả chẳng thể có cơ hội, tự tử rồi được cứu sống rồi lại bị đánh đập!

Những lần đầu ả tỏ vẻ đáng thương chỉ mong Vương Thần rũ lòng thương xót nhưng bây giờ ả đã chẳng còn mong chỉ cái Vương đại phu nhân nữa, ả chỉ giả như mình được chết ngay lúc này!

Nhan sắc của ả, cơ thể của ả, địa vị của ả nay còn đâu?

Làm sao có thể chấp nhận! Tất cả là do Từ Lạc, tôi không phải là người xấu, chính cô đã vực dậy lòng tham của tôi! Lỗi là do cô, do cô!

Còn nhớ cách đây bốn năm Vương Thần rời đi chỉ để lại một câu nói:

"Mỗi ngày cứ tra tấn cô ta cho đến khi thiếu phu nhân trở về!"

Ha, Từ Lạc, mày đừng có mà trở về, cái vị trí thiếu phu nhân đó tao không giành được cũng chẳng để ai giành được!

Cùng lúc đó ở một nơi cách rất xa Trung Quốc, Từ Lạc ngồi trên một toà nhà cao ngất, trên bàn làm việc còn ghi rất rõ dòng chữ: Nhà thiết kế Lauren

Còn nhớ lúc đầu Kathryn đặt cho cô cái tên Lauriel nhưng khi đến trường lại trùng tên với rất nhiều người khác nên đã chuyển thành Lauren, cũng là một cái tên rất đẹp.

Cô gái mái tóc dài đen thướt ngày xưa giờ nhìn chẳng thấy, chỉ còn là một mái tóc ngắn ngang vai uốn nhẹ màu nâu đỏ.

Giương mặt đầy những nét trang điểm càng làm tôn lên nhan sắc quyến rũ mặn mà của cô gái độ tuổi chín muồi.

Ánh mắt của cô chẳng còn giống ngày xưa, ngây thơ và non nớt, giờ đây chỉ còn lại sự tinh ranh ma mãnh.

Ai mà không biết Lauren là nhà thiết kế cực kì tài năng, dù là vẫn còn đang học nhưng các thiết kế của cô luôn được nhiều nhà thiết kế lừng danh khen ngợi.

Bây giờ vừa ra trường, mọi người lại thi nhau giành cô như thể một viên kim cương đỏ.

Thật là cuộc sống như vậy cũng thật tốt, không buồn phiền không lo âu, lại còn sống với ước mơ, mỗi ngày còn có Kathryn bên cạnh làm bạn....chỉ là vẫn còn....thiếu?

"Lauren, mình muốn sang Trung Quốc một lần để khám phá, dù sao quê hương của cậu cũng là Trung Quốc, hãy làm hướng dẫn viên của mình đi!"

Kathryn hào hứng nói, từ ngày sống chung với Từ Lạc, cô luôn yêu cầu Từ Lạc dạy mình tiếng Trung nên bây giờ giọng Trung cũng rất tốt!

"Không đâu..."

Ánh mắt có chút lưỡng lự, Kathryn đã nhìn thấy cái gì đó....

"Please, Từ Lạc, mình không biết cậu đã có những chuyện gì ở Trung Quốc nhưng cậu không thể trốn tránh như vậy được, hãy đối mặt với nó! Cậu có địa vị, có tài sản và cả nhan sắc, cậu.... "

Nghe Kathryn tuyên truyền một hồi mà trong lòng Từ Lạc lung lay dūr dội, cô thật sự....không muốn trở về.

Giống như trong tiềm thức đã không cho phép bản thân quay về nhưng mà Kathryn nói đúng, bây giờ trở về chưa chắc chạm mặt anh ta.

Dù cho có chạm cứ giả vờ không quen biết, nói người giống người là được, đúng vậy! Về thôi! Cô cũng chẳng phải là tội đồ mà không dám trở về!

Nhưng còn Trương Á Á....nếu là trước đây Từ Lạc sẽ cảm thấy trong tâm lo lắng nhưng mà còn bây giờ, hừ, cô cười lạnh!

Trương Á Á, tôi ghét nhất thể loại lấy lòng tốt của tôi ra mà trêu đùa!

Bốn năm trước cô ngồi trên đầu tôi, năm nay trở về tôi sẽ cho cô biết cái gì mới gọi là cường nữ!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Trêu Ghẹo Tiểu Bạch Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Trở Lại

"Nhanh lên thôi Lauren, còn 5 phút nữa là đến chuyến bay rồi!"

Kathryn ăn mặc sành điệu đứng ngay sân bay với cả ba cái vali trông nổi bật vô cùng, cô có một thói quen là chỉ thích sử dụng những dụng cụ thường ngày của mình nên tất cả đều nằm trong 3 cái vali này đây.

Sắc mặt Từ Lạc bỗng chút trắng chút xanh rồi lại chút hồng, cô nắm lấy vali mà cứ đắn đo không biết có nên về không?

"Kathryn....hay tớ không về đâu...."

"What? Cậu đùa tớ sao?"

Từ Lạc không nói gì, cô lặng lẽ nhớ lại người đàn ông đó, nhớ đến những lần hắn ta bá đạo với cô....bỗng cảm thấy rất xấu hổ, gương mặt ửng đỏ một mảng.

Kathryn nhìn sắc mặt cô bạn liền nở nụ cười xấu xa, chắc chắn ở Trung Quốc này có điều gì đó không hề đơn giản mới khiến một người cứng rắn như Lauren phải đắn đo đây.

Suốt bốn năm qua, Lauren ngày một cứng cáp hơn, cậu ấy luôn cố gắng hết sức mình và cũng chẳng hề sợ hãi khi gặp những tên đàn ông xấu xa.

Bí mật, cậu ấy đã đi học karate suốt mấy năm qua và bây giờ đã đạt được cái trình độ khiến cô cũng khó mà đấu lại a~

Nhưng như vậy càng tốt, phụ nữ độc lập mạnh mẽ!

"Đi theo tớ, cậu không đi thì tớ sẽ đến Trung Quốc và giảng biện khắp nơi hỏi về thông tin cô Từ Lạc sinh ngày...."

"Được rồi được rồi tớ đi!"

Đúng là Kathryn, dù bản thân có cố gắng đến mấy nhưng vẫn không thể đầu võ mồm với cô ấy được, trước đây cô còn tưởng người phương Tây không giỏi cãi nhau nhưng mà....sai lầm, sai lầm a~

Suốt cả chuyến bay, Từ Lạc không ngừng lo lắng, hai bàn tay cọ sát vào nhau thật ẩm ướt, trở về rồi đầu tiên cô sẽ đi thăm các bác cô nhi viện.

Không biết các bác có khoẻ không, các em thế nào rồi!

Vừa nghĩ đến bao nhiêu kỉ ức lại tràn về, Từ Lạc trong lòng không khỏi lay động một cái, thầm nghĩ quyết định trở về quê hương là không sai!

"Oa, đây là Trung Quốc sao? Chữ này....um đọc là lỗi ra, phải không Từ Lạc? Lỗi ra?"

Từ Lạc cũng không biết phải làm sao với cô bạn mình, từ lúc bước xuống sân bay Kathryn cứ mãi nói tiếng Trung thôi, thậm chí còn bắt chuyện với nhiều người.

Cô bất đắc dĩ kéo tay Kathryn đi thật mau cùng với mớ hành lí rồi cũng leo lên một chiếc xe taxi tư nhân đậu sẵn, nếu đi quãng đường dài chắc chắn sẽ mắc đến gấp đôi xe bình thường.

Nếu là bốn năm trước cô sẽ e ngại nhưng mà bây giờ....tiền bán một bản thiết kế của cô cũng không rề đâu nha haha!

Cô dặn tài xế đến cô nhi viện rồi cũng nằm nghỉ một lát, riêng Kathryn vẫn hào hứng nói chuyện với tài xế bằng tiếng Trung.

Tuy có sai ngữ pháp vài từ đồng âm nhưng về cơ bản, người nước ngoài có thể nói chuyện như vậy là rất tốt rồi, tiếng Trung cũng không hề dễ học!

Từ Lạc tựa người vào ghế xe, âm thầm tính toán vài chuyện, tạm thời bây giờ cô sẽ bằng mọi cách xa cái tên Vương Thần bí ỏi đó!

Nếu có lỡ chạm mặt thì....ừm....bỏ qua đúng rồi, cô sẽ giả vờ như không quen biết nhưng mà nếu mà hấn bắt cô lại thì sao nhỉ?

Thì lúc đó....cô sẽ....a rồi quá! Đúng rồi! Vương Thần ghét nhất là hạng đàn bà thích trèo lên giường hấn, vậy lúc đó mình chỉ cần lươn lẹo tí là hấn sẽ nghĩ rằng "A, Từ Lạc ngày trước đã thay đổi rồi, bây giờ thật là hạ tiện!"

Ha ha ha, ông trời ơi sao mình lại thông minh thế này!

Nghĩ xong, tâm trạng Từ Lạc rất vui vẻ mà an tâm nhìn ra ngoài cửa sổ ngắm nhìn thành phố sau bao năm không thấy.

Cô thực sự....rất thông minh về mọi mặt nhưng mà riêng EQ thì, haizz....giống như một con rùa vừa chậm vừa không có não ấy a~

"Vương tổng, mảnh đất chúng ta để ý tuần trước đã rơi vào tay Sở thị..."

Nhân viên đứng trước bàn làm việc của sếp tổng báo cáo, tuy giọng nói bình thường nhưng ánh mắt lại đang thăm dò người ngồi trước mặt mình là Vương Thần.

Vương Thần lại từ đầu đến cuối đều không nhìn lên một cái nên hấn có thể chắc chắn rằng Vương Thần chẳng biết rằng bản thân đang bị hấn dò xét.

Tên nhân viên kia nhìn thấy sắc mặt âm u, hàng lông mày cau lại của Vương Thần thì như đã hoàn thành xong nhiệm vụ, hấn lui ra ngoài với một nụ cười nhẹ.

Sở Sinh lão đại chắc chắn sẽ ban thưởng cho hấn sau nhiệm vụ này!

Chỉ còn một mình Vương Thần trong phòng, hấn lại nhẹ nhàng thở ra, ánh mắt nhìn lên cánh cửa vừa đóng lại, môi nhếch nhẹ.

Quả nhiên....Sở Sinh cho dù có thiên tài đến mức nào nhưng hấn cũng chỉ đơn giản là một con người, làm sao có thể đoán được hết đường đi nước bước của mình?

Đúng như hấn nghĩ, có nội gián!

Vấn đề này chưa định được ai sẽ thắng, trước một đối thủ tầm cỡ như Sở Sinh hấn chắc chắn sẽ cẩn thận, không phải vì hấn sợ thua mà là....hấn muốn có một cái thắng thật huy hoàng.

Nhưng mà cũng thật tội nghiệp cái tên nhân viên lúc nãy....có lẽ chẳng bao lâu nữa hấn sẽ sớm chết thôi, xem bộ dạng lộ liễu của hấn trước sau gì cũng bị

Sở Sinh đào thải.

Một trong những lí do mà Vương Thần hấn luôn cho người lau mặt bàn kính rất sạch sẽ là vì....mặt kính có thể chiếu được hình ảnh của con người ta lên đó.

Như cái ánh mắt thăm dò cùng nụ cười của tên kia lúc này, hấn đều thấy!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Trêu Ghẹo Tiểu Bạch Thỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Cảnh Còn Người Mất

Đứng trước cổng cô nhi viện ngày nào, Từ Lạc dường như chẳng còn nhận ra nơi mình đã ở suốt 20 năm trước.

Nếu như không phải là địa chỉ đó, có lẽ cô chẳng thể nhận ra cái nơi to lớn và xinh đẹp này là cô nhi viện.

Nhưng chẳng thể nào các bác lại có đủ chi phí để xây sửa lại....chẳng lẽ cô nhi viện sang chứ?

Suy nghĩ đó khiến Từ Lạc vô cùng lo lắng, dù sao bốn năm trước cô nhi viện vốn cũng không dư dả gì....mà cô tốn bao nhiêu tiền của cô nhi viện từ nhỏ đến lớn, giờ lại chẳng hề báo đáp mà bỏ đi suốt 4 năm.

Chẳng lẽ....cô nhi viện đổi chủ? Ý nghĩ xẹt ngang qua đầu khiến Từ Lạc vô cùng lo lắng, nếu vậy thì các bác sẽ đi về đâu?

Từ Lạc đứng trước cổng cô nhi viện mà mồ hôi rịn ra tay.

"Tiểu Lạc Lạc, nơi này chính là nhà cậu vậy thì vào nhà thôi!"

Kathryn ngồi trên xe nói chuyện với bác tài xế còn được bác ấy chỉ cho cách nói chuyện thân mật và cách gọi tên người mình yêu quý thế nào.

Vậy nên cái tên Tiểu Lạc Lạc sau bao năm cuối cùng trở lại rồi đây.

"Kathryn à, tớ không chắc đây có còn phải là nhà tớ hay không nữa!"

Kathryn có vẻ ngạc nhiên quay sang nhìn Từ Lạc nhưng mà nghĩ cũng đúng, chẳng phải cô ấy luôn nói cô nhi viện ngày trước tuy chẳng có gì sang trọng, công làm bằng sắt rỉ sét, tường cũng phai màu nhưng chính là nơi cả đời cô ấy không quên....

Nhưng mà cái nơi này nhìn như một cái biệt thự thu nhỏ chứ chẳng phải như Từ Lạc đã kể nha, hỏi người dân xung quanh ai cũng nói vẫn là cô nhi viện nhưng được xây lại, cũng không rõ có đổi chủ không....

A....thôi kệ, cứ vào hỏi đi đã!

Từ Lạc nhẹ nhàng chuông một cái, sau đó chờ khoảng gần một phút liền nhấn thêm cái nữa....cứ có cảm giác như mình nhầm nhà....

Bỗng nhiên từ sân sau chạy ra, một bác gái thoạt nhìn có vẻ lớn tuổi nhưng nét cười luôn rạng rỡ trên gương mặt, bên hông bà dắt theo một đứa trẻ khoảng năm tuổi.

Đứa trẻ này mặc hội chứng tự kỉ, sau nhiều lần chữa trị tâm lí cuối cùng cũng có thể ra ngoài vui chơi cùng mọi người rồi!

Bà nhìn lên, không hiểu sao trong tim có chút chờ mong không biết người ngoài cửa là ai....bà nhìn ra liền đặc biệt ấn tượng với cô gái có mái tóc màu vàng đồng da trắng sứ, chắc là một người đi hỏi đường chẳng? Xung quanh còn nhiều hành lí như vậy....

Nhìn qua một chút, trái tim già nua của bà như đập mạnh một cái, một cô gái tóc dài ngang thắt lưng, làn da trắng nõn nà và đôi mắt sáng ngời ấy....

Tiểu Lạc Lạc? Bác Thủy không nhầm, Tiểu Lạc Lạc!

"Bác Thủy!"

Ngay lúc bà đang còn sợ hãi mà chưa thốt nên lời, Từ Lạc đã nhìn thấy mà nhảy cẫng lên hạnh phúc, nhìn thấy hình ảnh bác Thủy đã già hơn trước nhiều nhưng tâm hồn bà vẫn vậy, Từ Lạc thật có một cái xúc động muốn khóc!

Bác Thủy cố chạy nhanh bằng hai chiếc chân già nua của mình, vừa chạy ra cổng, bà nắm chặt lấy hai tay của Từ Lạc đã lướt qua khe cổng.

Có quá nhiều lời muốn nói khiến bà cứ nấp máy môi nhưng chẳng thể nói gì, bà cứ nắm chặt lấy cánh tay mảnh khảnh của Từ Lạc, không ngừng gật đầu

mà nước mắt như muốn rơi.

Đây chính là đứa trẻ mà bà thương yêu nhất, cứ tưởng cả đời này chẳng còn gặp lại cũng không ngờ....

Kathryn đứng một bên nhìn hai người cứ cười cười gật gật đâm ra cũng ngại, không biết phải nói gì, cô đứng đợi một lúc lâu cho đến khi thấy chân mình bồng rập vì vết muỗi cắn mới dám cất lời bằng tiếng Trung.

"Chào bác gái, à....bác có thể mở cửa cho chúng cháu không ạ?"

Bác Thủy giờ mới nhớ đến sự xuất hiện của Kathryn, lại càng bất ngờ vì giọng nói lơ lớ nhưng lại rất thân thiện đáng yêu của cô....

"Được được....các cháu mau vào....để bác xách cho cái này!"

"Oh không đâu, cứ để người trẻ chúng cháu!"

Kathryn nói đùa với bác Thủy một cái khiến bà bật cười, nhưng thật ra trong lòng đang thầm nghĩ, nếu để ai nhìn thấy hai thanh niên như này mà để một bà bác xách bao nhiêu hành lý thì thật là....

"Bạn cháu à? Cô bé xinh quá!"

Bác Thủy không ngừng hỏi từ chuyện này đến chuyện khác, khi đến trước phòng sinh hoạt, bác còn dặn cả hai rón rén để bất ngờ cho các bác.

Sau đó, ai cũng vô cùng ngạc nhiên thậm chí có người còn bật cười đến khóc!

Nhưng nhìn một vòng cũng không thấy bác Lan, bác Lan đâu rồi?

"Bác Thủy....bác Lan đi đâu ạ?"

Bỗng nhiên không khí đang rộn rã bất chợt lặng yên, ai cũng mang một nỗi buồn sâu sắc....trong tâm Tử Lạc cảm thấy bất an vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Trêu Ghẹo Tiểu Bạch Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Dẫn Mặt

Bác Thủy đặt hai bàn tay Tử Lạc vào lòng bàn tay ấm áp của mình, dường như đang phần nào cố gắng an ủi cô.

"Tiểu Lạc, cháu biết không, bác Lan bị ung thư máu....qua đời 1 năm trước rồi!"

Chuyện kể lại mà cứ như mới hôm qua, hình ảnh bác Lan tươi cười phúc hậu cố gắng gầy dựng cô nhi viện với tình yêu thương của mình bao năm nay chợt thoáng qua.

Vậy mà mất rồi....đau buồn, hối hận quá! Giả như trước khi bác Lan mất, bác biết được rằng cô vẫn sống tốt thì hay biết mấy....

Khoé mắt có chút ẩm ướt nhưng cũng chỉ là trong thoáng chốc....

"Một lát cháu lên thấp nhang cho bác Lan để bác ấy biết....cháu về rồi! Chắc thời gian đó các bác cũng khó khăn lắm....nhưng....?"

Tử Lạc vừa nói vừa nhìn xung quanh thiết kế ấm áp, sáng sủa của căn phòng mà không biết các bác ai cũng ngạc nhiên đến trở mặt.

Tiểu Lạc tính tình sôi nổi, dễ xúc động lại còn hay dễ bị nhìn thấu....từ khi nào đã trưởng thành như thế này, từ khi nào lại biết che giấu cảm xúc của mình mà còn khôn khéo quan tâm người khác như vậy.

Bốn năm thời gian vậy mà thay đổi được một con người sao, không cần quan tâm nữa, con bé như thế này chắc hẳn sẽ không dễ bị tổn thương như trước nữa....

Như vậy là tốt rồi....tốt....tốt!

"À đúng rồi Tiểu Lạc, cháu có người bạn nào tên là Vương Thần không, cậu ta thật sự rất tốt và giàu có đấy! Ha ha ha!"

Nói đến đây bác Thủy bật cười to xem ra rất vui vẻ nhưng lại không biết cơ thể Tử Lạc từ khi nào đã căng cứng.

Kathryn đứng cạnh nhìn thấy dấu hiệu chuyển biến kì lạ này liền biết cái tên Vương Thần kia hẳn không tầm thường rồi.

Lúc đó cô liền đứng sát lại, vểnh tai lên nghe cho rõ.

"Bác thấy....hình như cậu ta có tình cảm với cháu đấy....có lần bác thấy cậu ta cảm bức hình lúc nhỏ của cháu cười!"

Bác Thủy ra vẻ thần bí, vừa nói vừa cười, hiển nhiên anh chàng tên Vương Thần kia là một người không tệ để lấy làm chồng đâu nha! Hơn nữa, anh ta với Từ Lạc cũng khá xứng đôi!

"O bà Thủy, bà cũng thấy vậy hả? Cái lần cậu ta cho người sửa lại cô nhi viện, tôi còn nhìn thấy cậu ta lên mạng bức tranh hình con bé năm 18 tuổi ở bãi biển!"

"Thảo nào tôi tìm hoài không thấy tấm đó....quả là có tình cảm!"

Càng nói Từ Lạc càng sợ hãi, không biết tại sao hành động của hắn làm cô liên tưởng đến mấy tên sát nhân cuồng loạn....

Nhưng khoan đã....

"Nói như vậy....tên Vương Thần đó là người xây lại cô nhi viện sao?"

Từ Lạc tròn to hai mắt lên, nếu bây giờ bác Thủy mà gật đầu một cái thì giống như cô lại càng mang nợ hắn nhiều hơn nhiều hơn nữa!

Nhưng không may làm sao, không chỉ một cái đầu gật, mà là năm sáu cái đầu kia cũng gật theo!

Đừng! Đừng! Dù là trời sáng nắng nhẹ nhàng mà sao Từ Lạc lại cảm thấy như vòi rồng đang trên đầu thế kia!

"Aaa....đi mấy bay cả ngày tự dưng cháu thấy nhức đầu quá, thôi để cháu vào tắm lát rồi lại ra nhé!"

Kỹ thuật diễn xuất của Từ Lạc ngang hàng với diễn viên Oscar, cô vừa nhăn mày một cái liền khiến người ta cho rằng hắn đang đau nhức đầu lắm đây!

Rất nhanh Từ Lạc và Kathryn cùng được "giải thoát", quay lại căn phòng của mình Từ Lạc phát hiện căn phòng này chẳng hề thay đổi một chút nào cả.

Thật sự thì cô rất vui khi nhìn lại căn phòng bao năm thơ ấu của mình nhưng mà....so với cả căn nhà thì căn phòng này nhìn có vẻ giống phòng cho người giúp việc nhỉ.

Màu sắc cũ kĩ, sàn gỗ xập xệ, nhưng nói chung ít nhất vẫn rất sạch sẽ và thoáng mát, như vậy cũng quá đủ rồi.

"Tiểu Lạc, đây là căn phòng của cậu sao, thật xinh!"

Mặc kệ Kathryn chạy vòng vòng khắp phòng, Từ Lạc như con mèo lười nằm lăn xuống giường, không hiểu sao nhắc đến cái tên kia....làm cô có chút nôn nóng!

Cảm giác đã gần hắn hơn rất nhiều, lại muốn gần nữa nhưng sợ hãi....!

Không! Không! Từ Lạc tránh xa hắn ra, hắn là một tên ác ma đấy!

Từ Lạc lấy chiếc laptop chuyên dụng của mình ra đặt trên mặt bàn, cô đánh vài chữ cái bỗng nhìn thấy một tin nhắn mới trong thùng thư.

À, thì ra là Vương thị nhờ thiết kế váy cưới.....

Khoan đã chuyện gì đây chứ? Vương thị? Vương Thần?

Một buổi tiệc của giới thượng lưu cần thiết kế một bộ dạ phục nữ?

Ồ, Vương Thần cũng lắm nữ nhân nhỉ?

Vậy mà cô còn đọc được mấy tờ báo dám nói hắn bốn năm trước bỏ hết tật đào hoa, trở thành người đàn ông mẫu mực đấy!

Ha ha, còn tưởng là thật sự thay đổi nhưng cũng chỉ là che mắt thiên hạ thôi, không biết cái người đàn ông ngày ba cử đấy đêm về bao nhiêu cô trên giường

Ha ha!

Không hiểu sao Kathryn cảm thấy một mùi chua khủng khiếp cứ lan toả mãi trong phòng!

Okay được thôi, Từ Lạc gỡ nhanh lại vài chữ, nội dung chủ yếu chính là vấn đề thiết kế cũng cần phải trao đổi thông tin tâm hồn nên cô yêu cầu phải có một buổi gặp mặt với Vương tổng và người sẽ mặc dạ phục mà cô thiết kế.

Sau đó rất chủ động mà đưa ra lịch hẹn vào chiều nay!

Thư kí của Vương Thần cũng phải ngẩn ngơ khi có người dám chủ động như vậy trước mặt ông chủ, nhưng dù sao người ta cũng là nhà thiết kế nổi tiếng.

Đánh thôi a~

Cô thư kí đánh vào lịch hẹn lúc 5h chiều với nhà thiết kế Lauren, thông tin nhanh chóng bay sang máy tính của Vương Thần.

Hắn khẽ nhíu mày một cái trông rất phiền toái, cái tên nhà thiết kế này cũng không khỏi có chút ngạo mạn đó chứ?

Lúc đó hắn lại không biết cái tên hắn chê là ngạo mạn lại chính là người hắn đã đợi suốt bốn năm ròng rã....

Cũng ngay lúc đó, Từ Lạc kéo tay Kathryn ra khỏi nhà rồi đi thẳng đến phố mua sắm sầm uất nhất thành phố rồi bắt đầu chọn mẫu trang phục yêu thích cho buổi gặp mặt chiều nay.

Hừ, tốt nhất nên là một sự xuất hiện mạnh mẽ nhưng vẫn phải thật quyến rũ nhẹ nhàng, từ khi là nhà thiết kế.

Từ Lạc đã không còn ngại mặc đồ hở hờ nữa, hờ một tí như vậy mà là nghệ thuật, có cái gì đó bí ẩn lại có chút kêu gọi...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Trêu Ghẹo Tiểu Bạch Thỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Có Thực Lực Thì Kiêu Ngạo

Kathryn cả chiều đều ra về ngẩn ngơ nhưng thực ra trong lòng như con mèo nhỏ đang không ngừng tính toán, mục đích của cô khi đến Trung Quốc không ngờ lại sớm có thể thực hiện như vậy.

Haha Tiểu Lạc! Lần này tớ sẽ bắt được điểm yếu của cậu thôi haha!

Chiều hôm đó nhân viên khách sạn Vương thị ai cũng bàn tán xôn xao rằng có một mỹ nữ thần thái tựa như minh tinh thế giới vừa bước vô.

Hơn nữa còn không phải là chỉ đến thuê phòng hay ăn bữa tối mà là....đến phòng mà Vương tổng dùng để gặp khách quý.

Um....nếu như bây giờ có một lời đồn Vương thị sắp có nữ chủ nhân chắc cũng là điều dễ hiểu nhỉ?

"Nhìn kìa, nhìn kìa....Vương tổng đến...."

Ai đang bàn tán xôn xao cũng phải quay đầu lại nhìn, lập tức liền bày ra bộ dáng nghiêm túc đáng có của một nhân viên Vương thị.

Nhưng chỉ là....cô gái bên cạnh Vương tổng là ai thế? Gương mặt quả thật rất xinh đẹp!

Nếu so sánh giữa cô ta và cô gái thần thái lúc nãy tất cả đều thích cô gái ban nãy hơn, tuy nhìn có chút khó gần nhưng có gì đó rất gây ấn tượng cùng một chút ngượng mị.

Còn người này....tuy cũng rất đẹp nhưng lại có vẻ khá tầm thường?

Nhưng mà dù sao cũng không liên quan đến các nhân viên như bọn họ lắm, bọn họ có quyền gì chứ, ông chủ chọn ai thì bọn họ phải gọi người đó là phu nhân thôi!

Thư Kỳ nhìn thấy ánh mắt mọi người nhìn mình mà cảm thấy kiêu ngạo vô cùng, người có thể đứng cạnh người đàn ông này cũng chỉ có một mình cô!

Mẽ Trường Lộ hay Trương Á Á đều là một lũ ngu ngốc, liệu bọn chúng có biết hay không lòng tham của phụ nữ chính là thứ mà đàn ông ghét nhất!

Cô biết bản thân đã tiến gần hơn đến anh ấy rồi, bốn năm qua anh ấy vẫn tham dự các buổi tiệc nhưng không bao giờ dẫn theo bạn nhảy của mình.

Nhưng mà sau bốn năm, chắc hẳn anh ấy cũng phải xiêu lòng với mình chứ?

Tuy vậy nhưng trong lòng Thư Kỳ biết mình không được buông lỏng cảnh giác bởi vì bên cạnh người đàn ông kim cương vương lão ngũ này chắc chắn sẽ không đơn giản.

Lơ là một cái....không chừng vị trí phu nhân kia vĩnh viễn xa rồi!

"Thần, thật cảm ơn anh, em thật không ngờ anh lại nhờ một nhà thiết kế nổi tiếng để thiết kế trang phục cho em!"

Vương Thần đi bên cạnh hai tay vẫn nằm trong túi quần, mặc kệ cho cánh tay của Thư Kỳ cứ cố luồn qua.

Hắn vẫn phong cách đó nhưng giống như có thêm một bức tường chắn.

Ngày hôm nay đối với hắn chẳng hề vui vẻ gì, hắn cứ mãi suy nghĩ liệu có thể nào một ngày, cô trở về bên cạnh hắn hay không?

Nhưng mà hắn lại nghĩ đến những tổn thương mình gây cho cô....hắn không cầu mong cô quay lại bên hắn, nhưng chỉ là liệu có thể cho hắn nhìn thấy cô?

Để hắn biết rằng cô vẫn còn sống rất tốt, cũng không biết cô đã yêu ai chưa....

Chắc là rồi chứ nhỉ, chắc chắn người đó sẽ không như hắn, sẽ luôn làm cô cười, có khi nào cô có con luôn rồi không nhỉ?

Không sao, hắn giả như mình có thể làm cha nuôi của thằng bé!

Nhưng chỉ là trong thâm tâm luôn có một viên đá lăn qua lăn lại khiến hắn vô cùng khó chịu.

Vương Thần cúi đầu cười nhẹ tự khinh khỉnh bản thân, thật sự từ đầu đến cuối vẫn không để ý đến Thư Kỳ nhiều.

Dù sao đây cũng là cô gái mà hắn cho rằng tương đối ổn....cũng là người mà cha mẹ hắn nói rằng nếu trong năm sau vẫn không có đối tượng thì hắn phải cưới cô gái này.

Nhưng....hắn luôn tin cô sẽ không nhẫn tâm như vậy mà không quay về!

Vương Thần cùng đôi chân dài của mình vừa sải vài bước đã bước đến cửa phòng, cánh cửa mở ra một cách vô cùng bình thường nhưng...

Bên trong phòng là một cô gái mặc chiếc váy màu đen tuyền lại hở phần vai và xương quai xanh....màu đen càng làm nổi bật nước da trắng nõn của cô.

Mái tóc ngang vai được cô cột lại, vài cọng tóc đen xoăn nhẹ rơi xuống như lá liễu bên bờ hồ.

Đôi bông tai dài màu đồng làm tôn lên vẻ tinh tế của vẻ đẹp cô, sống mũi cao, đôi mắt xinh đẹp từng cử động như thể biết nói.

Vương Thần hắn chưa bao giờ háo sắc nhưng hắn không còn kiềm được bản thân mình bước đến gần cô hơn, đồng tử hắn như mở rộng.

Hắn không còn tin tưởng vào mắt mình, có phải không? Có phải không?Hắn cứ tự hỏi rồi lại tự hỏi mặc kệ Thư Kỳ đứng cạnh sững sờ bởi hành động sỗ sàng của mình!

"Tiểu Lạc! Tiểu Lạc! Là em, phải không?"

Vương Thần kích động đến mức âm thanh thốt ra nhanh hơn bình thường rất nhiều, hắn nắm lấy hai bờ vai mảnh khảnh của cô, không nhận được mà ôm choàng lấy!

Hắn không biết bóng hình trước mắt này có phải thật là cô hay không, nhưng hình dáng này....dù cho hắn nhầm, thì làm ơn cho hắn nhầm một chút thôi!

"Ohh, làm ơn thả tôi ra! Thật bất lịch sự, bạn gái của ngài sẽ không vui vì điều này!"

Từ Lạc sững sờ vô cùng khi phát hiện hắn thực sự ôm lấy mình, cô nói tiếng Anh, tuy vậy nhưng rất vui, rất vui!

Thì ra hắn không quên mình, kích động như thế này là vì mình sao, thật là một bộ dạng chưa từng nhìn thấy!

Nhưng mà làm sao cô không nhìn thấy Thư Kỳ đứng phía sau chứ? Đúng là vẫn lảng nhãng như trước thôi, còn bỏ cô gái đứng phía sau mà ôm một người phụ nữ khác!

Ha, chắc hắn cũng kích động khi nhìn thấy mình với tư cách là một người bạn thôi!

"Buông ra!"

Lần này Từ Lạc mở miệng bằng tiếng Trung, Vương Thần như tỉnh lại khi nghe tiếng gắt gỏng của cô!

Nhưng điều này càng khiến hắn vui mừng đến phát điên, giọng điệu này chính là cô, cô vẫn không hề thay đổi, thậm chí mùi hương của cô cũng chưa từng thay đổi.

Mùi hương mà hắn cứ ngỡ cả đời chẳng thể gặp lại, Vương Thần cảm giác như hắn thật sự hồi sinh, có một thứ gì đó đang nảy nở trong cơ thể!

"Tiểu Lạc, em đừng như vậy, anh xin lỗi! Anh xin lỗi! Trở về với anh!"

Cô càng nói, hắn càng ôm chặt lấy cô hơn. Thư Kỳ đứng phía sau cũng không khỏi bất ngờ, sao cô cảm thấy mình có một đối thủ rất lớn.

Nhưng trong lòng cô lại chẳng thể chấp nhận, cô ta là ai? Tại sao lại khiến Vương Thần kích động như vậy chứ, anh ấy không phải là yêu cô ta chứ?

Tại sao suốt bốn năm trời cô cố gắng không thôi, ngay lúc này lại gặp một kẻ chặn đường chứ?

"Thật xin lỗi, có phải cô là bạn của anh ấy không? Xin chào, tôi là bạn nhảy của anh ấy!"

Ngay lúc này bỗng một giọng nói nhẹ nhàng yêu kiều lên tiếng, không sai là giọng nói của Thư Kỳ, cô ta không thể chịu nổi mà lên tiếng.

Tuy nhiên rất thông minh biết tính tình của Vương Thần mà không tự cao hoá thân phận của cô mà chỉ đơn giản nói là bạn nhảy, nhưng thật ra trong lòng cũng không biết có bao nhiêu khó chịu.

Thư Kỳ cứ nghĩ Vương Thần sẽ hài lòng bởi hành động của mình nhưng cô lại không biết, Vương Thần đang vô cùng khó chịu với cô.

Cô gái này! Còn lại mở miệng nói, lời như Tiểu Lạc hiểu nhầm thì phải làm sao?

"Xin lỗi lần nữa nhưng phòng này là phòng của tôi và anh ấy để gặp mặt thiết kế, tôi nghĩ...."

Thư Kỳ rất không nghĩ đến người trước mặt lại là một thiết kế, dù sao nhà thiết kế nổi tiếng cũng không thể trẻ như thế được, thậm chí là nhỏ hơn cô.

Sau bao năm ở nước ngoài, Từ Lạc đã học được một điều, có thực lực thì có quyền kiêu ngạo, cô không khép nép như ngày trước mà tự lấy ra giấy tờ chứng minh mình là nhà thiết kế.

Từ đầu đến cuối cũng không mở miệng, nhưng hành động đã chứng minh tất cả!

Ngay lúc này cả Vương Thần hay Thư Kỳ đều ngạc nhiên!

"Tiểu Lạc, em thật là giỏi! Từ khi nào đã ngoài tầm giám sát của anh rồi!"

Vương Thần nói một câu mà cùng lúc làm lòng hai người phụ nữ chuyển biến, Từ Lạc rung động, Thư Kỳ sùng sốt!

Lúc này biểu hiện của Từ Lạc kiêu ngạo như vậy rất hài lòng hần, phụ nữ của hần nên như vậy, nên giống hần có thực lực có kiêu ngạo.

Sao giờ đây hần lại cảm nhận rõ rằng mình ngày càng yêu cô hơn nữa, hần giả như Thư Kỳ không có trong căn phòng này!

Hần sẽ đề cô ra mà thương thức tất cả!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Trêu Ghẹo Tiểu Bạch Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Nữ Chủ Nhân Thật Sự Là?

Từ Lạc rung mình một cái, hiển nhiên là đã cảm nhận rõ được ánh mắt như lang như sói của Vương Thần.

Cũng đã bốn năm chưa cảm nhận....bây giờ cô còn cảm thấy nó đáng sợ hơn trước.

May mắn làm sao còn có Thư Kỳ mà Vương Thần dắt vào, tuy trong lòng vẫn luôn cảnh giác nhưng đối với Thư Kỳ, Từ Lạc có một sự biết ơn sâu sắc.

Nếu không có Thư Kỳ ở đây, cô chắc chắn số phận mình sẽ rất thảm hại nha!

"Được rồi, Thư Kỳ tiểu thư, cho tôi biết số đo của cô!"

Dù là lần đầu tiên gặp mặt trực tiếp khách hàng của mình nhưng Từ Lạc đều rất chuyên nghiệp làm việc.

Những lần trước đều là trao đổi bằng email hoặc nhờ Kathryn đi.

Cũng chính vì vậy mà ai cũng biết nhà thiết kế Lauren nhưng lại chẳng ai biết mặt mũi người này ra sao, thậm chí còn bị đồn là một bà già có gu thẩm mỹ cao.

"Um....chuyện này có cần phải nói rằng trước mặt anh ấy không? 94-61-98"

Thư Kỳ ra vẻ ngại ngùng, hai bên má ửng đỏ như thể chuyện cô xấu hổ là thật, thỉnh thoảng ánh mắt còn liếc sang nhìn Vương Thần.

Hình thể cô cũng không phải dạng bốc lửa nhưng cũng gọi là đẹp, tuy chưa nhìn kĩ hình thể Từ Lạc nhưng cô rất tự tin mình thắng cô ta.

Nhưng mà thật đáng thương và cũng thật buồn cười, Vương Thần đang mãi mê ngắm Tử Lạc có khi còn chẳng biết Thư Kỳ tồn tại trong phòng!

"Có hơi mảnh mai nhỉ?"

Tử Lạc vừa nói xong liền lập tức gây được sự chú ý của Vương Thần và cả Thư Kỳ, mảnh mai? Còn không phải ý muốn nói hình thể Thư Kỳ như một tờ giấy.

Lúc này mới nhìn kĩ lại Tử Lạc, phát hiện hôm nay cô mặc một chiếc váy bó sát màu đen để lộ phần vai trên, tuy chỉ vậy nhưng số đo nóng bỏng của cô lại rất dễ dàng trông thấy.

Tuy Thư Kỳ không tệ nhưng so với Tử Lạc thì...vẫn còn kém!

Vương Thần trong lòng cũng thầm kinh ngạc từ khi nào một cô gái chẳng biết trang điểm là gì lại trở thành một người phụ nữ quyến rũ thế này!

Nhưng có một chuyện còn quan trọng hơn chính là....ừ, hẳn thật cổ hony hơi khô khan.

Vương Thần nhẹ cởi áo khoác của mình choàng lên vai Tử Lạc, một phần là vì quá nóng, phần lớn hơn lại vì hẳn không thể tiếp tục nhìn vai trần của Tử Lạc.

"Em không nên ăn mặc như vậy!"

Vương Thần giọng trầm thấp, lại suy nghĩ không biết đã có ai chạm vào vai cô ngoài hẳn chưa? Đặc biệt là đàn ông.

Chỉ là....Thư Kỳ cũng mặc một chiếc váy hở vai, thậm chí còn là váy cúp ngực hở cái hai cánh tay nhưng....sao Vương Thần thậm chí chẳng còn quan tâm?

"Tôi chính là như vậy!"

Tử Lạc quay sang nói rồi rất nhanh quay đi, nét mặt rất lạnh lùng lại có chút lười biếng nhưng sở hữu sức hút lạ thường.

Thế nhưng trong lòng cô lại hiểu rõ vì sao lại quay nhanh đi như vậy, còn không phải do Vương Thần ngày càng đẹp trai khiến cô nhịp thờ rối loạn?

Không hiểu sao, nhìn thấy ánh mắt của hẳn cô lại cảm thấy rất ấm áp.

"Vậy....Thư Kỳ tiểu thư cùng Vương tổng có muốn đặc biệt lưu ý vài chi tiết trên trang phục không?"

Không hiểu sao người ngoài nhìn vào căn phòng sẽ đều nghĩ Tử Lạc mới là chủ nơi này, Vương Thần như một quản gia si tình yêu chủ nhân của mình, còn Thư Kỳ chỉ là một điểm nhạt cho bức tranh tuyệt mỹ.

"Chuyện này....nên để anh ấy quyết định!"

Thư Kỳ dù đã muốn phát điên bởi những hành động của Vương Thần dành cho Tử Lạc nhưng vẫn rất cố gắng điềm tĩnh.

Từ nhỏ cha mẹ đã luôn dạy cô rằng con gái phải bình tĩnh trong mọi trường hợp thì mới thu hút được đàn ông của mình.

Nhưng cô lại không hiểu lắm, tại sao cô suốt bốn năm qua nhiều lần cố tình để Vương Thần thấy mình thay đồ nhưng anh ấy lại không hề có chút phản ứng.

Thậm chí còn nhiều lần cô nghi ngờ có phải anh ấy bị mắc bệnh không?

Thế nhưng người phụ nữ tên Lauren này chỉ cần lộ chút xương thịt liền khiến anh ấy điên đảo, thậm chí còn là bộ dáng si mê đó?

Là do cô không hấp dẫn bằng sao?

"Trang phục đó không cần nữa, anh muốn mời em làm bạn nhảy của mình, Tiểu Lạc!"

Nói rồi, Vương Thần không màng đến Thư Kỳ chừng chực rơi lệ mà đặt lên tay Tử Lạc một nụ hôn ngọt ngào.

Tuy Tử Lạc cũng không mấy thích Thư Kỳ nhưng thật sự hành động của Vương Thần đối với một cô gái như vậy là có quá đáng!

Dù cho không có tình cảm nam nữ đi chăng nữa nhưng quan hệ giữa hẳn và Thư Kỳ cũng không tệ, còn không sợ người ta tổn thương sao?

Nhưng quan trọng hơn là....những hành động của hẳn từ đầu đến giờ đều khiến cô ngứa ngáy khó chịu vô cùng!

Ánh mắt, cử chỉ, lời nói đều khiến cô cho rằng hẳn thích cô, nhưng cô sẽ không tin trừ khi chính miệng hẳn nói ra và thề!

Cũng không biết tại sao cô ám ảnh cái gọi là yêu nữa?

"Vương tổng, anh có chút quá đáng!"

Từ Lạc rút tay lại, cảm nhận hơi ấm còn lưu lại trên bàn tay khiến cô có chút rối loạn.

Làm ơn, làm ơn, cô chẳng thể hiểu tại sao bản thân lại muốn gặp mặt khi nghe tin hân có bạn nhảy nữ.

Nhưng lại càng không hiểu bản thân khi thấy hân có những hành động yêu thương với mình, thích hay không thích? Sao lại khó hiểu như thế?

Tuy đã nhiều lần dặn dò bản thân không cần phải hiểu, cứ làm theo những gì mình thích nhưng Từ Lạc vẫn không thể nghĩ.

Thế là.... Từ Lạc từ chối Vương Thần, Thư Kỳ vẫn tiếp tục làm bạn nhảy của Vương Thần nhưng lại khiến hân có chút chán ghét.

Buổi trao đổi cứ kết thúc như vậy, một cách khó hiểu?

"Cũng đã tối, chắc mọi người chưa ăn gì, chúng ta cùng đi ăn rồi giới thiệu nhé!"

Thư Kỳ cười tươi nhất có thể, nhưng trong lòng lại như đổ mưa, cô không can tâm!

Dù cho hôm nay đã mất mặt như vậy nhưng cô vẫn muốn cho Lauren biết rằng bản thân cũng chiếm một vị trí không hề nhỏ trong lòng Vương Thần.

"Không hứng thú lắm!"

Từ Lạc cũng cười đáp trả lại Thư Kỳ, làm nhiều người trong khách sạn cũng phải tròn mắt!

Nụ cười của Thư Kỳ cũng đẹp đấy nhưng nói chung thì cũng thường, nhưng nhìn cô gái kia, khi cười thì giống như liền xua tan được bao mưa gió.

Mà đáng kinh ngạc nhất chính là, Vương tổng nhìn thấy nụ cười của cô gái kia cũng liền nở nụ cười, đùng đùng, nhiều người nhìn thấy mà muốn truy tìm chết tại chỗ.

Trời ơi! Cha sinh mẹ đẻ lần đầu thấy Vương tổng cười tươi như vậy, xong rồi chúng bây ơi! Mau nhìn bộ cô gái váy đen đó, chính là Vương tổng phu nhân!

Thư Kỳ nghe thấy Từ Lạc nói liền có chút hứng khởi, nếu như bây giờ Vương Thần đồng ý đi ăn, cô ta sẽ bị bẽ mặt.

Cô cho rằng hơn chín mươi phần trăm anh ấy sẽ đồng ý, dù gì cũng phải cho cô mặt mũi chứ!

"Thư Kỳ, cũng đã trễ em nên về sớm không hai bác lại lo!"

Nói ra câu đó, Vương Thần đã cho Thư Kỳ nhiều mặt mũi lắm rồi!

Từ Lạc dù sao cũng có lòng người nên thấy Thư Kỳ hơi đáng thương nhưng cô biết rằng, những người phụ nữ này đều rất ghê gớm!

Nếu cô không ra đòn phủ đầu, có phải còn tưởng cô là bù nhìn ngu ngốc chỉ biết dựa sau lưng Vương Thần hay không chứ?

Một....à không, hai lần đã là quá đủ! Sẽ không có lần thứ ba!

Thư Kỳ hai mắt như muốn đổ lệ nhìn Vương Thần trách móc, cô cúi đầu bước vào xe, nước mắt cũng đồng thời rơi xuống nhưng rất khéo không để ai thấy!

Dù gì cô cũng không hèn hạ đến mức dùng nước mắt để khiến anh ấy cảm động nhưng chờ đó Lauren, tôi nhất định sẽ điều tra ra cô!

"Tiểu Lạc! Chúng ta nói chuyện đi! Ăn tối trước nhé!"

Vương Thần quay sang nhìn Từ Lạc, đồng tử màu nâu tối như xoáy sâu vào tâm hồn Từ Lạc, khiến cô có cảm giác như trái tim mình bị bắt làm nô lệ, một khi mắc phải sẽ vĩnh viễn làm nô lệ cho hân ta!

Không nói gì nhiều, Từ Lạc chỉ cười nhẹ!

"Anh là đồ lấu cá!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Trêu Ghẹo Tiểu Bạch Thỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Em Là Một Miếng Mồi

Thật sự mà nói hiện tại Vương Thần cũng không rõ bản thân nữa, hẳn cứ tưởng hẳn vốn là lạnh lùng ích kỉ, thậm chí còn cho rằng khi cô quay lại sẽ không biết cách bắt chuyện.

Nhưng dường như chỉ cần nhìn thấy cô, tâm trạng hẳn liền vui vẻ lên, hẳn thậm chí còn không ngừng chạy theo cô!

"Anh chỉ lấu cá với em thôi, được không?"

Vương Thần nhẹ giọng nói, hẳn ôm lấy Từ Lạc, vùi đầu vào mái tóc của cô!

Cái thanh âm trầm thấp nhẹ nhàng đó như xuyên thấu vào nơi sâu thẳm nhất trong tim Từ Lạc, đập mạnh một cái, những đau đớn tổn thương của bao năm trước như hiện lên ngay trước mắt.

Lạc vào trong bờ ngực ấm áp của hẳn khiến cô cảm giác như thế giới này thật bình an, giống như mọi thứ đã có hẳn lo!

Có một chút xúc động, nhưng chỉ là một chút, Từ Lạc biết trở lại thực tại.

"Buông ra trước đi đã!"

Không biết từ khi nào cả hai đã bước ra khỏi khách sạn, trời mùa đông có chút se lạnh nhưng dù cho là Vương Thần hay Từ Lạc đều không thấy lạnh lẽo.

"Vương Thần! Anh không thấy kì lạ à?"

Từ Lạc xoay người lại, không nhìn Vương Thần nữa, những điều cô sắp nói đều rất quan trọng, cô biết mình phải bình tĩnh.

"Kì lạ vì em trở về sao?"

Vương Thần có chút không hiểu lắm về câu hỏi của cô, hoặc có thể nói hẳn đã giả vờ không hiểu để hợp tác với cô, hẳn biết cô muốn nói gì đó.

Hắn cũng không phải đánh mất cả trí khôn vì cô!

"Kì lạ vì sao tôi lại thay đổi thế này?"

Từ Lạc nói, cũng không biết từ khi nào Vương Thần đã quấn thêm một chiếc khăn cổ cho cô, mà trong khi đó hẳn lại có chút thiếu thốn quần áo!

Hắn vốn biết cô muốn nói gì, nhưng chính là muốn để cô tự nói ra, như vậy có phải sẽ thoải mái hơn nhiều không Tiểu Lạc?

Anh xin lỗi!

"Những tổn thương anh đã gây ra, anh có biết nó khó quên thế nào với tôi không?"

Thở ra một làn khói trắng, Từ Lạc thầm trách mình đã quá mức sai lầm khi mặc đồ mỏng manh thế này nhưng cô vẫn bước đi trên đôi giày cao gót quen thuộc.

"Cho dù là bây giờ hay mười năm sau, mỗi khi nhớ lại tôi vẫn sẽ hận anh, hận vô cùng!"

Những lời đó....như từng vết dao đâm vào người Vương Thần nhưng hẳn biết rõ hẳn đáng phải nhận lấy.

Điều này có là gì so với những gì cô từng chịu đựng chứ?

"Nhưng biết không? Hôm nay tôi muốn anh giải thích, tại sao khi đó lại tổn thương tôi như vậy? Tại sao bây giờ lại tốt với tôi như vậy, tại sao lại đuổi Thư Kỳ đi?"

Lúc này cô mới quay lại đối mặt với Vương Thần, những lời này cô đã chuẩn bị lâu lắm rồi mới có thể nói ra một cách thẳng thừng như vậy!

Cũng không biết đã lấy bao nhiêu can đảm nói hết những lời đó!

"Tiểu Lạc, khi trước là anh sai, là anh ngu ngốc! Từ đầu đến cuối đều ép em phải tuân theo anh, anh đã rất ghét mỗi khi em chống đối, anh lại càng khó chịu hơn mỗi khi em cự tuyệt anh! Nhưng anh đâu biết những cảm giác lúc đó đều là vì anh thích em?"

Những lời này nói ra, Vương Thần cũng có chút chấn động, đã lâu lắm rồi mới cơ thể nói ra hết tâm sự, cũng đã lâu mới tự nhận lỗi!

Từ Lạc cúi mặt xuống đất, cô thấy hốc mắt mình nóng hổi, mũi lại sụt sịt vì thời tiết lạnh lẽo!

"Suốt bốn năm qua đối với anh là một quãng thời gian rất dài....mỗi ngày anh cứ hi vọng liệu em có trở về hay không? Em sống có tốt không? Nếu bây

giờ nhìn thấy anh liệu có phải em sẽ chạy trốn hay quỳ xuống cầu xin buông tha không? Em biết không, đã có thời gian đầu anh đẩy tóc bạc!"

Vương Thần nói rồi cũng bật cười, hẳn không biết rằng khi nói ra nhiều điều cất giữ trong lòng sẽ thoải mái như vậy, giống như trút được gánh nặng!

Ngừng một chút, Vương Thần nhẹ giọng lại, trong mắt đầy sự yêu thương, hẳn nâng mặt Tử Lạc lên để cô nhìn thấy ánh mắt mình!

"Nhưng...chẳng phải em đã quay về rồi sao? Anh không cầu xin em trở về bên anh, anh chỉ hi vọng em có thể cho anh một cơ hội. Hãy xem anh như người lạ, cho anh một cơ hội để đến gần em, theo đuổi em được không, Tiểu Lạc?"

Cứ như vậy duy trì tư thế đó một phút, người qua đường cũng thắc mắc không biết hai người mỹ nam mỹ nữ này muốn làm gì?

Dưới ánh đèn mờ, Vương Thần thấy hai gò má Tử Lạc có chút đỏ, cô cúi nhẹ đầu xuống, một giọt nước mắt chảy ra!

"Đừng khóc! Đừng khóc, nếu em không muốn anh sẽ rời đi! Đừng khóc!"

Vương Thần ôm lấy cô như đang dỗ dành một đứa trẻ, nhìn thấy giọt lệ trong suốt chảy xuống khiến tim hắn như bị ai đó bóp chặt lại.

Hình ảnh hai người ôm lấy nhau được chụp lại liên tục vài tấm, cũng không biết người đã chụp có ý định gì!"Cho tôi thời gian!"

Nói rồi, cô đẩy nhẹ người Vương Thần ra, muốn đi về phía trước!

"Đề anh đưa em về!"

Vương Thần ý muốn đưa cô về nhưng đã bị cái lắc đầu của cô từ chối!

Thế nhưng hắn rất sợ hãi cô một lần nữa rời bỏ hắn đi, lỡ như cô chạy trốn hoặc gặp tai nạn giao thông bởi những tên tài xế cầu thả thì sao?

Vì vậy hắn vẫn luôn bám sát sau chiếc xe taxi mà Tử Lạc ngồi, đến mức người tài xế già nhiều lần suýt đứng tim mỗi khi nhìn qua kính chiếu hậu.

Hình ảnh người đàn ông cứ trừng mắt bám sát phía sau xe khiến ông nhiều ngày sau vẫn cứ ám ảnh!

"Tiểu Lạc! Cậu giải thích cho mình!"

Vừa bước vô phòng ngủ ở cô nhi viện, Tử Lạc liền thấy trên giường là hơn năm mươi tấm hình, nào là hình cô trong khách sạn, cô khi bước ra ngoài, cô khi nói chuyện với Vương Thần!

Lúc này Kathryn cầm lấy tám hình mà Vương Thần ôm lấy Tử Lạc, chỉ vào bóng lưng đó rồi còn cầm lấy cây bút lông khoanh tròn lại rồi đặt dấu chấm hỏi.

"Cậu không cần tiết lộ danh tính, mình tự điều tra được! Nhưng mình chỉ muốn hỏi cậu một chuyện! Có phải đây là người cậu rất yêu và thường hay nói tên trong lúc ngủ mơ không?"

Tử Lạc vừa nghe liền sững sờ, trời ạ! Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra?

Cô thường gọi tên hắn ta trong lúc ngủ á?

"Không được im lặng! Mau trả lời câu hỏi của tớ!"

Kathryn bày ra bộ dáng nghiêm túc đến cùng cực nhưng lại khiến Tử Lạc trông rất buồn cười, cô đã có chút giật mình khi nghĩ Kathryn giống Mẹ Trường Lộ và Trương Ái Á!

Nhưng đã làm bạn bốn năm liền, Tử Lạc đã hoàn toàn không còn đề phòng Kathryn nữa, vì vậy nếu lúc này cô ấy trở mặt thì Tử Lạc chắc chắn sẽ đau đốn tận cùng!

Thật may là cũng không có như vậy!

"Đi ngủ đi! Cậu tào lao!"

Nói rồi, Tử Lạc nằm đè lên cả những bức ảnh mà không cần thay đồ, cô len lén lấy bức ảnh chụp góc nghiêng của Vương Thần nhét vào tay áo!

Sau đó rất nhanh đứng bật dậy bảo là quên thay đồ....

Tối đó Tử Lạc cứ nằm suy nghĩ trần trọc, vẫn không thể tin là con người đó thích mình đã bốn năm!

Cô vui rồi lại xấu hổ cứ như thế quá nửa đêm cũng chẳng thể ngủ, Tử Lạc phải cố đếm hơn trăm con cừu mới dần buồn ngủ...

Một đêm trôi qua yên bình nhưng cho đến chín giờ sáng hôm sau, trong phòng có tiếng gõ cửa!

"Ừm...Kathym, ai đó?"

Từ Lạc lười biếng nói, hai mắt vẫn híp chặt lại.

"Ồ dưới có bạn cháu tìm đến, nhấn là nhìn ra cửa sổ có điều bất ngờ!"

Bác Thủy đứng ngoài cửa truyền đạt lại thông tin rồi tiếp tục dắt bé gái kẻ bên đi dạo!

Từ Lạc nằm trên giường mà khó chịu nhăn mày, ở nước Trung Quốc này ngoài Kathym cô còn có bạn sao? Lừa đảo à?

Tuy nghĩ vậy nhưng cô vẫn cố gắng bước ra cửa sổ, vừa nhìn ra thì bỗng liền có một chú chim bồ câu bay vào, dưới cái bụng còn có một lá thư!

Cô rút nhẹ ra xem liền thấy một dòng chữ ghi tay: Tiểu Lạc, từ hôm nay em sẽ là miếng mồi tôi theo đuổi!

Đọc mà giật mình, Từ Lạc hoàn toàn tỉnh ngủ, cô rướn người nhìn ra ngoài cửa sổ liền thấy dưới cổng là hình ảnh người đàn ông mặc vest đen vô cùng đẹp trai ngược lên mỉm cười!

Tại sao không phải là từ ngữ nào đó lãng mạn hơn mà lại là miếng mồi chứ?

Nhưng dù vậy đọc vào là biết chỉ có một mình tên Vương Thần ấy mới ghi những lời này, không thể phủ nhận tâm trạng hiện tại của Từ Lạc rất tốt!

Bỗng nhiên cô thấy hân ta cứ chỉ chỉ cái gì đó, sau đó lại nở một nụ cười ma mãnh.

Từ Lạc đang thắc mắc thì chợt nhận ra vừa rồi....mình không mặc áo lót! Trời ạ cái váy trắng ngủ đó đừng nói hân đã thấy....

Aaaaaaa....tên đại sắc lang khôn khiếp chết tiệt!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Trêu Ghẹo Tiểu Bạch Thỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Chuyện Bốn Năm Trước Và Sau

Mấy ngày sau cũng đều đặn các khung giờ nhất định, Vương Thần sẽ đến thăm hỏi cô, cái thể loại sủng đến tận trời này khiến cô không quen, mà Kathym chính là càng buồn bực!

"Tiểu Lạc a~ nói tớ nghe cậu và người đàn ông đó có phải đã lên giường rồi không?"

Kathym chán nản gặm táo nói, cô thừa nhận bản thân không hề muốn có người yêu nhưng cũng khá tổn thương khi không có ai theo đuổi a~

Từ Lạc đang phác thảo bản vẽ ngồi bên khung cửa sổ, gió thổi làm mái tóc đen của cô bỗng bồng bềnh bay, có một dáng vẻ gì đó thoát tục!

Nhưng sau khi nghe được lời nói của Kathym, Từ Lạc thậm chí hoảng sợ rút cả cây bút chì xuống dưới nền nhà!

"Này Kathym cậu nói cái gì đó!"

Từ Lạc có lẽ vì quá xấu hổ mà mặt đỏ lên, Kathym cười khúc khích, xem ra người đàn ông đó cũng không tệ, có thể chọn cho Tiểu Lạc sắt thép đỏ mặt!

Còn một bên Từ Lạc chạy tới chạy lui đóng cửa chính rồi cửa sổ, loại chuyện này đâu phải cứ khai khai mà nói được!

"Còn không phải sao? Hôm trước anh ta ngồi cạnh cậu mà ngón tay thì vuốt lấy các đốt sống lưng của cậu!"

Nói rồi, Kathym lại gặm trái táo lần nữa, xem ra Tiểu Lạc cũng không trong trắng như mình nghĩ!

Vẫn là bản thân đáng yêu nhất!

"Aaaa! Cậu im ngay!"

"Vậy thì kể tớ nghe làm sao hai người gặp được nhau!"

Thờ dài một cái, Từ Lạc biết chuyện này trước sau gì cũng phải nói cho Kathym nghe, dù sao trong lòng cô đã không còn phòng vệ với Kathym nữa!

"Trời ạ! Trên đời này có loại người đàn ông như vậy sao?"

Kathryn ngạc nhiên đến mức thốt lên bằng tiếng mẹ đẻ, nghe xong câu chuyện của Tiểu Lạc....Kathryn giống như hình dung ra được cô gái tuổi hai mươi không nghĩ ngợi nhiều của ngày trước!

Tiểu Lạc có phải đó là lí do mà cậu luôn đề phòng tôi không? Vì hai người phụ nữ đó?

"Tiểu Lạc, cậu nghe rõ đây, nếu từ hôm nay về sau tôi làm chuyện gì có lỗi với cậu, mạng của tôi do cậu quyết định!"

Dường như để giúp Từ Lạc quên đi vết thương năm đó, Kathryn mở miệng thề thốt còn bày ra vẻ nghiêm túc khiến Từ Lạc phì cười!

Thật ra mà nói lúc này khi kể cho Kathryn nghe, cô thấy hốc mắt mình nóng ẩm nhưng thật may mắn đã kiềm được, những con người đó đã không còn đáng để cô rơi nước mắt nữa!

Không yêu cũng không hận mới là vô giá trị....

"Ring!"

Điện thoại trên bàn rung lên một cái, Từ Lạc rất có linh cảm bắt máy lên người bên đầu dây kia sẽ là Vương Thần!

"Alo!"

"Là anh!"

Có chút vui mừng trong lòng, Từ Lạc cũng không biểu hiện ra mặt đặc biệt là khi Kathryn còn có mặt ở đây....sẽ rất lại ngại!

Vương Thần đầu dây bên kia cũng mỉm cười nhẹ, không hiểu sao đồng ý kiến khiến hần nhưc đầu này lại hoàn toàn biến mất khi nghe giọng nói của cô.

"Buổi trưa cùng đi trưa nhé!"

"Được!"

Cuộc nói chuyện cứ vồn vện nhiều đó thế nhưng lại khiến cả hai đều tâm trạng vui vẻ, họ biết rằng họ sắp được gặp lại nhau!

"Tiểu Lạc, nói cho tớ đi mà có phải..."

"Đúng vậy, tớ và người đàn ông đó chính là quan hệ cậu nghĩ!"

Nói rồi, hai gò má cô đỏ nhẹ!

Từ Lạc mặc một chiếc váy dài ngang đầu gối màu hồng nhạt, nhẹ nhàng bước vào cửa hàng bình dân mà cô yêu thích.

Không biết từ khi nào mà Vương Thần lại biết rõ những món ăn cô yêu thích và cả những địa điểm cô hay lui đến.

"Em đến trễ!"

Vương Thần tuy chỉ ngồi trong một cửa hàng bình dân thế nhưng khí chất lịch lãm của anh đã nâng cao hẳn giá trị của nơi này.

"Tôi bận, chờ một tí không được à?"

Từ Lạc vẫn kiêu ngạo nói, thật ra cô đến trễ là vì mãi suy nghĩ không biết nên mặc gì thì phù hợp, cuối cùng nhắm mắt chọn lấy một bộ đồ.

"Không sao, chờ cả đời cũng được!"

Khụ, Từ Lạc ho một cái thế nhưng gương mặt vẫn ngày càng đỏ ửng, cô cảm nhận được ánh mắt của mọi người xung quanh không biết làm sao đành phải quay đầu chạy ra ngoài. Vương Thần chỉ hai bước chân liền bước đến chỗ cô, hần nắm lấy cổ tay trơn mịn của cô, ánh mắt nhu tình.

"Được rồi, không đùa em nữa, ngoan, tối nay làm bạn nhảy của anh nhé!"

Vương Thần vuốt nhẹ mái tóc đã dài hơn lúc trước một chút của cô mà không để ý ánh mắt kì thị của những người xung quanh.

Từ Lạc không hiểu sao cảnh tượng này có chút quen thuộc, hình như là đã gặp đâu đó 4 năm trước rồi thì phải!

Có lẽ do quá ngượng, Từ Lạc đẩy nhẹ Vương Thần ra rồi ngồi xuống ăn, hai gò má đỏ ửng suốt cả buổi trưa khiến người nào đó tim đập nhộn nhạo.

"Tiểu thư, cô thích kiểu tóc nào?"

Nhân viên trong salon đưa cho Từ Lạc một cuốn album vô cùng lớn với hàng trăm kiểu tóc thời thượng, tuy cũng là một cô gái sành điệu nhưng đối với những nơi quá mức xa hoa như thế này thì Từ Lạc cũng có chút không quen thuộc.

"Ồm....kiểu này....kiểu này!"

Từ Lạc vừa lật được vài trang liền thấy một kiểu tóc buộc thấp uốn kiểu cho các cô nàng tóc ngắn thì liền chỉ vào, cô cho rằng đây sẽ là sự lựa chọn tốt nhất cho mái tóc của mình và bộ trang phục.

Bộ váy mà đáng lẽ thuộc về Thư Kỳ đã bị thay đổi chủ nhân của nó, Từ Lạc là người thiết kế và cũng sẽ là người mặc nó trong đêm nay vì vậy có thể nói để miêu tả được xuất sắc thần thái của chiếc váy thì cũng chỉ có Từ Lạc.

"Em vẫn như vậy....vẫn ngại ngùng với mọi thứ xa lạ!"

Vương Thần là người dẫn cô đến nơi này và vẫn ngồi sau lưng cô từ đầu đến cuối, những biểu hiện loay hoay của cô đâu thể lọt khỏi mắt hắn chứ?

Nhưng thấy cô như vậy hắn càng tự tin hơn bởi vì ít nhất, cô đã không hoàn toàn thay đổi thành người khác!

Từ Lạc giả vờ như không nghe nhưng trong tâm lại oán trách, anh cũng không cần nói ra trước mặt tất cả mọi người chứ, xấu hổ!

"Mời Vương tiên sinh ra đại sảnh có người gặp!"

Ngay lúc này có một người bước vào và thông báo cho Vương Thần biết, thật kì lạ, cũng không biết là kẻ nào lại rõ hành tung của hắn như vậy!

Vương Thần nhìn vào trong gương thấy Từ Lạc cũng đang nhìn mình, hắn gật đầu một cái ý nói chờ hắn!

Từ Lạc không đáp nhưng cũng tỏ rõ là đồng ý!

Thế nhưng ngay lúc Vương Thần bước ra chưa được bao lâu thì có một cô gái xinh đẹp bước vào, gương mặt vừa gặp cách đây không lâu nhưng cũng sắp mờ nhạt.

Thư Kỳ!

"Ồ Từ tiểu thư cô cũng ở đây sao?"

Nghe giọng nói này khiến Từ Lạc có chút khó chịu, dù sao cũng chẳng ai ưa thích người phụ nữ khác giành đàn ông với mình cả!

Từ Lạc không nhìn qua, vẫn cứ tiếp tục nhìn mình trong gương chỉ nở một nụ cười nhẹ, phong thái nhẹ nhàng nhưng tuyệt đỉnh.

Thư Kỳ hiển nhiên trong lòng vô cùng buồn bực khi bị khinh bỉ ra mặt nhưng cô vẫn luôn treo trên miệng một nụ cười đoan trang.

"Từ tiểu thư có vẻ không thích tôi lắm?"

Cái tiếng Từ tiểu thư này cũng thật khó nghe, Từ Lạc biết chắc hẳn cô ta đã điều tra về mình rồi!

"Là Thư tiểu thư nghĩ nhiều, mỗi lần cô đến đều là lúc tôi bận rộn!"

Từ Lạc đáp lại như cho Thư Kỳ mặt mũi, tất nhiên Thư Kỳ cảm giác Từ Lạc cũng phải khom người trước mình thì vô cùng thoải mái, không khỏi lên giọng một cái.

"Là chuẩn bị cho tối nay phải không? Mái tóc này là cô chọn sao? Cái trâm cài này lại càng không thích hợp!"

Thư Kỳ cố tỏ ra am hiểu nghệ thuật, thật ra là trong lòng cô ta khó chịu khi nhìn thấy Từ Lạc mang một mái tóc xinh xắn, cô ta sợ bản thân sẽ không thể nổi bật!

Nhưng ngay lúc này, người làm tóc cho Từ Lạc quay sang nhìn Thư Kỳ bằng một ánh mắt vô cùng khó chịu!

"Mái tóc này có vấn đề gì sao? Cá nhân tôi là nhà tạo mẫu tóc lừng danh ở đất nước này còn không nhận ra vấn đề, cô có ý kiến gì sao?"

Người này là đàn ông nhưng cách nói chuyện cùng ngữ điệu còn chút giống phụ nữ, đa phần những người đàn ông đam mê nghệ thuật đều có giới tính khác thường.

Lúc này Thư Kỳ mới nhìn kĩ lại, đây còn không phải là nhà tạo mẫu tóc số một châu Á đến từ Trung Quốc sao? Thật là mắt mặt!

"Thật xin lỗi gây hiểu nhầm rồi! Tôi chỉ muốn trêu chọc cô Từ một chút thôi!"

Thư Kỳ cười giãn hoà, không khỏi nhìn sang Từ Lạc ý nói hãy giải vây cho cô ta, Từ Lạc cũng rất nhanh nhẹn mà cười tươi đáp lại.

Nhà tạo mẫu tóc kia không nói gì nữa nhưng trong lòng cũng có chút khó chịu!

Thư Kỳ cũng không ở lại lâu nữa, chỉ đành đi ra ngoài nhưng trong lòng ảm ức vô cùng, còn vài câu muốn hạ bệ cô ta nhưng chưa kịp nói ra thì mặt mũi đã mất hết.

Aaaaa....tại sao lần nào có cô ta mình đều mất sạch mặt mũi chứ!

Ít nhất cô ta cũng phải một lần trải nghiệm cảm giác đó!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Trêu Ghẹo Tiểu Bạch Thỏ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Oan Gia

Thật trùng hợp làm sao ngay lúc Thư Kỳ vừa rẽ qua phòng khác thì cũng là lúc Vương Thần trở lại, tuy hai người không chạm mặt nhưng vẫn có một sự trùng hợp đến kì lạ.

Chỉ là từ khi bước vào phòng trên mặt Vương Thần vẫn luôn có chút vui vẻ....không biết là đã gặp ai?

Mọi chuyện cứ diễn ra êm xuôi cho đến khi buổi tiệc chuẩn bị bắt đầu...

"Vương Thần tôi cảnh cáo anh còn dám đụng vào người tôi nữa tôi lập tức thiên anh! Kéo lên!"

Không hiểu sao đã đến nơi dự tiệc nhưng Vương Thần vẫn không chịu xuống xe, hắn bắt đầu vuốt lấy bờ vai Từ Lạc....ngay khắc đó cô đã cảm thấy bất ổn!

Quả nhiên sau đó hắn nắm lấy khoá váy của cô kéo xuống hơn phân nửa, cả một tấm lưng trần lộ rõ ra ngoài.

"Anh cũng muốn em thiên anh!"

Hắn cười một cách vô cùng đều trá, vẫn đang tiếc nhìn tấm lưng quyến rũ đó!

Từ Lạc sợ hãi nhìn xung quanh, dù cho đã biết chiếc xe thiết kế tối tân này của Vương Thần bên ngoài sẽ không thể nhìn thấy nhưng chỉ cần có ai đó đi ngang sẽ khiến cô vô cùng xấu hổ.

"Đừng nói nhiều nữa mau lên!"

Ngay lúc này ngón tay trở của Vương Thần vô tình đụng vào làn da mềm mại của cô khiến cô sợ hãi mà la lên!

"A! Anh muốn chết!"

Nói rồi cô quay phắt lại muốn đánh mạnh vào lưng Vương Thần nhưng phát hiện kéo khoá sau lưng kêu một tiếng vô cùng kì lạ!

Cái âm thanh này....

"Thôi rồi Tiểu Lạc, em làm hư kéo khoá váy rồi!"

Àm! Âm! Từ Lạc chỉ biết đơ mặt ra mà không nghĩ được gì nhiều, coi chi đang thắc mắc, những bộ trang phục trước kia cô thiết kế cho khách hàng có khi nào cũng bị như thế này không?

Có phải họ sẽ oán trách cô rất nhiều như cô đang oán trách bản thân mình đúng không?

"Aaaaa tất cả là do anh, nếu như anh không kéo xuống thì cũng sẽ không như thế này!"

Lúc này Từ Lạc chẳng màng đến biểu cảm của mình nữa....cô hoang đến mức gương mặt tái mét.

Vương Thần nhìn cô không nói gì, hắn im lặng như thể biến mất hoàn toàn trong không gian chỉ là kẻ liếm môi một cái.

"Tôi không vào đâu!"

Ánh mắt cô nhìn ra ngoài có chút nuối tiếc, dù sao đây vẫn là cơ hội tốt để phát triển tên tuổi nhưng...

"Vậy tôi đoán em phải ở trong xe đến khi xong tiệc thôi! Người của tôi hôm nay bận rồi a, hơn nữa tôi không an tâm để người khác đón em đi."

Vương Thần ra về bất lực nhưng thật ra trong lòng lại cười thầm, em nghĩ đến đây rồi muốn về để thế sao?

Từ Lạc quá vội vã mà không nhìn thấy rõ biểu cảm của Vương Thần, hơn nữa lão đại hẳn chỉ cần gọi một cú thì cho dù vợ đang đẻ cũng phải có mặt.

Thế nhưng Từ Lạc của hiện tại lại chẳng thể nào nghĩ ra được những điều này.

"Tôi không biết lái xe, làm sao đây?"

Không hiểu sao Từ Lạc học lái xe bao lâu cũng không thể tự lái được, luôn cảm giác không an toàn.

Thế nhưng nếu là Vương Thần hay Kathryn cầm lái cô lại thấy rất thoải mái.

Ngay lúc này bỗng dưng có người gõ cửa sổ, Vương Thần nhẹ che Từ Lạc lại rồi mở cửa.

Là Thư Kỳ!

"Chào anh! Từ Lạc không có ở đây sao? "

Không hiểu sao lúc này Từ Lạc lại ngẩng đầu lên giả vờ như nét mặt vừa ngủ dậy, đối với Thư Kỳ trong lòng cô đã thực sự coi như là một đối thủ.

"Có chuyện gì sao?"

Từ Lạc tựa nhẹ gương mặt của mình lên vai Vương Thần tỏ vẻ nũng nịu.

Không nói gì nhưng trong lòng lại rất vui vẻ, Vương Thần cũng rất hợp tác mà tỏ vẻ bình thường khiến lòng người nào kia khó chịu đến tức điên.

"Cùng vào nhé?"

Thư Kỳ vẫn cười nhẹ nhàng như dáng vẻ vốn có của cô nhưng có ai biết đằng sau vẻ ngoài đó là linh hồn của một thứ vô cùng đáng sợ.

"Được thôi nhưng chờ chúng tôi một lát!"

Lúc này Từ Lạc nghĩ rằng nếu mình không đi vào có khi người đàn ông này sau đêm nay có thể không thuộc về cô nữa.

Ô cửa sổ kéo dần lên để lại gương mặt méo xệch của Thư Kỳ.

"Nghĩ lại rồi sao?"

Vương Thần nhếch môi cười vô cùng điển trai nếu nó Từ Lạc không rung động thì là nói dối.

"Không phải, chỉ là cảm thấy sẽ thật uổng phí công sức tạo ra bộ váy này!"

Từ Lạc bình tĩnh nói sau đó rút cái trâm cài trên đầu xuống đưa cho Vương Thần.

"Dùng cái này kẹp lại!"

Thật may mắn khi người tạo kiểu tóc lúc này đã đưa cái trâm cài này cho cô, may mắn hơn chiếc trâm này rất phù hợp với màu sắc bộ váy này.

Hi vọng không ai nhìn thấy!

"Đi thôi!"

Lúc bước ra khỏi cửa xe Từ Lạc có chút run rẩy, dù sao những người cô sắp gặp đều có địa vị rất cao, mà những người như vậy đều rất....đáng sợ!

Vương Thần luồn tay mình vào lòng bàn tay ẩm ướt của cô, ngày càng siết chặt như để tiếp thêm động lực cho cô.

Không biết từ khi nào Vương Thần lại trở thành một người đàn ông ấm áp như vậy! Cô rất thích, rất thích!

"Ai nha đây chẳng phải là Vương tổng sao? Một ly một ly Hahaaa! "

Mấy lần từ các công ty khác đến sớm hơn luôn chào chực ngay trước cổng để nịnh bợ những kẻ quyền cao chức rộng hơn mình, cũng có thể nói đó là một sự khôn ngoan.

Mọi thứ cứ diễn ra êm đềm như vậy cho đến khi Từ Lạc nghe thấy tiếng la quen thuộc của Kathryn.

"Cái người này, mắt không rõ à?"

Kathryn xuất hiện ở đây chỉ mang lại cho Từ Lạc một chút bất ngờ vì dù sao cha cô ấy cũng là chủ tập đoàn y học có tiếng.

Nhưng mà người kể bên cô cũng là người đang bị cô mắng chính là Vương Đặc Nhĩ đã lâu không gặp!

Hắn ta vẫn có nét hiền lành ấm áp như ngày đó chỉ là trên gương mặt đã có chút khó chịu!

"Tiểu thư, đúng là do tôi không chú ý đụng trúng cô thế nhưng tôi mới là người bị hại đây, cô không cần la to như vậy!"

Cũng thật kì lạ, người la lên là Kathryn nhưng kẻ bị hại dính đầy bánh kem lại là Vương Đặc Nhĩ, vừa ăn cướp vừa la làng là đây sao?

Trong chốc lát nhiều người chú ý đến cuộc tranh cãi nhiều hơn.

"Tôi mới là biết anh sẽ tự nhận mình đáng thương rồi đổ lỗi về tôi nên mới ra đòn phủ đầu trước mà! "

Trong mắt Vương Đặc Nhĩ hiện tại, người con gái xinh đẹp trước mặt hắn lại như một đứa trẻ tính tình kì lạ và miệng lưỡi rất sắc bén, khiến hắn không cương cũng không nhu được.

Còn đối với Kathryn, anh chàng có vẻ tốt bụng trước mắt cũng không tốt bụng như mình nghĩ.

Nhưng thật may mắn là ngay lúc này người dẫn chương trình lên tiếng thông báo bắt đầu buổi tiệc, nếu không sợ là còn phải tranh cãi đến sáng mai!

Ngay lập tức Vương Đặc Nhĩ nhận được cái liếc xéo của Kathryn cũng không biết nên khóc hay cười.

Một lát sau liền tới phần vũ hội....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Trêu Ghẹo Tiểu Bạch Thỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Dị Ứng Nặng Với Rượu Vang Đỏ

"Này, sao lại còn vũ hội? Anh đùa sao rõ ràng không có nói...."

Từ Lạc không dám biểu cảm quá lộ vì cô biết vẫn còn rất nhiều ánh mắt hướng về phía cô và Vương Thần thế nhưng vũ hội là sao chứ?

"Chuyện này anh cũng không rõ!"

Cô không tự tin chiếc đầm cài có thể bảo đảm được chiếc váy không bị bung ra nếu như thực hiện những động tác nhảy.

"Mời các cặp đôi tiến ra phía trung tâm!"

Giọng nói của người dẫn chương trình vang lên lần nữa khiến Từ Lạc vô cùng gấp rút!

"Đừng lo! Anh bảo kê em!"

Có ai biết nói ra được một câu nói ngọt ngào như thế này khiến Vương Thần khó khăn như thế nào không, đây không phải chuyện một người đàn ông bình thường có thể làm được....

Gương mặt phỉếm hồng, Từ Lạc cũng không biết phải làm sao, không thể làm hắn mất mặt được!

Cô đứng lên mỉm cười nhẹ rất dịu dàng, xinh đẹp như thế đêm nay cô mới chính là nhân vật chính, tuy chẳng có gì rầm rộ nhưng khí chất của cô và hắn lại chẳng ai sánh kịp!

Nhạc vang lên....mọi người bắt đầu đứng đưa theo giai điệu, âm nhạc lại thay đổi có chút nhanh hơn, thay đổi bầu không khí.

Từ đầu đến cuối tay Vương Thần đều ở đặt ở sau lưng Từ Lạc, đảm bảo chiếc đầm cài không bị xô dịch vị trí thế nhưng ngay lúc này bỗng dừng...

Xuột!

Thoáng một cái Từ Lạc nằm trên người Vương Thần, nhạc dừng lại, ai cũng hốt hoảng nhìn quanh!

Lúc này bỗng dung Vương Thần cười một cái, nụ cười thật tươi rất ngọt ngào khiến nhiều người thậm chí còn không tin vào mắt mình!

Từ Lạc quá xấu hổ, cũng không rõ là chuyện gì xảy ra nhưng cô đập nhẹ vào lồng ngực hần cũng không khỏi cười một cái, rất ư xấu hổ!

Mọi người trong phòng cũng bật cười vô tư, nhiều người còn hô lên hôn đi hôn đi vô cùng vô tư, đây là một trường hợp ngoài ý muốn nhưng lại khiến bầu không khí nhộn nhịp hơn rất nhiều!

"Đứng lên nào công chúa!"

Từ Lạc lồm khồm đứng dậy, chiếc váy phòng xinh đẹp của cô lúc này lại có chút bất tiện, thật may mắn là chiếc trâm cài vẫn chưa hề rơi ra....

Thật kì lạ, tại sao đã ngã mạnh xuống thế vẫn còn chưa bung?

Nhưng lí do gì bỗng dung đang bình thường Vương Thần lại kéo cả cô ngã xuống?

Vô thức Từ Lạc nhìn ra phía sau, phát hiện Thư Kỳ luôn đứng sau lưng mình!

Nhìn lại, cô thấy Vương Thần cũng đang nhìn chòng chọc vào Thư Kỳ, nếu không phải do Thư Kỳ cố tình huých vào lưng Từ Lạc, hần cũng không bắt chặp mà xoay cô ra nơi khác, hần biết nếu hôm nay chiếc váy của cô có vấn đề, sẽ lên trang nhất!

"Vương tổng có người đẹp trong tay thích quá nên ngã cả xuống rồi kia!"

Một người nói vang lên, ai cũng hít một ngụm khí lạnh, Vương tổng chắc chắn sẽ nổi giận....

Nhưng hôm nay Vương tổng không phải Vương tổng, hần chỉ cười, nụ cười đẹp đến ai cũng hoảng sợ!

Có thể không ai biết nhưng thật ra lúc này khi Vương Thần ôm Từ Lạc xoay ra nơi khác đáng lẽ sẽ không ngã nhưng cô gái này không quen đi giày cao, liền mất thăng bằng ngã xuống!

Thế nhưng phản xạ cũng thật nhanh, trong tích tắc liền vơ lấy hần làm tấm đệm lót....sau đó còn bày ra bộ mặt ngu ngơ khiến hần cũng không thể nghiêm túc nổi!

Chỉ sợ hôm nay cười nhiều như vậy thông tin của cô sẽ bị tìm kiếm lên trang đầu mất thôi!

"Thật quá đáng! Hại tôi xấu hổ như vậy!"

Từ Lạc tức giận không nhìn Vương Thần một cái, cô bĩu môi vô cùng đáng yêu nhưng hiển nhiên sự tức giận này chính là hệ quả của việc quá mức xấu hổ.

"Được rồi! Là lỗi của anh!"

Vương Thần nắm lấy tay cô, không tham gia vũ hội nữa! Lưng hần cũng hơi đau a~

Lúc này có một người phục vụ bước đến nói rằng tiểu thư Kathyrn muốn gặp mặt riêng Từ Lạc, Vương Thần lúc đầu đứng lên muốn đi chung nhưng Từ Lạc nhất quyết nói không cần nên hần cũng ngồi xuống!

Cô đi chưa được năm phút thì Thư Kỳ đi ngang qua rồi ngồi xuống vị trí đang lẽ là của Từ Lạc.

"Lúc này....em thấy lưng anh đập xuống, có đau lắm không?" Thư Kỳ nói, trong giọng có chút hối hận, cô không ngờ Vương Thần lại muốn một mực bảo vệ cô gái đó như vậy, hơn nữa cô cũng không ngờ là hần lại ngã.

Có phải sau khi thấy cô hành động như vậy sẽ trở nên ghét cô lắm đúng không?

Vương Thần không trả lời câu hỏi của Thư Kỳ, chỉ nhìn vào đôi mắt của cô!

"Là em quá khích....em xin lỗi....một ly nhé?"

Thư Kỳ rót một ly rượu vang đỏ đưa cho Vương Thần, giọng nói hay ánh mắt đều là sự biết lỗi và hi vọng được tha thứ!

Vương Thần không nói gì, hần nhếch nhẹ một bên môi, ngay lúc định uống lấy ly rượu bỗng dung hần nhìn thấy một vài hạt bột trắng trong ly!

Thư Kỳ, cô muốn lên giường với tôi đến vậy sao!

Chắc hần là trong móng tay của cô ta có vấn đề, Vương Thần tỏ ra như không có gì hết, hần uống nửa ly nhưng nhiều đó cũng đã thoải mái được Thư Kỳ!

Vương Thần bắt đầu thấy nóng hơn, nếu là bình thường hần sẽ không bao giờ uống để chuốc phiền toái vào người mình nhưng mà lần này....hần muốn

thử xem biểu hiện của Tử Lạc khi thấy hán trùng xuân dược!

Loại thuốc này hán vẫn có thể không chế được.

Thế nhưng Vương Thần vẫn giả vờ mệt và muốn về phòng nghỉ, hiển nhiên Thư Kỳ không rời hán một bước, trong lòng cô cho rằng kế hoạch của mình đã thành công!

Ngay lúc Thư Kỳ dìu Vương Thần lên phòng cũng là lúc Tử Lạc quay trở lại, cô đang thắc mắc không biết Vương Thần đi đâu thì Kathym đã nhanh mồm hỏi một người phục vụ.

"Hình như lúc này Vương tổng nói thấy hơi mệt nên đã lên lầu nghỉ rồi!"

Kathym đảo mắt một vòng sau đó nhìn ly rượu nửa cạn.

"Tiểu Lạc, muốn đi bắt gian không?"

Cô nắm tay Tử Lạc chạy đi lên khu vực phòng nghỉ, dò từng biển tên đến khi thấy hai chữ Vương tổng!

Kathym đập cửa ầm ầm nhưng không nói gì cả dù cho Thư Kỳ có hỏi ai đấy cả chục lần!

Cuối cùng, Thư Kỳ vẫn phải mở cửa, cô thật muốn giết chết Kathym ngay lúc này nhưng lập tức hoảng hồn khi nhìn thấy Tử Lạc đứng phía sau!

"Nghe nói Vương tổng mệt?"

Kathym nói bằng tiếng Trung một cách sành sỏi khiến Thư Kỳ cũng giật mình, đặc biệt là ánh mắt hình viên đạn đó!

Tử Lạc tuy có chút ngốc nghếch trong chuyện này nhưng cũng đã hiểu ra chút chút....

"Đúng vậy, anh ấy có lẽ bị dị ứng đồ ăn, cần nghỉ ngơi...."

"Cái gì? Không được rồi, Vương tổng đặc biệt dị ứng nặng với một số chất đặc biệt trong rượu vang đỏ, lúc này có phải đã uống đúng không?"

Thư Kỳ với Tử Lạc cả hai đều tròn mắt nhìn Kathym, dị ứng nặng với rượu vang đỏ? Chuyện gì vậy?

"Cô là bác sĩ sao? Hơn nữa làm sao cô biết?"

Thư Kỳ quay lại chất vấn Kathym nhưng thật chất trong lòng đang vô cùng lo sợ, đừng nói là thật nhé....người bình thường trúng xuân dược cũng chỉ thấy nóng và muốn....chứ đâu có nằm bất tỉnh như vậy!

Trời ạ, cô vừa làm chuyện gì vậy?

"Tôi là bác sĩ vì vậy tôi biết bệnh tình của anh ta, nếu tốn thời gian giải thích cho cô chỉ sợ....tránh ra!"

Lúc Kathym đang nói bỗng dung toàn người Vương Thần giật một cái, cô liền hét lên, giả vờ chạy đến bắt mạch rồi làm mặt nghiêm trọng!

Kathym chạy ra đẩy thẳng Thư Kỳ ra ngoài, sau đó nói phải đi mua rất nhiều loại thuốc đắt tiền vì đây là hội chứng abc,....

Rốt cuộc vòng vo một hồi Thư Kỳ cũng ngẩn ngẩn ngờ ngờ mà chạy đi mua thuốc, Kathym cười khúc khích, vậy đồ tốn tiền mua thuốc cho đợt nghiên cứu này rồi!

Trong phòng....

"Tiểu Lạc, anh nóng quá....!"

—

Sắp có thịt hịh:))

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Trêu Ghẹo Tiểu Bạch Thỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Kịch Tình

“Anh cố chờ một lát, Kathym và Thư Kỳ đã đi lấy thuốc rồi!”

Từ Lạc cũng có chút khẩn trương nhìn Vương Thần trên giường gương mặt đỏ bừng mồ hôi đầm đìa, hai hàng mày kiếm cau chặt lại rất đau khổ.

Vương Thần giật tung cả chiếc sơ mi, vẻ chịu đựng đến đáng thương.

Sự thật là nếu Vương Thần theo nghiệp diễn, có phải hay không giờ đây đã đứng vững trên đất Hollywood?

“Thư Kỳ....cô ấy nói không cần thuốc, cô ấy chữa được!”

Toàn thân Vương Thần đều nóng, nóng nhất chính là đôi mắt của hắn khi nhìn Từ Lạc, ám hiệu rõ ràng nhưng cô không hiểu!

Thậm chí còn là một bộ dạng tức giận.

“Ồ cô ấy giỏi như vậy thì anh đi tìm cô ấy để mà chữa bệnh cho anh, nực cười, tôi cứ ở đây đây xem chữa thế nào!”

Tức giận đến thành bộ dáng người phụ nữ chanh chua thế nhưng vẫn để anh phải chịu khổ thế này sao, Tiểu Lạc, dù cho anh có thể khống chế loại thuốc này nhưng nếu quá lâu....không tốt không tốt a~

Vương Thần nhắm mắt một cái, vẫn phải là ra chiều cuối thôi!

Hắn với người sang chiếc bàn bên cạnh lấy cái điện thoại bàn, xoay số ai đó mà miệng thì cứ lẩm bẩm cái tên Thư Kỳ, quá rõ....hắn muốn gọi Thư Kỳ đến!

Nhưng hồi chuông đầu tiên còn chưa reo thì Từ Lạc giật đứt cả dây điện thoại.

“Tôi xem anh gọi cô ta thế nào, hứ!”

Cô tức đến đỏ mặt, còn không phải là ghen đi!

Vương Thần đứng lên, lết từng bước chân ra ngoài cửa, hiển nhiên là đi tìm Thư Kỳ để “chữa bệnh”

“Mẹ kiếp! Hôm nay tôi cho anh đoạn tử tuyệt tôn!”

Nói dứt lời, Từ Lạc như một con hổ nhảy vồ lên người Vương Thần khiến anh lại ngã lên chiếc giường bông mềm mại, thành công rồi!

Sắp được giải thoát rồi, hự!

“Tiểu Lạc....em không biết chữa, tránh ra!”

Từ Lạc ngồi trên người Vương Thần, nghe câu này thì tức đến muốn vỡ cả lồng ngực, anh nói tôi không biết, không biết thế nhưng từng với anh một ngày ba lần đấy!

“Không biết, tôi cho anh xem anh mới là không biết!”

Cô tức giận bóp chặt lấy xương quai hàm của Vương Thần, đặt lên môi hắn một nụ hôn vô cùng mạnh bạo nhưng trong đó vẫn còn sự non nớt của người chưa trải nhiều!

Hắn cũng rất phối hợp đưa nhẹ đầu lưỡi của mình ra, có biết không nghe những lời vừa rồi của cô tâm hắn sướng như điên!

Từ Lạc dùng mọi kỹ năng hấp dẫn nhất của mình để phô bày, không hiểu sao cô là người chủ động thế nhưng cô lại là người sắp ngạt thở, còn hắn lại chính là kẻ vẫn đều đều nhất!

Chiếc thâm cài đã chẳng thể chịu nổi từ cú vỗ lúc nãy của cô nên đã sớm rơi ra, chiếc váy không có gì giữ lại nên dần tuột xuống, hai đồi ngực cao vút trắng nõn lộ ra như một báu vật. Từ Lạc vuốt lấy những sợi râu lún phún của Vương Thần, tay kia lần mò xuống vùng cơ bắp rắn chắc của hắn, đặt nhẹ lên một nụ hôn ẩm ướt nhưng đã quá đủ để kích thích dây thần kinh của người kia.

Vương Thần nằm đè lên người cô, hắn ôm lấy thân thể nhỏ nhắn mà bao ngày đêm hắn mong ước vào lòng, cảm nhận được hai bờ ngực của cô cọ vào lồng ngực, hắn dường như muốn nổ tung.

“A....anh....”

Ngay lúc còn chưa kịp phản ứng, một bàn tay của Vương Thần từ khi nào đã luồn vào bên trong chiếc váy, kéo lên thật cao, lộ hẳn ra hai cặp đùi trắng nõn!

Hắn như một con sói đại nhìn thấy miếng mồi ngon liền không cảm được lí trí, hắn muốn kéo lên nữa nhưng lại bị Từ Lạc chặn lại.

Nhìn lên, Từ Lạc hai vai áo trêu xuống thoát ẩn thoát hiện bờ ngực căng tròn, tuy đầu vẫn luôn lắc thế nhưng ánh mắt cô chẳng khác nào đang mời gọi

hắn.

“Tiểu Lạc....”

Âm thanh nhẹ nhàng trầm thấp phát ra từ Vương Thần như xuyên qua một thứ gì đó trong tim Tử Lạc, nỗi sợ hãi của cô cũng dần bình tĩnh lại!

Ngay lúc này, Vương Thần luồn tay vào bên trong chiếc váy, liền nắm được một miếng vải mỏng manh....

“Ừm....đừng!”

Không dừng lại, hắn nhìn qua Tử Lạc rồi liếm khoé môi một cái!

Ôm chặt cô vào lòng một lần nữa, hắn hôn lấy chiếc mũi thanh mảnh của cô, di chuyển dần xuống đôi môi mọng nước, mọi nơi hắn đi qua đều như rực lửa.

Chiếc váy không biết từ khi nào đã rơi xuống, để lộ hoàn toàn nửa thân trên!

“A....”

Tử Lạc hoảng sợ che lại nhưng cánh tay cô làm sao có thể che hết được hai bờ ngực nở nang ấy, Vương Thần đem hai tay Tử Lạc trói lại bằng cà vạt, cười ranh mãnh.

Bàn tay hắn di dời xuống rồi xoa bóp nhẹ nhàng, hai đầu hoa ửng hồng dựng đứng, trả lời lại các kích thích thay cho chủ nhân nó.

“Ừm....”

Tử Lạc có chút khó chịu nhưng hiện tại cô biết chuyện gì đang xảy ra, mình chính là đang bị cái tên hỗn đản trước mắt làm cho....

Phía dưới ngày càng ẩm ướt....không thể nói việc không thể cử động hai tay kích thích hơn rất nhiều.

“Tiểu Lạc....xem em kia....có phải muốn tôi đâm chết em không?”

Càng nhìn dung nhan mê hoặc của Tử Lạc, Vương Thần càng cảm thấy mình không chịu nổi, mỗi khi chiếc miệng nhỏ kia mở ra mà rên rỉ...

Vương Thần mạnh tay hơn một tí, hắn liếm lấy đầu hoa của cô khiến cô phải cong người lên cựa quậy.

“A....a đừng!”

Một tay hắn lần mò xuống vùng nhạy cảm, tay còn lại không ngừng quấy phá trên môi cô, còn miệng lại đang bận rộn với đầu hoa....

Khoái cảm thật lớn!

“Không....không.....ừm dừng lại đi....ừm!”

Xoạc! Chiếc váy tốn bao công sức thời gian tạo nên của Tử Lạc rách làm đôi nhưng giờ khắc này chẳng còn ai suy nghĩ nữa.

“Ừ....đừng nhìn mà!”

Thân hình bốc lửa của Tử Lạc lộ hết ra ngoài, chỉ còn duy độc một mảnh vải nhỏ màu đỏ nằm ngay nơi bí ẩn của người phụ nữ.

Hai tay cô bị trói lại ở phía trên, hai bắp đùi nõn nà không ngừng cọ xát lại....nhìn cảnh tượng này mấy ai giữ được bình tĩnh?!

“A! Sao nơi này lại ướt thế?”

Nói dứt lời, Vương Thần đặt một ngón tay xuống ngay lớp quần mỏng manh, di chuyển vô cùng nhẹ nhàng!

“Ừm....ừm...Vương Thần....anh....ừm!”

Bàn tay không ngừng di chuyển, mỗi lúc một nhanh, hai chân Tử Lạc kẹp chặt lại hết mức, cô khó chịu đến mức mồ hôi chảy đầm đìa nhưng như thế chỉ làm cho Vương Thần càng thêm phấn khích!

“A....a....ừm!”

Lúc này cô rên lên một tiếng sau đó cửa huyết liền chảy ra nhiều chất lỏng trong suốt....

Tử Lạc nằm trên giường thở hổn hển nhưng chưa kịp nghỉ ngơi thì bỗng dưng Vương Thần kéo mép quần lót sang một bên rồi cúi đầu xuống nơi đỏ ửng mà mị kia!

“Aaaa! Ừm...buông ra....ừ....ừm buông....ừm!”

Loại khoái cảm này Từ Lạc chịu không nổi, đầu óc cô mơ hồ, có một thứ gì đó đang dâng tràn trong cơ thể khiến cô cảm giác mình đang ở một nơi rất xa lạ nhưng thật sung sướng, vui vẻ!

Âm thanh của chất lỏng không ngừng vang lên, Từ Lạc không cách nào đẩy Vương Thần ra đành phải chấp nhận, cô rên rỉ đến mức lạc cả giọng cho đến khi lại một lần nữa lên đỉnh!

“Ừm...ừm...”

Ngay lúc mà cô chuẩn bị hết lên sung sướng thì hần lại dừng lại, hai tay đưa bốn bờ ngực của cô!

Cái cảm giác này còn khó chịu hơn bị hàng vạn con kiến gặm nhấm, ở dưới khó chịu đến mức phát điên như hai tay bị trói không thể làm gì được!

Tức giận, Từ Lạc đạp hai chân lên ngực Vương Thần!

“Giận cái gì? Là vì anh không cho em sướng phải không?”

Vương Thần trắng trợn nói ra khiến Từ Lạc xấu hổ muốn chết nhưng chuyện quan trọng hơn đó là cô muốn phát điên rồi!

“Ừm...”

Bỗng nhiên Vương Thần đứng dậy, kéo khoá quần xuống sau đó rất nhanh chóng....cự long không lồ xuất hiện!

“A....”

Từ Lạc thốt lên, cô như tỉnh lại, nhìn cái thứ khổng lồ cương cứng kia mà cô rợn cả người, cái đó giết người giết người a~

“Sao? Sợ rồi? Nó chờ em bốn năm rồi!”

Nói dứt lời, Vương Thần đến gần hơn, kéo hai chân cô lại gần rồi dùng cự vật cọ xát vào!

“Nóng quá! Ừm...”

Dường như cửa huyết của Từ Lạc khi chạm vào cự vật càng chảy nhiều nước hơn, khiến hần bên kia cũng một phen đau khổ!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Trêu Ghẹo Tiểu Bạch Thỏ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Hợp Đồng

Ngày hôm sau, nắng vàng óng ánh, trời xanh mát mẻ thế nhưng có hai người vẫn không hề hay biết gì cho đến khi ngoài cửa sổ là một màu vàng chói.

Từ Lạc mơ màng tỉnh lại, phát hiện bản thân đang ngâm mình trong bồn tắm, phía trên còn có những cánh hoa hồng rất thơm!

Vô thức, cô nhìn xung quanh như thể kiểm tìm bóng dáng ai đó.

"Tỉnh rồi?"

Vương Thần cời trần, phía dưới mặt quần dài, tóc còn ướt và trên bờ ngực rậm nắng còn long lanh những hạt nước, hần là vừa tắm xong!

Từ Lạc nhìn những dấu hôn trên người, không muốn nghĩ thì càng nghĩ đến, cô ho mấy cái, trong lòng không khỏi có chút bối rối!

"Anh đi ra đi, tôi tự tắm được!"

Nghe cô nói, Vương Thần đang chọn loại dầu gội đầu tốt nhất thì dừng lại, hần quay sang nhìn cô, hình thể tuyệt vời lồ lộ trước mặt!

"Không xưng em nữa à?"

"..."

"Đêm qua, em rất đáng yêu!"

"Đừng nói nữa!"

"Được!"

Vương Thần không nói nữa, chỉ cười nhẹ tiếp tục làm công việc của mình....loại dầu gội nào thì phù hợp nhất nhỉ?

Vẫn là nên hỏi cô!

"Em thường sử dụng dầu gội nào? Còn có dầu xả nữa?"

Từ Lạc nín thở, dù đêm qua....thế nhưng cô vẫn xấu hổ khi có người nhìn chăm chăm vào thân thể mình!

"Anh đi ra đi tự tôi làm được rồi!"

Vương Thần buông hai chai dầu gội xuống, bước đến bên bồn tắm nửa quỳ ngồi xuống.

Hắn cầm lấy cánh tay mảnh khảnh của Từ Lạc, ánh mắt có chút ngây dại khiến cô hồng bừng cảm thấy đau lòng.

"Tiểu Lạc...."

Cô không đáp lại chỉ chờ hắn nói tiếp, nhưng trong lòng hình như đã đoán ra được hắn muốn nói gì!

"Anh là một người không kiên nhẫn thế nhưng anh lại có thể chờ em đến bốn năm, bốn năm của những sự ngộ nhận! Anh nhận ra nhiều thứ lắm, anh nhận ra mình yêu em và anh cũng nhận ra sự ngu ngốc chiếm đoạt ích kỷ trước đây của mình! Anh không mong em tha thứ....chỉ mong em có thể cho anh một cơ hội để bù đắp lại lỗi lầm của mình."

Trong phòng là một mảnh im lặng, có hay không cũng chỉ là âm thanh của những giọt nước, trái tim của Từ Lạc đập loạn.

Cô không biết bản thân nên biết ơn người đàn ông này đã cho cô một cơ hội thay đổi cuộc đời hay hận hắn đã làm cô đau khổ đến mức thay đổi?

Nhưng trái tim cô không muốn hận hắn....nó đã yêu hắn rất nhiều, rất nhiều rồi, chỉ cần nhìn thấy hắn là nó lại không thể giữ bình tĩnh!

Thế nhưng nó đã chịu đủ tổn thương, nó muốn chiếm lấy người nó yêu nhưng lại sợ tổn thương....tổn thương rồi tổn thương cuối cùng sẽ vẫn là tổn thương mà thôi!

Phải làm sao đây?

"Tiểu Lạc....trả lời anh đi...."

Âm thanh tha thiết đến đau lòng, có phải trong bốn năm qua hắn cũng dần vất đau khổ như cô đã từng không?

Vương Thần gục mặt lên bả vai Từ Lạc, cô không tin người đàn ông làm chủ thương trường giờ đây lại đang gục lên vai cô cầu xin....cô biết hắn có bao nhiêu tự trọng, nhưng giờ đây?

"Ừm....tôi nghĩ mình sẽ cho anh một cơ hội!"

Đây là đáp án của cô, những gì cô mong muốn!

Vương Thần biết cô vẫn luôn yêu hắn, chẳng qua là do hắn khiến cô rời đi, khiến cô tổn thương nên mới như vậy....

Bỗng dưng Từ Lạc la toáng lên!

Cái người này cư nhiên lại liếm vào bả vai cô!

"Cho anh cơ hội theo đuổi rồi có phải cũng nên...."

"Cút ra ngoài cho tôi!"

"Cái gì đây?"

Từ Lạc nhìn xấp hồ sơ trên mặt bàn nhú mày một cái, đây là chuyện gì a?

"Ký vào đây và em sẽ là nhà thiết kế của công ty anh! Tất nhiên em vẫn có thể nhận hợp đồng thiết kế của công ty khác nhưng sẽ là trên danh nghĩa Lauren từ Vương thị!"

Những chuyện này Từ Lạc biết thế nhưng cô đang suy nghĩ....có vẻ chuyện này không chỉ giúp cô nâng cao tên tuổi mà còn có mục đích khác....

Vương Thần nhìn sắc mặt của Tử Lạc cười nhẹ! Con thỏ nhỏ của hắn bây giờ có móng vuốt rồi a~ chuyện gì cũng không qua mắt được!

"Em phải đi làm như các nhân viên khác!"

"Dù có việc hay không?"

"Dù có việc hay không!"

Trời ạ? Theo như lời hắn thì cô vẫn phải có mặt ở công ty từ tám giờ sau đó năm giờ tan tầm dù cho không có việc làm ư?

Phi lý!

"Được rồi! Khi nào bắt đầu làm?"

"Em sẽ đảm nhiệm chức vụ trưởng bộ phận thiết kế thời trang, tuy nhiên để dễ trao đổi em sẽ làm việc trong phòng của anh, bắt đầu từ thứ hai nhé nhé!"

Đoàng! Đoàng! Đoàng!

Làm việc trong phòng hắn?

Cô thấy tương lai của mình vô cùng mù mịt, có nên trở lại Anh không nhỉ?

"Đây là danh sách những người trong bộ phận thiết kế! Phần lớn...đều là nam!"

Đây chính là vấn đề nan giải nhất của Vương Thần, những người trong bộ phận thiết kế thời trang đều là nam, chỉ có khoảng hai người là nữ, nhưng phần lớn người nam đều...thuộc diện giới tính thứ ba!

Tuy vậy để họ ở bên Tử Lạc cũng chẳng khác gì đưa thỏ vào miệng sói, không nên không nên, vì vậy làm việc ở phòng của hắn là đúng đắn nhất!

Bỗng dung trong phòng có mùi hơi chua, Tử Lạc nhìn sang liền thấy Vương Thần như muốn giết hết tất cả những nhân viên nam trong bộ phận thiết kế!

Sặc, có phải là đang ghen không?

"Được rồi, tôi ký, mức lương có cao quá không?"

Vương Thần nhìn Tử Lạc đang chăm chú đọc nội dung hợp đồng rồi tháo hai cúc áo đầu.

"Anh còn nghĩ là thấp nhưng này Tiểu Lạc, hôm trước em đã hứa sẽ xưng bằng em mà!"

Khụ!

Tôi có hứa sao? Chẳng phải là anh ép buộc nếu không....sẽ làm thêm lần nữa! Tôi là bị ép buộc a~

"Tôi không nhớ mình đã hứa!"

Vừa ngẩng đầu lên Tử Lạc liền thấy Vương Thần vút hắn cái áo sơ mi sang một bên, nửa thân trên trần!

Hắn cười ma mãnh, mùi hương nam tính lan toả khắp phòng khiến các dây thần kinh Tử Lạc như căng cứng lại!

Thôi rồi! Lúc này nhận điện thoại của hắn nên liền đến nhà của hắn, có khác gì giờ tay chịu trời đâu, bây giờ có cầu cứu cũng không kịp nữa!

"Bỗng dung, em nhớ lại rồi! Có hứa, có hứa!"

Tử Lạc cười làm hoà, cô cúi xuống nhặt cái áo sơ mi đưa cho hắn ý bảo mặc vô đi, trời lạnh lắm!

"Tiểu Lạc, em thật ngoan. Lúc này cúi xuống cổ áo hơi trễ, anh vô tình thấy...."

"A a tôi không nghe không nghe!"

Tử Lạc giờ tay bị hai lỗ tai lại, tuy vậy nhưng cô vẫn biết hắn muốn nói gì nên gương mặt liền đỏ ửng!

"Tôi?"

"Là em, là em!"

Aaaa ông trời ơi mau cứu con khỏi cái tên ma vương dâm dăng không thiện chí này!

Chương 65: Tâm Lý Học

Sau một đêm trằn trọc suy nghĩ cuối cùng Tử Lạc cũng đã đưa ra quyết định có ảnh hưởng đến sự an toàn tính mạng của mình.

Để khả năng bị "ăn" trong phòng làm việc giảm xuống tối thiểu, cô sẽ đi học một khoá tâm lý, đây chính là một mũi tên trúng hai con chim a~

Cô từ lâu đã muốn đi học một khoá tâm lý nhưng vốn không có kế hoạch mà bây giờ chính là thời điểm hợp lý, chỉ là nếu hấn không đồng ý thì sao nhỉ?

Lúc đó....cô sẽ huỷ hợp đồng, sẽ nói hấn giới hạn thời gian của cô, đúng vậy cô cũng sẽ không đền, hấn cũng không dám kiện cô vào tù ha ha ha!

Thế nhưng, Tử Lạc lại không biết nếu như cô huỷ cái hợp đồng đó có khi hấn sẽ nhốt cô trong nhà hấn cả đời!

"Này!"

Nghĩ là làm, Tử Lạc cầm điện thoại lên gọi ngay cho Vương Thần, rất nhanh đầu dây bên kia liền nhắc máy.

"Anh đây!"

Vương Thần giọng rất bình tĩnh nhưng thực ra là trong tâm đang nhảy nhót, cũng là lần đầu tiên cô gọi điện cho hấn trong giờ làm việc nga.

Hơn nữa lúc này trước mặt hấn còn có nhân viên, hấn muốn nói rằng....hấn cũng có tình nhân!

"Tôi....ừm....em sẽ đi học một khoá tâm lý học vì vậy nên thời gian đi học em sẽ không thể đi làm nên...."

"Tại sao phải đi học tâm lý học?"

Đến đây, Tử Lạc á khẩu, nếu cô nói vì cô thích có phải ngay hôm nay liền bị đê ra làm thịt không?

"Thật ra việc này....là em suy nghĩ đến anh, em nghĩ rằng sau mỗi ngày làm việc mệt nhọc thì anh sẽ cần có một người thấu hiểu những khó khăn của anh thế nhưng bây giờ em không thể. Vì em còn chưa hiểu anh, thế nên...."

"Được rồi, được rồi, vậy nhé!"

Nói rồi Vương Thần tắt máy, Tiểu Lạc à, em có biết không nếu như em đi học tâm lý về mà lái nhái nhiều như vậy thì chẳng giúp được gì cho anh đâu!

Anh thấy chúng ta vẫn là nên lên giường, tâm ý tương thông!

"Tổng tài, nửa tiếng nữa có cuộc hẹn với cô Thư Kỳ...."

"Không gặp!"

Cô thư ký liền đứng hình, cái giọng điệu giận dỗi này....chẳng lẽ là vừa cãi nhau với người yêu sao, phụt!

"Nhưng...."

"Cô vừa có tin nhắn đấy, đi xem đi!"

Cô thư ký nghiêng đầu thắc mắc, tin nhắn? Tại sao Vương tổng lại biết, thắc mắc một chút cô đi ra khỏi phòng sau đó liền khóc không ra tiếng!

Quả thật là có tin nhắn....từ số của Vương tổng.

"Cô bị trừ nửa tháng lương vì tội lái nhái!"

"Sao cơ? Ngày mai liền có lớp khai giảng? Có lớp nào nữa không?"

"Lớp tiếp theo phải đến hai tháng sau."

Tử Lạc đi đăng ký học thì phân vân vô cùng, ngày mai thì hơi gấp....còn hai tháng sau thì sợ là lúc đó cô đã có thai rồi!

"Nếu cô muốn học thì ngày mai vô học cũng được, tôi giúp cô làm danh sách!"

Từ Lạc ngẩng đầu lên liền thấy vẻ mặt chán thành của người đàn ông trước mặt, phía dưới còn chìa ra tờ giấy.

"Tôi giúp cô nhiều như vậy, cho tôi số điện thoại đi!"

Từ Lạc biết lúc này không thể nào từ chối, dù sao hắn còn chưa làm danh sách cho cô....nghĩ ngợi, Từ Lạc viết vào sổ của Kathryn, tó là đang giúp cậu cưới chồng đó Kathryn a~

"Tiểu Lạc, không hiểu sao có một kẻ cứ gọi điện cho tớ rồi nói cái gì mà buổi sáng hắn ta đăng ký gì đấy! Thật bực bội!"

Kathryn bây giờ đã nói tiếng Trung rành đến mức như người bản xứ, rất có kỹ năng!

Từ Lạc đang xem phim thì khựng lại một chút, sau đó liền quay lại làm vẽ mặt lo lắng!

"Thôi rồi cậu mau chặn hắn ta đi, có khi là kẻ giết người chuyên đeo bám đó!"

Kathryn rất nghe lời, gật gật mấy cái liền chặn hắn, sau đó còn đưa Từ Lạc kiểm tra.

"À này, ngày mai cậu đi học cái gì tâm lý sao? Tớ tuy là bác sĩ ngoại khoa nhưng cũng không kém về tâm lý học đâu nhé, tớ có thể dạy cậu mà!"

"Ày, không phải, tớ phải đi học!"

Kathryn nhăn mày khó hiểu, chẳng lẽ cậu muốn có bằng sao? Tớ có thể làm cho cậu bằng giả mà, tuy bằng là giả nhưng chất lượng là thật mà!

"Thôi đi ngủ nào, sáng mai chờ tớ đi nhé Kathryn!"

Cứ như vậy một buổi tối kết lại, đồ dùng học tập bác Thủy đều đã mua cho đầy đủ đặt trên bàn!

Sáng hôm sau, Kathryn đưa Từ Lạc đi học rất sớm, còn tận một giờ nữa mới bắt đầu buổi học!

Theo như thông tin Từ Lạc tra được từ trên mạng thì nơi này vốn là nơi cho thuê phòng học và các thiết bị dạy học tối tân nhất, cũng là một nơi có tiếng ở thành phố!

Người sẽ dạy cho cô là một người nam là giáo sư tốt nghiệp từ đại học Havard, hắn là một người rất giỏi thế nhưng trong đầu Từ Lạc cho rằng, đây sẽ là một người đàn ông trung niên, râu ria bí ẩn.

Vừa nghĩ ngợi, mấy bước chân cô đã bước đến cửa hàng tiện lợi đối diện nơi học, Từ Lạc mua một vỉ kẹo sigum và một chai nước khoáng.

"Ồ, cô cũng học lớp tâm lý C sao?"

Bỗng nhiên phía đằng sau có một giọng nói truyền đến, hơn nữa là nói với mình thì phải, Từ Lạc quay lưng lại liền nhìn thấy một chàng trai.

Ấn tượng đầu tiên là, thật cao!

Vóc dáng này của hắn, có khi cao hơn cả Vương Thần.

Đánh giá hắn một cái phát hiện hắn nhìn y hệt mấy chàng trai Hàn Quốc, mái vuốt xuống, da trắng mịn, môi cũng hồng nhẹ.

Thế nhưng cũng không giống lắm vì mũi của hắn rất cao và mắt là hai mí to, rõ....nhìn giống người phương Tây!

Hắn làm vẻ mặt ngạc nhiên, hắn là một chàng trai ấm áp vui vẻ, nghe giọng nói của hắn là có thể hình dung được!

"Anh cũng vậy sao?"

Từ Lạc cười đáp lại, người này không giống Vương Đặc Nhĩ, Vương Đặc Nhĩ tuy ấm áp nhưng lại khá âm trầm....hắn có một nỗi buồn nào đó!

Còn người này, tựa như ở bên hắn sẽ luôn vui vẻ.

"Tôi còn tưởng rằng mình đến sớm nhất!"

Anh chàng kia đáp lại, cười thật tươi, Từ Lạc chỉ biết trầm trồ, giọng nói của hắn rất hay, hắn là hát cũng rất hay đi.

Từ Lạc nhìn xuống tay hắn liền thấy một hộp mì ăn liền, một chai nước khoáng và một trái chuối!

"Tôi cũng đã nghĩ như vậy!"

Từ Lạc di chuyển ra phía bàn ngồi trước, sau đó hắn cũng tiến lại!

"Tôi ngồi được chứ?"

"Ồ, được, được!"

Từ Lạc khá lúng túng, có lẽ là do vẻ ngoài và nụ cười của hắn, rất nhiệt tình!

Hắn ngồi xuống, chăm chú làm mì của mình sau đó trong lúc ngồi chờ thì ngẩng đầu lên nhìn Từ Lạc, sau đó thốt lên một câu bằng tiếng Anh.

"Tiểu thư, cô xinh đẹp quá!"

Từ Lạc nghe thấy thì ngại đến hai má đỏ ửng, thật không ngờ hắn lại thẳng thừng như vậy, cô có nên đáp lại rằng hắn cũng rất đẹp trai?

Thấy cô ngại hắn càng vui hơn, cười ra tiếng, cô gái này có cái gì đó khiến hắn muốn gần gũi.

"Thật xin lỗi, cô tên gì vậy?"

"Tôi tên Từ Lạc....còn anh?"

Hắn mở mì của mình ra, cũng đã sắp chín rồi, sau đó lại đóng lại tiếp tục trò chuyện với cô.

"Tôi tên Khải, chỉ có chữ Khải thôi!"

"Vậy tôi làm sao gọi anh?"

"Cứ gọi là Khải đi!"

Khải, cũng là một người không câu nệ lễ nghĩa, rất thoải mái, lúc nào cũng cười như thể không cần suy nghĩ gì cả.

"Từ Lạc à, ăn sium nhiều sẽ khiến ảnh hưởng đến khẩu vị của cô đó, xem kia, thật gầy!"

Từ Lạc cũng chỉ biết trợn tròn mắt, tại sao giọng điệu của hắn lại như trách mắng nhỉ?

Cảm giác như hai người bạn đã lâu không gặp, rất gần gũi, rất thoải mái.

"Khải, ăn mì nhiều cũng không tốt cho da!"

Từ Lạc cố bắt chước giọng điệu của hắn nhưng không thành công, cuối cùng lại để lại tràng cười bất tận cho Khải.

Aaaa, cô thật muốn chui đầu xuống hố!

Còn Khải, trong lòng hắn chỉ có vài chữ ngắn gọn.

Cô gái này quá mức khá ái rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Trêu Ghẹo Tiểu Bạch Thỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: Thầy Giáo

"Chúng ta qua bên trung tâm nhé, tôi nghĩ cũng không còn sớm lắm!"

Khải đề nghị trước, hắn vẫn luôn giữ nụ cười của mình, ánh mắt nhìn Từ Lạc rất ngọt ngào nếu không phải quan hệ tình nhân thì chỉ có thể là quan hệ chị em mà thôi!

Chẳng có người đàn ông nào lại nhìn một cô gái mới quen bằng ánh mắt này cả.

"Đứng rồi nhì, chờ tôi một chút nhé!"

Khải dọn hết rác trên sau đó liền nhìn thấy Từ Lạc vừa mua một thanh kẹo vị nho rồi đặt vào bên hông balo!

Mọi hành động nhỏ của cô đều khiến hắn rất nhớ....rất nhớ đến đứa em gái của mình....

"Khải, tôi cứ thắc mắc anh có phải là con lai không?"

Bước ra khỏi cửa hàng tiện lợi, Khải đưa mắt nhìn hai ven đường vắng vẻ sau đó mới bước qua còn không quên Từ Lạc đằng sau.

"Rất rõ ràng rồi còn gì, không có ai là người bình thường đẹp trai như tôi đâu!"

Từ Lạc nghe xong thì phì cười, trong đầu hiện đến rất nhiều người đàn ông đẹp trai khác, chẳng hạn như Vương Thần, Vương Đặc Nhĩ, Hàn Minh Cảnh,....

Cơ mà đa số người đàn ông tuấn mỹ mà cô quen đều là nhờ Vương Thần....aizz hình như những người đẹp thì chỉ thích chơi chung với những người giống họ mà thôi!

"Sao cô lại cười? Chẳng lẽ thật sự có người đẹp hơn tôi sao?"

Vừa băng qua bên kia đường, Khải quay người lại nhìn Từ Lạc với vẻ mặt lo lắng, tuy cô biết chỉ là giả vờ nhưng vẫn rất vui, cười đến ra tiếng!

"Nói tôi nghe đi! Là bạn trai cô sao?"

Thấy Từ Lạc không trả lời, Khải liền hỏi thêm tới tấp!

"Không! Không phải! Tôi chỉ là đang lo lắng thầy giáo ngày hôm nay sẽ trông thế nào? Béo, thấp, hay cao và có khó tính không?"

Từ Lạc thầm nghĩ Vương Thần ngày đó chỉ nói là theo đuổi cô chứ cô vẫn chưa đồng ý mà....nhưng không hiểu sao tâm trạng có chút lén lút như cô vợ nhỏ đang ngoại tình!

Khải khẽ nhìn đồng hồ một cái sau đó nhìn Từ Lạc rất lưu luyến, không nói một lời chỉ xoay lưng khẽ vẫy tay tạm biệt!

Từ Lạc định kêu lên nhưng sau đó lại không nói gì, không phải là đi học cùng lớp tâm lý với cô sao? Sao lại bỏ đi?

Thế nhưng cái vẫy tay kia của Khải cứ như muốn nói với cô rằng hắn sẽ quay lại, kệ vậy, có thể hắn sẽ xuất hiện cũng có thể là đi luôn....coi như một người qua đường!

Tuy vậy nhưng cô thật sự muốn làm bạn với hắn mà a~

Từ Lạc tìm đường vào lớp học sau đó liền tìm một vị trí ngồi xuống, lớp cũng khá rộng, có thể chứa khoảng năm mươi người.

Cô bạn ngồi kế khẽ đung Từ Lạc một cái bằng vẻ mặt hí hửng.

"Cậu cũng biết tin thầy giáo dạy hôm nay rất đẹp trai nên đến học à?"

Từ Lạc cười đáp lại nhưng thật sự thì chưa nghe rõ cô bạn nói gì cả, chỉ biết cô ấy cứ nhe cả hàm răng vào mặt mình!

"Đến rồi! Đến rồi!"

Mọi người trong lớp xì xào, một bóng trắng lướt qua bên ngoài ô cửa sổ, Từ Lạc nhìn thấy có chút quen, trong lòng thầm nghĩ thầy đến rồi sao còn chưa thấy Khải?

Thầy giáo bước vào, khác hẳn với tưởng tượng của Từ Lạc, đây là một người vô cùng đẹp trai, mái tóc vuốt cao để lộ vầng trán thông minh và nụ cười tự tin luôn treo bên môi!

Đây....đây không phải là Khải sao?

Người trên bục giảng nhìn sang phía Từ Lạc một cái, mấy cô gái đằng sau cứ tưởng thầy nhìn mình liền la ó một hồi lâu!

"Chào các bạn, bắt đầu từ hôm nay tôi sẽ là giáo viên môn tâm lý học của các bạn trong ba tháng! Tôi tên Alvis!"

Mọi tiếng vỗ tay như sấm vang lên, chỉ có Từ Lạc là thần thờ, thật không ngờ được cái người mà lúc nãy cùng mình trên ghẹo cư nhiên lại là thầy giáo của mình....

Hơn nữa lúc nãy cô còn hình dung thầy giáo là một người lùn, béo và còn khó tính....ai nha!

"Được rồi nếu không có điều gì muốn hỏi buổi học liền bắt đầu!"

Ngay sau khi nói câu này Khải liền lật sách ra đọc đọc gì đó mặc cho phía dưới đang hồ nháo!

"Thầy thật kì a~ còn chưa kịp hỏi mà!"

"Đúng vậy! Đúng vậy! Người ta tốn bao nhiêu tiền vô học chỉ để muốn nói chuyện cùng thôi nha!"

"Cuối giờ em sẽ bắt thầy lại đem về nhà...."

...

"Sao? Thấy thầy có oai không?"

Vừa học xong Khải đi ra phía ngoài trước, sau đó cứ đứng ở ngoài cửa cho đến khi Từ Lạc bước ra thì liền nói chuyện.

Cô gái lúc này bắt chuyện với Từ Lạc bây giờ thì dùng dằng bĩu môi, thật không ngờ, lúc này khi thầy bước vô thấy cô ta không quá nhiệt tình thì cứ tưởng là một kẻ chính chắn...

Chẳng ngờ lại còn đáng sợ hơn mình....bây giờ thầy đang bắt chuyện với cô ta đấy!

"Anh thật quá đáng! Tại sao lại không nói trước!"

"Như vậy sẽ không thấy được biểu cảm đến muốn rớt hai con mắt ra ngoài của cô!"

"Anh!"

Nói rồi Khải cười phá lên, hắn đã thay chiếc áo sơ mi trắng nên bộ dạng bây giờ có thể nói là cực đẹp trai, nhưng so với lúc này thì bây giờ trông rất đàn ông!

"Để chuộc lỗi lầm, thầy sẽ mời em một bữa được không? Tiểu thư?"

Từ Lạc rất muốn nói với hắn rằng hãy dùng cách xưng hô thầy thầy em em đó lại thế nhưng làm sao đây, đó chính là quan hệ của bọn họ mà a~

Từ Lạc cũng cảm nhận được bụng mình hơi trống nên liền gật đầu đồng ý, sau đó theo bước hắn rào bước đến một nhà hàng Ý gần đó!

Bước vào nhà hàng, Khải tựa như rất quen thuộc mà ngồi xuống vị trí bên cửa sổ sau đó nói ra tên của những món ăn mà không cần menu.

"Anh là khách quen chỗ này sao?"

Từ Lạc đánh giá kiểu bày trí của nhà hàng cũng rất hài lòng, cách trang trí này rất ấm áp mà lại đơn giản, nếu có cơ hội cô muốn dẫn các bác ở cô nhi viện đến đây ăn thử đồ ăn của Ý.

Khải không trả lời, chỉ lắc đầu.

"Không phải là khách quen, tôi chính là chủ chỗ này!"

"Trời ạ, anh đùa sao?"

"Không đâu, tôi lai Trung-Ý thế nhưng đã sớm sống ở Ý từ nhỏ, cách đây một năm mới trở về tìm anh trai!"

Lúc này Từ Lạc cũng chẳng biết nói gì ngoài trầm trồ khen ngợi, thảo nào người phục vụ lại nhìn Khải với vẻ thân thuộc, kính trọng như vậy!

"Anh có anh trai sao? Mà này nếu như anh là chủ của nơi này....thế anh có biết nấu không?"

Khải rất vui vẻ cười ồ lên, trong tính cách của hắn có chút gì đó phương Tây như thể đã ngấm vào máu.

"Tất nhiên là tôi biết nấu ăn, muốn thử không?"

Từ Lạc nghe thấy liền quay phắt sang gật đầu liên hồi với vẻ mặt háo hức, thật không ngờ người này lại cho cô nhiều bất ngờ như vậy.

Khải bước về phía nhà bếp, từ phía bàn ăn nhìn sang phòng bếp cũng rất dễ dàng, thiết kế để khách hàng có thể tận mắt nhìn thấy đầu bếp chế biến.

Từ Lạc mãi nhìn hắn tung chảo, cắt thịt, làm mì, trộn gia vị và những câu nói hài hước của hắn mà quên mất rằng mình còn phải trở lại công ty!

Có một người vẫn đang chờ, hắn ta không gọi điện vì muốn xem ý thức tự giác của cô, chỉ là mỗi giây phút trôi qua phòng làm việc của hắn liền thêm chút tăm tối!

Chương 67: Nói Dối

Bàn tiệc linh đình ngay trước mắt, hơn nữa còn là dưới sự chứng kiến của mình mà tạo nên, Từ Lạc lấy điện thoại ra chụp đi chụp lại hơn trăm tấm rồi mới dám đặt đĩa nếm thử.

"Trời ạ! Thầy giáo, tôi nghĩ anh nên thi vua đầu bếp, 100% sẽ đạt giải nhất!"

Khải không nói gì, chỉ cười và gật gù, hắn lấy nữa xiên lấy một miếng thịt rồi nếm thử, cảm thấy hơi chín quá.

"Nếu không đạt giải nhất thì sao?"

Hắn cười rất tươi, hai tay đặt dưới cằm, hành động nam tính có chút mong chờ, ánh mắt sáng như sao trời chưa một khắc rời khỏi Từ Lạc.

Nếu là một người con gái bình thường, hắn sẽ nhận ra những hành động của Khải có gì đó với mình nhưng là Từ Lạc trước giờ chưa từng thân mật với bất kì người đàn ông nào ngoài Vương Thần, mà Vương Thần cũng chưa bao giờ làm những điều như vậy với cô.

Nên cho dù là có ý nghĩa gì bên trong những hành động chỉ sợ là cô sẽ không biết được nếu không ai nói với cô.

"Ừm...tôi sẽ cho anh một điều ước! Nhưng phải cố gắng hết sức nhé!"

"Nhớ đấy, tôi..."

Khải còn chưa kịp dứt lời thì điện thoại Từ Lạc liền đổ chuông reo, cô giật mình lấy điện thoại ra, nhìn thấy tên người gọi liền điếng hồn, dường như đã nhớ ra điều gì đó!

"Thôi xong! Bữa khác gấp lại nhé, tôi rất gấp gấp!"

Nói dứt lời, Từ Lạc tiếc nuối thở dài nhìn bàn tiệc còn chưa ăn xong, cô ăn thêm vài miếng salad rồi vẫy vẫy tay với Khải, sau đó liền biến mất!

Hắn chẳng nói gì, đầu gục xuống cười khế, giống y như con bé....lúc nào cũng hấp tấp, ngốc nghếch như thế....nhưng là hắn rất nhớ....

Từ Lạc chạy vội vào bên trong thang máy, rất nhanh sau đó cô liền xuất hiện ở tầng số 79.

Hít một hơi sâu, cô khẽ vò rối lấy mái tóc gọn gàng của mình, kéo lộn xộn quần áo một tí sau đó liền mở cửa vội về chật vật!

"Thật xin lỗi em đến trễ!"

Từ Lạc cố vờ không nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của Vương Thần, cô thở hồng hộc sau đó trọ chân ngã xuống sàn nhà!

"Ai da!"

"Có làm sao không?"

Vương Thần mười lăm phút trước còn có ý định sẽ giận cô khiến cô buộc phải nghỉ học tâm lý thế nhưng nhìn thấy cô ngã xuống mà tim hắn như buông thõng xuống!

"Đề anh coi!"

Cổ chân sưng đỏ lên, chắc là đã bị trọ!

Đột nhiên Từ Lạc oà khóc, Vương Thần liền bối rối đến lúng túng, cho dù đầu óc hắn có thông minh đến mấy nhưng một khi đã gặp nước mắt phụ nữ thì nào bộ như bị tê liệt.

"Em làm sao...."

Từ Lạc khóc nức lên, cô cũng không ngờ mình có thể diễn hay đến như vậy!

Lúc đầu cô chỉ định giả vờ gặp chút vấn đề tai nạn giao thông nên đến trễ, tự bày ra cho mình bộ dáng chật vật nhưng không ngờ!

Chiếc taxi lúc này khi bước xuống cô có cảm phải nấp cổng, có thể là do vội quá liền giật mạnh chân ra nên gót giày có chút không bình thường.

Vừa đến phòng của Vương Thần thì ngã sang một bên trọ cả cổ chân, cô khóc lên chỉ có một phần nhỏ là đau, phần lớn hơn là quá vui mừng khi lừa được Vương Thần.

Thật ra....cô cũng không muốn lừa gạt hấn đâu nhưng không lừa không được a~

"Đừng khóc nữa...."

Vương Thần tay chân như hoá đá, chỉ biết vỗ nhẹ vào lưng cô sau đó xoa bóp cái cổ chân sưng tấy!

"Em...em...hức!"

"Được rồi không cần nói nữa!"

Nói rồi, Vương Thần ôm lấy cô vào lồng ngực, bế thân thể mềm mại của cô lên chiếc ghế dài gần đó rồi đặt xuống, không bắt kì người đàn ông nào có thể trách mắng người phụ nữ của mình khi cô ấy đang đau đớn và rơi nước mắt!

Từ Lạc nằm thẳng người xuống nhưng chân trái thì vẫn không thể duỗi xuống được, lúc đầu Vương Thần còn không biết là chuyện gì nhưng cuối cùng là do Từ Lạc quá căng thẳng thôi.

Không phải căng thẳng gì chân đau mà là căng thẳng vì cô đang mặc váy ngắn....nếu cả hai chân thẳng xuống sẽ rất kì cục.

"Sau này đi đứng cẩn thận một chút! Nghe chưa?"

Cô lấy túi xách che lại nơi cần che, sau đó gạt đầu với Vương Thần, hấn nhìn sang rồi chỉ hừ một tiếng, hấn cũng không cảm thú đến mức đó!

Bỗng nhiên Từ Lạc thấy hấn chớp máy định nói gì đó nhưng lại thôi, hai ba lần như thế cô liền mở miệng hỏi trước."Có chuyện gì sao?"

Vương Thần nhìn sang Từ Lạc, trong lòng cảm thấy có chút có lỗi!

"Có lẽ....em không thể làm việc ở phòng của anh!"

Nói dứt lời, Từ Lạc liền có một xúc động muốn vỗ tay, nhưng vẫn cố kiềm lại để hỏi cho rõ ràng.

"Vậy...."

"Em sẽ làm việc ở bộ phận thiết kế! Anh nghỉ ngơi trong công ty có nội gián, không thể làm gì được anh thì họ sẽ nhắm tới em nếu biết quan hệ giữa chúng ta!"

Vương Thần mở miệng giải thích, cũng có chút sợ cô sẽ giận hay buồn, dù gì ép cô đến phòng hấn làm việc là hấn, bây giờ đuổi cô đi cũng là hấn!

Từ Lạc khẽ nhăn mày, gạt nhẹ đầu nhưng trong lòng đang ăn mừng như năm mới!

"Giận à? Buồn không?"

"Không! Không!"

Giọng nói của Vương Thần....như thể quan tâm đến sâu tận trong trái tim cô, khiến cô cảm giác như mình là tội nhân bán nước, sao lại có thể lừa dối một người quan tâm đến mình như thế chứ?

Không sao, một lần thì không sao đâu mà!

Từ Lạc ngồi đó đến giờ chiều, tay nghề của Vương Thần cũng rất khá, vết sưng đã đỡ rất nhiều, nếu không động thì sẽ không còn đau chỉ là hơi bất tiện vì băng bó khá dày.

"Vậy ngày mai em bắt đầu làm nhé? Ngày mai em không phải đi học, thế sẽ không đi trễ!"

Nói rồi cô đưa ba ngón tay lên trời mặt rất nghiêm túc, Vương Thần tim khẽ động một cái, khoé môi nhếch lên một tí, hấn từng bước lại gần rồi đặt lên trán cô một nụ hôn!

Giả như những ngày bình yên thế này sẽ kéo dài mãi mãi....

"Em về đi! Xe ở dưới!"

Trong lời nói Vương Thần có thể nghe được chút hối tiếc, hấn rất muốn xuống tiễn cô nhưng lại không thể....hấn nhất định sẽ tìm ra tên nội gián kia.

Từ Lạc cười lại với hân sau đó từng bước chậm rãi ra ngoài cửa, cô xoay người rồi đóng nhẹ cửa lại, mảy nhân đi xa, hân lại ngồi xuống tiếp tục làm việc hết công suất.

Cô thư ký nhận được tin nhắn sau đó liền đi Từ Lạc đến thang máy để xuống dưới tầng, lai lịch của người này chắc hẳn không nhỏ, được chủ tịch quan tâm như thế cơ mà.

Thang máy di chuyển đến tầng 8 thì có người bước vào, rất lịch sự cúi chào với Từ Lạc và cô thư ký, trước khi cửa thang máy khép lại, cô dường như nhìn thấy bóng dáng của Khải!

Hân vận chiếc sơ mi trắng hơi khác so với lúc này, trên cổ còn đeo băng tên nhân viên nhưng biểu cảm gương mặt thì không vui vẻ như bình thường!

"Kh...."

Lời còn chưa kịp nói ra thì cửa đã đóng, cô nghĩ rằng mình hoa mắt nhưng thật sự người vừa rồi giống hệt Khải!

Cô thư ký quay sang nhìn Từ Lạc, nghĩ chắc cô nhận nhầm người quen sau đó liền tiễn cô ra chiếc xe được Vương Thần sắp xếp sẵn.

Từ Lạc được chở về cô nhi viện, mấy bác nhìn thấy cái chân bị thương của cô thì liền lo lắng hỏi thăm, nhưng thấy Từ Lạc cũng không có chuyện gì thì buông tha cho cô lên lầu.

"Tiểu Lạc, cậu thật sung sướng! Tuy không có người thân ruột thịt nhưng các bác quan tâm còn hơn ruột thịt của cậu!"

Từ Lạc nghe thấy cũng cười mỉm, cô quả thật rất may mắn, tuy không có cha mẹ nhưng các bác vẫn luôn đối xử tốt với cô.

"Còn hơn tớ, có cha có mẹ nhưng họ chẳng quan tâm gì đến tớ cả, cả nửa năm mới gặp một lần, cho tớ một núi tiền sau đó nói mấy lời yêu thương rồi liền rời đi!"

Kathryn phụng phịu ngồi trên giường, cô nói những lời này không phải là trách móc mà chỉ là có chút nhớ cha mẹ thôi!

"Cậu sai rồi, lần cuối cùng gặp hai bác tớ nhớ bác trai có nói với tớ rằng bác ấy rất muốn bỏ hết công việc để dành thời gian cho gia đình, bác gái cũng rất nhớ con gái nhưng hai bác muốn cậu phải tự lập. Họ không muốn cậu giống Celia, một cô nàng tiểu thư xinh đẹp nhưng lại thực dụng, kiêu căng, tự mãn!"

Celia là con gái của bạn thân cha mẹ Kathryn, sống trong giàu sang phú quý từ nhỏ nên cô ta trở nên kiêu căng với tất cả những người khác, đồng tiền tuy không phải tự tay cô ta làm ra nhưng lúc nào cũng khoe khoang, kiêu ngạo.

Và Celia vẫn thường khinh bỉ Từ Lạc và Kathryn không dám tiêu tiền như cô ta!

Kathryn nghe đến đây, hai tay đang đùa giỡn với chú gấu bông bỗng dừng lại, hai mắt có chút đỏ.

Cô còn không biết sao, có lần mẹ ôm cô sau đó cô thấy thân mình bà nhẹ run, cô hỏi có chuyện gì thì bà liền chạy về phòng nói rằng phải chuẩn bị đồ cho chuyến đi.

Lúc đó cô chỉ mới mười ba tuổi, cô cho rằng mẹ không thương mình, nhưng cô còn nhớ....mảng lưng áo của mình bị ướt một mảng mà không hiểu lí do....

"Thôi đừng nghĩ ngợi nữa, nếu nhớ hai bác thì hãy tìm để gặp, đừng khóc, mắt sẽ sưng đấy!"

Từ Lạc chột chột vào lưng Kathryn sau đó liền kể về Khải, người bạn mới gặp ngày hôm nay....cứ thế có rất nhiều chuyện mà hai người bạn thân dù có kể bao lâu cũng không hết....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Trêu Ghẹo Tiểu Bạch Thỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Anh Em Sinh Đôi

Đã hơn hai tuần kể từ buổi học tâm lý đầu tiên thế nhưng Khải không xuất hiện trên lớp nữa, thay thế hân là một người cũng đẹp trai tuấn tú không kém thế nên trong lớp cũng chẳng ai để ý sự khác biệt này ngoài Từ Lạc.

Bỗng dưng trong đầu nhớ lại hình ảnh ngày hôm đó, khi cửa thang máy đang khép lại, một người đàn ông vô cùng giống Khải bước ngang qua....và cả lời của Vương Thần, hân nghĩ trong Vương thị có gián điệp....

Nghĩ tới đây cô lạnh sống lưng một cái, có khi nào gián điệp trong lời Vương Thần lại chính là....

Nhưng không thể, Khải lúc đó là tiến sĩ mới về nước, làm sao lại ở trong Vương thị hơn nữa hành động còn có vẻ rất thân thuộc với nơi đó chứ!

Phi! Phi! Một chàng trai thật thà, ngay thẳng như thế sẽ không bao giờ lãng phí tuổi trẻ của mình để làm những việc như gián điệp.

Từ Lạc vừa suy nghĩ vừa đi bộ chớp mắt đã tới trước cổng Lạc thị, hôm nay Kathym đã quyết định về nước gặp cha mẹ thế nên chỉ có thể chờ cô được một đoạn sau đó phải đi bộ đến công ty.

Nghĩ lại, bản thân quả thật có lỗi với Kathym, từ khi cậu ấy về đây cùng mình, ngoài thời gian buổi tối thì hầu như cô chưa hề dẫn bạn mình đi đâu cả.

Thật có lỗi, hi vọng bản thân sẽ có cơ hội đền bù cho cậu ấy.

Từ Lạc bước đến thang máy thầm nghĩ bản thân trong cái rủi có cái may, đi trễ một chút mà thang máy vắng người hơn hẳn, đúng là phúc khí a~

Cô bước vào thang máy của nhân viên cùng một nhân viên nam khác, anh ta ăn mặc trông lịch sự nhưng cũng không có gì cần nhớ nhiều, cô khẽ gật đầu, hẳn đáp lại sau đó cả hai nhân tăng mà mình cùng tới.

Từ Lạc lên tầng 14, hẳn thì ở tầng 12, đi được khoảng tầng số 7 thì nghe một cái "bùm" sau đó là một mùi thối kinh khủng tràn tới!

Mẹ kiếp! Cái tên quái thai này chẳng lẽ lại đánh rắm thối như thế!

Tên kia cười nhẹ với cô một cái như kiêu: Thế nào, rắm của tôi đấy, thơm không?

Trời ạ....lần đầu tiên trong đời cô ngửi được một cái mùi rắm thối như thế này, thối đến mê mang mụ mị đầu óc rồi!

Này! Người nhịn đi ấy bao lâu rồi mà kinh thế!

Từ Lạc chịu đựng được tới tầng 11 nhưng nếu lên đến tầng 14, sợ cô đã là cái xác khô rồi, cô bấm vội tầng 11, cửa mở sau đó liền chạy vọt ra, chỉ kịp nhìn mặt cái tên súc sinh đó một lần.

Thì ra đây chính là giết người không cần bom đạn, dao súng!

Kathym sau khi để Từ Lạc xuống xe thì không lập tức đến sân bay mà vòng ngược đầu xe lại rồi đến một nơi cô vẫn thường hay đến khi buồn chán.

Đến nơi, Kathym đỗ xe ở một nơi gần đó rất cước bộ đến "Trung Tâm Bảo Hộ Chó Mèo".

Thật lòng mà nói, Kathym là một bác sĩ ngoại khoa rất giỏi, cũng có thể nói do gia đình có nghề nên dù là đưa ra những vật dụng cần thiết và bắt cô phẫu thuật cô cũng có thể làm tốt.

Kathym học ở trường Đại học Hoàng Gia khoa Y ở Anh, ở đó họ yêu cầu bác sĩ của họ phải có kỹ năng tốt, tâm tư bình tĩnh để ứng biến với tất cả mọi thứ.

Họ đòi hỏi rất cao về sinh viên của mình, Kathym vẫn còn thiếu một kỹ năng đó chính là ứng biến để tốt nghiệp, nhưng như vậy là rất tốt so với người khác, những bạn học của cô thiếu đến ba bốn kỹ năng.

Kathym bề ngoài không vội gấp gấp nhưng trong lòng cũng nản chí, cô thật sự không biết làm cách nào để khắc phục cái tính khí này của mình.

Cô bước vào "Trung Tâm Bảo Hộ Chó Mèo", gật đầu chào mấy cô nhân viên ở đây rồi tiến đến nơi dành cho chó mèo bị bệnh nặng cần được cách ly.

Kathym nhìn vào trong lồng, thấy một chú chó với bộ lông trắng muốt vô cùng xinh đẹp, trên đầu còn được gắn một cái nơ màu hồng rất đáng yêu nhưng gương mặt nó buồn bã, ánh mắt lim dim như muốn ngủ thiếp đi.

Thấy cô tới, chú chó nhỏ mừng rỡ vẫy đuôi nhưng động tác cũng rất chậm, nhưng như vậy cũng đủ để chứng tỏ lòng yêu mến của nó đối với Kathym.

Chú chó này thật sự rất đáng thương, có một lần trời mưa ngoài đường, cô bắt gặp nó khi đang lía xe, một chú chó nằm ven đường bộ lông dơ dáy ướt sũng và cái chân trái sau đầy máu.

Cô vội vã đưa nó đến trạm thú y gần nhất nhưng bác sĩ của họ không có ở đây và những cô y tá thì không đủ can đảm để làm.

Hít thở, Kathym xem thử vết thương, cô cắn chặt môi mình, cái chân này bị cán dập nát phía bàn chân.

Ba tiếng đồng hồ, Kathym vừa làm phẫu thuật cho chú chó vừa nhìn vào cấu tạo cơ thể của chó trên một bức tranh gần đó.

Sau đó, chú chó đã hoạt bát trở lại....nhưng trong lúc phẫu thuật cô đã sơ ý đụng phải một dây thần kinh khiến cái chân trái sau bị liệt hoàn toàn.

Chưa được mấy ngày thì chú chó lại mắc phải một căn bệnh, lúc đầu họ tưởng chú chó bị trầm cảm nhưng rồi...

Chú chó nhỏ giờ đây nằm thoi thóp trong chiếc lồng của mình, cái đuôi nhỏ của nó vẫn vẫy nhẹ nhẹ....

"Dolly, em thích cái tên này không?"

Kathryn nói bằng tiếng mẹ đẻ, không biết chú chó có hiểu không nhưng cái đuôi của nó càng vẫy mạnh hơn thể như nó rất thích cái tên này!

"Dolly, Dolly....ngủ ngoan nào, Dolly đáng yêu!"

Cô khẽ hát một câu hát, hai tay cô bế Dolly ra khỏi chiếc lồng sắt, vừa hát vừa vỗ về nhẹ, chú chó nhỏ thích thú thè lưỡi ra, đuôi nhỏ vẫy vẫy, ánh mắt sáng như sao đêm nhắm lại.

Một giọt nước mắt rơi xuống, bộ lông mềm mại của Dolly liền thấm giọt nước mắt đó vào, tựa như chưa từng tồn tại.

"Chỉ là một con chó, hà có gì phải buồn như vậy?"

Một giọng nói bằng tiếng Trung vang lên, Kathryn không trả lời, cô nhắm mắt lại nhưng người kia không buông tha càng tiến tới.

"Trả lời!"

Lần này là tiếng Anh, Kathryn giật mình vì giọng nói quen thuộc, cô quay đầu lại....chính là Vương Đặc Nhĩ.

Anh ta trong lời Từ Lạc là một người ấm áp, hiền hoà, vui tính nhưng cái bây giờ cô thấy lại như cái lạnh mùa đông.

Hắn ta lạnh lùng nhìn xuống như bậc đế vương, đúng là anh em nhà họ Vương, dù anh hay em đều khí chất như thế....

Từ Lạc mặt xanh ngắt leo thang bộ đến tầng 14, cô thở hồng hộc, cái mùi hương lúc này chỉ sợ là cả đời này sẽ không xoá nhoà được trong tâm trí của cô.

Oẹ! Vừa nghĩ đến đã thấy thật buồn nôn!

Nhìn lên bảng chỉ dẫn ghi chữ tầng 14, cô thở phào, nhưng kẻ bên cái bảng đó là người hôm trước, là người đàn ông giống Khải....không, đó là Khải!

"Khải!"

Người đàn ông kia nhìn sang một cái đánh giá Từ Lạc một cái rồi quay đi, Từ Lạc lại tiếp tục kêu một tiếng nữa, hắn ta quay lại đáp.

"Cô nhầm người rồi thì phải."

Sau đó quay đi vào trong, lạnh lùng kiêu ngạo như vậy không phải Khải, nhưng tại sao lại giống nhau như thế chứ!

"Alvis!"

Bỗng dung người đàn ông đó quay lại, nhìn Từ Lạc bằng đôi mắt sâu thẳm của mình.

"Cô có quan hệ gì với em trai tôi?"

"Em trai? Sinh đôi sao?"

Elvis nhăn mày một cái, đưa nhóc kia làm sao lại quen biết cô gái này chứ, quan hệ xem ra cũng không đơn giản.

Ngay lúc này điện thoại Từ Lạc rung lên, cô bắt máy, là số Vương Thần!

"Em đến chưa?"

"Đến rồi, đến rồi, không trễ chứ?"

"Tốt, anh gửi cho em mẫu thiết kế qua email."

"Được, cảm ơn anh!"

Từ Lạc vội tắt máy, cô nói chuyện với Vương Thần khách sáo như thế sở dĩ cũng là do người này, hắn ta trông không đơn giản chút nào!

Elvis không nói gì nữa, im lặng bước vô bên trong, Từ Lạc cũng đi theo sau đó, phát hiện hắn đi đến bộ phận thiết kế, cô cũng đi theo sát.

Hai tuần rồi cô không đến công ty mà làm việc ở nhà theo lời dặn của Vương Thần, dạo gần đây hần rất hay căng thẳng, e là có chuyện gì không ổn.

"Đừng đi theo tôi!"

"Tôi không đi theo anh!"

Elvis quay lại nhìn, gương mặt giống y đúc Khải nhưng lại thật xa lạ với cô.

"Tôi là đi làm!"

Nói dứt lời cô hùng hăng bước vào bộ phận thiết kế, gật đầu chào những người khác rồi ngồi chờ ở phòng trưởng phòng thiết kế.

Elvis kinh ngạc nhìn, đây là nhân viên mới mà Vương tổng đã dặn dò hần chiếu cố sao?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Trêu Ghẹo Tiểu Bạch Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Cà Phê Nóng

Từ Lạc ngồi trong phòng Trưởng phòng thiết kế suy nghĩ, anh trai của Khải, Elvis chắc chắn không phải là một nhân viên bình thường, nếu không cũng không dám lớn lối với người khác như thế.

Nếu không nhầm thì hần ta cũng ở bộ phận thiết kế, chẳng lẽ....là trưởng phòng sao?

"Ồ, đây là nhân viên mới của phòng chúng ta sao?"

Giọng nói kia lại vang lên, nghe không nhầm trong đó là một sự chế giễu.

Elvis hai tay trong túi quần bước tới, ánh mắt đánh giá Từ Lạc một cái, không khỏi có chút khinh bỉ, trông cô có vẻ cao ngạo như vậy chẳng ngờ không chỉ có quan hệ với em tôi mà còn có thể trèo lên giường của Vương tổng.

Từ Lạc khẽ nhún mày lại, những suy nghĩ châm chọc kia của Elvis dường như thể hiện quá rõ ràng dưới đáy mắt, không phải nghĩ cô được Vương tổng sắp xếp vào đây chứ?

Tuy không có thiện cảm đối với Elvis nhưng Từ Lạc vẫn biết hần ta không phải người xấu, nếu như cô thật sự là người tình vô dụng của Vương tổng thì bị hần ta khinh thường cũng là xứng đáng.

Thế nhưng nếu thật sự cho rằng cô là loại quan hệ ấy với Vương Thần thì chẳng phải nên đặc biệt quan tâm, đối đãi cho tốt sao?

Dám biểu hiện rõ ràng ra như thế, không sợ cô đi mách lẻo với Vương Thần, Elvis này chắc cũng không đơn giản gì.

Đề lúc nào cô sẽ hỏi khéo Vương Thần xem sao, không ngờ cô lại có thể gặp gỡ được hai anh em sinh đôi một cách vô tình như thế này.

"Nghe nói đây là "nhân tài" của Vương tổng đặc biệt nhờ tôi quan tâm, thế để thử xem mức độ "thiên tài" của cô nhé!"

Elvis thật sự là một người đàn ông ngoan độc, cách nói chuyện của anh ta như đang khiêu khích người khác khiến cho dù không có khả năng cũng phải chấp nhận lời đề nghị của hần.

Từ Lạc hiển nhiên là rất tự tin vào khả năng của mình, cô cũng tin hần sẽ không làm khó mình.

"Vậy được, hãy ngay tại đây tôi cho cô 45 phút để thiết kế một chiếc nhẫn mang chủ đề Ánh Hào Quang! Ghi rõ chất liệu cho tôi! "

"Xin lỗi nhưng tôi chuyên về thiết kế trang phục!"

"Vậy chẳng lẽ cô hoàn toàn không thể thiết kế một chiếc nhẫn sao? Tôi không phải chuyên gia, sẽ không chăm quá khó!"

Từ Lạc muốn nói lại thế nhưng nếu cô không làm, chẳng khác nào thừa nhận bản thân không có năng lực!

"Vậy mời anh ra ngoài, tôi không thể thiết kế khi bị quan sát."

Elvis cầm cốc cà phê lên nhấp nháp, ở dưới ghế dựa khẽ xoay nhẹ, đôi mắt hần màu xanh nhàn nhạt không hồn.

"Đây là phòng tôi, nếu cô không làm được thì đi ra, ở đây không nhận người không năng lực."

Hắn ta thần sắc lạnh lẽo, nếu Vương Thần lạnh như băng đá thì hắn lại như Tu La địa ngục.

Hắn....chắc chắn không hề đơn giản.

Từ Lạc cắn răng một cái, quyết định thương lượng!

"Vây....cho tôi thêm mười lăm phút!"

Hắn không đáp nhưng đã âm thầm biểu hiện đồng ý.

Từ Lạc cầm điện thoại lên tham khảo một chút hình ảnh, thông tin, nhưng cho dù như vậy cũng thật khó đối với người chưa từng thiết kế trang sức như cô.

Hít một hơi thật sâu cô cố gắng lấy lại linh cảm và đặt bút, đối với một người làm nghệ thuật, chỉ cần có tâm hồn nghệ thuật thì nhất định sẽ làm nên.

Chỉ là tác phẩm sẽ tuyệt vời hơn nếu tác giả có kinh nghiệm.

Quên đi, chẳng phải hắn ta nói sẽ không chấm quá khó sao, cứ thế này đi!

Thời gian trôi qua hơn bốn mươi lăm phút, bản thiết kế vẫn chưa hoàn thành, Từ Lạc suy nghĩ đến hai bên tóc mai bám sát vào mặt vì mồ hôi nhưng vẫn chẳng biết nên làm gì thêm.

Bản thiết kế có thể coi là hoàn thiện thế nhưng đối với cô nó còn thiếu cái gì đó, giá như mình là một chuyên gia chắc chắn sẽ biết được chỗ thiếu sót.

"Được rồi, có suy nghĩ nữa cũng không ra, tạm ổn!"

Sau gần một tiếng đồng hồ, Elvis lại lên tiếng, giọng nói của hắn ta bây giờ tuy vẫn lạnh lẽo nhưng ít nhất cũng không nghe thấy âm điệu mỉa mai.

Từ Lạc thấy hắn cầm bản vẽ lên định giờ tay lấy lại nhưng hắn nói đúng, cô sẽ không thể nghĩ ra chỗ thiếu sót.

"Được rồi, với năng lực này chưa thể làm thư ký của tôi nhưng thấy cô nhanh nhẹn và hiểu chuyện sau này giáng chức cũng không muộn, cho nên tạm thời cô sẽ đảm nhiệm chức vụ thư ký trưởng phòng thiết kế!"

Từ Lạc nghe thấy hắn chê bai mình như thế thì cũng có chút bất bình nhưng nếu làm thư ký của hắn thì cũng không có gì là không tốt, hơn nữa còn được học hỏi thêm.

Người này tuy tâm tính kiêu ngạo, miệng lưỡi cay độc nhưng chắc chắn thực lực không tồi, có thể học hỏi.

"Vây, cảm ơn sếp!"

Từ Lạc khẽ cười nhẹ nói, xem ra bản thiết kế vừa rồi của mình cũng không tệ thế nhưng sau này chắc chắn phải trau dồi thêm các khả năng thiết kế khác, để tránh những trường hợp bất ngờ như hôm nay.

"Không dám!"

Elvis thấy Từ Lạc cười vui vẻ như vậy thì buông một câu lạnh lùng, hắn ta đang nghĩ có phải ở đây sẽ giả vờ vui vẻ nhận việc đến đêm lại nằm trong lòng Vương Thần ườn ẹo cầu nhau không.

Từ Lạc cũng không để tâm trạng bị ảnh hưởng, lập tức vui vẻ sang phòng kế bên dành cho thư ký để soạn đồ.

Cô nhìn căn phòng trống trơn, không có chút gì gọi là nghệ thuật thì thở dài một cái, thảo nào có người từng nói công việc văn phòng là công việc nhàm chán nhất.

Đúng vậy, cả ngày phải hít thở bầu không khí từ máy điều hoà, phải giả vờ nịnh hót những người mình không thích thì có gì hay chứ.

Từ Lạc nhìn một lát, trong đầu đã định ra được những thứ cần phải thêm vào.

Điện thoại trong túi xách lại rung lên, là số của Vương Thần, thật may mắn, nếu gọi sớm một chút thì chạm mặt Elvis rồi.

"Em đây!"

Cô nghe thấy tiếng thở dài ở đầu dây bên kia, hai hàng chân mày cũng bất giác nhíu lại.

"Có chuyện gì sao?"

"Không, trưa nay khoảng 11g gặp em ở bãi đỗ xe nhé! Chúng ta đi ăn!"

Đầu dây kia lập tức cúp máy, Từ Lạc bỗng dưng thấy thật lo lắng, không biết là chuyện gì nhưng thật sự mà nói dạo gần đây Vương Thần hầu như rất ít khi gặp cô.

Lúc đầu cô cho rằng hần bận rộn thế nhưng cái thái độ xa cách đó khiến cô cảm thấy lo lắng kinh khủng, có chuyện gì đó, có chuyện gì đó sắp xảy ra.

Nhắm mắt lại, cố để trái tim đang run lên vì sợ hãi của mình bình tĩnh lại.

Từ Lạc xem thử danh sách nhân viên sau đó gọi điện cho một cửa hàng cà phê đặt đúng số lượng nhân viên.

Cà phê đến, cô cũng sẵn tiện thông báo cho mọi người về chức vụ của mình và tiếp đãi mỗi người một ly cà phê xem như quà gặp mặt, hi vọng sẽ giúp đỡ nhau sau này.

Mọi người đều có vẻ rất hài lòng, ai cũng khen ngợi Từ Lạc vừa xinh đẹp tài giỏi lại hiểu chuyện nhưng suy nghĩ thật sự của bọn họ như thế nào thì chỉ có họ mới biết rõ.

Đến giờ hẹn, Từ Lạc xuống bãi đỗ xe, nhìn thấy chiếc xe quen thuộc cùng người đàn ông kia, Từ Lạc khẽ mỉm cười bước đến.

"Cà phê này!"

Vương Thần đang bấm điện thoại, hoàn toàn không chú ý lắng đến Từ Lạc.

"Hôm nay em vừa nhận chức thư ký trưởng phòng nên mua cà phê tiếp đãi mọi người, còn dư một ly, cho anh!"

Lúc này Vương Thần mới đưa mắt nhìn sang Từ Lạc và ly cà phê, có chút không vui.

"Không uống!"

Thái độ bình tĩnh, hần cất điện thoại vô túi định mở cửa xe.

"Anh uống đi, tuy không đúng thời điểm lắm nhưng em lỡ mua rồi, không thể bỏ phí cũng không thể uống hết, anh uống đi!"

Từ Lạc đẩy ly cà phê đến gần người Vương Thần, ly cà phê này hần nhất định phải uống, có bất ngờ nha~

"Không uống, vứt đi!"

Vương Thần hất cánh tay ra, không cẩn thận khiến Từ Lạc lao đảo va vào chiếc xe gần đó rồi ngã xuống, hai ly cà phê nóng hổi ướt đầm lấy bộ đồ.

Hiện tại cho dù là Từ Lạc hay Vương Thần đều sững sốt, chẳng phải cô nói là cà phê ban sáng sao, đáng lẽ là nguội rồi sao lại nóng như thế....

Hần đưa mắt nhìn sang gương mặt của Từ Lạc, đôi mắt cô đỏ rực bị một tầng sương mù che phủ, trong tâm hần nhất thời đau đớn.

Cô cắn chặt môi không cho nước mắt trào, cà phê này là đích thân cô đi mua, còn dặn người ta để cà phê hơi ấm như vậy mới hợp khẩu vị hần, muốn để cho hần bất ngờ vậy mà....

Từ Lạc không nói, cô khó khăn đứng dậy rồi lao đảo bước đi, cổ chân hơi sưng lên.

Vương Thần chạy đến bắt lấy tay cô nhưng lại bị cô hất ra ngay lập tức, hần thấy đầu mình choáng một cái, đến lúc bình tĩnh lại thì không thấy cô nữa....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Trêu Ghẹo Tiểu Bạch Thỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Singapore

Đã hơn ba giờ chiều, Elvis ngồi trong phòng làm việc nhếch môi cười nhẹ, quả thật cảnh tượng hần bắt gặp lúc buổi trưa quả thật rất đặc sắc.

Cũng may đó là bãi đỗ xe dành cho cán bộ cao cấp nên không bị ai bắt gặp, thế nhưng chẳng phải hần vẫn bắt gặp rồi đó sao!

Thú vị, thú vị!

Vương Thần ngồi ở dãy ghế chờ hành lang bệnh viện nhếch mép cười, thật không thể ngờ có ngày cuộc đời hần lại như một bộ phim thế này.

Khối u ở não hần đã biết sự có mặt của nó từ năm 14 tuổi rồi thế nhưng lúc đó lại là lúc gia đình hỗn loạn nhất, cha hần, Vương Đồ ngoại tình công khai bị dân báo chí chụp được.

Mẹ hần, Trương Gia Mỹ một mực ly hôn, cả hai gia tộc đều rối tung rối mù, chuyện Vương Đồ ngoại tình vốn là chuyện Trương Gia Mỹ biết và chấp nhận bởi vì hôn nhân của họ là hôn nhân chính trị, không tình yêu.

Thế nhưng Vương Đồ giống như cố tình công khai để trừu tức Trương Gia Mỹ, thế nên cả hai mới đại chiến, lúc này Vương Thần được cha đưa sang Mỹ, chưa có sự xuất hiện của Vương Đặc Nhĩ.

Khối u lúc đó bỗng nhiên dừng lại, không phát triển kích cỡ hay gây ra tác hại gì, hoàn toàn lành tính thế nên một thời gian dài bận rộn sau đó, Vương Thần và gia đình gần như đã quên đi sự tồn tại của nó.

Vậy mà bây giờ, sau gần mười lăm năm nó lại phát triển, tuy phát hiện không sớm lắm nhưng cũng chưa tính là trễ, chỉ cần phẫu thuật là ổn.

Đó là lời hần sẽ nói với mọi người, còn lời bác sĩ nói với hần lại là khác.

Khối u này phát triển nghiêng về phía não trái lại nằm ở một vị trí chật hẹp, rất nhiều cơ quan thần kinh vì vậy đòi hỏi một bác sĩ phải vô cùng quen thuộc với việc phẫu thuật não.

Ở trong nước chưa có bác sĩ nào dám đứng ra nhận ca này thế nên sẽ do một bác sĩ quen với Hàn Minh Cảnh ở Singapore đảm nhiệm.

Nếu phẫu thuật thành công tốt đẹp thì sống bình thường, còn nếu có di chứng, nếu nặng có thể sẽ bị liệt nửa người, nhẹ hơn là mất đi thị giác và nhẹ nhất là liệt cánh tay phải.

Nói như vậy rủi ro rất lớn, nếu không làm phẫu thuật nguy cơ tử vong còn cao hơn vì vậy, Vương Thần tất nhiên sẽ đồng ý phẫu thuật.

Nếu là trước kia, hần sẽ rất ung dung thoải mái nhưng bây giờ có Từ Lạc, hần sợ nếu hần thật sự có chuyện gì thì "những người kia" sẽ nhắm vào cô ấy đầu tiên để trả thù.

Vì sao không nhắm vào cha mẹ hần hay bạn bè hần? Bởi vì những người đó đều có thể lực, chỉ riêng Từ Lạc là một thân một mình, hần sợ bản thân không bảo vệ được cô ấy.

Nếu hần chết, hần sợ cô đau lòng.

Nếu hần mang di chứng, hần không muốn để người phụ nữ mình yêu thương chứng kiến cảnh mình tàn tạ như vậy.

Còn nếu như hần sống sót bình an, tất nhiên là sẽ quay về để bắt cô rồi!

"Thần, tôi đã sắp xếp cho cậu chuyến bay đến Singapore vào sáng mai rồi, cậu có muốn nói chuyện với Tiểu Lạc không?"

Vương Thần xoay xoay chiếc nhẫn to sụ trên ngón tay, trầm nghĩ đến bộ dạng lúc này của cô sẽ thế nào, hần nhếch môi cười nhẹ, trong đó có cái lạnh lẽo của cô đơn.

"Không, nếu tôi thật sự có chuyện, đừng để thông tin lộ ra ngoài, hãy nói với cô ấy tôi quyết định sống một cuộc sống ăn chơi, không muốn làm tổng tài nữa, quên tôi đi!"

Hàn Minh Cảnh nắm chặt cuốn sổ khám bệnh, trong lòng chưa bao giờ phần nộ như lúc này.

Hần ném quyển sổ xuống sàn nhà, trên trán nổi đầy gân xanh.

"Cậu có biết cậu đang nói gì không? Đây chỉ là một cuộc phẫu thuật thông thường, tại sao lại bi quan như vậy chứ? Nếu cậu yêu cô ấy hãy dành hết cả thời gian còn lại của mình cho cô ấy, đừng ngồi đây nhò và tôi việc này việc nọ. Cậu muốn chấm dứt với cô ấy vì những kẻ kia sao, còn tôi và Vương Đặc Nhĩ cơ mà, chúng tôi sẽ bảo vệ cô ấy. Hơn nữa, cậu sẽ không chết, đây chỉ là phẫu thuật đơn giản, có nghe rõ tôi nói không?"

Vương Thần hơi ngạc nhiên, hần chưa bao giờ thấy Hàn Minh Cảnh phần nộ như vậy, đây có được xem là minh chứng cho tình bạn của hần không?

Hần không đáp, chỉ cười nhẹ, hần cũng không biết mình đang làm gì, hần tin chỉ cần Hàn Minh Cảnh muốn lập tức có thể bảo vệ được Từ Lạc nhưng mà....

"Cậu hiểu sai ý tôi rồi, tôi không sợ các cậu không bảo vệ được cô ấy. Chỉ là thế giới của chúng ta....không phù hợp với cô ấy mà thôi, hơn nữa, liên hệ với luật sư hộ tôi, tôi muốn viết di chúc!"

Nói dứt lời, Vương Thần đứng dậy bước ra khỏi bệnh viện, hần bây giờ đã biết được thêm một điều, cái chết và sự sống, người ra đi sẽ không đau khổ bằng người ở lại, chỉ bằng hãy để người ở lại không biết gì cả....

"Vương Thần, đứng lại!"

Giọng nói của Hàn Minh Cảnh vang vọng khắp cả hành lang, hắn nhìn thấy Vương Thần bước đi lao đảo rồi sụp xuống hoàn toàn.

"Vương Thần!"Hắn hốt hoảng chạy lại, nhìn thấy Vương Thần ôm chặt lấy đầu, mày kiếm nhíu chặt, có chút không tỉnh táo nhưng cơn đau không cho phép hắn thiệp đi.

"Cậu ổn không?"

Hàn Minh Cảnh bình tĩnh hỏi, hắn biết Vương Thần nhìn đau rất tốt thế nhưng bây giờ trên trán đã ướt đầm mồ hôi, vậy cơn đau này có phải là đau thấu xương tuỷ hay không.

Ngồi quy ở đó năm phút, đợi cơn đau qua đi Vương Thần mới bình tĩnh lại, hắn thở dốc, chiếc áo sơ mi trắng bị mồ hôi thấm đến đáng thương.

"Cậu...đã như thế này bao lâu rồi?"

Hàn Minh Cảnh hỏi, tuy hắn không có nhiều kiến thức về y học thế nhưng bệnh của Vương Thần, chỉ sợ là đã tái phát lâu rồi nhưng bây giờ mới thực sự trở nặng khiến hắn chú ý.

" Bao lâu nhỉ? Tôi cũng không nhớ!"

Vương Thần cười ngờ ngạc nhiên, cái bộ dáng đó khiến Hàn Minh Cảnh thật muốn cho hắn vài cú đấm, đàn bà đúng là rượu độc, chỉ cần thử một lần là sẽ say chết mê chết mệt.

Dù là bốn năm trước hay bây giờ.

"Cậu tỉnh táo lại cho tôi! Đúng là mất hết chí khí, đến tôi còn phải xấu hổ khi có người bạn như cậu. Tôi thấy thay vì sống kiểu này, cậu nên hiến tim gan phổi của mình cho những người khác, những người có ý chí sống! Cậu nói cậu muốn sống, tại sao toàn nói với tôi những điều chết chóc? Tôi mặc kệ cậu, muốn chết, được, tôi đến thấp nhang!"

Hàn Minh Cảnh túm lấy cổ áo của Vương Thần, sau đó thả mạnh ra.

Hắn có vẻ rất tức giận bỏ đi không quay đầu lại.

Vương Thần ngồi dựa vào tường, vẫn là cái nụ cười đó, không hiểu sao hắn thấy mình thật thất bại, có phải là vì sợ mất cô nên hắn mới bị quan thế này không?

Ngồi đó khoảng mười phút, bỗng nhiên hình ảnh Vương Đặc Nhĩ xuất hiện.

"Này, trông cậu thật thảm hại. Đi thôi về nhà chào mẹ một tiếng rồi lên đường!"

"Sao lại chào? Đầu phải không còn cơ hội!"

"Thật là, về thôi, về nhà cậu!"

"Hàn Minh Cảnh gọi cậu đến đúng không?"

Vương Đặc Nhĩ không đáp, đúng là như vậy, Hàn Minh Cảnh vừa nãy gọi điện bảo hắn đến gấp đến đưa anh trai về nhà, nếu hắn không làm thì Hàn Minh Cảnh vẫn ở chiếc xe ngoài kia, nếu Vương Thần có chuyện gì chắc chắn sẽ lập tức xông vào.

Mà cũng thật may mắn, đây là bệnh viện tư ít người ra vào, hi vọng cảnh vừa rồi sẽ không bị bắt gặp.

Hơn mười giờ tối, Từ Lạc vẫn còn lang thang ngoài đường, nhìn mọi người vui vẻ mà sao lòng cô vẫn chẳng khá lên được.

Cô cố gắng cười nhưng nước mắt vẫn cứ tuôn, tại sao lại như vậy nhỉ?

Nếu như cô giận tại sao lúc đó không đuổi theo cô, tại sao không chạy đi tìm cô, tại sao không gọi điện xin lỗi cô?

Thậm chí bây giờ, cô muốn đến để tát hắn một bạt tai thì cũng không tìm ra hắn, ở công ty không có, nhà hắn cũng không có!

Nhưng mà cũng thật nực cười, gọi là yêu nhau thế nhưng ngoài công ty và nhà riêng cô chẳng biết đi đâu để tìm hắn nữa.

Ở hộp đêm sao? Có lẽ nào?

Không hiểu sao lúc này có rất nhiều uất ức trong suốt bốn năm khoảng thời gian quen hắn ủa về, cô thấy mình đúng là đáng thương đến thảm hại!

Chắc là chán cô rồi đây mà, theo đuổi bốn năm xong cảm thấy cô thật nhạt nhẽo đúng không, chắc là như vậy rồi ha ha!

Nhìn điện thoại trống trơn không có bất cứ ai gọi đến cô chỉ lại biết bật cười!

Nhưng mà lúc này bỗng nhiên cô bị kéo vào một góc hẻm, cô cố vùng vẫy hét lên nhưng không thể nào phát ra âm thanh được!

"Cô em la tiếp đi, thấy sờ cảnh sát ở ngã tư kia không, cậu anh làm chức lớn ở đó, em có la nữa cũng chẳng ai cứu được em cô bé!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Trêu Ghẹo Tiểu Bạch Thỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Nhà Của Hấn

"Tránh ra! Bạn trai của tao là tổng giám đốc Vương thị, mày dám làm gì tao không sợ anh ấy sẽ giết mày sao?"

Hấn ta cười một tràng dài, trong bóng tối, cô không nhìn rõ gương mặt của hắn nhưng đại khái cũng có thể thấy được một vết sẹo dài trên mặt hắn.

Tiếng cười của hắn ta khiến trái tim cô run lên vì sợ hãi, hắn ta chắc chắn là không tin lời của cô rồi!

"Bạn gái sao? Đến mẹ nó tao cũng chơi, con gái mà sao lại hung hăng như thế này, thế thằng giám đốc đó không dạy em phải dịu dàng thì đàn ông mới thích sao?"

Từ Lạc toan bỏ chạy nhưng nhanh chóng bị hắn túm lấy cổ tay, cô xoay người đá lên ngực của hắn một cú đau đớn, đáng lẽ là trốn thoát thành công nhưng cổ chân buổi trưa có bị thương nên ngay lúc này không chịu được nữa liền ngã xuống.

"Mẹ kiếp! Mày không muốn tao nhẹ nhàng phải không con điểm, loại con gái như mày chỉ là đi điểm mà thôi, tự nhận vợ mình là bạn gái của người này người kia! Mày tưởng tao tin mày à!"

Lúc này Từ Lạc đã không đủ sức để bình tĩnh nữa, cô cố hét lên nhưng không ai nghe thấy cả, đây là một khu phố ồn ào, náo nhiệt, ai sẽ để ý đến cô đây?

"Tránh ra! Cứu tôi, cứu!"

Hắn giật tóc cô lại, da đầu cô như muốn tróc ra hoàn toàn, nước mắt cô lại chảy ra vì đau đớn, trong đầu xuất hiện suy nghĩ muốn tự tử.

Cô muốn vùng tay tát hắn một bạt tai thế nhưng người này quá khỏe, hắn bắt lấy tay cô, bóp chặt đến mức xương cốt muốn vỡ vụn.

Ngược lại, hắn tát cô một cái đau điếng hồn.

"Tha cho tôi! Tha cho tôi! Anh muốn bao nhiêu tiền cũng được!"

Cô không đủ sức để la nữa, ánh mắt tuyệt vọng, giọng nói nhỏ dần, cô giả như bây giờ Vương Thần xuất hiện rồi giải cứu cho cô!

Hắn lại tiếp tục cười, âm thanh đáng ghét kinh khủng!

"Lúc đầu tao cũng chỉ định cướp tiền thôi, nhưng mà....cô em xinh thế này không ăn thì cũng uống đấy!"

Nghe đến đây, đồng tử cô như giãn rộng ra, tiếp tục gào to nhưng càng gào cô càng thấy bản thân mất đi hết sức lực.

"Không sao, em cứ la tiếp đi, đêm còn dài mà!"

Hắn lại muốn cười tiếp, cả thân người cô nằm phía dưới hắn, hoàn toàn bị khống chế, chân tay vô lực.

Nhưng ngay lúc này cô nghe thấy tiếng bước chân, sau đó là một cú đá vào hàm dưới khiến tên đó la lên đau đớn.

Cô nhìn thấy trong mắt hắn đảo tới đảo lui rồi hoảng sợ chạy như ma đuổi, Từ Lạc nằm ở đó, hoàn toàn không có chút khí lực bỏ chạy.

Từ Lạc nằm dưới đất, trên mặt vẫn còn ê ẩm vì cú tát, dưới chân chắc bị trật khớp đã sưng lên rất nhiều.

Cô không biết người đã đến là ai nhưng cô cũng không muốn biết.

Nếu là cảnh sát, cũng không đá người tùy tiện kiểu đó, chỉ sợ là dân đen.

Tất nhiên cô không hi vọng là cái thứ hai.

"Cảm ơn anh rất nhiều!"

Nói rồi, cô chật vật đứng dậy, quần áo xộc xệch dính đầy cát bụi, không chỉ vậy mà trên mặt cô cũng có vết trầy xước.

Cô lao đảo bước, không đủ sức để nghĩ đến bộ dạng hiện tại của mình, chỉ mong có thể về nhà nghỉ ngơi như vậy là được rồi.

"Này!"

Một giọng nói vang lên, là....là Elvis?

"Sếp?"

Người kia từ từ bước ra ánh sáng, quả thật là Elvis, gương mặt lãnh khốc.

Cô thở phào ra một hơi, nước mắt lại vô thức mà chảy, có ai biết từ nãy đến giờ, cô đã phải gồng mình lắm không.

Thật sự làm sao có người con gái nào có thể bình tĩnh mà đi về được trong lúc này.

Cô chỉ là không muốn lộ về yếu đuối với một người có thể gây nguy hiểm cho cô mà thôi.

Nhưng thật may mắn đây là sếp của cô.

Sau đó, không có sau đó bởi vì Từ Lạc đã ngắt xiu.

Cũng phải thôi, từ ngoài ăn sáng thì cả ngày nay cô chưa ăn gì cả, còn trải qua cú sốc và bị thương, gắng gượng đến lúc này đã là phi thường.

Elvis cau mày một cái, thật ra hắn tan làm từ sáu giờ chiều, sau đó về nhà nghỉ ngơi, định đến hộp đêm chơi thì vô tình nhìn thấy Từ Lạc.

Muốn xem phim một tí không ngờ suýt thành chuyện lớn, thật ra hắn định xông vào cứu rồi a nhưng thấy cú đá xoay người của cô thật tuyệt vời cứ nghĩ cô có thể thoát thân được chẳng ngờ....

Cái cổ chân đã sưng to vậy rồi.

Elvis bế cả người cô lên sau đó tiến về phía xe của mình, bỗng nhiên có một khoảng khắc khiến hắn dừng lại nhưng sau đó lại tiếp tục.

Rất bình tĩnh hắn lái xe về nhà riêng của mình, thật ra ở đó còn một người nữa, chính là Khải.

Thằng nhóc đó đã ở lý ở đó hai tuần rồi, không hề bước chân ra ngoài đường, còn nói muốn xem anh trai có giấu phụ nữ không.

Hừ, thằng nhóc, đừng để anh tìm ra mày có giấu phụ nữ nhé!

Nhà của Elvis là một căn hộ cao cấp gần trung tâm thành phố, an ninh rất chặt chẽ.

Hắn nhấn chuông một lần, hai lần, ba lần!

Không có ai ra mở cửa, đến lúc sắp phát cáu thì mới thấy Khải mở cửa.

Cậu ta bộ dạng đáng yêu, mặc đồ ngủ pijama còn đang dụi mắt chưa tỉnh ngủ.

Thật là, em của hắn chỉ sinh sau hắn 5 phút, làm sao lại khác biệt như vậy.

"Là anh trai hay phụ nữ?"

Khải vẫn chưa mở mắt, nên hỏi một câu rất buồn cười.

"Là anh trai và phụ nữ!"

Nghe đến đây, Khải mới mở to hai con mắt của mình ra, quả thật là phụ nữ của anh trai.

Nhưng mà phụ nữ này sao lại bất tỉnh rồi?

Hơn nữa, phụ nữ này sao lại giống Từ Lạc thế nhỉ?

Ừầy, là Từ Lạc cơ mà.

Khải hốt hoảng "cướp" Từ Lạc từ tay anh trai về, mau chóng bế cô vào trong nhà.

Elvis đứng ngoài cửa cười nhếch mép, quả thật là có quan hệ khó đoán.

"Này, anh trai, anh đã làm gì cô ấy thế?"

Khải đặt Từ Lạc xuống sofa, quay phắt lại hỏi tội anh trai như thế toàn bộ là lỗi của Elvis.

"Cô ấy suýt bị cưỡng hiếp, là anh đã cứu cô ấy!"

Khải cũng không kịp nghe về sau, vừa nghe chuyện Từ Lạc suýt bị cưỡng hiếp là liền mất bình tĩnh.

"Anh trai, phải làm sao đây, cô ấy có vết thương ở trán, ở má, ở chân, ở...."

"Em có muốn lột đồ cô ấy ra để xem tiếp không?"

Nhất thời Khải im lặng, hẳn đã từng mơ mộng anh trai mình là một người vui vẻ, hoà đồng, ấm áp.

Cuối cùng, lại tìm được một người anh lạnh lùng, kiêu kì, còn là trùm của một bang xã hội đen.

"Bây giờ, người cô ấy bản như thế phải tắm trước rồi mới rửa kiểm tra vết thương được!"

Hai người đàn ông lại im lặng, tấm cho cô ấy sao?

Ngay lúc này, Từ Lạc tỉnh lại, cô ho sụ sụ vài cái.

Đảo mắt nhìn sang Khải và Elvis, cô toan thốt lên thật giống nhau thế nhưng cổ họng quá khô nên đau phát không ra tiếng.

Từ Lạc làm động tác rót nước vào cổ họng ý bảo lấy hộ cô ly nước.

"Động tác này, chính là muốn làm cái đó sao?"

Elvis cắt tiếng, hẳn nhìn Từ Lạc chằm chọc, khẽ nhếch môi cười.

Từ Lạc ban đầu cũng không hiểu thế nhưng sau đó liền đỏ mặt xấu hổ.

"Cái đó....cái đó, sao anh lại đen tối như vậy, làm hại đến Từ Lạc trong trắng!"

Khải thật sự như một thiếu niên chưa lớn, nếu không nhìn thấy anh trai của hắn cô cũng không tin hắn thật sự lớn tuổi hơn cô.

Nhưng mà, Từ Lạc càng ngại hơn, gò má cô đỏ ửng, mày liễu cau lại có vẻ tức giận nhưng thoát nhìn vẫn rất đáng yêu.

Elvis không chọc nữa, đi lấy cho cô một cốc nước, uống xong, ba người lại rơi vào trầm mặc không biết nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Trêu Ghẹo Tiểu Bạch Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: Không Được Phép Chia Tay

"Thật phiền quá, cũng đã khuya rồi, tôi cũng không dám ở lại làm phiền thêm, chỉ là....có thể giúp tôi về nhà không, cổ chân tôi đau quá!"

Từ Lạc lên tiếng nói, dù sao cô hiện tại cũng không có tâm trạng để gặp gỡ ai, nếu như được thật là muốn trở về Anh sống với Kathryn.

Đây đúng là mảnh đất quê hương xui xẻo của cô mà, mỗi lần ở đều sẽ gặp chuyện không thuận tiện, xui xẻo.

"Không sao, cứ ở lại đây đi, dù sao trời tối rồi chúng tôi cũng không muốn lái xe!"

Khải lên tiếng nói trước, chủ yếu không phải bọn hắn không muốn lái xe, mà là bởi vì tình trạng của cô....cần nghỉ ngơi.

Từ Lạc cười yếu đuối, tay chân mềm nhũn như pha lê nhưng ánh mắt rất kiên định.

"Nếu vậy, cảm ơn hai anh, tôi tự về được!"

"Từ Lạc!"

Khải bắt lấy tay của cô nhưng lại bị hất ra, tuy sức lực không mạnh nhưng hắn nhìn thấy được tia không hài lòng trong mắt cô nên đành buông.

Từ Lạc cố thẳng lưng bước đi, đầu cô hơi choáng, có thể là do hạ đường huyết vì ngoài bữa sáng vẫn chưa ăn gì, nhưng không sao, cô vẫn có thể chịu được.

Ít nhất là sau khi về đến nhà.

"Thôi được, tôi đưa cô về!"

Khải chủ động nói trước, hần liếc mắt sang Elvis, chỉ một khắc thôi nhưng đã tương đối hiểu nhau.

"Ngày mai, nhớ đi làm!"

Dứt lời, Elvis xoay lưng vào trong, hần rút điện thoại ra gọi một cú, đầu dây kia liền bắt máy.

"Con hẻm cụt gần sông bài của Phi Vân bang, có một kẻ có vết sẹo dài trên mặt, hình như là cựu quân nhân, xử hần!"

"Đại ca, nhưng đó là khu vực của Phi Vân bang..."

Không nói nhiều, Elvis cúp máy, Phi Vân bang chẳng phải là của Vương Đặc Nhĩ sao? Từ khi nào quản lý lỏng lẻo như thế.

Sau khi đưa Từ Lạc trở về cô nhi viện, Khải quay về nhà với anh trai, hần cũng không còn giữ gương mặt vui vẻ của mình nữa.

"Anh, có phải anh biết gì đó về cô ấy không?"

Có nét gì đó buồn buồn trên gương mặt hần.

Elvis dường như đặc biệt hứng thú với cà phê, bây giờ trên tay hần cũng là một ly cà phê nóng.

"Hứng thú sao?"

Khải không trả lời, nhưng như vậy cũng đủ để tỏ ra ý thừa nhận.

"Cô ta, nếu không lầm thì bốn năm trước đã ở bên Vương Thần nhưng hình như có mâu thuẫn nên sang Anh học và làm việc. Bây giờ lại quay về, hình như muốn tái hợp, nhưng mà....lại có chút trục trặc rồi!"

Elvis cười, ánh mắt hần đặt trên màu đen của ly cà phê, nhưng dường như ánh mắt còn tối hơn cả màu sắc đó.

Trầm ngâm, bỗng dưng Khải bật cười lên lại, vẫn là gương mặt vui vẻ như ban đầu.

"Chà, vậy chỉ có thể làm anh trai thôi!"

Dứt lời Khải quay lưng vào phòng của mình, để Elvis ngồi lại, hần đang suy nghĩ, rốt cuộc thư ký của hần có gì đặc biệt mà ai cũng mê mết thế nhỉ?

Xem ra cũng phải cẩn thận một chút, phụ nữ, tuyệt không dính vào a~

Từ Lạc đứng dưới vòi sen, để nước xối xả vào mặt mình, cô muốn mình phải suy nghĩ cho cẩn thận.

Có phải cô đã quá nóng giận mà không suy nghĩ không?

Nếu lúc ấy bình tĩnh, đứng lại và hỏi tại sao hần lại làm như thế có phải sẽ tốt hơn không?

Tại sao cô không gọi cho hần, mặt dày một chút để giành lấy tình yêu của mình thì có sao đâu chứ?

Đúng vậy, mày đang làm gì vậy Từ Lạc, mày quyết định chấm dứt tình yêu bốn năm của mình chỉ vì một việc còn con như thế sao?

Tắt vòi sen, ánh mắt cô kiên định hơn hần, lần này, cô chắc chắn sẽ tìm mọi cách để tìm ra Vương Thần, cho dù anh đang ở châu Phi tôi cũng nhất định sẽ bắt anh về.

Anh phải chịu trách nhiệm cho mọi thứ đã làm với tôi!

Nếu không tìm được thì sao?

Đơn giản, cô sẽ khởi kiện hần vì tội cưỡng hiếp, cô sẽ nói với quan toàn bốn năm trước cô bị hần ta cưỡng hiếp sau đó bị khống chế, phải sang nước ngoài bốn năm khi đã ăn học thành tài mới dám trở về khởi kiện!

Tốt! Cứ như vậy đi!

Cô mặc vội quần áo vào, chạy ra ngoài cầm điện thoại lên, bấm số hân.

Chuông đổ một lần, hai lần, không có ai bắt máy.

Đến lúc cô sắp tắt máy thì nghe thấy tiếng thở trầm ổn ở đầu dây bên kia, Từ Lạc vui mừng nhưng cố tỏ ra là không có gì cả!

"Xin lỗi! Mau xin lỗi em!"

Cô nói như thể đang ra lệnh, Vương Thần vẫn không đáp, ngoài tiếng thở đều đều thì không có âm thanh gì khác cả. Từ Lạc bậm môi một cái, bắt mình phải nín thở hết cỡ.

"Xin lỗi em đi! Anh có nghe không?"

"Chia tay đi!"

Lần này, đến lượt Từ Lạc im lặng, cô mở miệng ra nhưng không biết nói gì, mắt cô lại rung rung, cả gương mặt đỏ bừng vì tức giận.

"Ăn sạch em xong thì muốn chia tay sao? Anh không chỉ đơn giản là vô si bình thường đâu, đã đạt đến loại đẳng cấp có thể khiến người khác học máu vì lời nói của mình rồi đây. Đây, anh nghe cho rõ đây, muốn chia tay em, thế thì đưa em 40% cổ phần Vương thị đi, em sẽ rất vui vẻ mà đồng ý chia tay, sao dám không? Anh cẩn thận cho em, nếu còn dám nói ra những lời như vậy, em không ngại sang Thái mua vài lá bùa để ám anh xuống đời đâu!"

Dứt lời, cô ngắt máy, thở hồng hộc trong tức giận.

Sau nó, nở một nụ cười mỉa mai, đúng vậy, thời buổi này mẫu phụ nữ mà còn đứng yên chờ tình yêu đến thì chắc chắn không phải cô.

Phải như vậy, Vương Thần, em không biết vì lý do gì anh lại đối xử như vậy với em, nhưng em nhất định sẽ tìm ra lý do đó, nếu em nghe rồi mà thấy không phục, anh vẫn chưa được phép chia tay với em!

Sáng hôm sau, Từ Lạc ăn mặc thật đẹp đẽ, mái tóc buộc cao đuôi ngựa, gương mặt xinh đẹp thêm chút má hồng và son môi rất đáng yêu!

Nhưng mà do chân bị trật khớp nên tướng đi có chút kì lạ nhưng vẫn không ảnh hưởng lắm đến thần thái tự tin của cô.

Cô bước đến phía bàn tiếp tân dưới ánh mắt của nhiều người.

"Xin chào, hãy sắp xếp giúp tôi một cuộc hẹn với Vương tổng, tôi là nhà thiết kế Lauriel!"

Cô tiếp tân kia lúc đầu cũng mỉm cười vui vẻ, nhưng nghe thấy muốn gặp Vương tổng thì có chút khinh thường, ăn mặc đẹp một tí là muốn trèo lên chỗ Vương tổng sao?

Nhưng mà, ôi trời thật sự là nhà thiết kế Lauriel, có cả danh thiếp ở đây, không thể là giả mạo.

"Thật....thật sự là nhà thiết kế Lauriel sao? Tôi tưởng cô là nhân viên ở đây!"

"Tôi quả thật là nhân viên ở bộ phận thiết kế, cô đừng lo, tôi không lừa cô. Hơn nữa, có gan lừa cô thì cũng không dám lừa Vương tổng!"

Nói xong, Từ Lạc mỉm cười nhẹ, những người ngoài tuy không biết là chuyện gì nhưng nhìn thấy biểu cảm của tiếp tân cũng không khỏi nhìn đi nhìn lại Từ Lạc mấy lần.

Sau đó, Từ Lạc liền di chuyển lên bộ phận thiết kế.

"Ồ, trông có vẻ tốt nhỉ?"

Thật không ngờ, cô và Elvis lại bước vào cùng lúc.

Từ Lạc cười lại rất lịch sự, bây giờ mới đúng là phong thái của nhà thiết kế nổi tiếng.

"Đúng rồi, sếp, anh có số điện thoại của Hàn thiếu gia không? Hoặc Vương nhị thiếu cũng được!"

Từ Lạc nhìn Elvis một cách khôn khéo, nếu cô không làm thì người này có quan hệ với nhóm Vương Thần, cách nói chuyện của hân khi nhắc về bọn họ đều có vẻ rất quen thuộc.

Chà, Elvis nhìn Từ Lạc bằng con mắt thường thức, đúng là, người phụ nữ khiến Vương zhaanf điên đảo 4 năm không hề đơn giản mà!

"Đây là số của Vương Đặc Nhĩ."

Elvis đưa xong cũng không ở lại lâu, hấn là người cực kì sợ những cái dạng như tin đồn giữa trưởng phòng và thư ký mới nhận chức.

Rất rắc rối!

"Cảm ơn sếp!"

"Minh Cảnh, tôi qua cô ấy đã gọi điện cho tôi!"

Vương Thần ngồi trên máy bay, ánh mắt hướng ra ngoài cửa sổ, khoe miệng vẫn luôn giữ nụ cười nhạt.

Vì đây là phi cơ riêng của Vương Thần nên hấn muốn nói to hay nói nhỏ cũng không có ai dám lên tiếng phản đối.

"Cô ấy nói gì?"

"Cô ấy mắng tôi, thật là, cậu xem, còn gửi tin nhắn đe dọa nữa!"

Hấn lại cười, trông rất đẹp trai nhưng có chút buồn rầu.

"Nhưng mà thấy cô ấy như vậy tôi càng thấy sợ, nếu như tôi chết...."

"Cậu nếu không muốn qua Singapore nữa thì để tôi cho cậu xuống biển ngay bây giờ!"

Vương Thần bật cười, thôi được rồi, hấn sẽ cố gắng, mặc dù sống hay chết cũng không còn nằm trong quyết định của hấn nữa rồi.

Nhưng không sao, hấn sẽ tin lời ông thầy bói lúc trước mẹ hấn từng dắt hấn đi xem.

Ông ta nói, hấn kiếp trước tu hành chánh quả nên kiếp này vợ đẹp con xinh, sống lâu trăm tuổi, con cháu đầy nhà, chết trên đồng vàng.

Ha ha, quả thật trình độ nịnh hót rất cao, Trương Gia Mỹ đã cho ông ta một số tiền lớn nhờ những câu nói đó mà.

Nhưng...đầu lại hơi đau rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Trêu Ghẹo Tiểu Bạch Thỏ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Hứa Với Anh

Đã hai tháng ba tuần kể từ ngày cô trở về Trung Quốc, hấn đã rời đi hơn một tuần rồi....nằm trên giường, cô thấy thật cô đơn thế nhưng không thể từ bỏ.

Bỗng nhiên cô có một suy nghĩ, chẳng lẽ hấn sẽ không bao giờ trở lại, hay là....4 năm qua chỉ là một giấc mơ?

Từ Lạc ngồi dậy, nhìn mình trong gương phát hiện hai mắt quầng thâm đen kịt, môi thì nhợt nhạt, bọng mắt sưng to!

Thật là....cũng đâu phải là chia tay, hà có gì ra nông nỗi này!

Điện thoại trên giường vang lên bài hát mà cô thích nhất, vô tình là một bài hát buồn, cô cứ như vậy ngẩn ngơ nghe mà quên mất, đến khi người kia gọi lần thứ hai.

"Tiểu Lạc, là mình, cậu có ổn không, mấy ngày nay mình bận quá không gọi điện cho cậu được!"

Là Kathryn, Từ Lạc có chút giương lên nụ cười yếu ớt trên môi, nếu Kathryn có ở đây có lẽ cô cũng sẽ có động lực hơn.

"À....tớ vẫn bình thường thôi!"

Cô thở hắt ra, bình thường sao, cô sắp tuyệt vọng đến chết rồi đây!

Nhưng Kathryn chắc hấn đang ở cùng cha mẹ của cậu ấy, tâm trạng cũng có vẻ tốt, mình không nên làm ảnh hưởng đến cô ấy.

"Thế cậu đang ở Sing à?"

Mày đẹp khê nhú, sao lại hỏi vậy?

"Singapore? Tại sao tớ lại phải ở đó?"

Kathryn bất ngờ đến không thốt nên lời, Từ Lạc có một dự cảm...nguyên nhân của câu hỏi đó có lẽ liên quan đến việc biến mất của Vương Thần!

"Cậu....cậu chia tay Vương Thần à?"

Giọng nói Kathryn có chút gấp rút làm nhịp đập trái tim Từ Lạc run nhanh hơn.

"Không....không...."

"Trời ạ, cậu không biết chuyện gì sao? Anh ta không nói cho cậu sao?"

Bàn tay Từ Lạc chầy mò hời, cô nắm chặt gấu váy, hai mắt căng thẳng đến tột độ.

Là chuyện gì...lại khiến cô lo lắng như vậy....

"Anh ta....sắp thực hiện một cuộc phẫu thuật về não, nghe nói có một khối u đã lâu năm, không phải nguy hiểm lắm nhưng...."

Bịch!

Chiếc điện thoại trên tay rơi xuống đất, vang trong căn phòng là âm thanh lo lắng của Kathryn, hai tay Từ Lạc run run, lệ lại từng giọt nhỏ xuống.

Chân muốn đứng lên nhưng lại bần bật run chẳng cách nào đứng vững.

Chưa bao giờ cô cảm thấy mình vô dụng như lúc này, người mình yêu sắp thực hiện một cuộc đại phẫu thuật mà ở đây, chân mình còn chẳng thể đứng lên.

Âm thanh nấc lên nghẹn ngào, tại sao lại làm vậy?

Giấu cô sao? Tại sao chứ?

Âm thanh Kathryn ngừng lại, một tin nhắn thoại gửi đến, Từ Lạc chạm lên màn hình lập tức phát ra âm thanh.

"Từ Lạc, anh ta đang nằm bệnh viện A ở Singapore, tớ sẽ đặt giúp cậu một chiếc vé vào trưa nay, bố tớ nói ngày mai lúc 2 giờ chiều sẽ bắt đầu phẫu thuật. Cô lên! Tớ luôn ủng hộ cậu!"

Từ Lạc nghe giọng nói ấm áp của cô bạn mình, cảm giác mình thật ngu xuẩn, nếu lúc này còn chậm chạp thì mày không xứng đáng làm người yêu của Vương Thần nữa.

Cô cắn chặt môi, chỉ kịp thay một bộ đồ đơn giản, một chút tiền mặt sau đó liền gấp rút đến sân bay quốc tế....

Tối hôm đó, Từ Lạc đã có mặt ở Singapore, tình trạng sức khỏe của cô đã tụt đến đỉnh điểm, cũng như bốn năm trước, khi cô vừa đặt chân đến Anh, cô đã ngất xỉu, bây giờ cũng vậy.

Chỉ là bốn năm trước là chạy trốn hắn...bốn năm sau là đi tìm hắn....

Đến lúc tỉnh lại đã là hơn một giờ trưa hôm sau, trên tay là kim tiêm truyền nước biển, cảm giác đói đến mức bụng như thùng mảy lổ.

Nhưng còn có chuyện quan trọng hơn.

Cô gạt hết các loại dây trên người mình xuống, trên người vẫn là bộ đồ lúc sáng.

"Cô ơi cô đi đâu thế?"

Là giọng tiếng Trung, Từ Lạc chẳng còn quay mặt lại nhìn, chỉ vội vàng muốn đi thế nhưng do thiếu máu lên não nên mắt tạm thời hơi tối còn chưa nhìn rõ mọi thứ.

"Đây cô!"

Là giọng một bà lão, có vẻ có thiện ý.

"Đây là bệnh viện gì?"

"Bệnh viện A, cô có ổn không, để bà đi kêu bác sĩ!"

Từ Lạc mở mắt ra, lúc này đã nhìn rõ hơn, nhưng không nhìn thấy bà cụ lúc nãy, có lẽ đã đi kêu bác sĩ rồi.

Cô loạng choạng bước đi đến bên một y tá, nắm lấy tay cô ta.

"Xin hỏi, có phải hôm nay sẽ có một bệnh nhân nam làm phẫu thuật não không?"

Từ Lạc hỏi bằng tiếng Anh.

"Không có, nhưng nếu bệnh nhân nằm trong danh sách bệnh nhân VIP thì thông tin sẽ được bảo mật!"

Từ Lạc gật gật đầu, trong bụng thầm nghĩ sẽ nhờ cô ta dẫn mình đến khu phẫu thuật, có như vậy mới có may mắn gặp được người của Vương Thần.

"Giữ cô ấy lại! Cô ấy còn chưa trả viện phí!"

Âm thanh của một y tá chanh chua vang lên, ánh mắt cô ta nhìn Từ Lạc hết như kẻ trộm bỏ trốn.

Cô y tá bên cạnh cũng hoang mang, toan bắt lấy tay của Từ Lạc.

Lúc này, lại có một giọng nói khác vang lên.

"Dừng lại, cô ấy đang có thai!"

Là một bác sĩ nam, anh ta dáng người cao to, trông nghiêm nghị nhưng liêm chính.

Nhưng....nhưng....cô có thai?

Có thai sao? Có một đứa trẻ trong bụng của cô....là con của cô và Vương Thần sao?

Nước mắt khẽ đọng bên khóe mi, cô nở một nụ cười hạnh phúc xinh đẹp.

"Bác sĩ, nhưng cô ấy chưa trả viện phí mà muốn bỏ trốn!"

Y tá chanh chua kia tiếp giọng, có vẻ như rất ái mộ vị bác sĩ đẹp trai đó!

"Các người....các người tránh ra, tôi sẽ trả viện phí nhưng tôi phải đến phòng phẫu thuật trước....chồng tôi, cha của con tôi...." Từ Lạc bắt đầu nói năng lộn xộn, cô toan dùng đứa trẻ và tính mạng của mình để uy hiếp bọn họ không được đến gần nhưng lại phát hiện họ đồng hơn mình hơn nữa cô y tá kể bên còn đang giữ lấy tay mình thì làm sao có thể uy hiếp họ được chứ?

"Làm ơn, làm ơn hãy giúp tôi bác sĩ! Chồng tôi sắp làm phẫu thuật não....anh ấy chưa biết mình có con làm ơn....tôi sợ...."

Hai cô y tá kia tỏ ra không tin, hừ, nếu chồng cô làm phẫu thuật thì cô làm sao giờ này mới tới hơn nửa phòng bệnh thường chiều nay không ai làm phẫu thuật não, chẳng lẽ chồng cô ta là bệnh nhân VIP?

Đùa sao, cô ta ăn mặc như một kẻ nhà quê vậy, nếu nó cô ta là vợ nhí bị người ta ruồng bỏ thì còn đáng tin hơn!

Bác sĩ kia im lặng, ánh mắt nhìn Từ Lạc đánh giá.

"Được, tôi dẫn cô đi!"

Từ Lạc vui mừng đi theo, cứ nghĩ sắp gặp lại Vương Thần, báo cho hắn biết mình có thai, lòng cô lại lâng lâng vui sướng.

Đến hành lang của khu phẫu thuật, Từ Lạc nhìn trên những băng ghế lạnh băng mà hoảng sợ, rẽ qua phía trước mới là khu dành cho bệnh nhân VIP.

"Này, sao cậu không đi chuẩn bị đi lại ở đây?"

Một giọng nói quen thuộc vang lên, Từ Lạc run rẩy nhìn lên, là Hàn Minh Cảnh, là anh ta, cảm giác được mình đang càng ngày gần Vương Thần hơn khiến con tim cô run bắn bật.

"Hàn Minh Cảnh, Hàn Minh Cảnh, là em, anh ấy, anh ấy đâu?"

Cô bắt lấy tay của Hàn Minh Cảnh thể như người đang chết đuối tìm được chiếc phao nổi.

Hàn Minh Cảnh kinh ngạc nhìn Từ Lạc, không tin được rằng cô có thể biết Vương Thần sắp có ca phẫu thuật, hơn nữa còn đến được đây.

"Em, em sao lại ở đây?"

Hàn Minh Cảnh nhìn Từ Lạc kĩ hơn, phát hiện lần trước mình gặp cô ấy là một cô gái xinh đẹp, hoạt bát, đáng yêu nhưng lúc này....lại thảm thương vô cùng.

Nước mắt cô lăn dài trên gò má trắng bệch, cô không thể giải thích nổi, chỉ biết nấc lên.

"Anh cũng muốn dẫn em vào nhưng....anh ấy không muốn gặp em!"

Hàn Minh Cảnh bất đắc dĩ nói, bạn mình không muốn gặp, thì hẳn làm sao đưa cô ấy vào được chứ!

Vị bác sĩ kia hình như chính là người phẫu thuật chính, đã sớm đi chuẩn bị, chứng tỏ thời gian không còn nhiều nữa.

"Làm ơn, làm ơn cho em gặp anh ấy....em phải nói với anh ấy một điều, nếu anh ấy có chuyện gì, em cũng sẽ chết, đó là ba mạng người...."

Từ Lạc quỳ xuống, mồ hôi, nước mắt hoà vào nhau, gương mặt cô từ trắng bệch chuyển sang đỏ hồng, cô dường như gào lên.

Hàn Minh Cảnh nhủ mảy, nếu là trước kia hẳn sẽ cho rằng hai người yêu nhau người kia chết người này cũng không thể chết theo thể nhưng....đã yêu rồi....hắn tin cô hoàn toàn có thể làm vậy.

"Đứng lên đi, anh dẫn em vào gặp anh ấy!"

Từ Lạc nghe thấy, mừng rỡ đứng dậy, liên tục gạt đầu, cô cười thật sáng lạn, hai tay lồng chặt vào nhau.

Thế nhưng khi vào phòng bệnh thì trên giường trống trơn.

"Chết rồi, bây giờ đã là một giờ rưỡi, anh ấy đang di chuyển đến phòng phẫu thuật rồi!"

Toàn bộ những niềm tin, hi vọng đều sụp đổ, cả bầu trời trước mắt như tối lại, Từ Lạc lại bắt đầu sợ hãi, cô sợ rằng mình không thể gặp anh ấy....

Âm thanh nức lên khổ sở, cô lấy tay đấm vào ngực mình, cô trấn tĩnh bản thân rồi chạy ra ngoài theo bản thân, nhìn qua trái, ngã rẽ đằng kia có người đang đẩy chiếc xe lăn.

Từ Lạc có linh cảm rằng, đó chính là Vương Thần.

"Thần! Thần, chờ em! Đừng đi!"

Âm thanh xe lăn vang lên nhanh hơn, dường như đang cố gắng tăng tốc!

"Đừng mà, em biết là anh, đừng đi!"

Cô hốt hoảng chạy theo sau, quên mất cả khóc, đến khi đến được ngã rẽ thì cửa phòng phẫu thuật đã mở, Vương Thần chuẩn bị bước vào.

"Em có thai! Con của anh đang ở đây!"

Dứt lời, người kia khựng lại, hắn quay đầu, là gương mặt khô ngô tuần tú đó nhưng kèm theo là mấy phần mệt mỏi, có chút hóp lại.

Dáng người hắn vẫn cao to như vậy nhưng giờ lại có chút yếu ớt, huyết sắc trên môi không còn chỉ để lại màu trắng bệch.

Từ Lạc lệ lại tiếp tục tuôn, cô chạy đến xoa vào lòng Vương Thần, mặc cho hắn còn ngầy ngẩn.

Nghe tiếng tim hắn đập nhanh, cô thấy mình bình yên đến lạ thường, nụ cười hạnh phúc cuối cùng cũng xuất hiện.

"Sao lại bỏ đi như vậy? Anh có biết không, em đã đau lòng rất nhiều! Con cũng rất đau lòng, thế nhưng anh lại dừng dừng như vậy, phải làm sao đây? Em nhất định sẽ không tha thứ cho anh đâu, đợi sau khi anh khoẻ lại em sẽ trừng phạt anh, con cũng sẽ trừng phạt anh...."

"Tiểu Lạc...."

Không gian im phăng phắc, chỉ còn tiếng kim đồng hồ kêu tích tắc như hối thúc hai người thời gian không còn nhiều.

"Em biết là anh rất yêu phải không? Anh vẫn luôn yêu em!"

Từ Lạc trong lòng mềm nhũn, nhìn hai mắt hắn mệt mỏi nhưng vô cùng kiên định khiến cô vừa đau lòng vừa hạnh phúc.

Vòng tay của hắn luôn ấm áp và rộng lớn như vậy.

"Nếu anh không tỉnh lại....đừng nhớ về anh, yêu người khác tốt hơn nhé? Được không? Tìm cho con anh một người cha tốt nhé. Và đừng sống ở đây nữa, hãy về Anh đi, Kathryn sẽ giúp đỡ em. Được không? Nghe lời anh nhé?"

Từ Lạc hai hàm răng cứng đờ, bây giờ cô mới biết cái gì gọi là chia ly.

Cái đau đớn như thể axit bị tạt vào tim, từng chút từng chút bỏng rát.

"Đồ điên, đồ thần kinh....em không...."

"Tiểu Lạc, nghe anh....khụ....không còn nhiều thời gian nữa hứa với anh đi được không?"

Cô bắt đầu oà lên khóc, cô rất sợ, có biết hay không khi ngất xỉu cô đã nằm mơ thấy một giấc mơ, cô thấy trước mặt mình là một chiếc giường được đắp vải trắng, người ở dưới....là Vương Thần.

Không! Không!

Bác sĩ từ lúc nào đã đầy đủ trong phòng phẫu thuật, thời khắc cũng sắp đến....

"Em...."

"Hứa với anh, Tiểu Lạc!"

Là giọng nói uy nghiêm đó, hấn dùng giọng nói đó làm cho cô nhớ lại bao hồi ức....trái tim như bị bóp nát vô cùng đau đớn, vô cùng khổ sở....

"Em hứa!"

Thật khó, thật khó để nói ra....

Vương Thần nhếch môi cười, hấn hôn nhẹ lên trán cô rồi xoay lưng lại, bóng lưng đó....

"Em yêu anh, em yêu anh Vương Thần!"

Cửa phòng phẫu thuật khép lại, tựa như một nhát dao trong tim cô và hấn....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Trêu Ghẹo Tiểu Bạch Thỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Sinh Linh Bé Bỏ Đáng Yêu

úc Từ Lạc chuẩn bị ngất đi thì mơ hồ thấy hình ảnh của Vương Đặc Nhĩ, hấn kịp thời ôm lấy cô....

Lúc tỉnh lại cũng không biết là đã bao lâu, ngoài cửa sổ đã là một màn đêm che phủ, Singapore đêm xuống nhộn nhịp sang trọng.

Từ Lạc toan muốn bật dậy nhưng cả người vô lực, đầu ong ong đau nhức, cổ họng khô khan bụng thì đói meo.

"Tỉnh rồi sao?"

Từ Lạc nheo mắt lại nhìn phát hiện đây là phòng bệnh VIP, ngồi ở gần đó là Vương Đặc Nhĩ, hấn mặc đồ sang trọng, trên mặt là vẻ bận rộn lo âu, trên tay là xấp hồ sơ.

Xem ra trong khoảng thời gian này hấn phải bận rộn thay cho Vương Thần rồi.

"Bây giờ là mấy giờ rồi? Vương Thần thế nào?"

Cô vừa tỉnh lại đã thấy tim mình căng thẳng, thế nhưng nhìn Vương Đặc Nhĩ vẫn nhàn nhã ngồi đó khiến cô không tức giận mà thậm chí là có chút yên tâm hơn.

"Bây giờ gần tám giờ tối rồi, theo dự định của bác sĩ thì khoảng một giờ ba mươi phút nữa sẽ hoàn thành phẫu thuật!"

Từ Lạc không biết nói thế nào, nhìn kim đồng hồ từng khắc trôi qua, nghĩ đến cảnh Vương Thần đang nằm trong phòng phẫu thuật, não bộ bị người ta mổ xẻ ra mà lòng cô lại nhói đau.

Đáng lẽ, không nên giấu cô....nếu thật sự có chuyện cả đời này cô sống trong đau khổ!

"Xin lỗi, có thể giúp tôi đến phòng chờ phẫu thuật được không?"

Từ Lạc gấp rút, hai chân đã đặt xuống sàn nhà.

Vương Đặc Nhĩ nhìn lên, đặt tờ hợp đồng xuống bàn, nhẹ nhàng bước đến.

"Xin lỗi, không được! Bây giờ bổn phận của tôi là chăm sóc cho Vương thiếu phu nhân và tiểu hài tử thật khoẻ mạnh, nếu không thật uổng công sự phò thác của Vương Thần cho tôi!"

Từ Lạc cắn môi, hai chân lại đặt lên giường, trong mắt vẫn là một mảnh lo âu nhưng ít nhất cũng không còn nước mắt, gặp được Vương Thần....cô có cảm giác sự tồn tại của hắn không mong manh như mình nghĩ.

Có chút lạc quan hơn lúc đầu....

Lúc bình tĩnh lại thì trước mặt là một bàn đồ ăn, đều là những thứ dễ ăn và nhiều chất dinh dưỡng....còn có một vài viên thuốc, chắc là thuốc an thai.

Hiển nhiên bây giờ đứa trẻ trong bụng cô đã được xác định là tồn tại, bất giác đưa tay lên bụng, cô cảm thấy thật kì diệu.

Thật sự trong bụng mình có một đứa trẻ của mình và hắn, có lẽ lúc này chỉ là một viên thịt nhỏ nhưng như vậy cũng thật tốt....mẹ hi vọng con có thể làm cho cha mạnh mẽ hơn!

Hắn phải biết rằng có một sinh linh bé bỏng đáng yêu đang rất mong chờ hắn nữa.

"Ăn đi....tôi cũng có chuyện muốn hỏi, về Kathryn."

Vương Đặc Nhĩ rất dịu dàng, không quá thân cận nhưng cũng đủ thân cận, thế nhưng hỏi về Kathryn sao?

Từ Lạc đưa một muỗng cháo loãng vào miệng, phát hiện mình chẳng hề có vị giác, cô như mộng mị, ý bảo chuyện gì.

"Trải qua nhiều chuyện như vậy....cô vẫn dám làm bạn với Kathryn sao? Cô không sợ bản thân sẽ một lần nữa tổn thương sao?"

Ngữ khí của hắn có chút hồ hững nhưng Từ Lạc nghe trong đó là một sự quan tâm, nhưng cũng không dám cuồng nhiệt quá.

Từ Lạc giờ đây đã đủ trưởng thành để không vương bận khi nhắc đến chuyện cũ, cô đặt muỗng xuống, hai mắt bình tĩnh nhẹ nhàng.

"Ngày trước, là do tôi quá ngu ngốc, anh nghĩ trải qua nhiều chuyện như vậy tôi còn có thể như trước sao? Không hề, tôi đã không dám thật lòng với Kathryn nhưng rồi tôi cảm nhận được cô ấy cho tôi cái gọi là tình cảm thân thích....tôi biết cô ấy là thật lòng với mình!"Vương Đặc Nhĩ cũng không đáp lại, chỉ là nghĩ muốn điều tra một chút về hoàn cảnh khi Từ Lạc và Kathryn gặp nhau.

Chỉ là....hắn có một chút hứng thú đối với cô gái ngoại quốc đáng yêu kia.

"Vương Đặc Nhĩ....có phải anh có gì đó với Kathryn không?"

Căn phòng rơi vào trầm mặc, hiển nhiên Vương Đặc Nhĩ rất ngạc nhiên, từ khi nào tâm tư của hắn lại có thể dễ dàng bị một nữ nhân nắm thóp.

"Cô ấy là một cô gái tốt, thật thà lại ngay thẳng, chỉ cần anh có ý tốt với Kathryn, tôi nhất định sẽ giúp đỡ!"

"Khụ!"

Vương Đặc Nhĩ nhìn Từ Lạc vẫn tự nhiên ăn uống khiến hắn có chút ngượng ngùng, đúng là nữ nhân của Vương Thần, quá mức thẳng thắn rồi!

Hắn ngồi xích lại gần cô một chút, hai người bắt đầu trò chuyện.

Cứ như trôi qua hơn một tiếng, thật ra mục đích ban đầu của Vương Đặc Nhĩ chỉ là làm cho Từ Lạc thư giãn nhưng không ngờ cuối cùng chính bản thân mình cũng đắm chìm vào những câu chuyện đó.

Đến tận khi có người đến báo ca phẫu thuật sắp kết thúc cả hai mới sững sờ, Vương Đặc Nhĩ cười có chút ngại ngùng, còn Từ Lạc thì trừng mắt với hắn, suýt chút nữa lỡ mất thời gian rồi.

Ai nha, Vương Đặc Nhĩ cảm thấy thật bị ai, không lẽ hắn thật sự sắp có một người chị dâu bá đạo y chang Vương Thần sao!

Chỉ hi vọng con của hai người họ có thể bình thường một chút, đừng kì lạ như vậy!

"Tiểu Lạc, em ăn uống gì chưa? Theo dự tính, khoảng mười phút nữa cuộc phẫu thuật sẽ kết thúc!"

Từ Lạc bước yếu ớt đến chỗ Hàn Minh Cảnh, một tay vịn tay Vương Đặc Nhĩ, tay kia ôm nhẹ lấy bụng, có lẽ đây là bản năng của người mẹ, bảo vệ con mình bằng mọi giá....

Ánh mắt cô sáng như sao, không một giây rời khỏi biển báo "Đang Phẫu Thuật", chỉ là đã qua hơn hai mươi phút thời gian dự kiến mà đèn phòng vẫn chưa tắt.

Tay cô xoắn lại với nhau nhưng lòng vẫn vững như cột đình, cô tin hẳn không dễ dàng như vậy mà biến mất.

Hàn Minh Cảnh và Vương Đặc Nhĩ cũng không thể bình tĩnh nữa, hai người đứng lên đi qua đi lại, thềm ngưỡng mộ người phụ nữ trông có vẻ yếu đuối nhưng lại mạnh mẽ vô cùng này, không biết trong lòng cô lúc này có bao nhiêu khổ sở thế nhưng lòng tin của cô thì vẫn mãi ở đó.

Tình yêu của cô cũng thật là quá lớn rồi, bây giờ họ lại cảm thấy ghen tị với Vương Thần rồi.

Đền phòng tất, Từ Lạc là người đầu tiên phát hiện.

Cô đứng bật dậy, ngóng trông hình bóng bước ra của bác sĩ, là anh chàng bác sĩ lúc nãy, ánh mắt anh ta mệt mỏi nhưng ánh lên niềm vui.

"Ca phẫu thuật không phải là mãi mãi nhưng cũng có thể gọi là tốt đẹp kết thúc, qua ngày mai có thể sẽ tỉnh lại!"

Nói dứt lời cũng không ở lại lâu, liền rời đi, cùng lúc đó Hàn Minh Cảnh cũng đi theo anh ta.

Từ Lạc lúc này mới dám hít thở như người bình thường, cô cười hất ra một hơi, nước mắt cũng không rơi nữa, chỉ là đọng lại ở đó.

Băng ca được đẩy ra, trên đầu Vương Thần quần đầy băng trắng, nét mặt vẫn nhợt nhạt nhưng lại khiến cô cảm thấy chân thật hơn nhiều.

Nắm lấy tay hắn, vẫn là nhiệt độ ấm áp đó, trái tim nhỏ bé mới bình tĩnh lại.

Xin lỗi nha mng, mà au chui nen au phai đi ngu som khong viet duoc nua hehe

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Trêu Ghẹo Tiểu Bạch Thỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Ai Mới Không Tỉnh

"Từ Lạc, thế nào rồi?"

Giọng nói cấp bách của Kathryn truyền qua đầu dây.

"Ồn rồi....chỉ là chưa tỉnh dậy...."

Từ Lạc ngồi bên giường Vương Thần, bàn tay cô nhẹ nhàng vuốt bên gò má của hắn, râu kún phún mọc khiến cô sờ vào có chút nhột.

Ngoài cửa phòng có hai người canh gác, còn Vương Đặc Nhĩ và Hàn Minh Cảnh đều đi giải quyết chuyện xã hội đen, họ nói chuyện Vương Thần phẫu thuật đã bị lan truyền, sợ là có thể lức đến gây chuyện.

"Sau khi phẫu thuật bác sĩ nói thế nào?"

Từ Lạc dường như rất say mê, cô treo trên môi nụ cười nhàn nhạt, trong lòng lại cảm thấy bản thân thật may mắn khi gặp người đàn ông này.

Số phận của cô và hắn đúng là ông trời trêu đùa.

"Bác sĩ nói....nói thế nào nhỉ? À cậu ấy nói không phải là hoàn hảo kết thúc nhưng cũng rất tốt!"

Tiếng thở phào bên đầu dây kia truyền lại, Từ Lạc lại thầm nghĩ sao Kathryn lại có thể dễ dàng tin tưởng lời của bác sĩ kia như vậy chứ?

Cậu ta khá trẻ, giống như vừa mới ra trường, hơn nữa....có rất nhiều phim truyền hình bác sĩ đều kêu rất tốt nhưng bệnh nhân lại không tỉnh lại.

"Vậy thì tốt quá rồi, Vương Thần sẽ sớm tỉnh lại thôi. Người chịu trách nhiệm cho ca phẫu thuật của anh ta chính là đàn anh ở trường mình, tuy ra trường không lâu nhưng thành tích rất đáng nể! Minh tin chắc chắn anh ấy sẽ trả lại cho cậu một Vương Thần hoàn hảo!"

Bàn tay Từ Lạc đang nắm lấy tay Vương Thần bỗng dưng chặt hơn, cô cảm thấy tim mình dường như đang bị một niềm vui quá ro lớn đè lên khiến cô không thở nổi.

Thế nhưng cũng không dám tin hoàn toàn.

"Thật? Thật không?"

Cô run đến mức lưỡi cứng đờ.

"Thật, tớ dám cam đoan với cậu, đàn anh của tớ rất xuất sắc! Nếu không thể làm được anh ấy đã không nhận phẫu thuật!"

"Nếu....nếu không đúng, toàn bộ gia tài của cậu phải đưa cho tớ!"

"OK! Tớ luôn!"

Sau đó, Kathryn nghe Từ Lạc la lên một tiếng vui mừng rồi lập tức ngắt máy, thật không biết tại sao mình lại kết giao với loại bạn bè trọng sắc khinh bạn như thế này nữa.

"Lão đại!"

Hai người ngoài cửa nghe thấy tiếng động lạ liền lập tức mở cửa bước vào, ánh mắt cực kì cảnh giác.

"Không sao, không có chuyện gì đâu!"

Từ Lạc quay lại cười tươi rói rói với hai người khiến bọn hắn có chút ngẩn ngơ, lúc đầu nhìn thấy nhan sắc của phu nhân lão đại làm bọn hắn có chút khó hiểu.

Sao thiếu gia lại từ chối mấy cô người mẫu minh tinh xinh đẹp thế kia mà lại chấp nhận chờ đợi người phụ nữ thiếu sức sống thế này chứ?

Thế nhưng hôm nay bọn họ lại phát hiện, thực ra cô ấy vô cùng xinh đẹp, có lẽ vì quá lo lắng cho lão đại nên mới có thể xuống sắc như vậy.

Vừa rồi họ nhìn thấy ở cô là một người phụ nữ mộc mạc, tươi mới và rất khó tìm, không lộ liễu như các cô minh tinh như ở cô có cái hạnh phúc của gia đình.

Giống như vừa khiến họ nhận ra một chân lý, người như cô ấy mới xứng đáng để lấy làm vợ.

Giờ thì họ lại bắt đầu ngưỡng mộ lão đại đã gặp được một cô gái tốt, xứng đáng để dùng bốn năm để chờ đợi.

Từ Lạc sang bên ghế sofa ngồi, lấy một tờ giấy viết lên vài dòng, thỉnh thoảng lại nhìn xuống bụng hạnh phúc.

"Ai vậy? Không trả lời là tôi tắt máy thật đấy!"

Kathryn đang đi trong thư viện ở trường thì nhận được điện thoại từ số lạ.

Nhưng cái khiến cô khó chịu đó là người này bằng mọi giá đều không lên tiếng, chỉ nghe tiếng thở nhẹ trầm thấp, có vẻ là đàn ông.

"Tôi nói anh có lên tiếng không?"

Kathryn bực bội, quyển sách trong tay muốn nhàu nát.

Người kia vẫn chưa lên tiếng, giống như đang nghe kịch vậy.

Đến khi Kathryn thật sự muốn ngắt máy thì tiếng háng giọng của hắn vang lên.

"Là tôi!"

Kathryn bấu môi một cái. "Tôi nào tôi quen nhiều tôi lắm!"

Người đàn ông bên kia có vẻ hơi ngại.

Nhưng mà....Kathryn đứng là tức quá không nghĩ nhiều nữa, thậm chí giọng nói của người mình đã suy nghĩ rất nhiều đến cũng không nhận ra.

"Thật không ngờ em lại có một mặt này!"

Khoan đã! Đây chẳng phải là Vương Đặc Nhĩ sao?

Quá hoảng loạn, Kathryn ngắt máy, cô không dám nhìn vào màn hình lần thứ hai liền lập tức tắt nguồn.

Aaa! Thật muốn điên mất rồi, đó là Vương Đặc Nhĩ a~

Suốt cả ngày, Kathryn đều nhìn chăm chăm vào cuốn sách thế nhưng cái trong đầu cô chỉ toàn là Vương Đặc Nhĩ.

Đến lúc mở điện thoại lên lại nhìn thấy một cuộc gọi nhờ từ số lúc nãy.

Lấy hết can đảm cô nhắc máy lên gọi lại.

"Alo! Nếu như tôi nói người lúc này không phải là tôi, anh có tin không?"

Đã hai ngày trôi qua, Vương Thần vẫn chưa tỉnh lại.

Từ Lạc giống như một đứa trẻ không hiểu chuyện, vẫn ngồi bên giường hần, ngày ngày vẽ lên tay hần những hình con thú.

Cô mặc bộ đồ bệnh nhân, lấy điện thoại ra chụp một tấm với hần, nghĩ trong lòng dù cho có mặc đồ bệnh nhân và nằm trên giường bệnh thì trông hần vẫn thật phong độ.

Còn cô thì đúng là....

Sao lại tự ti thế này nhỉ?

Nhìn qua đồng hồ, Từ Lạc đứng lên chuẩn bị viết thêm một lá thư nữa.

Vừa đặt bút xuống, đã say sưa không biết trời đất.

Đến lúc ngẩng đầu lên thì phát hiện có một cặp mắt đang nhìn mình.

Từ Lạc buông bút xuống nhưng lại không có động tác gì khác, chỉ là ngồi đó, nhìn lại người đang nhìn mình, dù là một giây cũng không dám chớp mắt.

Cho đến khi mắt đã cay cay, mọi thứ trở nên nhoà đi vì lệ thì cô lại hoảng sợ lau đi những giọt nước.

Từ từ bước đến bên giường, cô phát hiện cặp mắt kia vẫn đang nhìn mình, cảm thấy thật hư ảo.

Từ Lạc ngắt vào tay của mình một cái, phát hiện lại không hề đau đớn.

Lúc này cô mới hoảng sợ khóc toáng lên, làm ơn làm ơn đừng là mơ mà.

Không nghĩ ngợi, cô giờ tay thật cao đánh mạnh vào mặt mình.

"Chát"

Âm thanh vang vọng cả căn phòng, bên má bỗng dưng ê ẩm.

Người nằm trên giường cũng có phản ứng, hần ta nhăn mày lại, tay trái đưa lên được một tí.

Từ Lạc khóc bật ra thành tiếng, viên mắt đỏ hoe.

Cô đến bên giường của hần, không ngồi xuống ghế, mà quỳ xuống đất, nắm lấy tay của hần, nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của hần....cô không biết rõ đây là mơ hay thực thể nhưng cái mùi hương của hần, là thật.

Tay hần dường như có phản ứng lại, khiến cô vô cùng hoảng sợ, cô giật tay về, môi nhỏ vẫn còn run run không dám tin.

Bỗng nhiên cô nhìn thấy đằng sau chiếc máy thở, miệng của hần nhếch lên một đường cong nhẹ.

Lúc này Từ Lạc thật sự không kìm được nữa mà khóc rất to.

Người ngoài cửa lập tức xông vào, nhìn thấy cảnh này thì mừng rỡ chạy đi tìm bác sĩ.

Từ Lạc không ôm mặt khóc nữa, cô để hai bàn tay nắm chặt sát bên hông, lệ đọng lại trong mắt nhưng không rơi nước, có vẻ rất cảm tức mà nhìn Vương Thần trên giường.

"Sao không chết luôn đi giờ mới tỉnh! Đợi vài ngày nữa anh mà còn không tỉnh thì lúc đó tôi đi tìm người khác!"

Nói dứt lời, Từ Lạc tức giận bỏ đi khiến Vương Thần chỉ biết bất lực nhìn theo.

Em đợi xem khi tôi khỏe rồi thì em mới là người không tỉnh được!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Trêu Ghẹo Tiểu Bạch Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76: Mang Thai

Từ Lạc chạy ra khỏi phòng bệnh, nghĩ thầm muốn tìm cô y tá thường trực ở phòng vip, mượn cô ấy một cây son.

Ít nhiều gì cũng không muốn Vương Thần vừa tỉnh dậy đã thấy bộ dạng thảm hại của mình.

Thế nhưng mà đi chưa được nửa đường thì bị Hàn Minh Cảnh bám đằng sau.

"Tiểu Lạc, em đi đâu vậy? Vương Thần nhìn thấy em bỏ đi bỗng huyết áp tăng cao ngất ngưỡng...."

Ngay lập tức Từ Lạc quay ngược đầu lại chạy về phía phòng bệnh với tốc độ ánh sáng.

Đùa sao? Từ khi nào hần lại mong manh dễ vỡ như thế chứ.

"Tiểu Lạc, cẩn thận....còn có em bé...."

Tiếng Hàn Minh Cảnh chưa kịp dứt thì Từ Lạc đã đến trước cửa phòng bệnh.

Vương Thần nằm trên giường nghiêng qua một bên nhìn về phía cô, mày nhăn lại thành một đường cong.

Tay trái hần lại vẩy nhẹ muốn kêu cô đến gần.

Từ Lạc cũng bước đến, cảm thấy có chút hờn dỗi.

Vương Thần đưa tay lên mà run nhè nhẹ, chạm vào bụng nhỏ của Từ Lạc, sau đó lại ngước lên nhìn cô, ánh mắt sáng lên.

"Đúng vậy, trong đây....có một đứa trẻ!"

Nói rồi, Từ Lạc cũng đặt tay lên bụng mình mỉm cười, cảm thấy gia đình nhỏ của mình thật hạnh phúc.

Cô nhìn sang Vương Thần, phát hiện hần cũng đang cười, tuy không rõ lắm nhưng ánh mắt rất ấm áp, có phải là cũng đang cảm thấy như cô không?

"Nhưng mà không phải con anh!"

Từ Lạc buông ra một câu nói lạnh đến cực điểm, ánh mắt cô nhìn người trên giường như khiêu khích.

Hừ, trả thù cho những ngày tháng bị người chèn ép hahaha!

Cô nhìn thấy biểu cảm của Vương Thần vốn đã lạnh lại còn lạnh hơn, hần đưa ngón tay lên vẽ vài nét chữ.

Chờ đi!

Từ Lạc rung mình một cái, có nên hay không bây giờ cô hãy trốn qua Anh, thật sợ là khi hần khỏe lại sẽ làm những việc tàn nhẫn với cô.

Thế nhưng...chẳng phải cô đang mang thai sao? Hần dám ăn hiếp thai phụ đáng thương như cô sao?

Đúng vậy, mang thai đúng là một lợi thế mà!

7 tháng sau....

"Vương Thần, tôi nói cho anh biết, có phải là chán cái bụng bầu của tôi rồi đúng không? Anh xem đồng hồ mấy giờ rồi, còn biết đường về à?"

Lại một lần nữa, Từ Lạc ngồi ngay trước cửa nhà ăn ạ.

Thật là, bắt đầu từ ba tháng trước, Từ Lạc đã dọn về ở chung với Vương Thần, cũng nhờ vậy hần mới biết phụ nữ khi mang thai là như thế nào.

Thoạt đầu hần còn tưởng cô bị đa nhân cách, rõ ràng trước khi đi tắm có nói muốn ăn me chua, nhưng tắm xong nhìn thấy me lại nôn oẹ, mắng hần đem thứ gì về nhà.

Không sao, hần chấp nhận, vợ là tất cả, con cái là tất cả.

Nhưng mà còn nhớ một lần, hần đã nói cô rằng đừng giặt cái áo khoác trên giường, trong đó có hai cây bút lưu giữ thông tin quan trọng, đợi hần tắm

xong sẽ lấy ra coi.

Vậy mà....lúc tắm xong liền thấy cái áo đã được giặt xong bằng máy giặt với tốc độ phi kiếm.

Lúc đấy, hấn quá bức tức vì trong đó chứa thông tin quan trọng, lỡ miệng mắng cô một câu.

"Thật là, em mang thai ở bụng chứ đâu phải ở não mà mau quên thế?"

Sau đó, ý thức được mình lỡ lời hấn liền định chạy đến an ủi thì cô đã khóc rống lên, bằng mọi giá đuổi hấn ra khỏi phòng.

Lúc đó cô vừa gào vừa khóc, nguyên văn lời nói là.

"Tôi thật là sai lầm khi yêu anh, huhu, tôi mang nặng đẻ đau vậy mà anh buông lời nhục mạ tôi như thế, anh có còn là đàn ông không chứ? Tôi thề sẽ không bao giờ cưới anh, hôm nay tôi sẽ cùng con mình đi về một thế giới khác, tôi không muốn sống chung với kẻ bạc tình như anh nữa. Huhu, khốn nạn, súc sinh!"

Haiz, nghĩ lại hấn cảm thấy vô cùng ám ảnh, thật không ngờ cô lại nhạy cảm đến mức ấy.

Còn bây giờ....

"Tiểu Lạc, chẳng phải cả buổi sáng anh đều ở nhà với em sao? Anh cũng đã nói là hôm nay anh sẽ về hơi trễ vì công ty có cuộc họp mà!"

Nhìn sang đồng hồ mới chỉ 7 giờ, Vương Thần lại thở dài, không biết từ khi nào định nghĩa trời tối của cô lại là 6 giờ trở đi nữa.

Từ Lạc cau có ngồi dưới sàn nhà, cái bụng đã to vượt quá mặt.

"Cũng không thêm đỡ tôi dậy nhì? Xem ra chán cái bụng bầu, cái bụng bầu này lắm rồi phải không? Nhìn vô bụng tôi này đừng nhìn chỗ khác, tôi mang trong bụng đến hai đứa con trai của anh được 8 tháng rưỡi rồi nhé! Vậy mà anh lại đi lông bông với cô nào giờ này mới về!"

Vương Thần không dám mở miệng nữa, hấn trong bộ đồ vest lịch lãm, quỳ một chân xuống đỡ cô dậy.

Thật là vất vả cho cô quá, mới hai mươi lăm tuổi, mang thai lần đầu lại mang hai thằng cu nghịch ngợm, đợi lúc chúng nó ra đời liền phải hảo hảo dạy dỗ.

"Sao không trả lời?"

Vương Thần đỡ cô xuống ghế salon, vuốt ve nhẹ nhàng bụng cô.

"Tiểu Lạc, đừng giận nữa. Hôm nay em muốn ăn gì để anh nấu cho?"

Vương Thần buông giọng giỗ ngọt, phụ nữ mà, rất thích những điều ngọt ngào.

Thật ra lúc đầu khi phải làm những điều này, hấn đã cảm thấy rất xấu hổ nhưng mãi lại thành quen.

Từ Lạc nhìn gương mặt đẹp trai của Vương Thần liền nguôi giận, cô chỉ bĩu môi một cái.

"Em nấu rồi, có canh súp lơ nữa, để em vào hâm cho anh!"

Thế là, Từ Lạc lại cẩn thận đứng dậy, nâng cái bụng thật lớn của mình lên vào bếp.

Vương Thần càng nhìn lại càng thấy thương, bắt hấn kiểm đầu ra một người phụ nữ thứ hai như thế này đây?

Tối hôm đó, Từ Lạc lại rút vô bên trong vòng tay của Vương Thần ngủ, nhưng vì kích thước bụng quá to nên phải quay mặt ra ngoài.

"Thần, sau này sinh con xong lỡ em bị rạn bụng thì sao?"

Cô nắm lấy tay Vương Thần, ánh mắt sáng như sao.

"Thì thôi chứ sao?"

"Thôi? Thôi là không yêu em nữa hả?"

"Là vẫn yêu em nữa đó, ngốc thế!"

Sau đó Từ Lạc lại cười thích thú, thật là, đã là mẹ rồi mà sao tính tình như con nít thế này.

Ít phút sau, Từ Lạc vẫn cứ lắc lư không chịu ngủ.

"Em còn không chịu ngủ để con nghỉ ngơi à?"

Vương Thần ôm cô, nhắm mắt nói, đêm nào cũng vậy, hẳn phải chắc chắn là cô đã ngủ rồi thì chính bản thân mình mới dám nghỉ ngơi.

"Là do con cứ đập bụng em cơ mà!"

Nghe thế, Vương Thần lại quay sang ôm lấy bụng của Tử Lạc, áp tai vào nghe ngóng.

Tử Lạc cũng sẵn tiện đó mà sờ vào tóc hắn, cô vẫn luôn thích cảm giác nhìn hắn từ trên cao xuống.

"Tiểu Lạc, anh đoán bọn chúng đang đánh nhau!"

Sau đó, Tử Lạc lại bật cười.

"Thần!"

Vương Thần giả vờ đã ngủ, còn vang lên tiếng ngáy.

"Thần, em không đùa, tỉnh lại ngay cho em, bụng em đau quá!"

Lần này, Vương Thần thật sự tỉnh dậy, hắn bật đèn sáng lên mới phát hiện Tử Lạc đã đau đến mức ngũ quan xoắn lại một cục.

"Tiểu Lạc, bình tĩnh, để anh đưa em đến bệnh viện!"

Vương Thần đưa tay mình cho Tử Lạc nắm chặt, cô định há miệng nói gì đó nhưng cuối lại thốt lên tiếng rên rỉ đau đớn.

Vì quá đau, hai chân cô co lại nâng bụng lên cao.

"Thần! Đau....đau quá!"

Cô đặt tay lên bụng, cảm giác hai đứa trẻ như đang nhào lộn bên trong, thậm chí như cô còn nghe thấy tiếng động của chúng.

Vương Thần cũng lo đến mức mồ hôi chảy ướt đầm cái trán.

"Hình như....hình như em sắp sinh rồi!"

Sau đó là một tiếng la đau đớn, Vương Thần càng ngày càng gấp rút hơn, chẳng phải còn ba tuần nữa mới sinh sao?

Hắn bế thốc cô xuống phòng khách, vừa nghe tiếng xe cấp cứu một cái là đã vội vã ôm cô chạy ra, đến đồ ngủ cũng chưa thay giày cũng chưa mang.

"Thần....hức, đau quá, hức!"

Tử Lạc đau đến mồ hôi thấm đầm quần áo, cô phải cắn chặt môi để cầm lại tiếng la.

"Không sao đâu, không sao!"

Hắn nở nụ cười khiến cô trấn tĩnh, trong lòng lại sốt sắng hơn gấp bội.

Giả như hắn có thể chịu phần nào nỗi đau của cô thì thật tốt biết mấy, ông trời thật bất công khi để phụ nữ chịu quá nhiều đau đớn mà.

Xe cấp cứu chạy nhanh đến bệnh viện trong tiếng quát tháo của Vương Thần, lập tức Tử Lạc được đưa vào bên trong, Vương Thần chỉ kịp nói mấy câu động viên rồi cũng không dám làm trễ nải thời gian.

Bóng Tử Lạc vừa khuất, cánh cửa phòng đóng lại, Vương Thần tức giận đập một quyền lên tường.

Hắn gọi điện cho Hàn Minh Cảnh và Vương Đặc Nhĩ đến, sau đó còn gọi cho các bác ở cô nhi viện.

Hắn ngồi ngoài dây hành lang mà sốt ruột muốn xông vào bên trong, mỗi lần nghe tiếng la đau đớn của Tử Lạc hắn lại như bị tra tấn cực hình.

"Mẹ nó!"

Hàn Minh Cảnh và Vương Đặc Nhĩ cũng chỉ biết ngồi bên cạnh nhìn bạn mình tức giận, trong lòng cũng lo lắng.

Có lẽ vì hôm nay là ngày trái đất nên các bác ở cô nhi viện đã tắt hết điện rồi, đến điện thoại cũng không bật thì hắn biết làm cách nào liên lạc.

Từng giây từng phút trôi qua khiến hắn càng thêm hoảng sợ, không còn nghe thấy tiếng Tử Lạc nữa.

Đúng lúc hắn muốn xông vào thì tiếng trẻ con vang lên, hắn khựng người lại, lại tiếng khóc của một đứa vang lên nữa, thì nhau hồ nháo màn đêm.

Chương 77: Sinh Ra Hai Tên Tình Dịch

Không lâu sau cánh cửa kia liền mở ra, hai cô y tá trên tay là hai đứa trẻ bụ bẫm đáng yêu giống nhau như hai giọt nước, càng giống nhau hơn ở bộ dạng khóc âm lên của chúng.

"Chúc mừng anh, hai đứa trẻ tuy sinh non nhưng đều rất khoẻ mạnh, đứa anh sinh ra sớm hơn em mình chỉ có mười lăm phút, nhóc anh nặng hai kí tám, nhóc em nặng hai kí ba, còn có. . ."

Vương Thần nhìn hai đứa trẻ máu mủ thân sinh của mình có chút xúc động chỉ là bây giờ cảm thấy bọn chúng có chút ồn ào quá rồi, mẹ chúng còn không biết là như thế nào.

Cô y tá đang nói thấy thái độ của Vương Thần cứ nhìn nhìn vô bên trong thì cũng rất hiểu ý, thăm ngường mộ cô gái bên trong đã lấy được một người chồng không chỉ đẹp trai mà còn rất thương yêu cô ấy.

"Vợ anh ở bên trong. . . có thể vào. . ."

Chưa kịp dứt lời, bóng dáng Vương Thần đã chạy vào bên trong.

Tình cảnh bên trong khiến hắn vừa nhìn thấy đã thực đau lòng, trong tâm liền hạ ý chí tuyệt đối không được để cô sinh lần thứ hai.

Cảnh chiếc giường màu trắng đã ướt máu, thậm chí còn có chất lỏng nước ối, bàn tay cô vẫn còn chút run lên vì quá đau đớn.

Hắn chạy đến bên giường, nhìn ánh mắt mờ mịt của cô mà thấy không có chút rình cảm gì với hai tên nghịch tử kia.

"Tiểu Lạc. . ."

Từ Lạc mệt mỏi nằm đó nhìn sang chỗ Vương Thần, môi cô từ hồng hào đã sớm chuyển sang tím tái, gương mặt cũng trắng bệch trông rất đáng sợ.

Cả cơ thể cô ướt đầm mồ hôi khiến mái tóc mượt mà cũng bết hết lại vào nhau, Vương Thần đặt tay lên trán cô liền cảm thấy đụng phải một vật lạnh lẽo.

"Con. . . con đâu?"

Vương Thần nắm lấy tay Từ Lạc đang định mở miệng ra nói thì phát hiện bàn tay cô đã không còn sức lực mà rơi xuống, mắt cũng khép lại.

Lập tức hắn liền hoảng sợ hô hoán bác sĩ, nhưng vị bác sĩ còn tỏ ra rất bình tĩnh, dường như đã quá quen với việc này.

Sinh đôi thường rất cực, hơn nữa xem ra sản phụ còn là người trẻ tuổi không có kinh nghiệm, gắng gượng được đến bây giờ đã là rất giỏi rồi.

Sau khi Từ Lạc được chuyển đến phòng nghỉ ngơi, sắc mặt có tí hồng hào thì tâm Vương Thần mới dám đặt xuống.

Có ai ngờ một người đàn ông ngày trước từng lạnh lùng nhẫn tâm giết người mà giờ đây lại buông bỏ cả bang hội xã hội đen của mình để bảo vệ vợ con.

Vương Thần ngồi bên giường Từ Lạc, sau đó dường như nhớ tới việc gì đó mới đứng dậy quay đi.

"Mình Cảnh, Đặc Nhĩ, hai người thật sự thấy chúng nó giống tôi sao?"

Vương Thần đứng ở phòng của trẻ sơ sinh từ ngoài cửa kính nhìn vào liền thấy hai thằng nhóc nằm ngủ ngon lành, bộ dạng không tròn trịa lắm vì sinh non nhưng lại rất đáng yêu, hơn nữa còn giống nhau như đúc.

"Thật sự hết như bản sao của cậu đấy Vương Thần, tôi từng xem hình lúc nhỏ của cậu rồi, là con của cậu không thể nhầm được!"

Hắn Minh Cảnh vừa nói dứt lời liền bị Vương Thần lạnh lùng liếc một cái, không lẽ chúng không phải con tôi?

"Rất đáng yêu! Cậu tính đặt tụi nhỏ tên gì?"

Lần này là Vương Đặc Nhĩ cất tiếng, ánh mắt hắn ta nhìn hai đứa trẻ rất nhu hoà, hẳn là một người yêu thích trẻ em.

Câu hỏi này khiến Vương Thần có chút trầm tư, khụ, tên gì sao?

Hắn cũng từng nghĩ đến nhưng lại cảm thấy vấn đề này quá khó đi, có thể quyết định cả cuộc đời này con trai hắn sẽ mang cái tên đó.

"Vẫn nên để Tử Lạc và mẹ tôi tính thì hơn!"

Như vậy, vấn đề đó cứ hiển nhiên được cho qua một cách đơn giản.

"Tôi muốn làm cha đỡ đầu của con cậu!"

Vương Đặc Nhĩ mở lời nói, hắn tin con trai của Vương Thần hiển nhiên sẽ rất xuất sắc, nếu có thể làm cha đỡ đầu của chúng thì cũng rất tốt a~

"Cha đỡ đầu, đừng mơ, cha của con tôi là chồng của vợ tôi chỉ có một!"

Thật là. . . đúng là kẻ bá đạo kiêu ngạo!

"Vương Thần, sau này tôi muốn con gái mình gả cho một trong hai quý tử nhà cậu!"

Lời này lại là Hàn Minh Cảnh nói.

"Hừ, còn chưa biết con gái cậu có xinh đẹp thông minh tốt bụng như Tiểu Lạc nhà tôi không đã!"

Trời ạ, thật sự lúc này Hàn Minh Cảnh và Vương Đặc Nhĩ đều thật muốn xông lên đánh cho Vương Thần một trận.

Tại sao trên thế giới lại có người vừa kiêu ngạo tự cao, lại còn độc mồm độc miệng như hắn chứ.

Hôm đó, y tá của hơn nửa bệnh viện đều thi nhau chạy đến để xem dung nhan tuyệt hảo của ba anh chàng, nhưng thật thất vọng là ba chàng hình như đều có vợ rồi mới đứng ở khoa sản thể này.

Đến tận buổi chiều hôm sau Tử Lạc mới mơ hồ tỉnh lại, lập tức cảm thấy hạ thân đau nhói vô cùng, giống như là bị tê liệt, đến chân còn không muốn cử động.

Hít thở mạnh một tí cũng làm cô có cảm giác đau xót.

"Thần!"

Tiếng cô nhẹ nhàng thều thào, Vương Thần ngồi trên cái ghế sofa đối diện tựa đầu ngủ vẫn không hay biết.

"Thần!"

Giống như không thể kêu to hơn được nữa, dù sao la hét cả đêm trước cũng đủ khiến cổ họng cô như muốn rách toát.

Nhìn dáng vẻ Vương Thần mệt mỏi tựa đầu ngủ khiến Tử Lạc cảm động vô cùng, có chút không muốn đánh thức nhưng phải làm sao đây, cô muốn đi vệ sinh và gặp con cơ mà.

Tử Lạc bất lực nằm trên giường, muốn nâng tay tạo tiếng động như phát hiện cơ thể mình đều thật yếu ớt, có lẽ đây là hậu quả của chuyện không ăn uống đầy đủ khi mang thai chăng?

"Tiểu Lạc. . . em tỉnh rồi sao lại không kêu anh!"

Bỗng nhiên, tiếng Vương Thần vang lên khiến Tử Lạc đang buồn chán lập tức vui vẻ trở lại.

"Đi em đi xem con!"

Tử Lạc cười nhẹ với Vương Thần, trông cô trông manh yếu ớt nhưng lại xinh đẹp tựa như đoá lan rừng giữa mùa đông lạnh giá.

Vương Thần có chút không vui vẻ, mới tỉnh dậy đã lo đến con rồi, tuy biết bản thân không nên ghen tị nhưng thực chất vẫn có chút tức giận.

Cảm giác như rước tinh dịch về nhà.

Tử Lạc muốn ngồi dậy nhưng lại cảm thấy hạ thân đau đến muốn ứa nước mắt.

"Đề anh bế em đi xem con!"

Nói dứt lời, Vương Thần liền mạnh mẽ bế thốc Tử Lạc lên trong khi cô còn chưa kịp phản ứng.

Hắn bế cô ra ngoài dưới ánh mắt tò mò ngưỡng mộ của nhiều người, Tử Lạc nhiều lần kêu hắn thả xuống nhưng người này tựa sắt đá thể nào cũng

không chịu.

Nhất thời cảm thấy thật ấm áp!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Trêu Ghẹo Tiểu Bạch Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78: Kết Cục

"Em có thấy hai thằng nhóc nằm ở chính diện không, chính là con chúng ta!"

Từ Lạc mở to mắt ra nhìn, cảm thấy thật thiêng liêng, nếu có thể cô thật muốn bế chúng lên mà cưng nựng, sinh được một ngày nhìn cũng như hai cục bột mà thôi nhưng mà cô lại nhận thấy chúng có rất nhiều điểm giống Vương Thần.

Nghĩ ngợi, cô quay sang Vương Thần nhìn gương mặt của hắn, trong lòng lại càng hạnh phúc hơn, cuộc đời của mình trải qua bao nhiêu đau khổ để có được phút giây này thật sự là xứng đáng.

"Tiểu Lạc, anh sẽ không bao giờ để em sinh con nữa!"

"Tại sao? Anh không thích con nít à?"

Nói dứt lời, Từ Lạc thấy có chút mùi lòng, dù gì cũng là con mà!

"Không phải, chỉ là sinh con quá đau đớn, anh không muốn em phải trải qua lần nào nữa!"

7 năm sau...

"Tiểu Lạc, em có thấy hai thằng nhóc đang truyền banh cho nhau không, chính là con chúng ta!"

Từ Lạc nhìn chồng mình cũng không biết nói làm sao, đã xấp xỉ bốn mươi nhưng tính tình chính là vẫn thích hơn thua người khác như vậy.

"Tiểu Uyển, có thấy hai anh đang chạy không? Mau cổ vũ cho hai anh!"

Cô nhóc mới hai tuổi đầu còn không biết cái gì gọi là bóng rổ thể nhưng cha nó quá mức phấn khích, cứ bắt con bé phải nhún nhảy theo, tuy không hiểu chuyện gì nhưng Tiểu Uyển vẫn cười rất tươi.

Nhớ lại lúc trước thật là buồn cười, Vương Thần một hai nhất quyết không cho cô sinh con thể nhưng cuối cùng cũng lại lờ "rót" ra cô công chúa bé bỏng này.

Tuy mới hai tuổi nhưng con bé đã rất năng động, hoạt bát và thông minh, cũng vì vậy mà dù là anh trai hay cha đều rất thương Tiểu Uyển.

Từ Lạc đưa mắt theo dõi trận bóng rổ, cô không am hiểu về bộ môn này lắm nhưng người bình thường nhìn vào cũng có thể thấy được đội của Vương Sinh và Vương Thành đang dẫn trước.

Trên sân bóng, nổi bật nhất cũng là hai thằng nhóc, tuy mới bảy tuổi nhưng chiều cao đã phát triển rất tốt, tướng mạo cũng rất tốt.

Đưa mắt nhìn xuống hàng ghế dưới, Từ Lạc nhìn thấy một băng ghế dài toàn con gái cầm băng rôn cổ vũ, mà trên đó là in rất to chữ Vương Thành và Vương Sinh.

Chuyện này khiến cô có chút phiền lòng, sợ rằng con mình sẽ không thể học tập tốt thể nhưng thành tích của hai thằng nhóc này luôn xuất sắc, y hệt như cha nó.

"Này, bên kia chơi xấu!"

Bỗng Vương Thần lên tiếng nói, tuy không to lắm nhưng cũng đủ rơi vào tai mọi người.

Nhưng nếu nhìn kĩ thì quả thật lúc này, một cậu nhóc đội bên kia đã gạt chân Vương Sinh, nhưng thật may mắn, thằng nhóc phản ứng nhanh nên liền tránh được, sau đó trực tiếp ghi điểm.

Bọn con gái lại hò hét!

"Trẻ con bây giờ...yêu sớm anh nhĩ?"

Từ Lạc dựa vào người Vương Thần nói, trong lòng cũng chưa tin lắm việc Vương Thần nghỉ làm ở công ty chỉ để đến xem trận đấu.

"Trẻ con như em cũng đâu kém gì, mười chín tuổi đã yêu không phải sao?"

Này!

Từ Lạc đỏ mặt, nhất thời không biết trả lời làm sao, Vương Thần lại quay sang cười đều một cái, hần vẫn phong độ như ngày nào, thậm chí còn có chút nam tính hơn.

Trận đấu sau đó kết thúc, cả nhà năm người cùng nhau đi ăn.

"Vương Sinh, con có biết tên của nhóc gạt chân con không?"

Vương Sinh, Vương Thành giống nhau như hai giọt nước, khắp người toả ra hương vị cao quý, chỉ khuất phục trước mặt cha và mềm mại trước mặt mẹ, Tiểu Uyển.

"Con biết thằng đó!"

"Vậy thì nhớ kĩ thằng đó, quân tử trả thù mười năm chưa muộn!"

Từ Lạc đang dứt cho Tiểu Uyển ăn cũng phải ngừng lại cau mày.

"Sao anh lại dạy con thành người hẹp hòi để bụng như vậy chứ?"

Vương Thành từ nãy đến giờ đều ngồi im khá trầm ổn, có thể nói, Vương Thành là anh cả, cũng là đứa trẻ có tính cách giống Vương Thần nhất.

So với em trai mình là Vương Sinh, Vương Thành có chút trầm hơn nhưng lại im lặng để hết mọi thứ vào tầm mắt, tuy vậy nhưng dù sao cũng là những đứa trẻ, ít khi nào mà có thể nghiêm túc.

"Đại ca, anh làm rơi đồ ăn lên người em!"

Vương Sinh cau mày, có chút nóng nảy nói.

"Là em đụng vào tay anh!"

"Không có!"

Thế là hai chàng quý tử bắt đầu trở nên gắt gỏng, dù gì cũng mới bảy tuổi, gây gổ là chuyện bình thường.

Vương Tiểu Uyển ngồi bên bàn đang ăn bánh flan bỗng nhiên khóc ré lên, khiến Từ Lạc và Vương Thần đều một bộ luống cuống.

Nhiều con quá cũng thật không tốt, trong khi Vương Thần can hai anh trai lại thì Từ Lạc lại phải hí hoáy dỗ dành bé con.

Sao ông bà ta ngày xưa có thể sinh đến mười đứa con được chứ a~

Sau đó một nhà năm người lại bình yên trở về, giống như cái kết đẹp nhất của một bộ phim không hồi kết....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Trêu Ghẹo Tiểu Bạch Thỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Ngoại Truyện 1: Mễ Trường Lộ Là Người Xấu Sao?

"Bạn Từ, sau này cẩn thận người kia một chút, tôi thấy cô ta không có ý tốt với cậu"

Mễ Trường Lộ năm mười tám tuổi là một thiếu nữ đơn thuần, kiêu ngạo, mái tóc cô dài tận ngang hông, lộ vẻ dịu dàng kiêu diễm.

Trên người chỉ mặc một chiếc áo sơ mi trắng cùng quần đen dài nhưng lại bộc lộ được rất rõ vẻ đẹp hình thể của cô.

Còn Từ Lạc ngày ấy thì chỉ như một con thỏ nhỏ, đáng yêu thuần khiết, chưa bao giờ đối diện với những tâm cơ.

"Cảm ơn cậu!"

Từ Lạc cảm kích nói, nếu như lúc này không có Mễ Trường Lộ có lẽ cô đã bị cô gái kia ức hiếp rồi, nghĩ thế cô liền dùng ánh mắt cảm kích.

Thế nhưng Mễ Trường Lộ dường như không để ý đến, chỉ một mạch đi thẳng đến nơi chiếc xe sang trọng, nhẹ nhàng bước vào.

Trong lòng Từ Lạc có chút ngưỡng mộ, cậu ấy quả thật rất may mắn khi được sống trong một gia đình giàu có, hơn nữa lại còn là người tốt.

1 năm sau...

"Trường Lộ, đã một năm tụi mình quen nhau rồi nhỉ?"

Từ Lạc xinh đẹp nở nụ cười, đúng là tuổi trưởng thành, chỉ thoáng có một năm mà những đường nét trên mặt hai người đều thay đổi, tất nhiên là xinh đẹp hơn.

Mễ Trường Lộ không còn để tóc dài như trước, cô bắt đầu uốn gọn sóng và nhuộm màu nâu nhạt, rất đáng yêu.

"Đúng vậy nhỉ, Tiểu Lạc, chụp một tấm hình đi, kỉ niệm một năm tình bạn của chúng ta!"

Tách!

"Tiểu Lạc, nhìn xem, buồn cười quá, lúc bấm máy chụp mắt cậu đang chớp, trông ngốc quá, haha...."

"Không được! Xoá, xoá đi chúng ta cùng chụp tấm khác!"

"Không đâu! Đừng giệt, sau này cậu có người yêu, tớ sẽ đưa anh ta coi cái này haha!"

...

2 năm sau...

"Tiểu Lạc, kỉ niệm 2 năm tình bạn của chúng ta nào, thời gian nhanh thật, chưa gì đã 2 năm!"

Mễ Trường Lộ hai năm trước đã không còn thấy, thay vào đó là mái tóc ngang vai được uốn thời thượng, vừa nhìn đã biết người có tiền.

Còn Từ Lạc vẫn như vậy, cô vẫn rụt rè, nhút nhát sau bóng lưng của cô bạn mình.

"Trường Lộ, đưa tớ về được không, ở đây ồn quá!"

Lúc đó là lần đầu Từ Lạc đến quán bar, ấn tượng đầu của cô với này chính là kinh khủng!

Tại sao ở cái nơi đầy khói mờ, mùi thuốc lá, mùi phụ nữ, mùi đàn ông, âm nhạc ồn ã như thế này mà vẫn có người có thể vui vẻ.

Ngay lúc này cô chỉ mong Mễ Trường Lộ sớm đưa cô về, cô thật sự cảm thấy rất đáng sợ, ánh mắt của những tên đàn ông kia và sự xa lạ của Mễ Trường Lộ.

"Không sao, cậu qua kia uống nước trái cây đi, tớ sẽ không dẫn cậu đi quá mười hai giờ đâu!"

Từ Lạc cắn môi, sắc mặt cô e dè nhưng nhìn bạn mình luyến tiếc không muốn đi cô cũng có chút không đành lòng, đành lê bước sang góc bàn ngồi uống cocktail thế nhưng cô chỉ làm thấy lưỡi mình cay xè.

Sau đó Mễ Trường Lộ cũng đưa Từ Lạc về kí túc xá.

3 năm sau...

Thật đáng tiếc, tình bạn vốn đẹp đẽ như chiếc đèn chùm pha lê tinh tế giờ đã vỡ tan trong phút chốc, chỉ cần nhìn vào bất kì ai cũng không khỏi tiếc nuối.

Tôi, Mễ Trường Lộ, tiểu thư Mễ gia....à không phải, giờ đây chỉ là một tù nhân mang tội chung thân vì cố ý gây thương tích và nhiều tội vạ vĩnh viễn khác....

Người đàn ông đó quả tàn nhẫn, những ngày qua ở trong nơi này tôi mới biết dưới bàn tay của anh ta công lí không hề tồn tại, dù đang ở dưới sự giám sát chặt chẽ của luật pháp thế nhưng người của anh ta vẫn....vẫn có thể làm nhục tôi!

A~ thật là đau, còn gì đau hơn khi bị người đàn ông bản thân yêu đến chết đi sống lại huỷ hoại?

Tôi còn nhớ rất rõ năm tôi bảy, đó là một buổi dạ tiệc của giới thượng lưu, tôi như được hoá thân thành một nàng công chúa dưới ánh mắt ước ao của mọi người.

Điều đó khiến tôi rất tự hào.

Thế nhưng trong buổi dạ tiệc đó có một người con trai, vẫn luôn không để ý đến tôi, chuyện đó khiến tôi có chút khó chịu, tôi càng chú ý cậu ta hơn.

Có vẻ lớn hơn tôi năm, sáu tuổi gì đó, nhưng bộ dạng thật lạnh lùng, khiến tôi càng không thích.

Sau đó mười năm, lúc tôi mười bảy tuổi, có một lần bị cướp, tôi lại mắc chứng quên đường, lúc đó chỉ biết khóc, tôi thật sự rất hoảng sợ.

Tiền, điện thoại, thẻ đều không còn, trời lơ mờ tối, âm thanh của các loài côn trùng vang lên khiến tôi càng sợ hãi.

Tại sao, con đường này lại vắng như vậy, đến một chiếc xe cũng không có!

Tôi vô thức đi, đi một hồi chân liền rã rời mà lại không nhìn thấy bất cứ một người nào, tôi lại càng thêm run rẩy, nước mắt muốn trào hết ra ngoài.

Đúng lúc đó có một chiếc xe chạy đến, ánh đèn quá chói khiến tôi phải che lấy mắt. Một người bước xuống, giày da vang lên từng âm thanh trên mặt đất thật chậm rãi, trái ngược hoàn toàn với trái tim của tôi lúc đấy.

Người đàn ông đưa bàn tay ra, tôi ngước lên, trong tim lần nữa giật thót vì vẻ ngoài tựa như thần của anh ta.

"Đứng lên đi, đừng ngồi ở đây!"

Anh ta nói, tôi vẫn thần thờ, giọng của anh ta rất trầm thấp, vừa lạnh lẽo vừa ấm áp, khiến tôi có chút hoảng sợ nhưng nhiều hơn là rung động.

Thật nực cười khi rung động với một người đàn ông xa lạ đúng không?

Anh ta đưa tôi về, cứ tưởng mọi chuyện sẽ dừng lại chẳng ngờ anh ta chính là Vương Thần, con trai cả tập đoàn Vương thị.

Mà bạn trai lúc bấy giờ của tôi lại là Vương Đặc Nhĩ, nhị thiếu Vương thị.

Thật trớ trêu, khi biết chuyện tôi liền có chút đau khổ, nhưng vẻ mặt của anh ta lại rất bình tĩnh, tựa như không có chuyện gì, tựa như....anh ta vốn không hề có ấn tượng với tôi.

Đêm đó, tôi không ngủ được, tôi thấy có lỗi với Vương Đặc Nhĩ, nhưng lại không thể ngăn cản ý nghĩ muốn gần gũi với Vương Thần.

Khốn nạn!

Tôi đã mất bản thân mình như thế!

Trong khi Vương Đặc Nhĩ ấm áp, chung thủy thì Vương Thần lại lạnh lùng, phong lưu vô cùng.

Mỗi lần nhìn những scandal của anh ta với những cô mình tình khiến tôi giận dữ vô cùng, những cô ả đó cũng chẳng xinh đẹp hơn tôi, gia thế cũng không tốt bằng tôi vậy mà....

Cứ mỗi lần như vậy, tôi liền cố gắng thay đổi bản thân thành hình ảnh na ná những cô mình tình đó, rồi cũng sẽ có một ngày anh ấy phải chú ý đến tôi!

Cũng vì dễ thương xuyên được gặp Vương Thần....tôi phải cố gắng thân mật với Vương Đặc Nhĩ, chỉ có như vậy mới thường xuyên được gặp anh thế nhưng....tôi thấy rất có lỗi với Vương Đặc Nhĩ.

Nhưng chỉ cần mỗi lần Vương Thần nói chuyện với tôi, lòng tôi liền hạnh phúc tê tái, dường như quên đi mọi tội lỗi với Vương Đặc Nhĩ.

Cứ như vậy gần ba năm, tuy gần gũi với Vương Đặc Nhĩ thế nhưng cái đêm đầu tiên tôi vẫn cố gắng giữ gìn....tất nhiên là dành cho người đàn ông đó.

Vương Đặc Nhĩ cũng không phải kẻ ngu, tất nhiên cũng nhận ra những hành động của tôi, anh nhiều lần đe dọa, thậm chí là đánh tôi, thế nhưng....tôi chấp nhận.

Tôi tin có một ngày mình sẽ ngồi ở vị trí phu nhân đại thiếu gia Vương thị.

Có những lần tôi cố ý tỏ vẻ quan tâm Vương Đặc Nhĩ trước mặt Vương Thần, chỉ mong anh có thể biểu hiện chút gì gọi là ghen tuông thế nhưng....một cái nhìn anh cũng không dành cho tôi.

Ha~ thật đáng ghét! Nhưng lại không thể nhẫn tâm ghét được! Thật khó chịu!

Mọi chuyện cứ như vậy cho đến một ngày, tôi phát hiện người bạn thân nhất của tôi....có dính líu đến anh ấy, người mà tôi yêu nhất.

Khi ấy, tôi sốc đến độ muốn ngất xỉu, tôi đau đến không thể chết đi, cảm giác như bị đâm một nhát trước ngực, rất đau đớn.

Cả một ngày tôi khóc đến thương tâm, và cũng lúc đó, tôi đã nghiệm ra một điều tôi cho rằng là sự thật, Vương Thần trước đến nay đều đạ**m** bạc với phụ nữ, vì cố gì lại gần gũi với Từ Lạc?

Như vậy chỉ có thể nói, chính cô bạn thân nhất của tôi đã cố tình quyến rũ Vương Thần!

Hôm đó tôi tức đến phát điên, móng tay găm sâu vô da thịt lòng bàn tay, nhưng tôi không cảm thấy đau vì cái nỗi đau trong tâm hồn, cái sự ghen tức đã khiến tôi tan nát.

Yêu anh ba năm chứ đâu phải ba ngày, ba tuần?

Ai đã từng sẽ hiểu cảm giác này, rõ ràng là tôi, tôi mới là người đến trước cơ mà, tại sao? Ông trời tại sao lại bắt công như vậy?

Chính từ lúc đó, tôi biết mình không còn là Mễ Trường Lộ nữa, nhưng tôi không quan tâm, tình yêu của tôi, hạnh phúc của tôi, tôi không cho phép người khác ngang nhiên cướp lấy, không bao giờ.

Từng ngày, từng giờ trôi qua, tôi không còn nhớ rõ mình đã làm gì, tôi chỉ biết là....người tôi yêu đã ghét tôi đến cực điểm rồi, thậm chí còn không muốn tôi chết sớm để giày vò tôi.

Hàng ngày tựa như hàng thế kỉ ở nơi ngục tù, những chuyện tôi phải trải qua ở nơi đây....chẳng khác gì nô lệ tình dục.

Tôi chẳng còn đủ dũng khí để khóc, cũng chẳng đủ dũng khí để tự tử.

Thật đáng hận làm sao!

Hôm nay, là một ngày mưa tầm tã nhưng trong lòng tôi có chút vui vẻ, ít nhất lũ đàn ông kinh tởm kia không còn lấy tôi ra làm trò cảm thú nữa, bởi vì....bọn họ đều nghĩ là tôi điên rồi.

Haha, điên, đúng vậy tôi mong mình điên, không còn nhớ gì nữa vì có lẽ như vậy sẽ bớt đau.

"Tù nhân số 3875, có người cần gặp!"

Quản giáo nói một câu, tìm tôi đập thịch một cái, là ai, là ai đến gặp tôi?

Liệu có phải....anh ấy không?

Nhưng tôi chỉ còn biết ngu ngốc cười, anh ta sẽ không bao giờ đến thăm tôi đâu, ngoan độc, tàn nhẫn như vậy tại sao còn yêu chứ?

Tôi tự hỏi bản thân, trên môi giương lên nụ cười khổ.

Quản giáo dẫn tôi đến một căn phòng, trên tay là còng số 8.

Mở cửa ra, không hiểu sao tôi có chút mong chờ, mong đó là Vương Thần thậm chí....có chút mong nhìn thấy Từ Lạc.

Người tôi hận nhất cũng là người mà tôi mong muốn gặp lại nhất!

Còn Mễ gia sao, chắc chắn đã tan hoang dưới tay Vương Thần rồi, nghĩ đến đây, nước mắt chảy dài trên gương mặt của tôi, mọi thứ đều bị kẻ điên như tôi phá vỡ rồi!

Cánh cửa mở ra, tôi kinh ngạc nhìn người ngồi trong, Trương Ái Ái?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Trêu Ghẹo Tiểu Bạch Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80: Ngoại Truyện 2: Lời Xin Lỗi Của Mễ Trường Lộ

Lại là một ngày mưa tầm tã.

Dường như ông trời rất thích mưa, mỗi lần trời mưa như vậy, không khí trong phòng giam liền trở nên ẩm thấp, rất nóng nực, khó chịu.

Căn bệnh hen suyễn lúc nhỏ lại tái phát làm tôi nhiều lần chỉ biết đè mạnh lồng ngực, gắng sức mà hít thở.

Thật buồn, thật đáng thương, thật dơ bẩn!

Đó là những gì tôi nghĩ về chính bản thân mình.

Không hiểu sao ở cái giờ khắc bi thảm nhất của cuộc đời, tôi không nhớ gì nhiều về Mẹ già, nơi gọi là nhà nhưng chẳng thể cho tôi tình thương thật sự?

Lúc đó, bỗng tôi lại nhớ đến một người đã từng rất quan tâm tôi, yêu thương tôi, Tiểu Lạc?

Nghĩ đến cái tên này lòng tôi lại quặn đau, tôi hận, tôi hối hận!

Tôi hận cô ta cướp đi người đàn ông tôi yêu, tôi hối hận vì đã mất đi một người yêu thương tôi thật lòng!

Tôi lại bật cười, hai chân ngồi co ro vào một góc, cảm nhận vị mặn chát của nước mắt.

Tôi nhớ cái người đã từng thức trắng đêm lo lắng, chăm sóc cho tôi vào cái đêm tôi sốt cao.

Tôi nhớ cái người đã từng quan tâm căn bệnh đau bao tử của tôi, hàng ngày đều nấu cho tôi những bữa sáng ngon lành.

Tôi nhớ cái người vì cho tôi mượn bài tập để chép mà bị thầy giáo mắng....

Chỉ tiếc, sẽ và không bao giờ còn có ai làm như thế với tôi nữa.

Giá như....giá như tôi chưa từng gặp người đàn ông đó, chúng tôi vẫn là chị em tốt, phải không?

Vẫn sẽ còn một người đêm khuya chờ tôi về, cùng tôi ăn bữa đêm, cùng tôi tâm sự chuyện đời và.... vẫn còn một cô gái mang tên Mẹ Trường Lộ thuần khiết.

Chỉ tiếc trên đời không có cái gọi là giá như.

Tiểu Lạc, cậu có phải rất hận tôi hay không, hay là vẫn còn khóc lóc trách bản thân?

Nếu tôi tổn thương cậu một lần nữa....liệu ông trời còn có thể tha thứ cho tôi không?

Xin lỗi, Tiểu Lạc, xin lỗi, tôi muốn ra khỏi nơi này, tôi không muốn sống dưới thân phận tù nhân nữa, tôi....bắt buộc phải tổn thương cậu thêm một lần nữa!

Tiểu Lạc, Tiểu Lạc, tha thứ cho tôi, làm ơn, thấy cậu đau lòng như vậy tôi cũng khổ sở lắm chứ.

Ánh mắt lạnh lùng mà cậu chưa từng dùng để nhìn tôi khiến tôi bỗng chốc sợ hãi.

Nếu tôi là cậu, chắc chắn tôi sẽ giết chết chính tôi, tôi sẽ không bao giờ khóc lóc đến sưng cả mắt vì một người bạn như tôi.

Thế nhưng, cậu vẫn là Tiểu Lạc ngốc nghếch, cậu vẫn như vậy....khiến tôi cảm thấy bản thân đáng chết ngàn vạn lần.

Nhưng tôi biết tôi không thể chết, vì những tổn thương của cậu đã được đổi lấy cho sự tự do của tôi, tôi không thể để sự tổn thương của cậu bị lãng phí!

Tôi sẽ có một cuộc đời mới, sẽ quên đi những quá khứ đau khổ, tôi....sẽ phải quên đi cậu.

Hôm nay trời không mưa, nắng vàng len lỏi qua ô cửa nhỏ khiến mọi vật trở nên tươi tắn hẳn lên, bao gồm cả tôi.

Tôi cười, cười đến độ những người xung quanh hoảng sợ, tôi vẫn cười một tràng dài, sau đó lại là tiếng nấc.

Tôi phải tập cười thôi, vì đây là cuộc sống của tôi đến hết đời cơ mà, ngục tù, tôi phải cười chứ!

Đến bây giờ tôi biết bản thân chẳng còn tư cách gì để gọi tên cậu nữa rồi, đến tôi cũng không chấp nhận.

Tôi....cứ tưởng bản thân thông minh vô cùng lại bị một cú lừa ngoạn mục, cả đời này, dù là chết tôi cũng chỉ có thể chết trong tù thôi.

Tôi sẽ làm một bà lão tù nhân ở đây, cả cuộc đời tôi sẽ trôi qua ở nơi này.

Ngày gặp Trương Á Ái, lòng tôi vui như mở hội, cô ta nói rằng, chỉ cần tôi nói những lời tổn thương với Tiểu Lạc, cô ta sẽ đưa tôi ra khỏi tù, đến Nga sống một cuộc sống mới.

Tất nhiên, tôi không tin tưởng vào cái giao dịch bằng mồm này.

Cô ta viết ngay ở đó một tờ giấy, cam kết cô ta sẽ đưa tôi ra khỏi tù, ghi rất rõ họ tên người viết, không thể thật hơn.

Cô ta nói nếu trong 2 ngày sau cô ta không đưa tôi ra khỏi tù thì tôi có thể đưa tờ giấy này cho cảnh sát để nhận biết chữ viết bằng thiết bị hiện đại, đến lúc đó Trương Á Ái cũng sẽ vào tù dù ít hay nhiều.

Tôi mừng đến phát khóc, chẳng lẽ, tôi sắp được giải thoát sao?

Nhưng trong lòng vẫn còn ngờ vực, tôi chưa tin lắm mục đích của cô ta khi giúp tôi.

Cô ta lại nói, bản thân cô ta hận nhất là loại phụ nữ cướp người yêu của bạn mình, lãng lơ, vô liêm sỉ,....

Nghe những lời đó, lòng tôi lại nhoi nhói, có lẽ chỉ tôi mới biết Tiểu Lạc không phải loại người như vậy, nhưng vì muốn ra khỏi tù, tôi im lặng hùa theo tất cả lời của Trương Á Ái.

Chỉ có như vậy mới có thể thoát khỏi nơi này.

Vì lẽ đó mà hôm gặp Từ Lạc, tôi liền mạnh mẽ mẽ rất nặng, tôi còn nghĩ tôi nặng càng nặng thì Trương Á Ái càng hài lòng và đưa tôi ra ngoài sớm hơn.

Đúng là nơi tù ngục này đã khiến đầu óc tôi trở nên ngu ngốc đi rất nhiều.

Thế nhưng, cái tờ giấy đó sau 2 ngày chữ liền bay đến hết, hoàn toàn bốc hơi, chỉ còn là một tờ giấy trắng....

Khi đó tôi đã biết, mình bị lừa rồi!

Thật sự khi đó rất muốn òa lên khóc, tại sao, tại sao, thân phận tôi đáng thương như vậy mà còn nhẫn tâm lợi dụng, cho tôi hi vọng rồi chính tay dập tắt hi vọng của tôi, nguồn sống của tôi.

Thật đau quá, Tiểu Lạc, Tiểu Lạc, ông trời sẽ không còn tha thứ cho tôi được nữa.

Tôi vội tìm một cây bút, quyết định ghi một lá thư.

Trời chấp choạng tối tôi mới viết xong, ánh mắt sùng húp.

"Anh quản giáo làm ơn giúp tôi một việc!"

Người quản giáo kia nhăn mày, bộ dạng dửng dưng, anh ta ghét nhất là bị người khác nhờ vả, đặc biệt là tù nhân.

Thấy sắc mặt anh ta tôi đương nhiên hiểu, tính tình anh ta người ở đây không ai không rõ.

"Làm ơn, hãy giúp tôi, từ giờ đến suốt đời tôi chẳng còn cơ hội ra ngoài nữa, làm ơn anh!"

Anh ta có vẻ mỉm lòng, thấy tôi nói vài ba câu đã sụt sùi.

"Chuyện gì?"

"Lá thư này....nếu sau này tổng tài Vương thị cưới vợ, mà vợ anh ta lại họ Từ phiền anh giúp tôi đưa cái này cho cô ấy! Tôi biết chuyện này rất khó nhưng...."

"Giữ đi, khi nào anh ta cưới người đó thì tôi giúp!"

Tôi biết, anh ta vẫn không muốn giúp tôi.

"Không được, tôi van anh, tôi ở đây quỳ xuống, làm ơn, làm ơn hãy giữ nó!"

Bởi....tôi cảm giác bản thân không còn nhiều thời gian nữa.

Tôi cảm giác chuyện gì đó rất kinh khủng sắp xảy đến, tôi....

"Thôi được rồi, phiền phức!"

"Cảm ơn anh! Cảm ơn, cảm ơn,...."

Tôi thấy nhức đầu một lúc sau đó liền nổi giận vô cớ.

Bỗng dung một người gần đó xì xào, tôi hét lên! Bọn họ liền tản ra.

Tưởng tôi không nghe gì sao, hừ, rất rõ ràng lúc này cô ta nói.

"Thật tội nghiệp, còn trẻ mà vào đây đã là bất hạnh, đầu óc không bình thường cũng không lạ, chỉ là nhìn cô ta ngày ngày lên con khiến người khác phải đau lòng!"

Phụ nữ đáng chết!

Dám nói tôi điên?

Tôi không có điên, không hề điên, tôi không có, không có điên...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Trêu Ghẹo Tiểu Bạch Thỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81: Ngoại Truyện 3: Vương Đặc Nhĩ Kathryn

Sau cái đêm Kathryn làm đổ rượu lên người Vương Đặc Nhĩ, hắn cứ mãi thắc mắc làm sao Từ Lạc dịu dàng, thủy mị lại làm bạn với con người tính cách cô quái đó chứ.

Điều tra mới biết hoá ra là đời thứ 4 của gia đình bác sĩ nổi tiếng ở Anh, chỉ là gia đình này rất giàu có, mở hẳn một bệnh viện tư nhân cho quý tộc.

Xem ra thân thế cũng không nhỏ, vậy nên mới dám kiêu căng!

Thế nhưng cũng không thể nói, tuy tính tình cô ta bộc trực nhưng cũng là gốc người lương thiện, chẳng hẳn 4 năm qua cũng đã giúp đỡ Từ Lạc rất nhiều.

Có như vậy nổi áy náy trong lòng hắn mới vui bớt phần nào!

Nhớ năm xưa, Mễ Trường Lộ khiến Từ Lạc đau lòng đến chết đi sống, hắn biết trong lòng cô cũng không thoải mái gì nhưng bởi cái sự ghen tị đó đã khiến cô mờ mắt.

Mỗi lần nghĩ đến Mễ Trường Lộ, hắn lại cảm thấy chua xót!

Bản thân hắn đã từng...yêu cô ta, dù biết cô ta là người thế nào nhưng vẫn không thể ngăn bản thân đến gần hơn....

Đó là một cảm giác bất lực khi nhìn người phụ nữ mình yêu sa vào lưới tình với bạn tốt của mình, cảm giác đau khổ khi nhìn người phụ nữ của mình phủ nhận quan hệ với mình để lấy lòng bạn tốt của mình,....

Hắn vẫn còn sợ cái cảm giác như thế bị hàng ngàn con kiến cắn vào trái tim, khiến hắn tê liệt, điên cuồng mà mê dại.

Vì vậy bốn năm qua mà nói đối với hắn có khi lại là sự giải thoát, người phụ nữ mang tên Mễ Trường Lộ không còn, hắn cũng có thể để tâm trí mình nghỉ ngơi....

Vậy mà không ngờ bốn năm sau hắn lại một lần vướng vào mê chướng của tình yêu.

Điều khiến hắn hoảng hốt nhất chính là cô gái tóc vàng với đôi mắt to thuần khiết ấy cứ bám lấy tâm trí hắn, khiến hắn dù trong mơ cũng nhìn thấy.

Một lần nữa, bản thân hắn cảm thấy có chút sợ hãi, hắn muốn phủ nhận cảm giác này, thế nhưng hắn không thể gạt được chính bản thân hắn.

Giây phút nhìn thấy cô gái tóc vàng ngồi xổm bên chuồng bảo hộ động vật, những dòng nước mắt lạnh lẽo tuôn xuống, lúc đó hắn thật muốn chạy đến và ôm cô vào lòng để an ủi.

Gương mặt cô tựa thiên sứ, nước mắt cô tựa mũi tên bắn vào tim hắn.

Giọng nói ngọt ngào cùng điệu bộ đơn thuần đó khiến hắn không thể ngăn ngor, hắn đã từng cho rằng suốt cuộc đời này mình chẳng thể nào yêu thêm một ai nữa thế nhưng....

Tuy vậy, trong tim hắn luôn có một nỗi sợ khiến hắn muốn gần mà không dám gần, hắn sợ Kathryn sẽ dẫm lên vết xe đổ của Mễ Trường Lộ, biết con người cô liêm khiết và trong sạch sẽ không bao giờ làm loại chuyện đó nhưng....hắn vẫn sợ hãi, sợ một lần nữa đau đớn!

Thế là hắn quyết định hôm gặp cô ở trại bảo hộ động vật sẽ là lần cuối, hắn vẫn chưa sẵn sàng để bắt đầu mối quan hệ mới thế nhưng khi nghe tin cô chuẩn bị quay về Anh hắn liền hoảng hốt.

Còn nhớ rõ hôm đó đang họp, vừa nghe tin đã không thể tập trung sau đó đành kết thúc cuộc họp sớm rồi chạy loạn đến sân bay.

Ngay cái phút nhìn thấy bóng dáng với mái tóc vàng óng, mượt mà, hấn đã chạy vụt lên và ôm lấy cô.

"Người này....anh....anh làm cái gì vậy?"

Kathryn có vẻ rất bất ngờ, suýt chút nữa là đã đá văng Vương Đặc Nhĩ ra ngoài.

"À....ò, tại sao em lại ở đây?"

Ánh mắt Vương Đặc Nhĩ bỗng trở nên mong lung, hấn có chút ngượng, bằng chứng là vành tai đỏ hấn lên.

"Tôi về nước, tại sao anh ở đây?"

"Tôi đi Anh để bàn luận vài việc về phát triển công ty!"

Kathryn có vẻ ngạc nhiên nhưng cũng không hỏi nhiều, dù sao cũng không liên quan đến cô.

Thế nhưng Kathryn như nhớ ra chuyện gì.

"Thế sao lại ôm tôi?"

Bị tra hỏi, Vương Đặc Nhĩ có chút hoảng hốt nhưng là doanh nhân trên thương trường, hấn hoàn toàn không để lộ một chút sơ hở nào.

"Chính là lâu rồi mới xuất ngoại, gặp người quen nên mừng quá!"

Dứt lời, trên mặt Kathryn liền khinh bỉ.

Hấn cảm thấy có chút ngại ngùng, dù sao cũng là lần đầu nói dối nhiều thế.

"Chuyến bay của anh số mấy? Có khi cùng với tôi đấy!"

Nghe đến đây, bên trán chảy xuống một giọt mồ hôi, sao hấn lại có cảm còn lo lắng hơn hồi đi học bị cô giáo kiểm tra bài thế nhỉ?

"Ồ, chuyến bay của tôi số hiệu là....giống số em cầm trên tay!"

"Ồ trùng hợp thế sao? Vậy khoảng anh ngồi là...."

"Cùng khoang với em!"

Thật ra lúc đầu Vương Đặc Nhĩ định báo khoang thượng hạng nhưng lại khựng lại, nghe nói Kathryn là cô gái khá mộc mạc, ít khi nào chi tiêu dư thừa nên chắc hấn sẽ không đi khoang thượng hạng.

Quả nhiên, cô đi khoang thương gia.

"Thật ngạc nhiên, vậy số ghế của anh..."

"Kế bên em!"

Lập tức, Kathryn tròn tròn hai mắt, ông trời ạ, thật sự có cái "trùng hợp" đến mức thế này sao?

Cô không đòi co với người này nữa.

Thứ nhất, cô không thích nói chuyện với người cao hơn mình, vì chiều cao của cô là 1m72 nên đã đủ khiến nhiều người phải ngược nhìn nên cảm giác ngược lên nói chuyện với người khác khiến cô thật không quen.

Thứ hai, trên cơ thể người này có một mùi hương khiến cô....rất thích, vì vậy, càng không thích, thật muốn tránh xa!

Kathryn xoay lưng đi, ngay lập tức Vương Đặc Nhĩ rút điện thoại.

"Alo, sắp xếp cho tôi một vé máy bay đến Anh khoang thương gia, số hiệu xxxx, số ghế xxxxx."

Cũng may có trí nhớ tốt, Vương Đặc Nhĩ vừa nhìn một chút đã nhớ được các mã số hiệu nên sẽ không làm mâu thuẫn với lời nói lúc nãy.

Lần đầu tiên hấn cảm thấy tự hào về trí thông minh của mình như thế này!

Sau đó không lâu, Kathryn nhìn thấy Vương Đặc Nhĩ thực sự ngồi kế mình thì trở mắt, không ngờ những lời của hấn đều là thật.

Thế nhưng có một điều cô không biết là, để mua lại cái vé ngồi kế bên cô, hẳn phải trả cái giá cao gấp 4 lần giá gốc, nhưng không sao, một trong những thứ hẳn có nhiều nhất là tiền!

Sau đó nữa, cả hai cùng bay đến Anh, Vương Đặc Nhĩ cũng biết được mục đích của Kathym khi trở về, nhất thời yên tâm, ít nhất cô cũng sẽ quay về.

Hôm Kathym muốn đi tìm cha, Vương Đặc Nhĩ cũng ngỡ ý muốn đi theo, Kathym không cự tuyệt nhưng cũng không tỏ vẻ hào hứng, thế nhưng hẳn lại lấy đó làm vui mừng.

Cuối cùng, một chuyện động trời xảy ra.

"Cha, con đến thăm người đây!"

Một người đàn ông gần sáu mươi ngồi trên ghế giám đốc, trước mặt là một xấp văn kiện rất dày, bên hông lại một xấp văn kiện khác.

Ông ta phải nhường người lên mới nhìn thấy Kathym.

"Ồ con gái yêu của ta, sao con lại đến đây, không ở trường?"

Kathym toan mở miệng trả lời nhưng lại bị cha mình ngắt lời.

"Nếu có thời gian nghỉ, con nên đi tích lũy thêm kinh nghiệm cho việc thừa kế hoặc đi nghỉ ngơi cùng cô bạn châu Á của mình, con đến đây, ta cũng không có thời gian để tiếp đãi!"

Dứt lời, ông bỗng nghe một tiếng dừng.

Thì ra là Kathym đã đá văng giày cao gót của mình.

"Cha, người thật quá đáng, người có biết con từ Trung Quốc bay đến đây xa đến thế nsof để gặp người, hi vọng người có thể quan tâm, yêu thương con nhưng cuối cùng, cuối cùng lại là những lời xa lạ này! Thậm chí, những bộ váy cùng giày cao gót, thứ con ghét nhất nhưng vẫn mặc để cha vui lòng, vậy mà! Con phải làm sao để người có thể quan tâm con chứ?"

Kathym về mặt âm ức nói, nước mắt cô đã chực trào.

Người cha có vẻ không ngờ con gái phản ứng mạnh như vậy, nhất thời bối rối, ông bước sang chỗ cô, vỗ nhẹ vào vai cô.

"Thật xin lỗi con gái, ta không ngờ....mình lại vô tâm như vậy, ta....hết năm sau thôi ta và mẹ con cũng không cần phải chạy khắp nơi nữa, đến lúc đó chúng ta có thể cùng nhau ba người một nhà hạnh phúc...."

"Cha đừng nói nữa, đã bao nhiêu lần, hết năm sau, hết năm sau, đã sáu năm kể từ lần đầu cha nói câu đó, người nói đi, con có thể làm gì để cha mẹ sớm được nghỉ ngơi?"

Kathym cắn môi, cô thật không hiểu, rõ ràng chuyện này có thể giao cho những người khác trong gia tộc đảm nhận nhưng chính là cha mẹ cô không yên tâm.

Họ nói đây là tài sản từ thời ông cha để lại, nhất định phải do máu mủ ruột thịt đảm nhận.

Thật đáng ghét!

"Cha, cha....vậy thì con gái cũng nên tìm một người để lấy làm chồng, có như vậy cha mới có người san sẻ bớt công việc chứ?"

Vì ông cũng vốn không phải con ruột của gia đình bác sĩ, tuy chỉ là con rể nhưng lại vô cùng dốc lòng cho bệnh viện, vì vậy có một chàng rể để san sẻ công việc đối với ông cũng không thành vấn đề.

Thế nhưng, để vượt qua ông, chính thức trở thành con rể nhà này cũng không phải dễ dàng.

"Hừ, cha nói là phải giữ lời!"

Ngay lập tức, Kathym chạy ra ngoài cửa sau đó liền trở vô, nhưng là theo sau cô còn có một người đàn ông, chính là Vương Đặc Nhĩ.

"Cha đã nói, nếu con lấy chồng, cha và mẹ sẽ có thời gian cho gia đình, đúng chứ?"

Lão cha gật đầu.

"Vậy thì....con muốn lấy người này, đây là bạn trai của con, là phó giám đốc của tập đoàn Vương thị, ngoài ra còn có rất nhiều bất động sản ở Trung Quốc, còn là nhà sưu tập tem nổi tiếng....đủ để làm con rể nhà mình rồi chứ?"

Ngay lúc này, Vương Đặc Nhĩ hay lão cha đều không khỏi kinh ngạc.

Đặc biệt là Vương Đặc Nhĩ, hần ngồi bên ngoài có nghe bên trong cô la hét rất nhiều nhưng dù sao cũng là chuyện riêng của gia đình họ, hần không muốn can thiệp thế nhưng....

Nhìn bàn tay nhỏ bé cầm chặt lấy tay mình, trong tim hần trỗi dậy một nỗi xúc động.

Cổ nển cảm xúc muốn bật cười, Vương Đặc Nhĩ bày ra vẻ mặt ôn hoà tri thức, âm áp nhanh nhẹn.

"Đúng vậy, cháu là bạn trai của cô ấy, cháu rất yêu cô ấy, nếu được, cháu rất mong có thể được kết hôn cùng Kathyrn!"

Lần này, đến Kathyrn giật bản người, thật không ngờ hần lại hợp tác với cô!

Thế nhưng nghĩ đến những lời hần vừa nói, tim cô lại đập loạn xạ, một mảng hồng xuất hiện trên mặt, dù chỉ là giả nhưng mà....thật âm áp!

Lão cha nhìn hai người, sau đó lại cười vang lên.

"Haha! Được thôi, người trẻ đã có ý vậy cha cũng không ngăn cản được, vậy đi, tuần sau, cha và mẹ sẽ sắp xếp để gặp gỡ và trò chuyện cùng chàng rể này, sau đó là bàn đến hôn sự!"

Lão cha cười phúc hậu, lúc này hần nhìn thấy trong ánh mắt của thanh niên kia là yêu thương, dịu dàng, còn con gái mình lại bẽn lễn, thẹn thùng!

Ông ta sống bao nhiêu năm còn không rõ sao?

Chỉ là có một người âm thầm được lợi rồi.

Kathyrn à, em muốn trốn cũng không được rồi, cái bẫy này em tự chui vào, tôi chỉ là phụ em đóng lại mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Trêu Ghẹo Tiểu Bạch Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Ngoại Truyện 4: Vương Đặc Nhĩ Kathyrn

"Giờ em thoát không khỏi anh rồi, cô nhóc!"

Vương Đặc Nhĩ nhìn người trong lòng, có chút thoả mãn, nhận thấy hàng mi cô run bần bật vì lời nói của mình càng khiến hần thêm thích thú.

"Anh biết đó, thật ra thì lúc đó tôi gấp quá nên mới hồ đồ nói với cha như vậy....um, thật ra giấy đăng kí kết hôn buổi sáng....chỉ là che mắt cha thôi, sau này....sau này có thể li hôn!"

Nói đến mấy chữ cuối, giọng Kathyrn càng ngày càng nhỏ, hết như đang lẩm bẩm một mình chứ không phải nói chuyện với người khác, trách cô làm sao đây, ai bảo ánh mắt của người đó bỗngưng sắc như dao.

Bỗng căn phòng rơi vào im lặng, Vương Đặc Nhĩ càng im lặng hơn, giống như đến thờ cũng không thờ khiến Kathyrn trong lòng bỗng run rẩy kịch liệt.

"Cha nói, tháng hai năm sau tổ chức đám cưới!"

Kathyrn nhú mày lại suy nghĩ.

"Vậy....vậy tháng tám chúng ta li hôn!"

"Cha nói, phải có cháu sớm!"

Lời Vương Đặc Nhĩ đáp lại nhanh như sấm chớp, khiến Kathyrn xoay sở không kịp muốn phát khóc đến nơi.

Lạy trời, có một chuyện rất đáng sợ đang diễn ra, đó là giọng nói thì âm áp bình thường nhưng ánh mắt hết như đao kiếm chuẩn bị xuất kích.

"Cái đó....sau này tôi tìm người khác chắc cũng được!"

Lần này, Vương Đặc Nhĩ không vội đáp lại ngay, trên mặt vẫn là nụ cười nhàn nhạt khẽ nghiêng đầu nhìn cô.

Thoáng thấy Kathyrn định nhích ra khỏi vòng tay mình, bấp tay rắn chắc lại dùng sức nhiều một chút khiến cô động cũng không dám động.

"Tìm người nào em nói anh nghe thử xem, người em yêu chẳng?"

Kathryn nghe thấy liền gật đầu nhưng trong bụng lại bất an, tại sao hắn lại đưa cho mình một câu hỏi trắc trở sau đó lại đưa cho mình gợi ý, rốt cuộc là chuyện gì?

Cô muốn lắc đầu nhưng lắc không nổi đành phải gật nhưng cứ có cảm giác có chuyện gì đó không ổn, nhưng lại không nói ra được.

"Vậy em nói thử xem yêu là thế nào?"

Nói về chủ đề này, Kathryn có hơi ngại ngùng, dù sao cũng...là nam nữ khác nhau mà!

Cô liếc mắt lên Vương Đặc Nhĩ lại phát hiện hắn đang nhìn chăm chăm mình, trên mặt lại phủ thêm một tầng mây hồng, thoát nhìn vô cùng kiều diễm.

"Thì chính là yêu thích một người, luôn nghĩ đến người đó, nghĩ đến liền vui vẻ, lúc nào cũng muốn bảo vệ...."

Chưa kịp dứt lời, Kathryn nghe thấy tiếng cười trầm ổn phát ra từ phía trên, ngược lên liền thấy gương mặt tuấn tú của người nào đó, khiến cô tim đập mê man.

Tiếng cười dứt, không gian liền trở nên im lặng, bỗng dưng cô lại cảm thấy thật hoảng sợ, tiếng tim đập hiện tại nghe rất rõ, cô sợ Vương Đặc Nhĩ nghe thấy dù điều này thật vô lý.

"Em chắc không?"

Kathryn có chút lo sợ gật đầu, không hiểu sao giọng Vương Đặc Nhĩ vô cùng mềm mại, khiến cô có chút đắm chìm, cộng thêm cái vẻ nhếch môi cười đều chưa từng thấy trên gương mặt của hắn khiến cô cảm giác mình sắp bị suy tim.

Không được Kathryn, mày phải lí trí, rung động là chết!

Cho dù có muốn rung động thì sau này hã, phải làm giá lên!

"Vậy tôi thấy, cha của con em, con rể của cha em, chỉ có thể là một người!"

Bốn mắt nhìn nhau, có hai con mắt không ngừng lo sợ, nhưng lại có hai con mắt mang hương vị đều trá, trêu chọc.

"Người đó tên là....Vương Đặc Nhĩ!"

Vừa dứt lời, hắn lấy từ sau lưng một quyển sổ mà Kathryn vừa nhìn đã thấy vô cùng quen thuộc, thế nhưng giờ khắc này cô chỉ mong mình hoàn toàn không có quan hệ gì với nó!

Tại sao cuốn sổ lại rơi vào tay Vương Đặc Nhĩ chứ?

"Để xem..."

Vừa nói, Vương Đặc Nhĩ vừa lật từng trang, giống như đang tìm thứ gì đó, khi lật còn rất cẩn thận để chắc chắn bản thân không bỏ sót trang nào!

Nhưng chưa kịp tìm thấy thì quyển sổ đã bị Kathryn giật lấy, cô ôm chặt vào lòng mình về makwt vô cùng kinh hoàng.

"Sao anh lấy đồ của tôi!"

"Ai nói anh lấy?"

Kathryn trợn trừng mắt lên, đúng là cái tên nói dối, hắn không lấy vậy không lẽ cuốn sổ của cô tự mọc chân đi đến chỗ hắn sao?

"Em nhớ kĩ lại nào, có bao giờ viết nhật kí trong toilet mà quên đem đi không?"

Dứt lời, hắn lại nhếch môi cười đều, như châm chọc cô trí nhớ kém.

Sau khi gặp cha Kathryn, ông rất niềm nở mời Vương Đặc Nhĩ ở lại nhà mình làm khách, cũng chính là căn nhà của Kathryn.

Có một lần ông dẫn nước phòng Vương Đặc Nhĩ bị hư khiến hắn phải sang phòng cô tắm nồm lúc đó đi ra chỉ quần một chiếc khăn khiến cô muốn máu mũi đầm đìa.

Nhưng quan trọng chính là, ừ, ừm, cô rất thích viết nhật kí trong toilet.

Mà chính xác là lần đó, cô đã để quên nhật kí trong toilet, thảo nào Vương Đặc Nhĩ bước ra một tay luôn ở sau lưng, nhưng cô cũng chẳng thắc mắc nổi vì cứ bận nhìn vào cơ bụng của hắn.Aaaaaaaa, đúng là cái tật háo sắc hại chết bản thân mà!

"Em giấu đi cũng không ích gì, anh đã sớm thuộc nội dung trong đó rồi, đoạn hay nhất chính là: hôm nay vừa đo huyết áp và nhịp tim cảm thấy cao hơn so với bình thường, lúc nào cũng cảm thấy yêu đời hơn nữa đầu óc còn luôn nghĩ đến chàng trai ở cùng nhà! Thích quá, thật muốn...."

"Im! Anh im cho tôi, im ngay đi!"

Kết quả, Kathryn gần như gào lên, sống chết muốn lấy mọi thứ để nhét vào miệng Vương Đặc Nhĩ, ngăn cản những âm thanh tiếp theo!

Sau đó, lợi dụng lúc hắn còn đang ho khù khụ thì một lần nữa bán sống bán chết chạy ra khỏi phòng, thẳng xuống nhà rồi đi mất.

Khụ, không ngờ, thân là bác sĩ mà dám ra tay sát hại bệnh nhân!

Hon nữa, là vợ không biết thương yêu chồng mà còn muốn nhấn tâm xuống tay, haiz, cũng chỉ trách bản thân hắn lấy nhầm vợ rồi!

"Kathryn, em còn định không nói chuyện với anh đến bao giờ!"

Kathryn mặt lạnh như tiền ngồi trên ghế gỗ ngoài công viên, hiển nhiên là tâm hồn của thiếu nữ mới biết yêu đã bị tổn thương sâu sắc.

"Nếu anh còn ngồi đây tôi sẽ hét lên nói rằng anh là kẻ biến thái!"

Dường như không để tâm đến lời nói của Kathryn, Vương Đặc Nhĩ liền xích lại gần cô thêm chút nữa.

"Làm ơn cứu tôi! Người này là kẻ biến thái theo dõi tôi đã lâu!"

Bỗng dưng, Kathryn la lên bằng tiếng Anh, khiến những người xung quanh liền chú ý, thậm chí có vài người đàn ông đứng lên muốn giúp đỡ.

"Honey, đừng giận nữa, anh không hề nhìn cô gái kia đâu, trong mắt anh chỉ có một mình em thôi!"

Lập tức, Vương Đặc Nhĩ liền đáp trả bằng tiếng Anh, giọng điệu rất tốt, biểu cảm rất thật khiến người xung quanh cũng nghĩ chỉ là vợ chồng son cãi vã.

"Không, tôi không quen anh ta, hãy cứu tôi!"

Kathryn có chút hoảng rồi, bắt đầu quay sang trừng mắt với Vương Đặc Nhĩ.

"Này, cô gái cô không nên thế chứ, cho dù cô có giận cũng không nên nói như vậy, lỡ như bạn trai cô thật sự bị bắt thì sao?"

Sau đó, mọi người bắt đầu hòa theo, cho rằng Kathryn trẻ con, giận hờn không đúng, tiếp đó còn khen Vương Đặc Nhĩ là người đàn ông đẹp trai nhu hoà, rất biết dỗ dành bạn gái.

Thậm chí không ít phái nữ ở đó có tình ý với Vương Đặc Nhĩ.

Tức! Một chữ tức!

Kathryn đứng dậy bỏ đi, Vương Đặc Nhĩ cũng lập tức đuổi theo, hai người cứ giằng co như vậy một hồi đến khi Vương Đặc Nhĩ lên tiếng.

"Có chuyện gì đâu, em mở miệng nói thích anh một cũng có gì. Bị anh phát hiện cũng không nên xấu hổ, nếu xem xét kỹ, có khi anh sẽ đáp lại tình cảm của em..."

Ngay lập tức, Kathryn hừ một tức giận, mặt cô đỏ phẫn vì xấu hổ, phẫn vì bức bối, người này đúng là nói láo không chớp mắt.

"Anh mới là nực cười tưởng tôi không biết sao, anh, anh mới là người thích tôi trước thì có. Lúc ở sân bay nhìn vào mắt anh là tôi hiểu rồi, không có cái gì trùng hợp như vậy đâu, hừ, anh mới thích tôi trước sao không nói đi, còn bày đặt!"

Kathryn có vẻ rất tức giận, nói hết những gì mình biết ra, thật ra cô đã sớm biết Vương Đặc Nhĩ có tình cảm với mình nên ngày đó mới mạnh bạo cầm tay hắn vào phòng muốn cưới.

Hừ, tưởng cô ngu lắm sao chứ, chỉ là một làm giả một chút, không muốn như cô bạn Tử Lạc của mình vì yêu trước nên từng phải đau khổ, đêm đêm gặp ác mộng cũng chỉ biết hô tên người mình yêu.

Cô thật sự không muốn giống Tử Lạc, cảm thấy rất đáng thương, đáng buồn!

Thế nên cô mới làm kiêu, giả vờ không biết tình cảm của Vương Đặc Nhĩ, nhưng không ngờ cuối cùng lại rơi vào lưới tình của hắn.

"Sao? Không nói nữa? Mạnh miệng lắm mà, cái gì thích thì thừa nhận sao không nói nữa đi! Nam tử hán đại trượng phu mà sao...."

Chưa kịp dứt lời, bỗng Kathryn thấy gương mặt Vương Đặc Nhĩ phóng đại sau đó, sau đó....

Cái đó không phải là hôn môi nhưng chính là hôn ké bên môi, môi của hắn chạm vào ngay sát môi cô, làm cho Kathryn có cảm giác trong khoảnh khắc đó mình đã ngừng thở.

Mặt nóng ran, vậy....vậy có tính là nộ hôn đầu đời không?

"Cái đó chưa phải là hôn môi nhé, anh chừa lại để đêm tân hôn cho đặc biệt, không phải cảm ơn!"

Nhất thời, hai chân như bị chôn sâu xuống mặt đất, không cách nào nhấc lên được.

Kathryn thật sự chỉ muốn ngã xuống, giả như ở đây có một chiếc giường, cô nhất định sẽ nhảy lên ôm chầm lấy cái gối bụi nhát.

"Sao, xúc động quá à?"

Kathryn vẫn không đáp, thật ra là lưỡi bị cứng rồi, nói không được nữa!

"Đi mau!"

Lúc này, cô mới hoàn hồn lại một tí, đầu cúi thấp, giọng càng thấp hơn, gần như là lí nhí.

"Đi....đi đâu?"

"Đi về chuẩn bị đám cưới chứ đi đâu nữa!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Trêu Ghẹo Tiểu Bạch Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Ngoại Truyện 5: Vương Thần

Phạm là con người đều có những niềm vui và nỗi buồn thế nhưng đối với một người, dù thế giới ngoài kia là nắng chói chang hay mưa tầm tã thì thu vào mắt hắn chỉ là một màu xám tro nhàn nhạt.

Ai cũng nói hắn là ác quỷ, quả không sai, những chuyện hắn đã làm, có lẽ so với ác quỷ chỉ hơn chứ không kém!

Cả đời hắn chưa bao giờ nghĩ đến cái thứ gọi là tình yêu, bởi vì tình yêu là thứ cao quý đẹp đẽ mà tạo hoá đã ban cho con người, còn hắn, xứng sao?

Vì để chấn hưng Vương thị, tay hắn nhuộm không ít máu, hai bà vai hắn ghi không ít tội.

Vì để trả thù cho cha, dưới chân hắn dẫm không ít mạng người.

Vì để bảo vệ mạng sống của mình....đó là thế giới khắc nghiệt mà hắn đã trải qua, đừng bao giờ bắt hắn làm một con người với lòng nhân ái, vì thế giới của hắn, hôm nay người nhân từ với kẻ thù của người, ngày hôm sau người chết thảm dưới tay hắn.

Chuyện đó hắn còn không rõ sao?

Đừng bao giờ nói với hắn hai chữ nhân đạo, vì đó sẽ là con đường dẫn hắn vào cái chết!

Vì vậy, kẻ dám đối đầu với hắn chỉ đếm trên năm ngón tay, thủ đoạn tàn nhẫn khốc liệt đó có ai dám trải qua chứ?

Cha mẹ hắn....cha hắn bại liệt nửa người, thần trí mơ hồ, mẹ thì lúc nhớ lúc không, đều là do năm xưa cha hắn hạ thủ lưu tình với kẻ thù của mình.

Hắn có thể quên được sao?

Đó là bí mật của Vương gia, người ngoài cứ nghĩ ông bà nhà Vương sống khoẻ mạnh, chỉ là ông Vương liệt nửa người thế nhưng sự thật thì sao?

Hắn không muốn dẫm lên vết xe đổ của cha mình.

Và cái gọi là tình cảm, hắn đã mất đi hoàn toàn.

Cho đến một ngày, quán bar thuộc sở hữu của hắn bị người đến phá, hôm đó đích thân hắn ra mặt, bị bọn chúng đâm cho một nhát ngay đùi, máu đầm đìa, đau nhức tận xương tủy.

Rất nhanh, kẻ đâm hắn bị đập nát xương hai bàn tay, sau đó "được" nhốt lại không ăn không uống với hai bàn tay đập nát.

Đó là cái giá phải trả, đó cũng là sự cảnh cáo cho những kẻ khác!

Sáng hôm sau, hấn vẫn không về nhà, đùi trái được băng bó cẩn thận nhưng tổn thương đến cơ khiến hấn không động cũng đau, nhưng hai hàng chân mày vẫn duỗi thẳng, hệt như chẳng có chuyện gì xảy ra.

Vết đâm này có là gì so với việc năm xưa trở về nước bị kẻ thù đuổi giết?

Năm đó, đến cái đầu của hấn suýt chút nữa cũng bị đập vỡ chứ đừng nói đến cái đùi!

Hấn ngồi trên chiếc xe được gắn nhiều thiết bị bảo hộ của mình, phía trên chỗ lái là vệ sĩ theo hấn đã lâu.

Bây giờ sáng, nắng bắt đầu nhẹ nhàng ló dạng, những tia nắng mỏng manh lan toả khắp nơi, quả là một buổi sáng đẹp trời.

Bên kia đường là một thiếu nữ xinh đẹp, nước da trắng nõn, gò má hồng hào, nụ cười hệt như thiên thần, mái tóc đen xoả dài ánh lên sự dịu dàng của con người cô.

Không hiểu sao, hấn cảm giác thiếu nữ kia chính là một thiên thần, nụ cười của cô dường như có thể xoá bỏ âu lo muộn phiền của lòng người.

Thậm chí, hấn kéo cửa xe xuống, để lộ đôi mắt với mong muốn nhìn rõ cô gái hơn.

Thiếu nữ dường như cũng cảm giác được có người nhìn mình, cô quay đầu lại, giữa đường lớn xe cô tắt nấp nhưng lại bất gặp một đôi mắt thâm trầm, sâu lắng đến đáng sợ.

Cô rùng mình, liền chạy vô công trường.

Lúc này hấn mới choàng tỉnh, tự cười chế giễu, chỉ là một đôi mắt của mình cũng khiến cô gái hoảng sợ, nếu biết được những chuyện mình làm có phải sẽ ngất đi không?

Tuy cười, nhưng lòng lại có chút đau đớn!

Ngày hôm sau, chân vẫn chưa lành, chưa thể tự lái xe đành phải nhờ người vệ sĩ, cuối cùng thần không biết quỷ không hay một lần nữa vô thức đến trường đại học.

Lần này, xe hấn đậu gần cổng trường.

Có nhiều nam sinh viên không khỏi đi ngang chỉ chỉ vào chiếc xe, ánh mắt không khỏi nhìn ngắm, ngưỡng mộ chủ xe vì có được một con xe quá khủng.

Có thanh niên dám hùng hồn nói vài năm sau cũng sẽ mua một con xe như thế này.

Vương Thần trên môi là nụ cười nhưng ánh mắt thẳng thừng không đổi, lúc hấn tuổi bọn họ đã trải qua những gì mới có được ngày hôm nay?

Nhưng rất nhanh, lực hấp dẫn của hấn liền dời qua thiếu nữ hôm trước.

Có vẻ cô rất yêu thích màu trắng, hôm nay cô cũng mặc một chiếc đầm màu trắng dài qua gối, sau lưng là liếc balo nhỏ, trên tay là một quyển sách, mắt vẫn chăm chú đọc.

Bỗng có một thanh niên chạy ngang đụng phải, khiến cơ thể thiếu nữ chao đảo rồi ngã xuống đất, đột nhiên hấn có một loại cảm xúc muốn dạy dỗ thanh niên kia. Nhìn bộ dáng cô thật đáng yêu, cái môi nhỏ chu lên không vừa ý, nhưng cũng không nói gì, âm thầm nhặt sách lên, phúi phúi đầu gối, chỉ là ánh mắt có chút uất ức.

Lúc đó, có một thanh niên khác xuất hiện đỡ cô dậy, hình như là người quen, hai người đứng trước cổng trường cười nói rất lâu mà không biết có một đôi mắt đang đặt trên hai người.

Một lần nữa, hấn kéo cửa sổ thấp xuống, để lộ đôi mắt, bỗng thiếu nữ kia quay lại, nhìn thấy đôi mắt của hấn, cô nhú mày né tránh, nhưng sau đó lại quay lại nhìn, trợn lên một cái rồi chạy vô trường.

Để lại thanh niên kia với bức thư tình trên tay!

Đúng là thằng nhóc đáng thương! Tò tính thất bại rồi!

Đúng đó không lâu sau, hấn cho xe chạy, trên môi treo nụ cười nhàn nhạt, ánh mắt có chút nhu hoà hơn một chút, quả là một cô gái đáng yêu!

Thế nhưng chính vì quá đáng yêu, quá thuần khiết khiến hấn không dám đến gần, sợ chính bản thân sẽ không nhận được mà vấy bẩn cô, kéo cô xuống vũng lầy của mình.

Cứ như vậy nhiều ngày sau đó, vẫn thường có một gã bí ẩn đến trước cổng trường đại học, âm thầm nhìn ngắm một thiếu nữ.

Cho đến một ngày, hấn vô tình nhìn thấy gương mặt quen thuộc của một cô gái trong xấp hồ sơ xin việc của cấp dưới.

Thế là, mọi chuyện tưởng như là vô tình nhưng thực ra đều do một tay hấn sắp đặt, thiếu nữ đó đã tự đầu quân cho hấn, vậy nên....không thể trách hấn,

chỉ trách cô gái đã tự bước vào hang sói.

Nhìn thiếu nữ gầy gò xanh xao nằm trên giường bệnh, tay chân xanh xanh tím tím khiến hắn liên tưởng đau lòng, có một xúc cảm muốn bóp chết kẻ đã gây ra chuyện này.

Thiên thần của hắn, dám có kẻ động đến?

Mẽ Trường Lộ, cái tên này cũng được tính là quen thuộc với hắn, hắn làm sao không biết?

Tình cảm của cô ta, hắn cố tình giả vờ không biết chính là cho cô ta con đường lui, thay vào đó nên thành tâm thành ý với Vương Đặc Nhĩ.

Tuy nhiên ngộ tính của cô ta lại không cao như vậy, lần này đến lần khác, làm những chuyện cho là hắn không biết.

Nhưng hắn cũng chẳng buồn nói tới vì hắn cho rằng, phụ nữ nếu mãi không có được tình yêu của người mình yêu rồi đến một ngày phải từ bỏ, thế nhưng....cô ta hết lần này đến lần khác.

Có lần hắn đã cảnh cáo cô ta đừng nhúng tay vào chuyện của hắn, thế nhưng ánh mắt cô ta vẫn luôn nhìn hắn si mê, tựa như những lời cay độc hắn nói không thể vào đầu cô ta, khiến hắn vô cùng tức giận.

Nhưng hắn không thể làm gì bởi hắn biết, em trai hắn, bạn tốt hắn lại đang si mê người phụ nữ này.

Thậm chí có một lần, Mẽ Trường Lộ nói dối thư ký của hắn rằng hắn và Mẽ Trường Lộ sắp có chuyến du lịch châu Âu, huỷ hết cuộc hẹn có trong thời gian sắp tới.

Tất nhiên thư ký của hắn không vội tin, nhưng Mẽ Trường Lộ bắt đầu giờ trò, hại cô thư ký run lấy bầy, còn tưởng rằng Mẽ Trường Lộ sắp làm phu nhân Vương thị.

Run rẩy huỷ hết những cuộc họp, ký hợp đồng, hại công ty hắn lỗ không ít vốn đầu tư, thậm chí cổ phiếu cũng có chút tụt xuống.

Vậy mà người phụ nữ ngang bướng đó dám lên giọng nói công ty hắn lỗ bao nhiêu, cô ta có thể bù.

Thật xin lỗi, bù xong khoản đó cái Mẽ gia của cô ta cũng chuẩn bị rút khỏi thương trường là vừa.

Còn nhớ, ngày hôm đó hắn thật sự muốn bóp chết người phụ nữ đó, tay đã đưa lên nhưng vẫn phải hạ xuống, chính vì vậy cô ta mới ảo tưởng cho rằng hắn thật sự đã có tình cảm với mình nên mới không nỡ.

Vương Đặc Nhĩ, cậu nhìn cho rõ, còn không mau dứt tình với loại phụ nữ này?

Có lẽ cũng biết bản thân mình không thể si mê một người như vậy nên khi hắn ra tay với Mẽ Trường Lộ, Vương Đặc Nhĩ cũng im lặng không nói, lặng lẽ ra nước ngoài ở một thời gian.

Đó là cách duy nhất khiến Vương Đặc Nhĩ có thể bình tâm.

Hắn chưa bao giờ sợ lời nói của người ngoài, hắn chỉ sợ, cô gái trên giường một ngày nào đó sẽ không in tưởng hắn, không dựa vào hắn, nói những lời gièm pha với hắn.

Vì vậy, tình yêu mà hắn cho rằng cả đời cũng không có được, để hắn ích kỉ một lần đi!

Thoáng một cái mười bốn năm trôi qua, hắn đã có hai cậu quý tử cùng một cô công chúa với vợ của mình.

Mười năm qua quá hạnh phúc khiến hắn nghĩ lại liên sợ hãi, sợ một ngày nào đó những ân oán khi trước của mình sẽ tìm đến, làm hại những người mình yêu thương nhất.

Chính vì vậy, hắn liền rút khỏi giới hắc đạo, tuy nhiên, đó chỉ là tuyên bố bên ngoài.

Thực chất, hắn vẫn luôn âm thầm dùng danh Vương Đặc Nhĩ từng bước tiêu diệt những kẻ thù còn sót lại, có như vậy hắn mới có thể yên tâm.

Tay hắn nhuộm đầy máu, dưới chân hắn đầy tiếng kêu ai oán nhưng bên cạnh hắn là vợ hiền con ngoan, vậy thì nếu có quả báo, hãy đến muộn một chút, kiếp sau hãy đến, để kiếp này hắn có thể cùng vợ con sống một cuộc đời hạnh phúc bền lâu!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Trêu Ghẹo Tiểu Bạch Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84: Ngoại Truyện 6: Hàn Minh Cảnh

Hàn Minh Cảnh, anh bước vào đây cho tôi!"

Một giọng nói mạnh mẽ vô cùng vang vọng trong hành lang bệnh viện vào ban đêm khiến Hàn Minh Cảnh phải rung mình một cái.

Hắn lén lút bước vào phòng, đáng vẻ rón rén đến tội nghiệp.

"Vừa nãy, anh mới làm cái gì?"

Không hiểu sao, thiếu gia họ Hàn ngày thường đào hoa phong lưu, trời không sợ đất không sợ vậy mà giờ đây đứng trước mặt người đàn ông này lại có chút run rẩy.

"Tôi nói này bác sĩ Lương, đừng dùng giọng điệu đó nữa được không, bác sĩ nên hiền hoà, ầm áp một chút thì bệnh nhân mới..."

"Anh có phải là bệnh nhân của tôi không?"

Người tên bác sĩ Lương đó là con lai, nhưng trên mặt chủ yếu là đường nét phương Đông, chỉ có đôi mắt hai mí mà mí mới cho thấy hắn là con lai.

Cũng phải nói, gương mặt hắn không phải là tuyệt tác nhưng lại quyến rũ khó cưỡng, thân hình cũng rất vạm vỡ, cao hơn Hàn Minh Cảnh nửa cái đầu.

"À thì, không phải nhưng tôi là người nhà của bệnh nhân..."

"Vậy có phải, Hàn thiếu gia đây là muốn tôi dịu dàng, ầm áp với anh, đúng không?"

Lời chưa dứt, tên bác sĩ Lương đã dùng tay xoa lên gò má của Hàn Minh Cảnh, hơi thở nóng ấm phả vào cánh mũi hắn, bàn tay lại dần xoa xuống cổ.

"Mẹ, mẹ nó! Tên này người bị biến thái à?"

Hàn Minh Cảnh bắt đầu hoảng sợ thật sự, đây là phòng riêng trong bệnh viện của gã này, mà chính là vừa rồi hắn liền khoá chốt.

"Tôi có biến thái hay không, Hàn thiếu rõ nhất chứ?"

Dứt lời, bác sĩ Lương nghiêng đầu sang một bên, ánh mắt xoáy sâu vào tâm trí Hàn Minh Cảnh khiến hắn mất một hồi lâu mới hoàn hồn.

Bỗng dưng bây giờ hắn rất muốn la lên cứu mạng.

"Tránh ra, anh mà còn làm gì mờ ám tôi thật sự sẽ hét lên!"

Mẹ kiếp, nhục!

Là đàn ông mà phải nói ra câu này, Hàn Minh Cảnh hắn sẽ không quên cảnh tượng ngày hôm nay!

"Tôi làm gì? Anh có hét lên cũng không ai tin, phòng tôi, anh tự vào, lại còn nói bác sĩ Lương tài đức của bệnh viện làm gì đó với anh? Hoang đường!"

Lần này, Hàn Minh Cảnh tức đến cả mặt đỏ lên, khốn nạn, rõ ràng...rõ ràng là....

Tên họ Lương lần nữa áp sát vào người Hàn Minh Cảnh, trên người hắn thoang thoảng mùi hương của thuốc khử trùng.

"Thế nào? Không lẽ chuyện mới cách đây ba tháng mà Hàn thiếu đã quên mất?"

Chưa biết chuyện đó là chuyện gì nhưng khi vừa nhắc đến đã thấy Hàn thiếu nổi giận dưng dưng, tay chân chỉ lung tung mớ mớ.

"Ngày hôm đó coi như là vô tình, bốn thiếu gia tha cho anh là may mắn của anh, còn dám nhắc lại?"

Đúng là thiếu gia con nhà giàu thì khí chất rất mạnh mẽ, khi nóng giận cũng ăn nói rất hoa mỹ, thế nhưng mà những lời đó dường như chẳng ảnh hưởng chút nào đến bác sĩ Lương.

Hắn nhẹ nhàng nhắc lại quá khứ.

"Nếu tôi nhớ không nhầm thì đó là vào khoảng tháng 4, sau khi từ chối phẫu thuật cho Vương tổng bỗng dưng Hàn thiếu mời tôi đi ăn tối. Đến nơi, liền thấy khoảng 3-4 cô gái xinh đẹp, bên cạnh Hàn thiếu là 2 cô. Ăn uống một hồi bỗng dưng tôi thấy vô cùng chóng mặt, cả người nóng ran. Hàn thiếu liền diu tôi vào phòng nghỉ khách sạn, chẳng ngờ được Hàn thiếu lại có ý đó, nên tôi cũng không ngại..."

"Im ngay cho bõn thiếu gia!"

Nhắc lại liền thấy đau khổ, chính là lúc đó hắn quá lo rằng bác sĩ Lương không đồng ý phẫu thuật cho Vương Thần bèn dùng hạ sách, bỏ xuân dược vào đồ ăn của hắn, toan dất hắn vào phòng nghỉ nhờ mấy em tới rồi quay clip lại nhưng chẳng ngờ....

Người bị cường bạo....lại chính là hắn!

Lúc đó khi biết chuyện gì xảy ra, hắn hận không thể một đao giết chết bác sĩ Lương nhưng mà....lúc đó tên bác sĩ này lại đồng ý nhận phẫu thuật.

Khiến hắn phải khó khăn lắm mới nuốt cục tức này xuống, trong lòng tự nhủ nếu phẫu thuật không thành công thì tên này cũng không còn đáng sống.

Nhưng mà chính là phẫu thuật thành công, thật không biết nên khóc hay cười!

Hắn cho rằng đó là loại chuyện xấu hổ dù là hắn hay bác sĩ Lương, vậy mà không ngờ cái gã bác sĩ này thật sự là tên biến thái, từ lúc gặp lại đều không ngừng bám lấy hắn, làm mấy hành động mờ ám.

"Được rồi, anh muốn bao nhiêu tiền mới không nhắc lại chuyện đó, nói!"

Rất ra về đại thiếu gia nhiều tiền.

"Tiền, tôi không thiếu....cái tôi thiếu, là tình!"

Bác sĩ Lương lập tức như con hồ đỏi, nhảy lên người Hàn Minh Cảnh, chỉ kịp nghe tiếng la oanh động sau đó không hay biết gì nữa.

Đây là bệnh viện lớn, cách âm cũng rất tốt, có người gào to vậy mà cũng không nghe thấy.

"Minh Cảnh, sao trông cậu phờ phạc vậy?"

Vương Đặc Nhĩ hỏi, Từ Lạc ngồi bên giường Vương Thần chưa tỉnh cũng quay sang thắc mắc, nhưng vừa hỏi liền động đến nỗi đau của hắn.

"Không có gì, tối qua bị chó hoang tấn công!"

"Vậy sao? Chó hoang lúc nào tôi không biết nhỉ, đêm qua Hàn thiếu ở cùng với tôi mà?"

Lời vừa nói là của bác sĩ Lương.

Lập tức, Từ Lạc cùng Vương Đặc Nhĩ kinh ngạc nhìn sang, sau đó lại cúi đầu tìm tìm không nói gì.

"Minh Cảnh, lồng ngực cậu bị gì vậy?"

Vương Thần sau một thời gian cuối cùng cũng tỉnh lại, Hàn Minh Cảnh hôm nay mặc áo sơ mi, vô tình cúi xuống lộ vết bầm trên vòm ngực.

Đối với kẻ kinh nghiệm như Vương Thần vừa nhìn đã biết là dấu tích của cái gì thế nhưng xưa nay Minh Cảnh không bao giờ để phụ nữ để lại bất cứ thứ gì trên người mình.

"Hả? Cái này, bị con chó hoang dẫm lên!"

Đúng lúc này, bác sĩ Lương bước từ ngoài vô, trên tay là sổ khám bệnh, trên môi là nụ cười mỉm nhẹ nhàng.

"Không phải đâu Hàn thiếu, trí nhớ anh kém quá, cái đó là tối qua tôi với anh...."

Lời còn chưa kịp dứt đã bị Hàn Minh Cảnh đẩy ra bên ngoài.

Lúc quay lại, chỉ nhìn thấy ánh mắt lạ lùng của Vương Thần.

"Thiếp ai gửi đến vậy anh?"

Từ Lạc vừa mới sinh hai nhóc quý tử xong liền làm hôn lễ, mới qua được hai tháng nên vẫn còn rất bận rộn, đặc biệt là hai nhóc con.

Vương Thần giống như không nghe thấy lời Từ Lạc, chỉ đắm chiêu nhìn vào mảnh thiếp rồi thở dài, giống như đang đọc câu chuyện buồn.

Hắn đưa cho Từ Lạc xem, cô vừa liếc mắt đã nhoen miệng cười, nhưng nhìn vào cái tên thì giật mình, trời ạ!

"Em nói xem, hôm đó anh làm phẫu thuật xong tỉnh dậy liền thấy có chuyện mờ ám, bây giờ liền có thứ này!"

Trên thiệp ghi rất rõ ràng, hôn lễ của Hàn Minh Cảnh và Lương Vĩ, tổ chức ở Úc vào ngày 14 tháng sau.

Từ Lạc cũng không biết nói gì, chỉ là cũng có chút vui vẻ, bạn bè người nào cũng lần lượt lập gia đình rồi, như vậy cũng phần nào yên tâm.

"Anh vẫn thấy kì lắm Tiểu Lạc!"

Lời Vương Thần dứt, Từ Lạc liền thấy lo lắng, kì?

Không phải Vương Thần cổ hủ, kì thị người đồng tính đấy chứ?

"Tại sao bọn họ quen nhau 6 tháng 1 năm liền cưới, anh quen em tới 6 năm mới cưới được. Bất công quá, phải lấy lại công bằng thôi!"

Từ Lạc chưa kịp phản ứng lại, đã bị Vương Thần hai tay rắn chắc ôm vào phòng, chỉ còn biết kêu tha mạng.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ác Ma Trêu Ghẹo Tiểu Bạch Thỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.